

לְכָה פֶּרַג

והשיטה הרצינולית

אֱלֵיאָזָר יִדְקִיטִוק
פֶּתַחְיָה עֲלֵי אַבְּנָה
מִי. קִי. דִּילִיבָּר

כָּלִיל גִּיל

ינְאַמֶּךָ כְּלָאֵיתְלִיד

מְאַלְיכָה יְלִידִתּוֹדִי
אֲלִיכָּה יְלִידִתּוֹדִי
LESS WRONG

גָּלִיל אַמְּנָדָה אַלְיכָה יְלִידִתּוֹדִי
מְאַלְיכָה יְלִידִתּוֹדִי

מְאַלְיכָה יְלִידִתּוֹדִי
גָּלִיל אַמְּנָדָה אַלְיכָה יְלִידִתּוֹדִי
מְאַלְיכָה יְלִידִתּוֹדִי

Eliezer Yudkowsky
Harry Potter and the Methods of Rationality

**אליעזר יודקובסקי
הארי פוטר והשיטה הרציונלית**

ספר זה תורגם ונערך על ידי קהילת הרציונליות בישראל,
אנשים רבים עבדו על התרגומים וההגהה.

תודה מיוחדת לוונתן קללה, יותם פרידמן, נועם ימיני, איל וולך, ציון אליאש, גולן נחלייאל, שוני גת, אלקנה ברדווג, יאיר פרבר, משגב יוסוף כופף, חיים לב, יבגנין רוזניקוב, מודה ניסים אהרוןסון, היל אלשלם, רועי שורץ חיקון, חיים לב ועמוס רום.
רשימה מלאה של העוקרים במלאת מופעה באתר שלנו.

תמונה של יודקובסקי על הכריכה : null0 רישיון : CC BY-SA 2.0
עיצוב לוגו של הארי פוטר : פיני חמוץ

עריכה והגאה : כרמל הדר וידידה שיר
עורך ראשי : אחיה מיזוליש
הצир על העטיפה בכרך זה : Cato Philosophus

זהו מיזם ללא מטרות רווח, כל האנשים הניל' עבדו על הספר בהתנדבות.
הם אינם אחרים לעיצוב של הספר, להדפסתו, לאופן הפצתו או לכל שימוש שיעשה בו, והם מבקשים לעשות בספר זה שימוש חוקי בלבד.

ספר זה אינו ספר מקורי מסדרת ספרי הארי פוטר
והוא לא נכתב בידי ג'י. קי. רולינג

הספר בעברית זמין בחינוך בכתובות : <https://rationality.co.il>
הספר באנגלית זמין בחינוך בכתובות : <http://www.hpmor.com>

אין למכור ספר זה
אין לעשות בספר כל שימוש מסחרי

ג'י. קי. רולינג היא הבעלים של הארי פוטר
ואיש אינו הבעלים של השיטה הרציונלית

הדפסה ראשונה של כל ששת הכריכים
נדפס בישראל 2020
הbia לדפוס : נדב כהן

פרק חמ"ט חקיטות

עוד במהלך כתיבתו, זכה "הארי פוטר והשיטה הרצינולית" להיות הפאנפליק הפופולרי ביותר על הארי פוטר (הדרוג נע בין המוקם הראשון למועד השלישי, תלוי בשיטת החישוב – מספר הביקורות או מספר העוקבים). מאז, עם זאת, הגיעו להם מתחדים נוספים. סיפור זה רכש מערכיים באוניברסיטאות רבות ברחבי העולם, וב-14 במרץ, 2015, ביום שבו פורסם הפרק ה-22 והאחרון, קוראים ארגנו עשרה מסיבות לכבוד האירוע. יש שיטענו אףיו שפאנפליק זה יצר סוגה קטנה הנקראת "יצירתו רצינולית". ועכשו יש בידכם את מהדורתה המודפסת של התרגום העברי – יצירה אליה נרתמו רבים שנתרנו את לבם.

הסיפור נוטל חלק ביקום של הארי פוטר, שנכתב בידי ג'י. קי. רולינג. ליתר דיוק, הוא נוטל חלק ביקום הגדל בהרבה של כלל הפאנפליקים החונים סביב יצירה של רולינג. אני חולש שהסיפור יתאים יותר מכל לאלו מכם שקראו בעבר פאנפליקים נוספים על הארי פוטר. אך גם אם לא קראתם אלא את הספר הראשון או שצפיתם בסרט הראשון, הארי פוטר ואבן החכמים, לא סביר שתיתקלו בקשישים בקריאה הספר. אין הכרח לקרוא את כל שבעת הספרים של רולינג. יתרה מזאת, ספר זה יתאים אף למי שאין לו כל היכרות עם הארי פוטר, אך הוא יפספס כמה פרטים.

יצירה זו אינה פאנפליק שמדובר על שינוי יחיד בעבר של הדמויות שמנו נובעים כל השינויים האחרים – ביצעתו הרבה שינויים קלים בעולם שבו מתרחש הסיפור כדי שייתאים טוב יותר לעלילה. תוכלו להניח שהסיפור מתרחש ביקום מקביל לזה של הארי פוטר המקורי.

ספר זה מכיל חידות רבות, וرمזים כדי לפתור אותן: חלקם

ברורים למדי, חלום פחות. אחדים מהרמזים מוחכאים כה בזיהירות עד שנדרמת לראות שמי מהקוראים הבחין בהם, וראיות אחרות פרוסות לעניין כל רואה. כל החידות פתירות – לשם כך הן נועדו.

דרך אגב, אין כל סיבה להחפש מחוץ לספר סיבות שישביוו את המתרחש בו. דמיות פועלות בהתאם לידע והמניעים הפרטיים שלהם, אל תשליכו מדבריהם ומהדעתם הקדומות שלהם על דעתו של המחבר. אנשים מקשרים לעיתים קרובות בין הספר ובין גיבור הסיפור, או סבורים שדעתו של הגיבור זהה לו של המחבר, אין זה נכון, ובמקום זאת, על המחבר להחזיק את כל הדמיות בראשו. יש לציין כי כאשר קוראים ספר שהידיות מהוות בו תפקיד כהמשמעותי וחושבים על הדמיות השונות כקולותיו של המחבר ותו לא, מהמיצים רמזים רבים. אחרי הכל, למעשה, הן מדברות בשם עצמן. יהיה זה חכם בהרבה לקרוא קודם את הספר כולה עד תומו ורק לאחר מכן לקבוע מה המשמעות שרצתה המחבר להכניס בספר. כשתקראו הכל עד למשפט האחרון של פרק 122, יהיו דברים רבים שתראו באור אחר לגמרי.

כתבתי סיפור שמהרחש ביקום של הארי פוטר משום שאני מאוד אוהב את הספרים המקוריים של הארי פוטר, ואת יקום הפאנטיקים הענק שנכתב סבירם. כתבתי את ספרי תוך כבוד למקור. הודות לג'יי. קיילינג, מילוני ילדים – כולל אחותי הקטנה – למדנו שקריאה עשויה להיות מהנה. כתיבה לילדים קשה בהרבה מכתיבה למבוגרים, ואני מבין שבכתיבת הארי פוטר והשיטה הרצינלית – סיפורו למבוגרים – הפגנתי כישرون פחות בהרבה مما שהוא נדרש לשם כתיבת הספרים המקוריים. לעיתים נכתבים דברים שונים על הספר, הוא יהיה פופולרי די כדי לייצר מספר לא מבוטל של קוראים לא מרצוים. לדוגמה, יש שיטענו כי הסיבה לכך שהדמות של מופתעות מהדריכים המוזרות של הקסם היא משום שרציתי לבקר את ג'יי. קיילינג על כך שכתחכה סיפוררי מעשיות בעולם שיש בו קסם. טענות אלה מטורפות לא פחות

מלהאים את רולינג בכך שכתבה את הספרים המקוריים כפולחן לשטן. אם דמות בספר שלן מאוד מופתעת, זה משומש אני, כסופר, חשבתי שדמות זו במצב שכזה תופתע מאוד. נקודה. זה לא-אידעי לבקר את היקום על היותו טיפשי. אנו עשויים להיות מופתעים מה שאנחנו רואים, המציאות עשויה לגורם לנו לטלטלה גדולה, אך איןך יכול לומר למציאות שהיא מוטעית.

היות וספר זה נכתב למבוגרים, הוא עשוי שלא להתאים לילדים או לקוראים רגילים. ניתן למצוא פרטיהם נוספים בנושא ב-hpmor.com. כדי למנוע ספויילרים, לא יהיו אזהרות בגוף הספר. בתחילת, הסיפור פורסם בהמשכים, כך שהוא דומה לסדרה בעלת מסטר עוננות קבוע מראש, ככל כל אחת מהעונות עלילה נפרדת, אך הן מאוחdotת תחת רעיון כללי משותף. הדעה הרווחת היא שהfanfic באמת עולה על הגל בסביבות פרק 5. אם עדין לא אהבתם אותו עד פרק 10, אז ותרו. אל תכלו את זמנכם היקר על יקום דמיוני שאינום אוהבים.

כל העבודות המדעיות המוזכרות בספר זה נחשבו לאמיתות מדעית בזמן כתיבתן. אך אז, נתגלה כי רבים מהחוקרים לא ניתנים לשחוור והרבה מהם שנחשב לモוכח ב-2010, כשהחתלה לכתוב את הסיפור, התברר כשגוי. דבר זה נכון באופן מיוחד לגבי מחקרים בפסיכולוגיה, עליהם הגיבור הראשי מtabss לעיתים קרובות. אין לי זמן לעבורי על כל הסיפור ולסמן את הנושאים השניים בחלוקת בכל פרק, אך בזמנכם, ככל אופן, עליהם לנשות תחילת להחפש בראש מידע על בעיות בנוגע להידורות של מחקרים, ורך לאחר מכון לסמוֹך על החוקרים המרשימים שימושו בספר לכמם עליהם.

בנוגע למדע, דעתיהם של הדמויות עושות להיות שונות מאוד של המחבר. לא כל פעולה מצד הגיבור היא שיעור בחכמה. והדמויות ה'אפלות' עושות לחתוך עצות אחיםופל, בטוחות כמו חרב פיפויות.

תיכל תייתי

פרק 1

יום בעל סבירות רמה כבמיוחד · 1

פרק 2

כל האמורנות שלי שגויות · 10

פרק 3

השוואות המזיאות לחולופות · 16

פרק 4

השערת השוק הייעיל · 23

פרק 5

טעויות הייחוס הבסיסית · 30

פרק 6

כשל התכנון · 42

פרק 7

הדדיות · 76

פרק 8

הטיהת האישור · 112

פרק 9

שם הפרק הוסר, חלק א' · 132

פרק 10

מודעות עצמית, חלק ב' · 141

פרק 11

פרקי בונוס 1, 2, 3 · 155

פרק 12

שליטה בדוחפים · 167

פרק 13

השאלות הלא רכונות · 181

פרק 14

הבלתי ידוע והבלתי ניתן לידעעה · 206

פרק 15

חריצות · 223

פרק 16

לחשוב מוחזק לקופסה · 236

פרק 17

איתור ההשערה · 259

פרק 18

היררכיות שליטה · 303

פרק 19

דוחית סיפוקים · 336

פוך ० २

משפט ביזט · 364

פוך १ २

רציווליזציה · 386

כָּלְיָ גִּיל
תֶּאֱמַנָּה כָּלְיָהִיד

פרק 1

ייח בצל סטידות רקיכה תקינה

"הדעיה הרווחת היא שהפאנגייק באמת עולה על הגל בסביבות פרק 5. אם עדין לא אהבתם אותו עד פרק 10, אז ותונו."

- אליעזר יודקובסקי

* * *

מתחת לאור הירח מנצץ רסיס קטן של כסף, שביריד של קנו...
(גlimot shehorot, נופלוות)
...לייטרים של דם נשפכים, ומישחו צועק מילה בודדת

* * *

הקיירות מכוסים כליל בארונות ספרים. בכל ארון ישיה מדפים, שמנגנים כמעט עד לתקורה. חלק מהמדפים מלאים עד להתקפה בספרים בכריכה קשה: מדעים, מתמטיקה, היסטוריה ועוד. במדפים אחרים ניצבות שתי שכבות של ספרי מדע בדיוני בכריכה רכה, כאשר שכבת הספרים האחוריית מונחת על קופסאות טישו ישנות או על קורות עץ כדי שייהיה ניתן לראות את השכבה האחוריית מעל זו שלפניה. וזה עדין לא מספיק. הספרים נשפכים אל השולחנות ועל הספות ויוצרים ערמות קטנות מתחת לחלונות. זהו סלון הבית שבו גרים הפרופסורים הנכבד מייקל ורסצ'וואנס ואשתו פטוניה אוואנס-ירוס ובנם המאומץ הארי ג'יימס פוטר אוואנס-ירוס.

* 1 *

על שולחן הסלון מונחים מכח ומעטפה לא מבוילת עשויה נייר קלף צהוב, הממעוננת אל מר ה. פוטר בדיוו שצבעה יroke אוזמרגנד.

בין הפרופסור לאשתו מנהלים חילופי דברים חריפים, אבל הם אינם צועקים. עצות איןן דבר תרבותי, ענייני הפרופסור. "את מתלויצצת", אמר מייקל לפטוניה. נימת דיבורו העידה שהוא דווקא חושש מאוד שהיא רצינית.

"אחותי הייתה מכשפה", חזרה פטוניה על דבריה. היא נראית מפוחדת, אבל עמדה על שלה. "בעל היה קוסם".
זה מגוחך! אמר מייקל בחריפות. "הם היו בחתונה שלנו – הם ביקרו אותנו בחג המולד –"
אמרתי להם שאסור שתדע, לחשה פטוניה. "אבל זה נכון. ראייתי דברים –"

הפרופסור גלגל את עיניו. "יקירתי, אני מבין שאתה לא מכיר את הגישה הספקנית. יתכן שאין מבינה עד כמה קל לקוסם מiomן לזייף את מה שנראה כבלתי אפשרי. זוכרת איך לימדתי את הארי לכופף כפיות? אם זה נראה כאילו הם תמיד מצלחים לנחש מה את חושבת, זה מהهو שנקרה קריאה קרה –"
זה לא היה כיפור כפיות –

"מה זה היה, אם כך?"
פטוניה נשכה את שפתה. "אני לא יכולה לספר לך. אתה תהשובiani –" היא בלעה את רוקה. "תקשיב, מייקל. לא תמיד הייתי –" היא החזותה על עצמה, כאילו כדי להציג על חיטוביה. "לילי עשתה זאת זה. כי אני... כי אני התהננתי אליה. שנים התהננתי אליה. לילי תלמיד הייתה יפה יותר ממוני, ואני הייתה... רעה אליה, בגלל זה, ואז היא קיבלה כסם. אתה יכול לתראר לעצמך איך הרגשתי? ואני התהננתי אליה שתשתמש כמעט מהקסם הזה עליי כדי שgam אני אוכל להיות יפה, כדי שאFIELD אם לא אוכל לקבל כסם, שלפחות אהיה יפה".

דמעות החלו להיקות בעינה של פטוניה.
 "ולילי כל הזמן סירבה והמציאה את התירוצים הכל מגוחכים,
 כמו שהעולם ייחרב אם היא תהיה נחמדה לאחותה או שקנטאור
 אמר לה לא לעשות את זה – דברים מגוחכים לגמרי, ושנأتي אותה
 בغال זה. וכשסימתי למוד באוניברסיטה יצאתי עם איזה בחור
 אחד, ורנון דרсли. הוא היה שמן והיה הבחור היחיד שהיא מוכן
 לדבר אליו. והוא אמר שהוא רוצה ילדים ושלבן הראשון שלו
 יקראו דרсли. וחשבתי לעצמי, איזה מין הורה קורא לילד שלו
 adalii drsli? זה היה כמובן בזה. וכתבתי לאחותי ואמרתי לה שאם היא לא
 תעזר לי אני מעדיפה כבר – "

פטוניה השתקה.

"בכל מקרה", אמרה פטוניה בקול קטן, "היא נשברת. היא
 אמרה לי שזו מסוכן, ואני אמרתי לה שכבר לא אכפת לי, ושתיתי
 איזה שיקוי והייתי חולה כמה שבועות, אבל כשהחלמתי העור שלי
 התנקה וסוף-סוף התמלאת קצת ו... הייתהיפה. אנשים היו נחמדים
 אליו", קולה נשבר, "ואחריו זה כבר לא יכולתי לשנוא את אחותי,
 במיוחד אחורי שנגileyti מה הקסם שלה הביא עליה בסופו של
 דבר – "

"יקירתי", אמר מייקל בעדינות, "את חלית ועלית במשקל
 כשנהת בມיטה והעור שלך התנקה מעצמו. או ששנית את התזונה
 שלך בגול המחללה – "

"היא הייתה מכשפה", חזרה פטוניה ואמרה. "ראיתי בעצמי."
 "פטוניה", אמר מייקל. רוגזו החל להתגנוב לקולו. "את יודעת
 שזה לא יכול להיות נכון. אני באמת צריך להסביר למה?"
 פטוניה פכרה את ידייה. היא נראית על ספר דמעות. "אהוב שלי,
 אני יודעת שאתה לא יכולה לנצח בויכוחים איתך, אבל בבקשתה,
 אתה חייב לسمוך עליי בקשר זה – "

"אבא! אמא!"

השניים השתתקו והסתכלו על הארץ כאילו שכחו שהיא אדם שלישי בחדר.
הארץ נשמה נשימה عمוקה. "אימה, להורים שלך לא היה קם,
נכון?"

"נכון", אמרה פטוניה מבט מבולבל.
“או אָף אַחֲד בְּמִשְׁפָּחָה שֶׁלֹּא יְדַע עַל קְסָמִים כְּשַׁלִּילִי קִיבַּלָּה
אֶת הַמְכַתֵּב שֶׁלָּה. אֵיךְ הֵם הַשְׁתַּכְנָעוּ?"
“אה...” אמרה פטוניה. “הֵם לֹא שְׁלַחוּ רַק מַכְתָּב. הֵם שְׁלַחוּ גַם
פֿרוֹפֿסּוֹר מְהֽוֹגּוֹןְטָס. הוּא – עִינִיתָה שֶׁל פְּטוּנִיהָ קִפְצָוּ לְמִיקָּל.
הֵוָה הָרְאָה לְנוּ קְסָמִים.”

“או אַתֶּם לֹא חִיְבִּים לְרַיֵּב עַל זֶה”, אמר הארץ בנחישות, מתוך
תקווה נואשת שהפעם, רק הפעם, הם יקשייבו לו. “אם זה נכון,
אנחנו פֿשׁוֹט יְכוֹלִים לְהַבִּיא לְפָה פֿרוֹפֿסּוֹר מְהֽוֹגּוֹןְטָס וְלֹרְאוֹת אֶת
הַקְּסָם בְּעַצְמָנוּ וְאֶבֶּא יוֹדֵה שְׂזָה נְכָוָן. וְאֵם לֹא, אִימָא תּוֹדָה שְׂזָה לְאַתָּה
נְכָוָן. בְּשִׁבְיל זֶה קִימָת הַשִּׁיטה הַנִּיסּוּיָה, כְּדִי שְׁלֹא נִצְטָרֵךְ לִיְשָׁבֵד
דָּבָרִים רַק בְּאַמְצָעוֹת וְיִכּוֹחִים.”

הפרופֿסּוֹר הסתוובב והשפֿיל אליו מבט מבטל, כהרגלו. “נו,
באמת, הארץ. קְסָם, בָּאָמָת? חַשְׁבָּתִי שְׁאתָה תְּדֻעַ לְקַחְתָּ אֶת זֶה
ברצינות, אֲפִילוּ אֵם אַתָּה רַק בֶּן עַשֶּׂר. קְסָם הָוּא בְּעַרְקָה הַכִּיל לְאַתָּה
מְדֻעַי שְׁקִים!”

הארץ עיַקְם את פִּיו במרירות. הוא זכה ליחס טוב, כנראה טוב יותר מזה שרוב הילדים זכו לו מצד האבות הגנטיים שלהם. הארץ נשלח לטובי בתיהספר הייסודיים – וכשזה לא צלח, הוא קיבל מורים פרטיטים מתוך המאג'ר האינסופי של סטודנטים מורעבים. אביו תמיד עודד אותו ללמידה כל נושא שמשך את תשומת לבו, קנה לו את כל הספרים שמצאו חן בעיניו, מימן את השתתפותו בכל תחרויות מתמטיקה או מדעים שהוא התקבל אליה. הוא קיבל כל דבר סביר שביבך, למעט, אולי, קמצוץ של כבוד. הרוי אי אפשר לצפות מדוקטור שמלמד ביוכימיה באוקספורד להקשיב לעצמו

של ילד קטן. מקשיבים כדי "להביע התעניניות", כמובן; כך נהוג "הורה טוב" ולכון, אם אדם רואה עצמו "הורה טוב", כך הוא נהוג. אבל לקחת ילד בן עשר ברכינותו? אין סיכוי. לפעמים הארי רצה לצרוח על אביו.

"אימא", אמר הארי. "אם את רוצה לנצח את אבא בוויכוח זהה, עיני בפרק שתיים בספר הראשון של הרצאות פינמן על פיזיקה. יש שם ציטוט שמדובר על איך פילוסופים אומרים הרבה דברים על מה דורש המדע וזה הכלל שטויות, כי החוק היחיד במדוע הוא שהתצפית היא שmericעה בסוף - שחייבים להסתכל על העולם ולדוח מה שרואים. אמם... אני לא מצלייה להיזכר בשליפה איפה אפשר למצוא משהו על איך יישוב דברים על ידי ניסוי במקום וויכוחים הוא אידיאל של המדע – "

"אימא שלו השפילה אליו מבט וחיככה. "תודה, הארי. אבל –" היא הרימה שוב את ראשה והבטה בבעלה. "אני לא רוצה לנצח את אביך בויכוח. אני רוצה ש... אני רוצה שבعلي יקשב לאשתו, שאוהבת אותו, ויסמוך עלייה רק הפעם –" הארי עצם עיניו לרגע. חסרי תקנה. שני הורייו היו חסרי תקנה.

ועכשיו הם נכנסו לאחד מהויכוחים האלה, שבהם אימא שלו מנסה לגרום לאבאו שלו להרגיש אשם ואבאו שלו מנסה לגרום לאימא שלו להרגיש טיפשה.

"אני הולך לחדר שלי", הכריז הארי. קולו רעד במקצת. "אבא, בבקשה תנטו לא לרכיב על זה יותר מדי. אנחנו נدع בקרוב מה התוצאה, נכון?"

"当然是, הארי", אמר אביו, ואימו נתנה לו נשיקה מרגיעה, והם המשיכו לרכיב בזמן שהארי טיפס במדרגות לחדרו. הוא סגר את הדלת מאחוריו וניסה להחשוב.

הדבר המוזר היה שהוא היה אמור להסכים עם אבאו שלו. אף אחד לא נתקל מעולם בשום ראייה לקסם, ולפי אימא שלו, היה

בחוץ עולם שלם של קסם. איך אפשר לשמר על דבר כזה בסוד?
בעזרת עוד קסם? זה נראה כמו תירוץ חשוד למדוי.

היה אמור להיות לו ברור שאימה מתלוצת, משקרת או משוגעת, בסדר הולך ועולה של נוראיות. אם איימה שלו שלחה את המכתב בעצמה, זה יסביר איך הוא הגיע לתיבת הדואר בימי בול. היה הרבה יותר סביר שמדובר בכך קצת טירוף מאשר שהיקום באמת פועל כך.

אלא שהוא בהاري היה משוכנע לחלוטין שקסם הוא דבר אמיתי, והוא היה משוכנע בכך מהרגע שבו ראה את המכתב שלכאורה נשלח מבית הספר הוגוּרטס לכישוף ולקוסמות. הארי שפשף את מצחו והעה את פניו. אל תאמין לכל מה שאתה חושב, היה כתוב באחד הספרים שלו.

אבל תחושת הودאות המוזרה הזאת... הארי מצא את עצמו מצפה לכך שכן, אכן הגיע פרופסור מהגגורטס וינוֹפֶף בשרביטו ויצא ממנו קסם. תחושת הודאות המוזרה לא עשתה שום מאץ להגן על עצמה מפני הפרכה – לא תירצה מראש למה לא הגיע שום פרופסור או למה הפרופסור יכול רק לכופף כפיות.

מאיפה אתה מגיע, ניבוי קטן ומהוד? הארי הפנה את המחשבה אל מוחו. למה אני מאמין במה שאין מאמין?

בדרכ כל הארי די הצטיין בمعנה על שאלה זו, אבל במקרה הספציפי הזה לא היה לו מושג מה המוח שלו חושב.

הארי משך מנטלית בכתפיו.لوح מתכתי על דלת מזמין אנשים לדוחוף אותו וידית על דלת מזמין אנשיים למשוך בה ומה שעושים עם השערה שניתנתה לבדיקה הוא לבדוק אותה.

הוא לקח דף שורות משולחן הכתיבה שלו וחתחליל לכתב.

לכבוד סגנית המנהל

הארי עצר וחשב; ואז השליך את הדף ולקח אחר והוציא עוד מילימטר של חוד מהעיפרון המכני שלו. המצב דרש קליגרפיה

עדינה.

לכבוד סגנית המנהל מינרווה מקונגנאל, או לכל מאן דבוי :
 לאחרונה הגיע לבתי מכתב קבלה להוגוורטס, המכוען למרה.
 פוטר. יתכן שאינך מודעת לכך שהורי הגנטים, ג'יימס פוטר
 ולילי פוטר (לשעבר לילי אוננס), מתים. אומצת עלי ידי אהותה
 של לילי, פטוניה אוננס-ז'ורס, ובعلה, מייקל ורס-אוננס.

אני מעוניין מאוד ללמידה בהוגוורטס, בתנאי שמקום זה אacen
 קיים. אמי פטוניה היא היחידה שטוענת שהיא יודעת על קיומו
 של קסמ, והיא אינה יכולה להשתמש בו בעצמה. אבי ספקן ביותר.
 אני עצמי איני בטוח. כמו כן, אני יודע היכן להשיג את הספרים
 או את הציוד המפורטים במקتاب הקבלה שלכם.

אםא שלוי ציינה ששלהת נציג מהוגוורטס ללילי פוטר (או
 בשמה אז לילי אוננס) כדי להוכיח למשפחה שקסם הוא אמיתי.
 ואני משער שגם כדי לעזור ללילי לרכוש את הציוד לביתה הספר.

אם תוכלו לעשות זאת עבור משפחתי, יהיה זה מועיל ביותר.

ברכה,

הארי ג'יימס פוטר אוננס-ז'ורס.

הארי הוסיף את כתובותם העדכנית ואז קיפל את הניר ושם אותו
 במעטפה, שאודה מיען להוגוורטס. לאחר מחשבה נוספת הוא
 לקח נר, טפטף שעווה על דש המעטפה ועליה הטבע, בעזרת חוד
 של סדין מתקפל, את ראש התיבות הגאנ'ו. אם הוא עומד לצולול
 אל הטירוף הזה, הוא יעשה זאת כראוי.

לאחר מכן הוא פתח את דלת חדרו וירד בחזרה לקומה
 התחתונה. אביו ישב בסלון וקרא ספר העוסק במתמטיקה גבואה
 כדי להפgin את חכמו; ואימו הייתה במטבח והכינה אחת מהמנות
 האהובות על אביו כדי להפgin את אהבתה. לא נראה כאלו הם
 בכלל מדברים זה עם זה. עד כמה שויכוחים יכולו להיות מפחדים,
 אילכשחו הייעדר ויכוחים היה גרווע הרבה יותר.

"אימא", זוק הארי אל הדממה המלחיצה, "אני הולך לבחון את
 ההשערה. לפי התיאוריה שלך, איך אני שולח ינשוף להוגוורטס?"
 אימו הסתובבה מהচיר ובהתחה בו בתדרמה. "אני... אני לא

יודעת, נראה לי שפשות צריך להיות לך ינשוף כסום". זה היה אמר להישמע חשור ביתור, אה, אם כך אין דרך לבחון את התיואודיה שלך, אבל תחשות הוודאות המוזרה שפשתה בהاري הייתה מוכנה להסתכן אף יותר.

"טוב, המכתב הגיע לכאן אייכשו", אמר hari, "או אני פשוט אנווף בו בחוץ ואצעק 'מכתב להוגוורתס'! ואראה אם ינשוף ייקח אותו. אבל, אתה רוצה לבוא לראות?"

אביו הניד קלות בראשו והמשיך לקרווא. כמובן, חשב לעצמו hari. כסם הוא דבר בזוי שرك טיפשים מאמניים בו; אם אביו ירחק לכת ויבחן את ההשערה, או אפילו יצפה בבחינתה, הוא ירגיש כאילו הוא קושר את עצמו אל הדבר הבזוי הזה... רק כאשר יצא hari מהדלת האחורייה אל הגינה התהוו לו שם ינשוף באמת יגיע וייקח את המכתב, יהיה לו קשה לספר זאת לאביו.

אבל זה הרי לא באמת יכול לקרות, נכון? לא משנה بما המות שלימאמין. אם ינשוף באמת יגיע וייקח את המעטפה הזאת, יהיו- לידאגות הרובה יותר גדולות מאשר מה אבא חושב.

הארי נשם נשימה עמוקה והרים את המעטפה באוויר.
הוא בלע את רוקו.

לצעוק "מכתב להוגוורתס!" בעודך מחזיק מעטפה באוויר
באמצע הגינה שלך זה... מעשה די מבחן, הוא קלט פתאום.
לא. אני יותר טוב מאבא. אני משתמש בשיטה המדעית גם אם
ארגון טיפש.

"מכתב –" אמר hari, אבל זה נשמע יותר כמו לחישה צרודה.
הארי אזר את כוח הרצון שלו וצעק אל השם הריקים, "מכתב
להוגוורתס! אפשר בבקשה לקבל ינשוף?"

"הארי?" שאל קול מבולבל של אישת, אחת השכנות.
הארי משך את ידו מטה כאילו היא עולה באש והחביא את
המעטפה מאחוריו גבו כאילו היא מכילה כסף עסקת סמים. פניו

התלהטו כליל מרוב בושה.

פני איש זקנה הצינו מעל גדר החצר הסמוכה, שעורה האפור בורוח מהרשת המחזיקה אותו. גברת פיג, ששמרה עליו לפחות פעמיים.

"מה אתה עושה, הארי?"

"שומם דבר", אמר הארי בקול חנוק. "רק... בודק תיאוריה ממש מטופשת – "

"הגע מכתב הקבלה שלך להוגוורטס?"

הארי קפא במקומו.

"כן", אמרו שפטיו של הארי לאחר זמן מה. "קיבلتី מכתב מהוגוורטס. הם אמרו שהם רוצחים את הינשוף שלי עד הד-31 ביולי, אבל – "

"אבל אין לך ינשוף. מסכן שלי! אני לא מבינה מה הם חשבו לעצם כשלחו לך רק את המכתב הרגיל."

זרוע מקוממתה נשלחה אל מעבר@gדר ופתחה יד מצפה. הארי, שכבר בקורס חשב בשלב זה, מסר לה את המעתפה.

"פשוות תשאיר את זה לי, יקירי", אמרה גברת פיג, "ואני כבר אדאג שישלו מישחו צ'יק צ'אך".

ופניה נעלמו מאחוריו הגדר.

שתקה ארוכה השתירה בגינה.

ואז אמר קול של ילד, שקט ורגוע, "מה"

פרק 2

כל אקדמי, אך לא אקדמי

הכנס הצהרת אי-אחירות סטנדרטית

* * *

"ובן שזאת הייתה אשמה. אין פה אף אחד אחד שמסוגל בכלל להיות אחדאי על משהו".

* * *

"רק כדי שייה ברור", אמר הארי, "אם הפרופסור אכן תגרום לך לרוחף, אבל, כשהתודה יודע שלא חוברת לשום חוטים, זו תהיה ראייה מספקת. אתה לא הולך להתחרט ולומר שזה טרייך. זה לא יהיה הוגן. אם ככה אתה מרגיש, אתה צריך להגיד את זה עכשווי ונחשוב על ניסוי אחר במקומות".

אביו של הארי, פרופסור מייקל ורס-אוואנס, גלגל את עיניו. "כן, הארי."

"זאת, איימא, לפי התיאוריה שלך הפרופסור אמור להיות מסוגלת לעשות את זה ואם זה לא יקרה, את תודיע שאית טעה. שום דבר על זה שקסם לא עובד אם אנשים ספוקניים לגבי או משהו כזה."

סגנית המנהל מירון מקונגל צפתה בהاري בהבעה מובלעת. היא נראית מכשפתית למדי בగלומותיה השחוותות ובכובעה המחודד, אבל כשדיברה היא נשמעה רשמית וסקוטית,

מה שלא התאים כלל למראה הזה. במבט ראשון היא נראית כמו שאמורה לצחוק צחוק מרווח ולשים תינוקות בתוך קדרות, אבל כל הרושם נהרס ברגע שפתחה את הפה. "האם זה מספיק, מר פוטר?" היא אמרה. "שאתה תיל להדגים?"

"מספיק? סביר להניח שלא", אמר הארי. "אבל לפחות זה יעוז. בבקשה, סגנית המנהל".

"אתה יכול לקרוא לי פרופסור", היא אמרה, ואז, "זינגרליךם לביוסה".

הארי הביט באביו.

"הא", אמר הארי.

אביו הביט בו חזרה. "הא", חזר אביו.

ואז פרופסור ורסיאוונס החזיר מבט אל פרופסור מנגנון. "טוב, את יכולה להוריד אותו עכשו".

הפרופסור החזירה את אביו בזיהרות לרצפה.

הארי העביר יד בשערו. אולי זה היה רק החלק המוזר בו שהיה משוכנע מראש, אבל... "זה קצת מאכזב", אמר הארי. "היתני מצפה שערכו על סמך תצפית עם הסתרות אינפניטיסימלית ילווה באירוע מנטלי דרמטי יותר –" הארי קטע את עצמו. אימהו שלו, המכשפה ואביו אביו שלו שוב תקעו בו את המבט הזה. "זאת אומרת, הגילוי שכל האמונה שלי שגוויות".

באמת, זה היה אמרור להיות דרמטי יותר. המוח שלו היה אמרור לזרוק לפחות כל ההשערות הנוכחיות שלו על היקום, שאף אחת מהן לא תיראה לדבר כזו לקרות. אבל במקומם זאת נראה שהמוח שלו חושב, בסדר, ראוי מורה מהוגנותם מנופפת בשירותו שלה וגורמת לאבא שלו לכך להתרומם באווoid, מה עכשו?

המכשפה חייכה אליהם בחביבות, נראית משועשת למדי.

"האם תרצה הדגמה נוספת, מר פוטר?"

"את לא חייבת", אמר הארי. "ביצענו ניסוי מכريع. אבל..." הארי היסס. הוא לא הצליח לשלוות בעצמו. בעצם, בהתחשב

בנסיבות, הוא לא-Amor לשלוט בעצמו. זה בסדר גמור להיות סקרן.
"מה עוד את יכולה לעשות?"
פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל הפנה לחתולה.

הארי קרطע לאחרור בלי להזכיר. הוא נע כה מהר עד שمعد על ערמה תועה של ספרים ונחת על אחוריו בקול חבטה רם. ידי נשלחו מטה כדי לבلوم את עצמו אך לא הגיעו לבדוק למקום הרצוי והוא חש דקירת אזהרה בכחפו כشمאלו נתה בלי תמיינה. החתולה המנוمرة הקטנה הפכה מיד בחזרה לאישה עטויות גלים. "אני מתנצלת, מר פוטר," אמרה המכשפה בקול בן, אך שזוויות פיה התעקלו כלפי מעלה. "היהתי צריכה להזהיר אותך." הארי התנשם. הקול שלו יצא צרווד. "את לא יכולה לעשות את זה!"

"זה בסך הכל שינוי-צורה", אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. "שינוי-צורה של אnimagos, ליתר דיוק."

"את הפכת לחתולה! חתולה קטנה! הפרת את חוק שימור האנרגיה! זה לא סתם כלל שרירותי, הוא נובע ישירות מהצורה של ההAMILTONIAN הקונטני! אם מותרים עליו זה הורס את האונטריותה ואז מקבלים תקשורת עלי-אורית! וחתולים הם מסוכבים! תודעה אנוישית לא יכולה פשוט לדמיין אנטומיה של חתול שלם... ואת כל הביווכימה של החתול, ומה עם הנינידולוגיה? איך אפשר להמשיך לחשב עם מוח של חתול?"

השפטים של פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל התעקלו עוד יותר. "קסם."

"קסם לא מספיק כדי לעשות את זה! צריך להיות אל!"

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל מצמצה. "זו הפעם הראשונה שמשהו קרא לי כך."

ראיתו של הארי החלה להיטשטש בשעה שמוחו התחליל להבין מה בדיק השתבש. כל הרעיון של מקום מאוחד בעל חוקים מתמטיים סדרורים, זה מה שנזרק עכשו לפח; כל הרעיון של פיזיקה. שלושת אלףים שנה של פירוק בעיות גדולות ומורכבות

לחלקים קטנים יותר, היגליו שהמוזיקה של כוכבי הלהת היא אותה המנגינה של תפוח נופל, היגליו שהחוקים האמתיים הם אוניברסליים לחלוון ואין להם יוצאים מן הכלל בשום מקום והם מתבטאים כמתמטיקה פשוטה השולחת הלא מוגבלת ביטור, שלא לדבר על היגליו שהתוועה היא מהות והמוח עשוי מנירונים, שהמוח הוא מה שעושה את האדם מי שהוא –

ואז אישא אחת הפכה לחתולה והכל הלך.

מהה שאלות נאבקו על מקומן על שפתיו של הארי והמנצחת יצא החוצה: "זו... ואיזה מין לחש זה *וינגןקווים לבייסה?* מי ממציא את המילים ללחשים האלו, ילדי גנון?"

"זה מספיק, מר פוטר," אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל בקול חד, אף שעיניה ברקו בשעשו מודח. "אם אתה רוצה למדוד על עולם הקסמים, אני מציע שנסים עם הנירית כדי שתוכל להתקבל להוגוורתס."

"טוב," אמר הארי, המומ במקצת. הוא עשה סדר במחשבותיו. מצעד התבוננה פשוט י策ריך להתחילה מההתחלתה, זה הכלול; השיטה הניסויית עדין עמדה לרשותו, וזה היה הדבר החשוב. "או איך אני מגיע להוגוורתס?"

צחוק חנק נפלט מפה של פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל, כאילו חולץ במלקחים.

"רכ רגע, הארי," אמר אביו. "זכור למה לא הלהת לבית-ספר עד עכשו? מה בקשר לבעה שלך?"
פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל הסתובבה אל מיקל. "הבעה שלו? بما מדובר?"

"אני לא ישן כמו שצורך," אמר הארי. הוא נופף בידיו בחוסר אוניות. "מחזור השינה שלי הוא בן עשרים ושש שעות. בכל יום אני הולך לישון שעתיים מאוחר יותר. אני לא יכול להירדם מוקדם יותר, ולמהרתו אני הולך לישון עוד יותר מאוחר. עשר בלילה, שתים-עשרה בלילה, שתים בלילה, ארבע לפנות בוקר, עד שאני

עובר את כל השעון. אפילו אם אני מנסה להתעורר מוקדם, זה לא משנה ואני גמור כל היום. זו הסיבה שלא החלטתי לבית-ספר רגיל עד עכשו".

"אתה הסיבות", אמרה אימו. הארי נעצ בה מבט זועם. **מַקְגּוֹנָגָל פֶּלֶת הַמְּהוּם אֲרוֹן**. "אני לא זוכרת ששמעתاي אירע עם עלי בעיה כזאת..." היא אמרה באיטיות. "אני אבודוק עם מדרם פומפרי אם היא מכירה איזו תרופה". ואז פניה החבheroו. "לא, אני בטוחה שזו לא תהייה בעיה – אני כבר אמץ פתרון בזמנן. עכשו ספרו לי", מבטה התחרד שוב, "מהן הסיבות האחדות?"
הארי שיגר אל הוריו מבט זועם. "אני מתנגד מצפוניות לחובת נוכחות בבית-ספר. אני לא צריך לסבול בגל כישלונה של מערכת הינוך קורסת לספק מורים או חומיי לימוד באיכות אפילו מינימלית".

שני הוריו של הארי געו בצחוק למשמע דבריו, כאילו חשבו שכלה זה הוא בדיחה אחת גROLה. "אה", אמר אביו בעיניהם בורקות, "זה זו הסיבה שנשכת מורה למתמטיקה בשנה הראשונה שלך ביסודי".

"**היא לא ידעה מה זה לוגריתם!**"
"כמובן", אמרה אימו. "לנשות אותה הייתה תגובה מאד בוגרת לך".

אביו של הארי הנהן. "**מדיניות** **סקולה** **bijouter להתמודדות עם**
הבעיה של מורים שלא מבינים לוגריתמים."

"**היתה בן שבע!** כמה שנים אתם עוד הולכים להזכיר את זה?"
"נכון", אמרה אימו באחדה, "אדם נושך מורה אחת למתמטיקה
ולעלולם לא נותנים לו לשכוח מזה".

הארי פנה לפروفסור **מַקְגּוֹנָגָל**. "הנה! את רואה עם מה אני צריך
להתמודד?"

"**סלחו לי,**" אמרה פטוניה ונמלטה דרך הדלת האחורי אל הגינה, שמננה נשמעו בכירור צוחחות הצחוק שלה.

"לא... אממם... לא," נראה כאילו פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל מתקשה לדבר מסיבה מסוימת, "לא תנסה אף מורה בהוגורטס. האם זה ברור, מר פוטר?"

הاري הזעיף פנים לעברה. "בסדר, אני לא אנשך אף אחד שלא ינסח אותו קודם".

פרופסור מייקל ורסיאואנס נאלץ גם הוא לעזוב את החדר לזמן קצר לאחר ששמע זאת.

"ובכן," נראה פروفסור מַקְגּוֹנְגָּל אחורי שהוריו של הארי נרגעו ושבו. "בהתחשב בנסיבות, נראה עדיף שאמנע מלקחת אותה לרכוש את חומר הימוד שלו עד יום או יומיים לפני תחילת הלימודים".

"מה? למה? הילדים האחרים כבר יודעים קסמים, לא? אני צריך להתחליל לסגור את הפער כבר עכשיו!"

"תנווח דעתך, מר פוטר," השיבה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל, "הוגורטס בחולט מסווג להתחמוד עם לימוד הבסיס. ויש לי חשד, מר פוטר, שאם אותו אורך לבדך למשך חמישים עם ספרי הלימוד שלו, אפילו ללא שרביט, אני אחזור לבית הזה ואמצא מכתש שפולט עשן סגול, מסביבו עיר נטושה ומגפה של זברות בוערות המטילות אימה על מה שיישאר מאנגליה".

אביו ואיימו של הארי הנהנו בתיאום מושלם.

"אימא! אבא!"

פרק ๕

כָּאֵלָאָת כְּפָצִיאָת לְמַלְוֹת

אם ג'י' קי' רולינג שואלה אתכם על הסיפור זהה, אתם לא יודעים כלום.

* * *

"אבל איז השאללה היא - מי?"

* * *

"אל אלוהים," אמר המוזג, מבית בהاري, "האם זה - האם יתכן - ?"

הארי התאמץ מאד להישען על הדלפק של הקלהת הרותחת, אפילהו שהדלפק האמור הגיע לאזרע קצה הגבות שלו. לשאלת נזאת הגיעו הטוב שביכולתו.

"האם אני - האם יתכן שאני - אולי - אין לדעת - אם אני לא - אבל איז השאללה היא - מי?"

"פלאי פלאים," לחש המוזג הזקן. "הארי פוטר... איזה כבוד."
הארי מצמצז ואיז התעשה. "אכן כן. אתה חד אבחן; רוב האנשים לא מבינים את זה כלכך מהר - "

"זה מספיק," אמרה פרופסור מֶקְגּוֹנְגָּל. איזו זהה בכתפו של hari התהדרה. "אל תציך הילד, טום, כל העסק הזה חדש לו."
"אבל זה הוא?" אמרה אישת זקנה בקול רועד. "זה hari פוטר?" היא קמה מכסתה בקהל ח:right|יה.

"דורים - " הזהירה פרופסור מַקְגּוֹנְגָל. המבט הזועם שהוא נעצה בכל הנוכחים היה מרתיע כל אחד.

"אני רך ורוצה להחז את ידו", לחשה הזקנה. היא קדה עמווקות והושיטה יד מקומטת. הארי לחץ אותה בזיהירות, כשהוא מרגיש בלבול ואינוחות גדולים משחש איפעם. דמעות זלגו מעיניו האישה וטפטו על ידיהם האחוזות. "הנדכ שלוי היה הילאי", היא לחשה לו. "מה בשבעים וחשע. תודה לך, הארי פוטר. מזל שיש לנו אותך".

"בבקשה", אמר הארי אוטומטית, ואז הפנה את ראשו ונען בפרופסור מַקְגּוֹנְגָל מבט מפוחד ומתחנן.

פרופסור מַקְגּוֹנְגָל רקעה ברגלה בחזקה בדיק כשהמולה הכללית עמדה להתחיל. הרעש שהפיקה רגלה נתן להארי נקודת ייחוס חדשה למונח "מחריש אוזניים", וכולם Kapoor במקומם. "אנחנו מהרים", אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָל בקול שנשמע רגיל לחלווטין.

הם עזבו את הפאב בלי שום בעיות.

"פרופסור?" אמר הארי ברגע שהיו בחצר. הוא התכוון לשאל מה קורה פה, אבל למרבה הפלא מצא את עצמו שואל שאלת שונה לחלווטין. "מי היה האיש החיוור בפינה? זה עם העויתות בעין?" "הממ?" אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָל, שנשמעה מופתעת מעט; ייתכן שגם היא לא ציפתה לשאלת זו. "זה היה פרופסור קויריננס קוּוִירֶל. הוא לימד השנה התגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורתס".

"היתה לי תחושה מוזרה שאני מכיר אותו..." הארי שפשף את מצחו. "ושלא כדאי שאלחץ את ידו." כמו לראות מישהו שהיה חבר, פעם, לפני שמשהו השתבש נוראות... זה כלל לא היה המצב, אבל הארי לא הצליח למצוא את המילים המתאימות. "ומה היה... כל זה?"

פרופסור מַקְגּוֹנְגָל נעצה בו מבט משונה. "מר פוטר... האם אתה

יודע... כמה בדיקות סיפרו לך... על האופן שבו מתו הוריך?""
הארי החזר לה מבט יציב. "ההורים שלי בראים ושלמים, והם
תמיד סירבו לדבר על איך ההורים הגנטיים שלי מתו. מכך אני
מסיק שהוא לא היה טוב".

"נאמנות רואיה להערכה", אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. היא
הנמicha את קולה. "אם כי קצת כאב לי לשמעו אותך אומר זאת
כך. לילו וגיימס היו חברים שלי".

הארי הפנה את מבטו הצד, מתבישי לפתח. "אני מצטער",
הוא אמר בקול קטן. "אבל יש לי אבא ואימה. ואני יודע שאתה פשוט
אأمل את עצמי אם אשווה את המציגות הזאת ל... משהו מושלם
שבניתי בדמיון שלי".

"זה נIRON להפליא מצדך", אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל בשקט.
"אבל ההורים הגנטיים שלך מתו בגבורה בעודם מגנים עלייך".
מגנים עלייך?

משהו מוזר לפת את לבו של הארי. "מה באמת... קרה?""
פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל נאנחה. שרבייטה טפה על מצחו של הארי
וראייתו היטשטשה לרגע. "מעין הסואנה", היא אמרה, "כדי שהוא
לא יקרה שוב עד שתהייה מוכן". ואז שרבייטה הבזק שוב וטפה
שלוש פעמיים על קיר לבנים...

...שבונגער חור, אשר התפשט והתרחב ורעד עד שהפק למעבר
מקושת ענק, שחשף שורה ארוכה של חנוויות עם שלטים
המפרסים קדרות וכבדי דרקונים.

הארי לא מצמצץ. זה לא היה כאילו מישחו הפק פתאום לחתו. וهم פסעו קדימה, ייחדיו, אל תוך עולם הקוסמים.
היו סוחרים שכרכו מגפי קיפוץ ("עשויות מפלאבר אמיתי!")
וגם "סכינים + 3! מזלות + 2! כפות עם בונוס + 4!" היו
משכפים שהפכו כל דבר שמתכולים עליו לירוק ושורה של
קורסאות מרופדות עם כסא מפלט למקרי חירום.

ראשו של הארי המשיך להסתובב, כאילו הוא מנסה להשתחרר

מצווארו. זה היה כמו לעבור בפרק של חפצי הקסם בספר החוקים של מבולים ודלקונים מולחן (הוא לאشيخ במשחק, אבל ננהנה לקרוא את ספרי החוקים). היה חשוב מאוד להאריך לא לפפס אף פריט שעמד למכירה, לקרה שהוא אחד מהשלושה הדרושים להשלמת מעגל אינסופי של לחשיمسألة.

ואז ראה הארי משהו שגרם לו להתרחק מסגנית המנהל, באופן גמור לא מודע, וללכת ישירות לתוך חנות בעלת חזית עשויה מלבנים כחולות עם שלוי ארד. הוא חזר למציאות רק כשפרופסור מקונגלו נעדמה ממש מולו.

"מר פוטר?" היה אמרה.

הארי מצמצז ואז הבין מה עשה. "אני מצטער! שכחתי לרגע שאני איתך ולא עם המשפחה שלי." הארי החווה לעבר חلون הראווה, שהציגו אותיות בווערות שזהרו באור בוהק ועם זאת מרוחק אשר יצר את המילימ סיקም ספרים ססגוניים. "כשאתה עובר ליד חנות ספרים שמעולם לא ביקרת בה, אתה חייב להיכנס ולבדוק מה יש בה. זה חוק משפחתי."

"זה הדבר cocci ריבנקלו' שמשמעותי מעודי."

"מה?"

"שום דבר. מר פוטר, הצעד הראשון שלנו הוא ביקור בגרינגוטס, הבנק של עולם הקוסמים. הכספת של המשפחה הגנטית שלך נמצאת שם, עם הירושה שהשאירו לך ההורים הגנטיים שלך, ואתה תצטרך כסף כדי לקנות ציוד לבית הספר." היא נאנחה. "ואפשר, אולי, להסתים גם על סכום מסוים של כסף לקניות ספרים. אם כי אולי כדאי שתתחכה עם זה קצת. בהוגוורתס יש ספרייה נרחבת למדעי המקדשת לנושאים קסומים. ובמגדל שבו אני חושדת מאד שתג�� יש ספרייה נפרדת, מקיפה עוד יותר. סביר להניח שככל ספר שתקנה עכשו כבר קיים בספרייה."

הארי הנחן והם המשיכו הללו.

"שלא תביני אותי לא נכון, זו הסחת דעת מעולה", אמר הארי,

ראשו ממשיך להסתובב, "כנראה הכל טובה שמשיחו ניסה עליי אי-פעם, אבל אל תחשבי שכחתי מהשיחה שמצופה לנו."

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּלְן נאנחה. "ייתכן שהוירך - או אמך בכלל אופן - נהגו בחוכמה כשבחרו לא לספר לך".

"או הייתה מעדיפה שאמשך לחיות בערוות המבורכת? יש פגמים מסויים בתוכנית הזאת, פרופסור מַקְגּוֹנְגָּלְן".

"אני מניחה שהוא די חסר טעם", אמרה המכשפה בקול עצור,

"כשל אחד ברוחוב יכול לספר לך את הסיפור. בסדר גמור, והיא סיפרה לו על זה שאין לנקוב בשמו, אדון האופל, וולדמרוט.

"וולדמרוט?" לחש הארי. זה היה אמרור להיות מצחיק, אבל זה לא היה. השם עבר בתהוושה של קור, חסר רחמים, צלול כיהולם, פטיש מיטניים טהור הנוחת על סדן בשר ודם. צרמורות אזהה בהاري ברגע שאמר את המילה והוא החליט בו במקום להשתמש במונחים בטוחים יותר, כמו "אתה יודע-מי".

אדון האופל השתוול בבריטניה הקסומה כמו זאב פראי ששיסע וביתר את מרכם היי היומאים שלה. מדיניות האחראות פכרו את ידיהן אבל היססו להתעורר, בין אם מأدישות אונוכית ובין אם מפחד פשוט, מכיוון שהראשונה מביניהן הייתה מתנגדת לאדון האופל הייתה הופכת את שלוחתה למטרה הבאה של שלטונו האימה שלו. (אפקט הצופה מהצד, חשב הארי, בזוכרו את הניסוי של לאטנה ודרולי שהראה של אדם יש סיכוי גבוהה יותר לקבל עוזה אם הוא חווה התקף אפילפטិ בנסיבות אדם אחד מאשר בנסיבות שלושה אנשים. פיזור אחידות - כל אחד מקווה שמשיחו אחר יהיה הראשון לפועל).

אוכלייהמות הלכו בעקבות אדון האופל והוא חוד החנית שלו, אוכלי פגרים שניקרו בפצעים או נחשים שהכיסו והחלישו. אוכלי-המוות לא היו נוראים כמו אדון האופל, אבל הם היו נוראים והם היו רביים. ולרשומם של אוכלייהמות לא עמדו רק שרביטים; היו

בשורותיהם גם הון וכוח פוליטי וסודות ששימשו לשחיטה, שתרמו כולם לשיתוק קהילה שניסתה להגן על עצמה. עיתונאי זקן ומכובד, ירמי וייל, קרא להעלאת מיסים ולגירוש חובה. הוא זעק שזה אבסורד שהרבנים משתמשים בפחד מפני המעתים. העור שלו, רק העור שלו, נמצא ממוסמר לקיר חדר המערכת בבודק המחרת, לצד עורותיהן של אשתו ושתי בנותיו. כולם ייחלו שימושו ייעשה, ואיש לא העז להיות זה שיציע זאת. הם ידעו שני שhei שהci יבלוט יהפוך לדוגמה הבהאה.

עד שם שמותיהם של ג'יימס ולילי הגיעו לראש הרשימה.

ושני אלו היו הולכים אל מותם עם שרביטם בידם ולא חרטה על הבחרות שעשו, מכיוון שהם היו גיבורים אמיתיים; אלא שהיא להם ילד, בנם התינוק הארי פוטר.

דמעות נקוו בעיניו של הארי. הוא ניגב אותן בכעס או אולי ביאוש. לא הכרתי את האנשים האלה, לא באמת, הם לא ההורים שלי עכשוו, אין טעם להיות עצוב בגלם –

כשהארי סיים להתייפח לתוכך גלומותיה של המכשפה, הוא הרים את מבטו והרגיש מעט טוב יותר בראשו דמויות גם בעינה של פרופסור מקונגנֶל.

“אז מה קרה?” אמר הארי, קולו רועד.

“אדון האופל הגיע למכתש גודריק,” אמרה פרופסור מקונגנֶל בלחישת. “הייתם אמורים להיות מוסתרים, אבל בגדו בכם. אדון האופל הרג את ג'יימס והוא הרג את ליל, ולבסוף הוא הגיע אליו, לערישת שלך. הוא הטיל עליך את הקלה ההורגת, ושם זה נגמר. הקלה ההורגת עשויה משנהה טהורה ופוגעת ישירות בנשמה, מנתקת אותה מהגוף. אי אפשר לחסום אותה, וממי שהיא פוגעת בו מת. אבל אתה שרודת. אתה האדם היחיד שרודד אירפעם. הקלה ההורגת ניתה מכך בחזרה אל אדון האופל והותירה אחריה רק את גופתו החרווכה וצלקת על המצח שלך. הסיטות הסתיים והיינו חופשיים. זו, הארי פוטר, הסיבה שאנשים רוצחים לראות את הצלקה

שעל מצחך וללחוץ את ידך.”

סוף הבכי ששתפה את הארי כילתה את כל דמעותיו; הוא לא היה מסוגל לבכות שוב. הוא היה מרוכן.

(ובמוקם כלשהו באחורי תודעתו נשמע צליל קתננטן של בלבול, תחושה שמשהו לא בסדר בסיפור זהה; וזה היה אמרו להיות חלק מהאמנות של הארי, לשים לב לצליל הקלווש הזה, אבל דעתו הייתה מוסחת. שהרי זהו כלל עצוב שבديוק ברגע שבו אתה זוקק ביותר לאומנותך קרציוניליסט, חזקה עלייך שתשבח אותה.)
הארי התנק ממוותנה של פרופסור מֶקְגּוֹנְגָּל. “אני – צרייך לחשוב על זה”, הוא אמר בניסיון לשלוט בקולו. הוא בהה בנעלו.
”אםם... את יכולה לקרוא להם ההורים שלי, אם את רוצחה. את לא חיבת לומר ’הורים גנטיים’ או משהו כזה. אין בעצם סיבה שלא יוכלו להיות לי שתי אימהות ושני אבות.”

שם קול לא נשמע מכיוונה של פרופסור מֶקְגּוֹנְגָּל.
והם הרכו יחד בדממה, עד שניצבו מול בניין לבן גדול עם דלתות ארד עצומות שמעליהן היו חקוקות המילים ”בנק גריינגורטס.”.

פרק 4

כַּפְעָמִים כַּפְאָזִק כִּימָנִים

גilioי נאות: ג'י' קי' רולינג מסתכלת עליכם מן המקום בו היא מהכה, לנוכח בריך בין העולמות.

הurette התופר: כפי שאחרים העירו, הספרים המקוריים אינם עקובים בכוח הקנייה של מطبع האונייה. אני בוחר ערך עקי ודבק בו. חמיש פאונד סטראילינג לאונייה אחת לא מתישב עם מהיר של שבע אוניות לשובייט כשייש ילדים שנאלצים להשתמש בשרביטים יד שנייה.

* * *

"השתלבות על העולם זה מונח כל-כך מכוער, אני מעדיף לקרוא לה אופטימיזציה העולם".

* * *

ערמות של אוניות זהב. גבעות של חרמשי כסף. הרים של גוזי נחותה.

הארי עמד בפה פעור ובהה בכספת של המשפחה שלו. היו לו כל-כך הרבה שאלות עד שלא ידע איך להתחיל. מהוין לדלה הכספת צפחה בו פרופסור מֶקְגּוֹנְגָּל, נשענת על הקיר כביכול באגבויות, אבל עיניה היו דרכות. טוב, זה היה הגיוני. ערמה ענקית של מטבעות זהב היא מבחן אופי טהור כל-כך עד שהוא ממש ארכיטיפי.

"האם המטבחות עשויים ממתכת טהורת?" אמר הארי לבסוף.
 "מה?" סינן גרייפהוק הגובלין, שהמתין ליד הדלת. "אתה מטיל
 ספק ביושר של גרינגוטס, מר פוטראואונס'ורס?"
 "לא", אמר הארי בהיסח הדעת, "ممש לא,סליחה אם זה נשמע
 ככה, אדוני. פשוט אין לי שום מושג איך עובדת השיטה הפיננסית
 שלכם. אני שואל אם באופן כללי אוניות עושיות מזהב טהור."

"כמובן", אמר גרייפהוק.
 "וכל אחד יכול לטבע מטבחות או שהם מונפקים על ידי
 מונופול שמרוויח כך סַנְיוֹרָאֵד?"
 "מה?" אמרה פרופסור מֶקְגּוֹנְגָּל.

جريיפהוק גיחך וחשף שניינים חdots. "רק שוטה יבטיח במטבע
 שלא נטבע על ידי גובלינים!"
 "במילים אחרות?", אמר הארי, "המטבחות לא אמורים להיות
 שווים יותר מהמתכת שממנה הם עשויים?"

جريיפהוק בהה בהארוי. פרופסור מֶקְגּוֹנְגָּל נראתה מבולבלת.
 "זאת אומrette, נניח שהיתה מגיעה להפה עם טון של כסף טהור.
 היו יכולים לעשות לי מمنו טון של חרמשים?"
 "תמורת עמליה, מר פוטראואונס'ורס". הגובלין הביט בו
 בעיניהם נוצחות. "תמורת עמליה מסויימת. אבל אם תמצא טון של
 כסף טהור, אני תווה?"

"דיברתי באופן היפוטטי", אמר הארי. לרגע, בכלל אופן. "אז...
 איזו עמליה תדרשו, חלק מהמשקל הכלול?"
 עיניו של גרייפהוק היו דרכות. "אני אctrיך להיוועץ בממוניים
 עלי..."

"תן לי השערה פרועה. אני לא אחיב את גרינגוטס למספר
 הזה."

"אחד חלקי עשרים יהיה תשלום הוגן תמורת ההטבעה."
 הארי הנהן. "חוודה רבה לך, מר גרייפהוק."
 אז לא רק שכלכלה הקוסמים מופקדת לחלוtin מכלכלת

המוגלים, אף אחד פה אפילו לא שמע על ארכיטראז'. לבכללה הגדולה יותר של המוגלים היה יחס המרה משתנה של זהב לכף, ולכון בכלל פעם שיחס הזהב לכף בכלכלה המוגלים סטה ביותר מ-5% מהמשקל של שבעה-עשר חרמשים לאונייה אחת, זהב או כף היו אמרורים להתקנו מכלכלת הקוסמים עד שלא היה ניתן לשמר את יחס המרה. אדם היה יכול להביא תון של כף טהור, להמיר אותו לחרמשים (ולשלהם 5%), להמיר את החרמשים לאוניות, לקחת את זהבן לעולם המוגלים, להמיר אותו לכמהות אוניות, וכך המשך. גודלה יותר של כף טהור ממה שהיה לו בהתחלה וחזר חלילה. היחס המוגלי בין זהב לכף הוא לא משהו כמו חמישים לאחד? על כל פנים, הארי לא חשב שהוא שבעעשרה. ונראה

מטבעות הכסף בכלל קטנים יותר ממטבעות הזהב.

מצד שני, הארי הרி עמד בנק שאحسن את כספו של קוחותיו בכיספות מלאות במטבעות זהב הנשמרות על ידי דרקונים, פשוטו כמשמעו, והם היו חיימים לבוא ולהוציא מטבעות מהכספת שלהם בכל פעם שרצוו לבזבז כסף. סביר מאוד להניח שהפרטים המדויקים של שימוש בארכיטראז' ליעול השוק יעבורו להם מעל הראש. הוא התפתח להעיר העורות מתחכחות על חוסר התচום של המערכת הפיננסית שלהם...

אבל הדבר העצוב הוא שהՃך שלהם ננראה עדיפה.

במחשבה נוספת, קרן גידור מוצלחת אחת תוכל לנראה לKNOWN את כל עולם הקוסמים בתחום שבוע. הארי תייך את הרעיון הזה במוחו לשימוש עתידי במקרה שאיפעם ייגמר לו הכסף או שייהו לו שבוע חופשי.

בнтיאים נראה שערכות הזהב הענקיות בכיספת משפחת פוטר אמורויות להספיק לצרכי הזמן הקרוב.

הארי חדש קדימה והחל להרים מטבעות זהב בידו האחת ולהניח אותם בידו האחת.

כשהגיעו לעשרים, פרופסור מקגונגל השתעה. "אני חושבת

שזה די והותר כדי לשלם על ציוד בית-הספר, מר פוטר.
”מה?“ אמר הארי, ראשו במקום אחר. ”שניהם אחת, אני עושה
חישוב פרמי.“

”אתה עושה מה?“ אמרה פרופסור מֶקְגּוֹנְגָּל, שנשמעה מעט
מודאגת.

”זה מושג מתמטי. שנקרא על שם אַנְרֵיקּוֹ פֶּרְמִי. שיטה לammo
מספרים בראש...“

עשרים אוניות שוקלות עשיירית קילוגרם, בערך? זהב שווה,
מה, עשרה אלפיים פאונד לקילוגרם? אז אוניה שווה בערך
חמשים פאונד... ערמות הזנב נראות כאילו הן בגובה של כשים
מטבעות וברחוב של עשרות מטרים כל אחת, ורימה היא בצורת
פירמידה, וכך היא תהיה בערך שליש מתייבת. שמונה אלפיים
אוניות לערמה, פחות או יותר, ויש בערך חמיש ערמות בגודל הזה,
או ארבעים אלף אוניות או שני מיליון פאונד.

לא רע. הארי חייך בסיפוק קודר. חבל שהוא באמצעות גילוי עולם
חדש ומדהים של קסם ואני יכול להקדיש את זמנו לגילוי עולם
חדש ומדהים של עושר, דבר שהישוב פרמי מהיר הבטיח לו שהוא
בערך פי מיליארד פחות מעניין.
ועדיין, זו הפעם האחרון שאני מכashed שאחומרת פאונד עלוב
אחד.

הארי הפנה את גבו לערמת הכסף הענקית. ”סליחה שאני שואל,
פרופסור מֶקְגּוֹנְגָּל, אבל אני מבין שההורם שלי היו בשנות
העשרים שלהם כשהם מתו. זה דגיל בעולם הקוסמים שיש לזוג
צעיר כמות כזו של כסף בכספת שלו?“ אם כן, כוס תה בטח עולה
חמשת אלפיים פאונד. חוק מספר אחד בכלכלה: אי אפשר לאכול
כסף.

פרופסור מֶקְגּוֹנְגָּל הנידה בראשה. ”אבל היה היורש האחרון
של משפחה עתיקה, מר פוטר. יתכן גם...“ המכשפה היססה.
”שחלק מהכסף הזה עשוי להיות הפרסים על ראשו של אתה- יודע-“

מי, שהוציאו למי שיה – אממ... למי שיביס אותו. או שאולי כספי הפרסים הללו עוד לא נאספו. אני בטוחה".

"מעניין..." אמר הארי לאטו. "از חלק מזה הוא באמת, שלוי במובן מסוים. כלומר, אני הרווחתי אותו. בערך. אולי. אפילו אם אני לא זוכר את זה." אצבעותיו של הארי טפחו על מכנסיו. "ולכן אני מרגיש פחות אשם לבזבוז חלק עזיר ממנו! אל תיבחלי, פרופסדור מַקְגּוֹנְגָּל!"

"מר פוטר! אתה קטין, וככזה תורשה לבצע רק משיכות סבירות מה–"

"אני ממש بعد משיכות סבירות! אני לגמרי בקטע של זירות פיסקלית ודוחית סיפוקים! אבל כן ראייתי בדרך כמה דברים שהיו רכישות הגינויות ובוגרות..."

הארי لقد את מבטה של פרופסדור מַקְגּוֹנְגָּל ופצח בתחרות מצומצמים אילמת.

"כמו מה?" אמרה לבסוף פרופסדור מַקְגּוֹנְגָּל.

"תיבות חפצים שנדרלות יותר מבעניהם מאשר מבחוץ?"
פרופסדור מַקְגּוֹנְגָּל הביטה בו בפנים חמורות סבר. "הן יקרות מאוד, מר פוטר!"

"כן, אבל –" הפסיק הארי. "אני בטוח שכשאהיה מבוגר ארצה תיבנה כזאת. ויש לי מספיק כסף לקנות אותה. מבחינה לוגית, זה הגיוני לא פחתות לקנות אותה כבר עכשויל ולהתחיל להשתמש בה מיד. זה אותו כסף בכל מקרה, נכון? זאת אומרת, הייתי וויצה לפחות תיבת חפצים טוביה, עם הולבה מקום בפנים, מספיק טוביה כדי שלא יצאך לקנות אחת טוביה יותר אחר כך...". קולו של הארי דעך, מלא תקווה.

מבטה של פרופסדור מַקְגּוֹנְגָּל נותר יציב. "ומה בדיקות תשים בתוך תיבת כזאת, מר פוטר –"

"ספרים".

"כמובן", נאנחה פרופסדור מַקְגּוֹנְגָּל.

"היה צריכה לספר לי הרבה קודם שחףן קסם כזה קיים!
ושאני יכול להרשות לעצמי אחד כזה! עכשו אבא שלי ואני נצטרך
לבנות את הימים הקרובים בחיפוש מטודף אחריו ספרי לימוד
ישנים בכל חנויות הספרים המשומשים כדי שתהייה לי ספרייה
מדועים רואיה לשמה בהגורות - ואולי גם אוסף קטן של ספרי
מדע בדיוני, אם אצלך להרכיב משהו ראוי לשמו ממדפי
המציאות. או אפילו יותר טוב, אני יכול להמתיק את העסקה עוד
יותר, בסדר? רק תני לי לנקות - "

"מר פוטר! אתה חושב שאתה יכול לשחרד אותה?"

"מה? לא! לא ככה! אני רק אומר שביתת הספר יכול לשומר
לעצמם חלק מהספרים שאבאי, אם תחשבי שימושו מתוכם יהיה
תוספת טובה בספרייה. אני הולך לנקות אותם בזול, ואני רק רוצה
שהם יהיו זמינים לי. זה בסדר לשחרד אנשים עם ספריהם, נכון?"

זאת - "

"מסורת משפחתייה."

"כן, בדיקון."

כל גופה של פרופסור מקגונגל התרפה וכחפיה השתווחה בתוך
גילומותיה השחוורות. "למרות רצוני העז, אני יכולה להתחמש
لهיגיון שבבריך. ארשה לך למשך מאה אוניות נוספות, מר
פוטר." היא נאנחה שוב. "אני יודעת שאתהrat על כך, אבל אני
עשה את זה בכל זאת."

"זאת הגישה הנכונה! והאם 'נרתיק עור מוק' עשו מה שאינו
חושב שהוא עושה?"

"הרבה פחות מתייבה", אמרה המכשפה בהסתיגות גלויה,
"אבל... נרתיק מעור מוק עם לחש אחוור ולחש הרחבה סמוני יכול
לשומר בתוכו מספר חפצים עד שמי שהפקיד אותם שולף אותם -"
"כן! אני בהחלט צריך גם אחד כזה! זה יהיה כמו פאוץ'-על
של מדヒמות אולטימטיבית! כמו חגורת האבירים האינסופית של
באטמן! מי צריך אולד שווייצרי - אני יכול להחזיק שם ערכת כלים

שלמה ! או ספרים ! אני אוכל ללקחת איתי לכל מקום את שלושת הספרים העיקריים שאני קורא ופשוט לשלוフ אחד ברגע שארצها ! אני לעולם לא איאלץ לבזבוז אפילהו דקה נספת מזמנני ! מה את אומרת, פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל ? זה למען עידוד קריאה בקרב ילדים, המטרה הנעלה מכלל ».

... בסדר, אתה יכול להוסיף עוד עשר אוניות. גרייפהוק שיגר אל הארי מבט של כבוד אמיתי, אולי אפילהו הערצה גלויה.

ואולי קצת כסף לבזבוזים, כמו שאמרת מקודם. נראה לי שראיתי עוד איזה דבר או שניים שאולי ארצה לאחסן בונרטיק הזה. »

אל תתגרה במלל, מר פוטר. »

אווי נו, פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל, למה לך קלקל לי את הכספי ? הרי זה יום מאושך, שבו אני מגלה כל מה שקסם יכול לעשות בפעם הראשונה ! למה לשחק את תפקיד המבוגר הזועף כשבמקום זה את יכולה להיות ולהזכיר בילדותך התמיימה ולראות את הבעת העונג המופיעה על פנוי הצעירות כשאני קונה כמה צעצועים בעוזרת חילק זנich מההון שהרוויחתי בהבסט הקוסט הנורא ביותר שבריטניה הקטומה ידעה מעודה ? לא אני ממש אוטך בכפיות טובה או ממשו, אבל עדין, מה הם כמה צעצועים בהשוואה לזה ? »

אתה, » נהמה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. על פניהם הייתה נסוכה הבעה כה נוראה ומורת אימה עד שהארי פלט צווחה קטנה, מעדר לאחריו על ערמה גדולה של מטבחות זהב והשתתח עליהם בקהל צלצול גדול. גרייפהוק נאנח וכיסה את פניו בידו. "היתה עושה שירות גדול לעולם הקוסמים, מר פוטר, אילו הייתי נועלת אוטך בכפסת הזאת ומשאייה אוטך פה. »

והם יצאו ממש ללא בעיות נוספות.

פרק 5

טכני פיזיון פלזומagnet

ג'יי קי רולינג נועצת בכם את עיניה. האם אתה יכול להרגיש את עיניה מונחות עליך? היא קוראת את מחשבותיך בעוזרת שימוש בקרני הרולינג שלה.

* * *

"בהתחשב בסביבתו, הייתה נחוצה התערבותה על-טבעית למעןו כדי שייהilo את חוש המוסר שלו."

* * *

חנות המוק הייתה חנות קטנה ושוות לב (ישנם אף שהיו אומרים מקסימה). היא הסתירה מאחוריו דוכן ירקות, שניצב מאחוריו חנות כפפות קסומות, שעמדה בסמטה שהחפילה מרוחוב צדי של סמטה דיאנון. למרבה האכזבה, המוכרת לא הייתה מכשפה זקנה ומצומקת, אלא בחורה לחוצה לмерאה, לבושה בגלימות צהובות והוניות. כרגע היא החזיקה נרתיק סופרמוק QX31, שקדם המכירה שלו היה שפה מתרחבת בנוסף ללחש הרחבה סמויה: היה ניתן להכנס לתוכו גם דברים גדולים, אם כי הנפח הכלול עדין היה מוגבל.

האריה התעקש לבוא לכאן מיד, לפני הכל - התעקש עד כמה שחשב שיוכל מבלי לעורר את חשדה של פרופסור מַקְגָּנֶגֶל. להאריה היה משחו שהוא צריך להיכנס לנרטיק בהקדם האפשרי. זה

לא היה שקייק האוניות שפרופסור מַקְגּוֹנְגָּל הרשותה לו למשוך מגריניגוטס, אלא כל שאר האוניות שהاري דחף לכיסו בחשי אחורי שנפל על ערמת מטבעות זהב. הנפילה עצמה הייתה תאונה, אבל הארי לא היה אדם שיחמיז את ההזדמנות... אם כי היה נכון יותר לומר שהדבר קרה בלהט הרגע. מאותו וגע, הארי החזיק בסרבול את שקייק האוניות שהורשה למשוך בצדוק לכיס מכנסיו, כדי שככל הצלולים יגיעו מהכיוון הנכון.

עדין נותרה השאלה איך יעביר את המטבעות האחוריים לנרתיק מבלי להיתפס. מטבעות הזהב אמן היו שלו, אבל הם עדין היו

גנובים – גנובים... עצמונייה? גזולים מעצמו?

הاري הפנה את מבטו מנרתיק הסופר-מוק QX31 אל הדלק שלפניו. "אני יכול לנסות אותו קצת? כדי לוודא שהוא עובד... אממם... כמו שצሪיך?" הוא פער את עיניו בהבעה של תמיינותILDOTITAH ושובבה.

כצפי, אחרי עשר פעמים שבahn הוא הכנס את שקייק המטבעות לתוך הנרתיק, שלח יד פנימה, לחש "סקייק זהב" והוציא את השקייק, פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל התרחקה קצת ובערה לבחון כמה מהפריטים האחרים בוחנות והמורכת פנתה לצפות בה.

הاري שמט את שקייק הזהב מידו השמאלית אל נרתיק עור המוק; ידו הימנית יצאה מכיסו קМОוצה בחזקה סביר כמה מטבעות הזהב, נתחה לתוך נרתיק עור המוק, שמטה את האוניות, והוציאה (בלחישת "סקייק זהב") את השקייק המקורי. ואז חזר השקייק אל ידו השמאלית, ממנה נשמט שוב, וידו הימנית נשלחה שוב אל כיסו...

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל הביטה בו פעם אחת, אבל הארי הצליח להימנע מלkapoa במקומו או להירגע, ולא נראה שהיא הבחינה במשהו. אם כי אף פעם אי אפשר באמת לדעת כshedobcr במוגרים בעלי חזק הומור. נדרשו שלוש חזרות כדי להשלים את המלאכה, והاري העירק שהצליח לגנוב מעצמו בערך שלושים אוניות.

הארי התיעשר, מחה מעט זיעה ממצחו, ונשף. "אני אקנה אותו, תודה".

כשהארי ופרופסור מַקְגּוֹנְגָל יצאו מדלת החנות היו בחזקתו המשוערת אוניות פחות (כפלים ממהירו של שרביט קוסמים, כך מתברר) ונורטיק סופרמוק 1 QX31 אחד יותר. הדלת הצמיחה יד ונופפה להם לשולם בצדיהם בשורה שעוררה בהاري בחילה קלה.

ואז, לדוע המזל ...

"אתה באמת הארי פוטר?" לחש הזקן, דמעה ענקית יחידה מחליקה במורד לחיו. "לא הייתה משקר בנוגע לדבר זהה, נכון? פשוט שמעתי שלא באמת שרدت את הקלה ההרוגת ושותת הסיבה שאף אחד לא שמע ממך מאז".

... נראתה שלחש ההסואה של פרופסור מַקְגּוֹנְגָל עבד פחות טוב על קוסמים מנוסים יותר.

פרופסור מַקְגּוֹנְגָל הנicha יד על כחפו של הארי ומשכה אותו לתוך הסמטה הקרויבה ביותר ברגע ששמעה "הארי פוטר?". הזקן בא בעקבותיהם, אבל לפחות נראה שאף אחד אחר לא שמע.

הארי שקל את השאלה. האם הוא באמת הארי פוטר? "אני יודע רק מה שאמרו לי אחרים", אמר הארי. "זה לא יכולו אני זכר את הילידה שלי." ידו רפרפה על מצחו. "תמיד הייתה לי את הצלקת הזאת, ותמיד אמרו לישמי הוא הארי פוטר. אבל", אמר הארי לאחר מחשבה, "אם כבר קיימות ראיות מספיקות כדי לחשוד בקיומה של קנוינה, היה אפשר באותה מידה למצוא יתום אחר ולגדל אותו להאמין שהוא הארי פוטר – "

פרופסור מַקְגּוֹנְגָל הנicha יד על פניה בתסכול. "אתה נראה כמעט בדיק כמו שאביך, ג'יימס, נראה בשנותו הראשונה בהוגוורטס. ואני יכולה להעיד על סמך אישיות בלבד שאתה קרוב משפחתו של הצעיר מג'יפינדור".

"גם היא יכולה להיות מעורבת", ציין הארי. "לא", רעד קולו של האיש הזקן. "היא צודקת. ירשת את

העיניהם של אימה שלך.”
“הממם.” הארי קימט את מצחו. “גם אתה יכול להיות
מעורב – ”

“מספיק, מר פוטר.”

הזקן הרים את ידו כאילו כדי לגעת בהארι, אבל אז שמט אותה.
“אני פשוט שמח שאתה בחיים”, הוא מלמל. “תודה לך, הארי
פוטר. תודה על מה שעשית... אעזוב אותך לנפשך עכשו.”
ומכל ההליכה שלו נקש לאטו בעודו יוצא מהסמטה לרחוב
הראשי של סמטה דיאנון.

הפרופסור הביטה סביבה, מבטה מתוח וקדר. הארי הביט
סביבו אוטומטית, אבל נראה שאין בסמטה דבר פרט לעליים
יבשים, ומהפתחה המוביל לסמטה דיאנון נשקפו רק עובי רוחב
החולפים במהירות.

לבסוף נראה שפרופסור מַקְגּוֹנְגָּל נרגע. “זה לא היה לעניין,
מר פוטר”, היא אמרה בקול נמוך. “אני יודעת שאתה לא רגיל לזה,
אבל אנשים באמת אהובים אותך. תהיה נחמד אליהם, בבקשה.”
הארι השפיל מבט אל נעלייו. “ הם לא צריכים”, הוא אמר בשמש
MRIות. “לא הוב אותך, זאת אומרת.”

“אתה הצלת אותם מאתה-יודע-מי”, אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל.
“למה שהם לא יאהבו אותך?”

הארι הרים את מבטו אל פניה חמורות הסבר של המכשפה
שניבטו אליו מתחת לכובעה המחודד ונאנח. “בתה אין סיכוי שאם
אגיד ‘טעות הייחוס הבסיסית’ יהיה לך מושג מה זה אומר.”
“נכון”, אמרה הפרופסור במבטה הסקטוי המוקפֶּד שלה, “אבל
אני ממרק, מר פוטר, האר את ענייני.”

“או ככה...” אמר הארי, כשהוא מנסה ביןתיים לחשב איך
להאר את פיסת המדע המוגלגי הספציפית הזאת. “נניח שאתה
מגיעה ללבודה ורואה את אחד העמידים שלך בועט בשולחן. את
חושבת, ‘איזה אדם עצבני הוא’. העמידת שלך חושב על זה שבדרכך

לעבודה מישחו נתקל בו ודחף אותו על קיר ואז עזק עליו. כל אחד היה כועס על דבר זה, הוא החושב. כשהאנחנו מסתכלים על אחרים אנחנו רואים תוכנות אופי שמסבירים את הפעולות שלהם, אבל כשאנחנו מסתכלים על עצמנו אנחנו רואים נסיבות שמסבירות את הפעולות שלנו. לסייעורים של אנשים יש היגיון פנימי מבהינתם, בתוכם, אבל אנחנו לא רואים את חוויות העבר של אנשים מרחפות באוויר מאחוריהם. אנחנו רואים אותם רק בסיטואציה אחת ולא רואים איך הם היו מתחנגים בסיטואציה אחרת. וכך טעות הייחוס הבסיסית היא שאנו מסבירים באמצעות תוכנות קבועות ומתחשפות לדברים שאפשר להסביר טוב יותר באמצעות נסיבות והקשר". היה כמה ניסויים אלגנטיים שאוששו את דבריו, אבל הארי לא התכוון להרחיב בנושא.

גבותיה של המכשפה התרוממו מתחת לשולי כובעה. "נראה לי שאתה מבינה..." אמרה לאיטה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. "אבל איך זה קשור אליו?"

הארי בעת בקיר הלבנים חזק מספיק כדי שהרגל שלו תcab. "אנשים חשבים שהצלתי אותם מאי-יודעתי כי אני איזה לו ihm חזק של האור".

"זה שבכוחו להביס את אדון האופל..." מלמלה המכשפה, אירוניה מוזרה מסוכה בקולה.

"כן", אמר הארי, תסכול ורונג נלחמים בתוכו, "כailo השמדתי את אדון האופל כי יש בי איזו תוכנה קבועה ומתחשפת של השמדת-אדון-האופל. היתי בן חמישה-עשר חודשים! אני לא ידוע מה קרה, אבל היתי משער שזה קשור, כמו שאומרים, לתנאים סביבתיים משתנים. בטח לא לאישיות שלי. אנשים לא אוהבים אותי; הם אפילו לא שמים לב אליו", הם רוק רוצחים להוציא ידים עם הסבר גרווע". הארי עצר והבט בפרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. "אולי את יודעת מה באמת קרה?"

"האמת שגיבשתי רעניון..." אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. "אחרי

שפגשתי אותך, זאת אומרת.”

“כן?”

“גברת על אדון האופל בכך שהיא הייתה נורא יותר ממנו ושרדה את הקלה ההורגת בכך שהיא הייתה נורא יותר ממוות.”

“מצחיק מאד.” הארי עט שוב בקירות.

פרופסור מקגונגל צחקה חריש. “בוא נלך עכשו למדאם מלקין. חושתני שבגדי המוגלים שלך מושכים תשומת לב.”

הם נתקלו בעוד שני דורשי שלומות בדרכם.

ל”גlimot madam malkin” הייתה חזית משעמתה למדי, העשויה מלבנים אדומות וגילות, וחלונות ראווה מזכוכית שהציגו גליות שחורות פשוטות. לא גlimot השורה או השתנו או הסתוובו או פלטו קרניהם מזרות שעדרו דרך הולצות של אנשים ודגדנו אותם. רק גlimot שחורות פשוטות, זה כל מה שהיא אפשר לראות מעבר לחלון הראווה. הדלת הייתה פתוחה לדוחה, כאילו כדי להצחריר שכאן אין סודות ואין מה להסתיר.

“אני אלך לכמה דקות בזמן שימדדו אותך בשבייל הגlimot שלך,” אמרה פרופסור מקגונגל. “זה בסדר מצדך, מר פוטר?”
הארי הנהן. הוא שנא קנית בגדים בכלל לבו ולא היה יכול להאשים את המכשפה המבוגרת על שהרגישה כך עצמה.

השרביט של פרופסור מקגונגל הגיע משרוולה ונתקש קלות על ראשו של הארי. “ומכיוון שאתה צריך להיות ברור לחושיה של מדאם מלקין, אסיר את לחש ההנגזה.”

“אה...” אמר הארי. זה כן הדאג אותו מעט; הוא אכן לא התרgel לכל עניין הח’ארי פוטר’ הזה.

“מדאם מלקין למדה אותי בהוגוורטס”, אמרה מקגונגל. “כבר אז היא הייתה אחד האנשים הכי שוקלים שהכרתי. היא לא תניד עפUFF גם אם אתה יודעמי בכבודו ובעצמו יכנס לחנות שלה.” אמרה מקגונגל, בקול אפוף נוסטלギה ואישור. “מדאם מלקין לאetrיד אותך, והיא לא תיתן לאף אחד אחר להטריד אותך.”

"ולאן את הולכת?" שאל הארי. "רק למקורה ש... את יודעת... מהهو באמת יקרה."

מַקְגּוֹנְגָל נעצה בהاري מבט בווחן. "אני הולכת לשם," היא אמרה והצבעה על בניין בצדו האחורי של הרחוב, שעליו התנוסס שלט של חבית עץ, "ווקנה לעצמי משקה, שאני זוקפה לו נואשות. אתה נשאר בינתיים כאן להימדד להכנת גלימות. זה הכלול. אני אבוא לבדוק מה קורה איתך בעוד זמן קצר, ואני מצפה למצוא את החנות של מدام מלקין עומדת עדין על תלה ולא עולה באש בשום צורה".

מדאם מלקין הייתה זקנה נמרצת שלא אמרה מילה על הארי כשראתה את הצלקת על מצחו וירתה מבט חד בעוזרת שלה כזו זאת נראיתה כאילו היא עומדת לומר משהו. מדאם מלקין שלפה אוסף של חתיכות בד מונפסות ומhaftפות שכנראה שימושו כסרטי מידה והחלה לבחון את מושא העבודה שלה.

לצד הארי עמד ילד חיוור, בעל פנים מחודדות ושיער מגניבקולי בצעב בלונדייני-לבן, שהייתה כנראה בשלביו האחוריונים של תהליכי דומה. אחת משתי העוזרות של מלקין בינה את הילד לבן השיער ואת הגלימה המשובצת שלגופו; מדי פעם היא נקשה על אחת מפיניות הגלימה בשרביטה והגלימה התכווצה או התרחבבה.

"שלום," אמר הילד. "גם אתה הולך להוגוורטס?"
הארי כבר ראה לאן השיחה הזאת עומדת להתגלגל והחליט בשבריר שנייה של חסcole שהגיעו מים עד נפש.

"אלוהים אדירים," לחש הארי, "לא יכול להיות." הוא הניח לעיניו להיפער. "מה... שמן, אדון?"

"דראקו מאלפי," אמר דראקו מאלפי, שנראה מבולבל מעט. "זה באמת אתה! דראקו מאלפי. אני – אני מעולם לא חשבתי שאזוכה לכבוד זהה, אדון." הארי הצטער שלא ניחן ביכולת לגרום לדמעות לולוג מעניינו. האחים בדרך כלל החלו לבכות בערך

בשלב זהה.

"הו", אמר דראקו, שנשמע מבולבל מעט, ואז נמתחר שפטיו לחיקך זהות. "טוב לפגוש מישחו שידוע את מקומו". אחת העוזרות, זו שזיהתה את הארי, השתקנה קלות. הארי המשיך לבקש. "לעונג הוא לי לפגוש אותן, מר מאלפי. עונג צורף. וללמוד בהוגורטס באותה השנה כמווך! לבי מפרפר מהתרגשות ריק מהמחשבה על כך". אופס. החלק האחרון נשמע קצת מוזר, כאילו הוא מפלרטט עם דראקו או משהו.

"זאת שמח לראות שאזכה לכבוד הרואי למשפחה מאלפי", השיב לו דראקו, בחיקך שכמותו עשוי להעניק המלך הרים ביותר לפחות שבנתינו, אם הנתין עני אך ישר. אממם... לעזאזל, הארי התקשה לחשב על השורה הבאה שלו. טוב, כולם רצוי ללחוץ את ידו של הארי פוטר, אז – "כאשר יסימנו להתאים לי את בגדיי, אדוני, האם תואיל בטובך ללחוץ את ידי? אין דבר שיתעלה על כך כשהיאו של היום הזה – לא, של החודש הזה – למעשה, של כל חייו".

הילד בעל השיער הבלונדיילבן נעץ בו מבט נוקב. "ומה אתה עשית עבור בית מאלפי שאמור לזכות אותך בחסד שכזה?" אווי, אני ככל-כך מנסה את זה על הבא שידיצה ללחוץ לי את הדוד. הארי הרכן את ראשו. "לא, לא, אדוני, אני מבין. אני מתנצל שביקשתי. יהיה לי לבבוד לנוקות במקום זאת את מגפיך." "ב恰חלהַט", פסק דראקו. פניו חמורות הסבר אורו במקצת. "תאמר לי, לאיזה בית אתה חושב שימיינו אותך? אני אהיה בסליט'רין, כמוון, כמו אבא שלי, לוצ'וס. ובאשר אליך, אתה נראה לי כמו הפלפוף או אולי גמדזונית".

הארי חייך במכוכחה. "פרופסור מֶקגונגל אומרת שאני האדם הכי ריבִּינְקָלוּ שהוא פגשה או שמעה עליו או-יפעם, עד כדי כך שרונה בעצמה הייתה אומרת לי לצאת יותר, מה שזה לא אומר,

ושללא ספק אמצא את עצמי בבית ר' ייבנקלו אם המענקת לא תצרא
חזק מכדי שנוכל להבין משהו, סוף ציטוט".
"וואו", אמר דראקו מאלפי, שנשמע מתרשם קЛОת. הילד
שחרר מעין אנחה עגמומית. "החנפנות שלך הייתה מעולה, או
לפחות ככה אני חשבתי – תוכל להצליח גם בבית סלייתין. בדור
כלך רק אבא שלי זוכה להתרפסות כזאת. אני מקווה ששאר אנשי
סלייתין ילקנו לי עכשו כשאני בהוגוורתס... אני מתאר לעצמי
שזה סימן טוב".

הארי השתקע. "אני מצטער, אבל האמת היא שאין לי מושג מי
אתה".

"נו באמת!" אמר הילד באכזבה מרה. "אז למה עשית את זה?"
עיניו של דראקו נפערו בחשד פתואומי. "וואיך אתה יכול לא להכיר
את משפחת מאלפי? ומה זה הבגדים האלה? ההורים שלך
МОגלגים?"

"שננים מההורים שלי מתים", אמר הארי. לבו ניצב כשהוא
אמר את זה ככה. "שני ההורים האחרים שלי הם מוגלים, והם אלו
שגידלו אותי".

"מה?" אמר דראקו. "מי אתה?"
"הארי פוטר, נעים להכיר".

"הארי פוטר?" דראקו השתקן. "הארי פוטר ה –" ואז הילד
השתתק בפתאומיות.
דממה קצרה השתוררה.

ואז, בהתלהבות קורנת, "הארי פוטר? הארי פוטר המפוזס?
יוזו, תמיד רציתי לפגוש אותך!"
העוזרת שטיפלה בדראקו השמיעה קול השתקנות עצור אבל
המשיכה בעבודתה ורימה את ידו של דראקו כדי להסיר ממנו
בזהירות את הגלימה המשובצת.
"סתום כבר", הציע הארי.

"אני יכול לקבל חתימה? לא,רגע, אני רוצה להצטלם איתך"

"קדום !"

"סתומכברשותו מבברשותו סטובר".

"לעונג רב הוא לי לפגוש אותו !"

"תישרף כבר ותמותה".

"אבל אתה הארי פוטר, המציג המהולל של עולם הקוסמים ! הגיבור של כולם, הארי פוטר ! תמיד רציתי להיות בדיקות כמוון כשאנדרל כדי שאוכל – "

דראקו הפסיק את דבריו באמצע המשפט, פניו קופאות באימה מוחלטת.

מבعد לדלת הפתוחה נכנס לחנות גבר גבוה, לבן שיער, בעל אלגנטיות קסירה וגלימות שחורות מהאיכות המשובחת ביותר. ידו האחת אחזה במקל הליכה בעל ידיית כסף, אשר נראה כמו נשק קטלני ורק מעצם היותו מוחזק באותה היד. עיניו סקרו את החדר באדישות של מוציא להורג, של אדם שרצח אינו מסב לו כאב או אפילו חעוג אסור, אלא משמש לו פעילות שגרתית כמו נשימה.

זה היה האיש, שבאותו הרגע, צעד מבعد לדלת הפתוחה.
"דראקו", אמר הגבר, קולו נמוך ומלא זעם, "מה בדיקות אתה אומר ?"

בשבריר שנייה של פאניקת הזדהות Gibbs הארי תוכננת הצלחה.
"לוטיזוס מאלפוי !" השתנק הארי פוטר. "לוטיזוס מאלפוי המפוזם ?"

אחד מהעוורות של מלקין נאלצה להסתובב ולהפנות את פניה לקיר.

עינינימ רצחניות סקרו אותו במבט צונן. "הארי פוטר".

"זהו כבוד ענק לפגוש אותו !"

העינינים הכהות נפערו. איום קטלני התחלף בתודה מהה. "הבן שלך סיפר לי הכלל עליך", השתף הארי, שבקושי ידע מה יוצא מפיו ופשוט דבר מהר ככל האפשר. "אבל כמובן שידעתה עלייך הכלול עוד קודם – כולם הרוי מכיריהם את לוטיזוס מאלפוי

הגדול, הבוגר המהולל ביותר של בית סליית'רין! חשבתי לנשות להתקבל לבית סליית'רין עצמו רק כי שמעתי שהשתיכת אלו כילד – "

"מה בדיקון אתה אומר, מר פוטר?" נשמעה כמעט צרחה מחוץ לחנות ושנויות לאחר מבחן התפרצה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל פנימה.
אימה טהורה כלכך הייתה שפוכה על פניה עד שפיו של הארי נפתח אוטומטית ואוז נתקע ללא מילם.
"פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל!" הזעך דראקו. "זואמת את? שמעתי עלייך כלכך הרבה מאבא שלי! חשבתי לנשות להתקבל לגוריפינדור כדי שאוכל – "

"מה?" שאגו לוציווס מאלפני ופרופסור מַקְגּוֹנְגָּל בתיום מושלם, כתף אל כתף. ראשיהם פנו להסתכל זה על זה בתנועה מראה, ואז נרתעו השניים וזה כאילו בצדדי ריקוד מתואם.
המוללה פתאומית פרצה כשלוציווס תפס את דראקו וגרר אותו אל מחוץ לחנות.
ואז השתרה דממה.

בידה השמאלית של פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל נחה כוס משקה קטנה, אשר נטתה הקרה בזמן המהומה וכעת טפפה לאטה טיפות של אלכוהול לשלוות קטנה של יין אדום שנוקotta על הרצפה.
פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל נכנסה לעומק החנות עד שעמדה מול מدام מלקין.

"מדאם מלקין," אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל בקול רגוע, "מה התרחש פה?"

מדאם מלקין הביטה בה בשתייה ממש ארבע שנים וואז פרצה בצחוך רם. היא נפלה על הקיר, מהרהורת מרוב צחוק, ובעקבותיה שתי העזרות, שאחת מהן צנחה על ארבע כשהיא מצחקקה בהיסטריה.

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל הסתובבה לאט והבטה בהاري בראשת פנים צוננת. "השארתי אותך בלבד ממש שש דקות. שיש דקות, מר פוטר,

על השעון.

"רק התלוצצתי", מחה הארי, קולות של צחוק היסטורי ממשיכים להישמע סביבו.

"דראקו מאלפי אמר בפני אביו שהוא רוצה להתמיין לגוריפינדור! התלוצחות אינה מספיקה כדי לגרום לך!" פרופס/or מַקְגּוֹנָגֵל השתתקה, מתנשמת בכבדות. "איזה חלק של ליהימדד להכנת גליםות' נשמע לך כמו בבקשת הטל לחש קונפונדוס על היקום כולו!"

"הוא היה בהקשר נסיבתי שבו לפעולות אלו היה היגיון פנימי –"

"לא. אל הסביר. אני לא רוצה לדעת מה קרהפה. לעולם. יהא הכוח האפל השוכן בקרובך אשר יהא, הוא מדק וANI רוצה למצוא את עצמי במצבם של דראקו מאלפי המסקן, מדאם מלקין המסקנה ושתי העוזרות המסקנות שלה."

הארי נאנח. היה לו ברור שפרופס/or מַקְגּוֹנָגֵל אינה במצב רוח להקשיב להסבירים היגיוניים. הוא העביר את מבטו ממدام מלקין, שעדרין חרחרה בצמוד לקיר, אל שתי העוזרות שלה, שכרכעו כעת שתיהן על ארבע, ולבסוף אל גופו שלו, העטוף עדין בסרטי מדידה.

"עוד לא סיימו למדוד אותי", אמר הארי בחביבות. "למה שלא תלבci לשתוות עוד משקה בינתיים?"

פרק 9

כל כתבי

בלה בלה ויתורו בלה בלה רולינג בלה בלה בעלות.

* * *

"את חשבת שהיום שלך היה הוזי? נסי את שלי."

* * *

ילדים מסוימים היו מוחכים עד אחרי הביקור הראשון שלהם בסמטת דיאגון.

"שקייק של יסוד מס' 79", אמר הארי ושלף את ידו, ריקה, מנרתיק עור המוק. רוכב הילדים היו לפחות מוחכים עד שיקבלו את השירות שלהם. "שקייק של אוקאנָה", אמר הארי. שקייק הזוב המכבר צץ בכף ידו.

הארי שלף את השקייק ואז דחף אותו שוב לתוכן נרתיק עור המוק. הוא הוציא את ידו, הכנסיס אותה שוב ואמר, "שקייק של אסימוני חליפין כלכלי". הפעם ידו יצאה ריקה.

"תחזיר לי את השקייק שהרגע שמתה בפניהם". שקייק הזוב הופיע שוב בידיו.

הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-ירוס הניח את ידיו על חפץ קסם אחד לפחות. למה לחכות?

"פרופסור מקונגאל", אמר הארי למכתשה המבולבלת שצעדה

לידו, "תוכל לחת לי שתי מיללים, מילה אחת זהב, ומילה אחת לשמהו אחר שלא קשור לכיסף, בשפה שלא אכיר? אבל אל תגלי לי מה זה מה".

"*'אנפַה'* ו*'חריסָס'*", אמרה פרופסור מקגונגלו. "הן ביוונית, והמשמעות של המילה לאחרת היא אהבה".

"תודה לך, פרופסור. שיקק של '*אנפַה*'. ריק.

"שיקק של '*חריסָס*'. החפץ הופיע בידו.

"*'חריסָס'* זה זהב?" שאל הארי, ופרופסור מקגונגלו הנהנה. הארי חשב על המידע הניסיוני שאסף. זה היה רק מאיץ ראשון וגולמי ביותר, אבל היה בו די כדי לתמוך במסקנה אחת לפחות:

"לעזוזל! זה לא הגיוני!"

המכשפה שלצדו הרימה גבה. "יש בעיה, מר פוטר?"

"הרגע הפרכתי כל אחת ואחת מההשערות שלי! איך הוא יכול לדעת ש'שיקק של 115 אוניות' זה בסדר אבל לא 'שיקק של 90 ועוד 25 אוניות'? הוא יכול למןות אבל לא לחבר? הוא יכול להבין שמות עצם, אבל לא צירופים שמננים שאומרים אותו דבר? מי שיצרת את הדבר הזה בטח לא דיבר יפנית ואני לא מדבר יוונית, אז הוא לא משתמש בידע שלו והוא לא משתמש בידע שלי" – הארי נופף בידו בחוסר אונים. "החוקים נראים כאילו עקביים, אבל אין להם שום משמעות! אני אפילו לא מתכוון לשאול איך יש לנדרתיק יכולת זיהוי קולי והבנה של שפה טבעית כשהתובים שבמתחנתי הבינה מלאכותית לא מצליחים לגروم למחשבים העל הכى מהירים לעשות את זה אחרי שלושים וחמש שנים של עבודה קשה", הארי התקשה לנשום, "אבל מה בדיקון קורה פה?"

"קסם", אמרה פרופסור מקגונגלו.

"זאת סתם מילה! אפילו אחרי שתאומרת לי את זה, אני לא יכול לבצע תחזיות חדשות! זה בדיקון כמו להגיד '*פלזגיסטון'* או '*אלאן ויטלי*' או '*אינטואיציה*' או '*מערכות מורכבות*'!"

המכשפה שחורת הגלומות צקה בקהל. "אבל זהאמת קסם,

מר פוטר".

הארי השתווח. "עם כל הכבוד, פרופסור מַקְגּוֹנְגָל, אני לא
לגמרי בטוח שאתה מבינה מה אני מנשה לעשות".
עם כל הכבוד, מר פוטר, אני לגמרי בטוחה שאתה לא מבינה.
אלא אם כן – וקח בחשבון שוה רק ניחוש – אתה מנשה להשתלט
על העולם?"

"לא! זאת אומרת, כן – בעצם, לא!"

"יש לי הרגשה שאתה אמור להויל להיות מודאגת מכך שאתה
מתקשה לענות על השאלה".

הארי חשב בעצמו על כנס דרטמות' לבינה מלאכותית של שנת
1956. זה היה הכנס הראשון בנושא, זה שטבע את המונח "בינה
מלאכותית". המשתתפים היו בעיות מרכזיות כמו הקושי לגורם
למחשבים להבין שפה, ללמידה ולשפר את עצםם. הם שיערו,
ברצינות גמורה, שצורת של עשרה מדענים יוכל להשיג התקדמות
משמעותית בפתרון הבעיה הללו תוך חודשיים.
תתעדוד. אתה רק מתחילה לעבוד על הבעיה של גילוי כל
סודות הקסם. אתה לא באמת ידוע אם יהיה קשה מדי לפתור אותה
תוך חודשיים.

"ובאמת לא שמעת על קוסמים אחרים ששאלות כאלה
או עושים ניסויים מדעיים מהסוג זהה?" שאל הארי שוב. לו זה
נראה כלכך ברור.

אבל הרי עברו יותר ממאתיים שנה מרגע המצאת השיטה
המדעית ועד שמדען מוגלי קלשו חשב לבדוק בשיטתיות אילו
משפטים יכול או לא יכול ילד בן ארבע להבין. עקרונית, היה אפשר
לפתח את תחום הפסיכולוגיה-טיקת ההתפתחותית כבר במאה
השמונה-עשרה, אבל אף אחד לא חשב אפילו לבדוק את הנושא עד
המאה העשרים. היה קשה להאשים את עולם הקוסמים הקטן
בהרבה על כך שלא חקר את לחש האחוור.

פרופסור מַקְגּוֹנְגָל השקה את שפתיה בהרהור ואז משכה

בכתפיה. "אני עדין לא בטוחה למה אתה מתכוון כשאתה אומר 'ניסויים מדיעים', מר פוטר. כמו שאמרתי, ראייתי תלמידים משפחות מוגلغיות מנסים לגרום למ杜 מגלי לפעול בהוגוורתס, ואנשים מציאים לחשים ושיקויים חדשים כל שנה".

הארי הניד בראשו. "טכנולוגיה זה בכלל לא אותו דבר כמו מדע. ולנסות לעשות משהו בהרבה דרכים שונות זה לא אותו דבר כמו לעירך ניסויים בשבייל להבין את החוקים". היו הרבה אנשים שניסו לבנות מכונות מעופפות על ידי כך שניسو הרבה "דברים עם כנפיים", אבל רק האחים ריטט בנו מנהרת רוח כדי לדוד עיליי... "אםمم, כמה בני-מוגלגים אתם מקבלים להוגוורתס כל שנה?"

"אולי עשרה?"

הארי פספס צעד וכמעט מעז. "עשה?"

אוכלוסייה העולם המוגגלי מנתה מעל שישה מיליארד אנשים והיד עוד הייתה נטויה. אם הייתה אחד למיילון, היו שבעה כמוון בלונדון ועוד אלף בסין. זה היה בלתי נמנע שאוכלוסייה המוגלגים תפיק כמה בני-אחת-עשרה שיוודעים חדו"א - הארי ידע שהוא איננו היחיד. הוא פגש עוזר ילדי פלא בתחרויות מתמטיקה. למעשה, הוא הובס לבלי רחם על ידי מתחרים אשר הקדישו כנראה את כל זמנו לפתרון בעיות במתמטיקה ומעולם לא קראו ספר מ杜 בדינו ואשר יישחקו לחולותין עוד לפני גיל ההתחברות ולעולם לא יצא מהם שום דבר כי הם רק השתמשו בטכניקות מוכחות במקום ללמידה לחושב בצורה ייצרהית. (הארי לא בדיק ידע להפסיד בכבוד.)

אבל... בעולם הקוסמים...

עשרה בני-מוגלגים בשנה, שסימנו את ההשכלה המוגלית שלהם בגיל אחת-עשרה? וויתכן שפרופסור מַקְגּוֹנְגָּל משוחחת, אבל היא טענה שהוגוורתס הוא בית-הספר לקוסמים הגדול והמכובד ביותר בכל העולם... והלימודים בו נמשכים רק עד גיל שבע-עשרה.

לא היה ספק שפרופסור מַקְגּוֹנְגָּל יודעת כל פרט קטן על הלחש

שהופך אדם לחתול. אבל נראה שהוא מעולם לא שמעה אפילו על השיטה המדעית. בשבילה זה סתום קסם של מוגלים. והוא אפילו לא נראה סקלנית לגבי סודות הבנת השפה הטבעית שעשוים להסתתר מאחוריו לחש האזoor.

זה הותיר בעצם שתי אפשרויות.

אפשרות מספר אחת: קסם הוא עמוס, סבוך ובלתי מובן כל-כך עד שלמרות העובדה שמכשפות וקסמים השתדלו בכל מודם להבין אותו, הם השיגו התקדמות מעטה, אם בכלל, ובסיומו של דבר הרימו ידיים; והארוי לא יצליח יותר מהם.

או ש...

הארוי פוקק את אצבעותיו בנהישות, אבל הן השמיעו רק צליל קלוש במקום להדר הדחד הרה גורל מקירות סמטה דיאגו. אפשרות מספר שתים: הוא הולך להשתלט על העולם. בסומו של דבר. אולי לא מיד.

דברים כאלה אכן דורשים לעיתים יותר מחודשים. המדע המוגלgi לא הגיע לירוח בשבוע שאחרי גלילאו. אבל הארוי עדיין לא היה מסוגל לכבות את החיקון העזום שמתה את חייו עד כה.

הארוי תמיד פחד לגמור את חייו כאחד מאותם ילדי פלא שמעולם לא יצא מהם שום דבר ושהעבironו את שארית חייהם בהתפאות ביתרונו הענק שהייתה להם על פני כולם בגיל עשר. מצד שני, גם מרוב הגאנונים הבוגרים לא יצא שום דבר. סביר להניח שעל כל איינשטיין אמיתי בהיסטוריה היו אלף אנשים אינטלייגנטים לא פחות, וזאת מכיוון שככל אותן גאנונים אחרים לא הצליחו להניח את ידיהם על הדבר היחיד הדorous כדי להגיע לגדולה. הם מעולם לא מצאו בעיה חשובה.

אתם שלי, עכשו, חשב הארוי לעבר הקירות של סמטה דיאגו וכל החנויות והחפצים וכל המוכרים והלקוחות; וכל אדמות בריטניה הקסומה וכל עולם הקוסמים הרחב יותר; וכל היקום

הגדול שאותו הבינו המדענים המוגלגים הרובה פחות מכפי שחשבו. אני, הארדי ג'יימס פוטראוננסודס, טובע עתה את הטריטוריה הזאת בשם המדע.

אף ברק לא הבזק ואף רעם לא הרעים בשמות הבהירים.

"למה אתה מחייך?" שאלת פרופסור מקגונגלו, השדנית ויגעה. "אני תוהה אם יש לחש שיכל לגרום לכך שברקים יאיירו את השמים בכל פעם שאני מחליט החלטה הרת גורל", הסביר הארדי. הוא שיןן בזיהירות את המילים המדוייקות של החלטתו הרת הגורל כדי שספריו ההיסטוריים ידיקו בנושא.

"יש לי הרגשה ברורה שאני צריכה לעשות משהו בקשר לזה", נאנחה פרופסור מקגונגלו.

"תעלמי. זה יעבור לך. אוי, מגניב!" הארדי דחפה את מחשבותיו על שליטה עולמית למועד מאוחר יותר ודילג אל חנות עם תצוגה פתוחה, פרופסור מקגונגלו בעקבותיו.

* * *

הארדי כבר קנה מרכיבים לשיקויים וקדרה ו... אמם... עוד כמה דברים. כמה פריטים שנראה שכדי שייהו ב"סק הנשייה של הארדי" (הידוע גם בשם נרתיק סופרמיוק QX31 עם לחש הרחבה סמוני, לחש אחזר ושפה מתרחבת). רכישות חכמת וסבירות. הארדי באמת לא הבין מדרען פרופסור מקגונגלו נראית השדנית כל-כך.

כרעג היה הארדי בחנות יוקרתית מספיק כדי שהצוגה שלו תפנה אל רחובה הראשי המפוחל של סמטת דיAGON. לחנות הייתה חזית פתוחה שהציגה סחרורה שהונחה על מדפי עץ משופעים. שני הדברים היחידים ששמרו עליה היו זוהר אפור חיור שאף את הפריטים ומוכרת צעריה למראה, שלבשה גרסה מקוצרת מאוד של גליתת מכשפה, אשר חשפה מרפקים וברכיים.

הארדי בחרן את המקבילה הקסומה לערכת עזרה ראשונה,

"חבילת הריפוי המשודרגת למצבי חירום". היו בה שני חסמי עורקים המתהדקים מעצםם, מזורך של מהهو שנראה כמו אש נזולית והיה אמרו להאט את זרימת הדם באזורי המטופל תוך כדי שמירה על חמצוץ גבוה של הדם למשך עד שלוש דקות, למקורה שבו יש צורך למנוע מרעל להתקשט בגוף, וביד לבן שאותו מלפפים סביר איבר לצורך הקהיה זמנית של כאב. בלבד כל אלה, היו בה עוד כל מיני פרטיטים שהארι כלל לא הבין מהם, כמו "טיפול להשיפה לוסהרסן", שמראהו וריחו הזכירו להארי שוקולד וגיל או "ונגד בלבולניזול", שנראה כמו ביצה קטנה ורוטתת וכוא עם

פתקית קטנה שהראתה איך דוחפים אותו לאך של מישחו.

"חמש אוניות בשוביל מהו כזה זה מחיר מציאות, את לא הושבת?" אמר הארי לפروفסור מקגונגל, וה恂ורת בת העשרה שחגגה סביבם הננהנה בהתלהבות.

הארי ציפה שהפרופסור תעיר איזו הערה מרוצה על הזירות וה恂ורות שלו.

במקום זאת פרופסור מקגונגל נעה בו מבט שהוא ניתן לתאר רק כ"עין הרע".

"ומדוע בדיק", אמרה פרופסור מקגונגל בקול ספקני ביותר, "אתה חושב שתזדקק לערכת רפואי, איש צעיר?" (אחרי התקורת המצערת בחנות השיקויים פרופסור מקגונגל ניסתה להימנע מהלגדיד "מר פוטר" כשמיישו היה בסביבה).

פיו של הארי נפתח ונשגר. "אני לא מצפה שאזדקק לה! זה על כל צרה שלא תבוא!"

"ואיזו צרה עלולה לבוא?"

עיניו של הארי נפערו. "את חושבת שאתה מתכוון לעשות מהו מסוכן ושותת הסיבה שאתה רוצה ערכת ערזה ראשונה?"

בתגובה הוא זכה למבט של חשד קודר וספקנות אירונית.

"חוזין ורעם!" אמר הארי. (זה היה ביטוי שלמד ממדען מטורף בסרט מדע בדיוני פופולרי). "חשבת את זה גם כשקנית שיקוי

נפילת נזחה, אצות זימיזים ובקבוק של כדורי אוכל ומים ?"
"כן."

הארי הניד בראשו בתדרמה. "איזה מין תוכנית נראתה לך שיש
לי בדיקות ?"

"אני לא יודעת", אמרה פרופסור מקגונגל בnimma קודרנית,
"אבל היא מסתתרת או זהה שאתה מביא טון של כסף טהור
לגרינגוטס או בהשתלטות על העולם".

"השתלטות על העולם זה מונח כלכך מכוער, אני מעדיף
לקראו לזה אופטימיזציה העולם".

לא נראה כאילו הבדיקה המתוחכמת הזאת הרגיעה את
המכשפה, שהמשיכה לנעווץ בו מבט מצמיה.
"וואו", אמר הארי, כשהבין שהוא רצינית. "את באמת חושבת
ככה. את באמת חושבת שאני מתכוון לעשות משהו מסוון."
"כן."

"כי זאת הסיבה היחידה שמשיחו יקנה ערכת עזרה ראשונה ?
אל תביני אותי לא נכון, אבל עם זהה מין ילדים משוגעים את
רגע להתמודד ?"

"בריפינדורים", התיזה פרופסור מקגונגל את המילה, שנשאה
מטען של מרירות ויואוש שרבען כמו קללה נצחית על כל התלהבות
ושמחת נוערים שהוא.

"סganית המנהל פרופסור מינרווה מקגונגל", אמר הארי והניפה
את ידיו על מותניו בתקיפות. "אני לא הולך להיות בריפינדור –"
בשלב זהה קטעה אותו סganית המנהל ואמרה שהוא על כך שם
הוא כן יהיה שם היא תברר איך הורגים מצנפת, הערה מוזרה
שעליה בחר הארי לא להגיד, אם כי המוכרת נראה שהיא כאילו היא
חווה התקף שיעול פתאומי.

" – אני הולך להיות בריינקלו. ואם את באמת חושבת שאני
מתכוון לעשות משהו מסוון, זה רק אומר שאתה לא מבינה אותי
בכלל. אני לא אוהב להסתכן. זה מפחיד אותך. אני מנסה כאן להיות

זהיר. להיות שcool. אני מנסה להתכוון למצבים בלתי צפויים. כמו שההורים שלי תמיד שרו לי: היה נכון, נכון תמיד...". (למען האמת, הוריו של הארי שרו לו רק את השורה הזאת מתוך גרסתו של טום לרד להמנון הצופים והקפידו לא לחלק אותו את שאר השיר.).

יציבותה של פרופסור מקגונגל התרככה מעט – אם כי בעיקר כשהארי אמר שהוא הולך לרייבנקלו. "ולאיזה סוג של מצבים אתה חושב שתיה מוכן אם תקנה את הערכה הזאת, איש צער ?" "מפלצת נוראית נושכת את אחת מחברותי לכיתה ובזמן שאין מגש בטירוף בנווהיך עור המוק שלי אחרי משחו שי יכול לעוזר לה, היא מביטה بي בעצב ובנשימתה האחזרונה אומרת, למה לא הייתה מוכן ?' ואז היא מטה, וכשעיניה נעצמות אני יודע שהיא עלולים לא תסלח לי – "

הארי שמע את המוכרת משתנקת, הרים את מבטו וראה אותה בואה בו בשפתיהם חשוקות. ואז הבחורה הסתובבה ונמלטה אל מעמקי החנות.

מה... ?

פרופסור מקגונגל הושיטה את ידה, תפסה את ידו של הארי בעדינות אך בתקיפות ומשכה אותו אחريا אל הרחוב הראשי של סמטה דיאגון. היא הובילו אותו לסמטה מרוצפת לבנים מלוכלות שעברה בין שתי חנויות ונגמרה במוביל סתום בצורת קיר עפר שחור ומוץק.

המכשפה הגדולה הפנתה את שרביטה לעבר הרחוב הראשי ואמרה, "קוניטיס", ומסך של דממה עטף אותן וחסם את כל רעשיו הרחוב.

מה עשית לא בסדר ...

פרופסור מקגונגל הסתובבה והביטה בהארי. לא היה לה את הפרצוף שמבוגרים עושים בדרך כלל כשליד מתנהג לא כראוי, אבל הבעת פניה הייתה חתומה ומואפקת. "עליך לזכור, מר פוטר,"

הייא אמרה, "שהתחוללה במדינה הזאת מלחמה לפני פחות מעשר שנים. אין מישחו שלא איבד אדם קרוב, ולדבר על חברים שמתים בזורעותיך – זה לא מעשה שעושים בקלות דעת."

"לא – לא התכוונתי ל –" ה Hickש צנה כמו אבן לתוך דמיונו הפורה להחריד של הארי. הוא דיבר על מישחו הנושם את נשימתו האחורה – וזו המכורת ברחה – והמלחמה נגמרה לפני עשור, אז הבחורה הזאת הייתה בת שמונה או חמש בכל היתר כאשר... כאשר... "אני מצטער, לא התכוונתי ל..." הארי נחנק והסתובב כדי להימלט מבטה של המכשפה המבוגרת, אבל לפניו היה קיר עפר שחסם את דרכו ועוד לא היה לו שרביט. "אני מצטער, אני מצטער, אני מצטער!"

אנחה כבדה נשמעה מאחוריו. "אני יודעת, מר פוטר."

הארי העז להציג מאחוריו. פרופסור מקונגנג נראתה עכשו רוק עצובה. "אני מצטער," אמר הארי שוב. הוא הרגישי אומלל. "משהו כזה קרה גם לך – וזו הארי סתם את פיו ושם עלייו יד ליתר ביטחון. פניה של המכשפה העציבו מעט יותר. "עליך ללמידה לחשוב לפני שאתה מדבר, מר פוטר, או שתענבר את חיקך ללא חברים רבים. גורל כזה היה מנת חלוק של ריבונקלואים רבים עד מאד, ואני מקווה שלא יהיה זה גורלך."

הארי רצה פשוט לבРОוח. הוא רצה לשלווף את שרביטו ולמחוק את כל העסק מזיכרונה של פרופסור מקונגנג, להיות איתה שוב מחוץ לחנות, לעשות שזה לא קרה –

"אבל לשאלתך, מר פוטר, לא. שום דבר כזה לא קרה לי מעולם. בהחלט ראייתי חבר נועם את נשימתו האחורה, פעם, פעמיים או שבע. אבל אף אחד מהם לא קיליל אותה במותו ומעולם לא חשבתי שהם לא ישלחו לי. למה שתגיד דבר כזה, מר פוטר? למה שככל תחשוב כך?"

"אני... אני... אני..." הארי בלע רוק. "אני פשוט מנסה תמיד לדמיין את הדבר הכי גרווע שיכול לקרות", ואולי הוא גם הتلוזץ

קצת, אבל הוא היה מעדרף לבלווע את הלשון מאשר להגיד את זה עכשו.

"מה?" אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. "אבל למה?"

"כדי שאוכל למנוע מזה לקרות!"

"מר פוטר..." קולה של המכשפה דעך. ואז היא נאנחה וכרכעה ברך לידיו. "מר פוטר," היא אמרה, קולה עדין כעת, "זו את לא אחוריותך לדאוג לתלמידי הוגוורתס. זאת אחריותי. אני לא אתן לשום דבר רע לקרות לך או למישחו אחר. הוגוורתס הוא המקום הבטוח ביותר לילדים בכל עולם הקוסמים, ולמדאם פומפרי יש מרפהה שלמה, עם כל הציוד הדרוש. אתה לא תצטרך שום ערכת רפואי, ובטע לא כזו את שעולה חמש אוניות."

"אבל אני בן אצטרך!" התפרץ הארי. "אף מקום לא בטוח לגמרי! ומה אם ההורים שלי יעברו התקף לב או תאונה כשאחוזה הביתה לחג המולד – מדאם פומפרי לא תהיה שם. אני אצטרך ערכת רפואי ממשי – "

"מה בשם מרליין..." אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. היא נעמדה והשפילה אל הארי מבט שהיה קרווע בין רוגז לדאגה. "אין כל צורך

לחשוב על דברים נוראים שכאללה, מר פוטר!"

פרצופו של הארי התעוות במרירות לשמע הדברים. "ברור שישי! אם לא חושבים עליהם, לא רק שנפגעים, גם פוגעים בסוף אנשים אחרים!"

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל פתחה את פיה ואז סגרה אותה. המכשפה שפשפה את גשר אפה בהבעה מהורהרת. "מר פוטר... אם הייתי מציעה להקשיב לך... יש אולי משהו שהיית רוצה לדבר איתי עליו?"

"כמו מה?"

"כמו העובדה שאתה משוכנע שאתה צריך תמיד לעמוד על המשמר מפני דברים נוראים שעולמים לקרות לך."

הארי בהה בה בבלבול. זו הייתה אקסיזמה ברורה מалаיה.

"ובכן..." אמר הארי באיטיות. הוא ניסה לסדר את מחשבותיו. אין באמת הוא יכול להסביר את עצמו למכשפה-פרופסור כשהיא אפילה לא מכירה את היסודות? "חוקרים מוגלגים גילו שאנשים תמיד מאד אופטימיים בהשוואה למציאות. כמו למשל כשהם אומרים שמשהו ייקח יומיים והוא לוקח עשרה ימים או שהם אומרים שהוא ייקח חודשים וזה לוקח יותר משלושים וחמש שנה. לדוגמה, היה ניסוי אחד שבו שאלו סטודנטים תוך כמה זמן הם בטוחים ב-50%, 75% ו-99% שהם יסימנו את שיורי הבית שלהם, ורק 13%, 19% ו-45% מהסטודנטים סיימו במסגרת הזמן הנדרש שנקבו. והתגלה שהסיבה לכך היא שכאשר שאלו קבוצה אחת של סטודנטים על ההערכה שלהם במקרה הטוב ביותר, שבו הכל הולך וכי טוב שאפשר, ובקבוצה אחרת להערכתם במקרה המוצע, שבו הכל הולך כרגע, התקבלו תשובות כמעט זהות סטטיסטית. את מבינה, אם את שואלה מישהו למה הוא מצפה במקרה הרגיל, הוא מдумין את מה שנראה כمسلול עם ההסתברות הגבוהה ביותר בכל צעד בדרך – הכל הולך לפי התוכנית, בלי הפתעות. אבל למעשה, מכיוון שהוא מחייב מחצי מהסטודנטים לא המציגות מספקת תוצאות שהן קצת יותר גרוועות מ'התראיחס הגרווע ביותר'. הדבר הזה נקרא כשל התכנון, והדרך וכי טובה לתקן אותו היא לשאול כמה זמן הדברים לקחו בפעם לאחרונה שניסית לעשות אותן. זה נקרא שימוש במבט מבחוץ במקום במבט מבפנים. אבל בשעת עשרה משעה חדש ולא יכולה להשווות לפעם קודמת, את חייבות להיות ממש ממש פסימית. כאילו, ככל-כך פסימית שהמציאות מפתיעה אותך לטובה באותו התכיפות שהיא מפתיעת אותך לרעה. והאמת היא שזה ממש קשה להיות ככל-כך פסימיים עד שיש לנו סיכוי סביר לצפות לדבר גרווע יותר ממה שבאמת קורה בסוף. למשל, אני עושה מאיץ גדול להיות דיבאוני ואני מдумין מישהי מהחייבת שלוי נשכת, אבל מה שבעצם קורה זה

שאוכלייהמות הנוטרים תוקפים את כל בית-הספר כדי לנסות להפוך אותן. אבל בינה אופטימית יותר – "

"עוצר", אמרה פרופסור מקגונגל.

הארי עצר. הוא עמד לצין שלפחות הם יודעים שאדון האופל לא יתוקף, כי הוא מת.

"אני חוששת שלא הבהירתי את עצמי", אמרה המכשפה, קולה הסקוטי המוקפם נשמע והיר אף יותר. "האם קרה לך אישית ממשו שהפחיד אותך, מר פוטר?"

"מה שקרה לי באופן אישי הוא רק ראייה אנקדוטלית", הסביר hari. "אין זה את אותו המשקל כמו למחקר מוביל עם נבדקים רבים, חלוקה אקראית לקבוצות, גודל אפקט גדול ומובהקות סטטיסטיות גבוהות, שהतפרסם בכתב עת מדעי רציני שימושה בבדיקות עמירות ושותפותיו שוחזרו."

פרופסור מקגונגל צבטה את גשר אפה, שאפה אויר ואז נשפה. "אני בכל זאת מעוניינת לשמע על כך", היא אמרה.

"אממם..." אמר hari. הוא נשם נשימה عمוקה. "היו כמה מקרי שוד בשכונה שלנו, ואני שלי בבקשת ממוני להחזיר מהבת לשכנה שגרה לא רחוק מאייתנו, ואני אמרתי שאני לא רוצה כי אולי ישדרו אותו והוא אמרה, 'hari, אל תגיד דברים כאלה!' כאלו המחשבה על כך תגדום זהה לקרות ולכען אם לא לדבר על זה, לא יקרה לי כלום. ניסיתי להסביר לה למה זה לא מרגע עותי והוא הכריחה אותי להחזיר את המבת בכל זאת. הייתה עיר מכדי לדעת עד כמה זה לא סביר סטטיסטיות ששורד יבחר לשודד דודוק אותי, אבל מבוגר מספיק כדי לדעת שלא לחשוב על משהו לא מונע ממנה לקרות, אז ממש פחדתי".

"וזהו?" אמרה פרופסור מקגונגל אחרי שתיקקה ארוכה, כשהיא ברור שהארי סיים. "אין שום דבר אחר שקרה לך?"

"אני יודע שהוא לא נשמע כמו סייפור גדול", התגונן hari. "אבל זה היה אחד מאותם רגעים חיים קריטיים, את מבינה? זאת אומרת,

ידעתי שלא חשוב על מהו לא מונע ממנו לקרה, ידעתי את זה, אבל היה ברור לי שאימא שלבי באמת חשבות ככה. "הארי השתקה, נאבק בכעס שהתחילה לעלות בו שוב כשחשב על כך. "היא סידבה להקשיב. ניסיתי להגיד לה, התחננתי בפניה לא לשולח אותה, והיא פשוט זלזה בזזה. היא התיחסה לכל מה שאמרתי כאילו זאת בדיחה אחת גדולה..." הארי החניק שוב את הזעם שגאה בו. "זה היה הרגע שבו הבנתי שככל אלה שאמריהם להגן עליי בעצם משוגעים ושהם לא יקשייבו לי לא משנה כמה אתחנן ושאני לעולם לא אוכל לסמווק עליהם شيئا' שהוא כמו שציריך". לפעמים כוונות טובות אין מספיקות. לפעמים אתה חייב להיות שפוי...

שתייה ארוכה השתדרה.

הארי ניצל את הזמן לנשום עמוק ולהירגע. אין שום טעם לכעוס. אין שום טעם לכעוס. כל ההורים הם כאלה; אף מבוגר לא יהיה מוכן לנחל עם ילד שיחה בגובה העיניים ולהקשיב לו באמת. ההורים הגנטיים שלו לא היו שונים אם הם היו בחיים. שפויות היא ניצוץ קטן באפליה, יוצא מן הכלל נדיר לאין שיעור בשיגעון השולט, ולכן אין שום טעם לכעוס.

הארי לא אהב את עצמו שכעס.

"תודה ש החלקת את זה, מר פוטר", אמרה פרופסור מקגונגל לאחר זמן מה. על פניה הייתה נסוכה הבעה מהוורהת (כמעט בדיק אומהה ה הבעה שהיתה נסוכה על פניו של הארי כשערך ניסויים בנוירטיק, אילו רק היה יכול אז להסתכל ב谋ראה ולראות את עצמו). "אני צריכה לחשב על כך". היא פנתה לכיוון פתח הסמטה והריםה את שרביטה –

"אםمم..." אמר הארי, "אנחנו יכולים לлечת לנקות את מערכת הריפוי עכשו?"

המכשפה עצרה והבטה בו במבט יציב. "וזם אומר שלא – שהיא יקרה מדי ושולא תזדקק לה – מה אז?" פניו של הארי התעוותו במירירות. "בדיק מה שאת חשבת,

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. בדיק מה שאות חשבת. אני אסיך שאתה עוד מבוגרת משוגעת שאני לא יכול לדבר איתך ואתהיל לחפש דרכים להציג לעצמי ערכת רפואי גם בלי עוזרתך".

"אני אחראית עליך במחלה הביקור הזה", אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל, קמצוץ של أيام בקולה. "זאין לי שום כוונה להניח לך לרדות بي".

"אני מבין", אמר הארי. הוא התפקיד שלא לבטא את החרומת שחש ולא אמר שום דבר מהדברים האחרים שעלו על דעתו. פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל אמרה לו לחשוב לפני שהוא מדבר. הוא בטח לא יזכיר את זה מחר, אבל המעת שביכולתו לעשות הוא לזכור את זה למשך חמיש דקות.

שרביטה של המכשפה שרטט עיגול קטן באוויר והקלות של סמתת דיאגון חזרו להדר סביבם. "בסדר גמור, איש צער", היא אמרה. "בוא נלך לקנות את ערכת הריפוי הזאת".
פיו של הארי נפער בתדהמה. ואז הוא מיהר בעקבותיה וכמעט מעוד בשל חפזונו הפתחומי.

* * *

הכנות נשארה כשהייתה – חפצים מזוינים ובחלתי מזווחים עדין נחו על תצוגת העץ המשופעת, הזרה האפור עדין הגן עליהם והמכורת חזורה לעמוד במקומה. המוכרת הרימה את מבטה כשתקרכבו, פניה מביעות הפתעה.

"אני מצטערת", היא אמרה כשהם התקרכבו וכמעט באותו רגע אמר הארי, "אני מתנצל על –"

הם השתתקו והבטו זה בזה, ואז המוכרת צחקה מעט. "לא התכוונתי לסייע לך עם פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל", היא אמרה. קולה נעשה חרישי ומצוין סוד. "אני מקווה שהיא לא הייתה יותר מדי נוראית כלפיך".

"קלה!" אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל בקול מזוועז.

"שקייק זהב", אמר הארי לנרתיק שלו, ואז הרים שוב את מבטו אל המוכרת בעודו סופר חמיש אוניות. "אל תדאגי, אני מבין שהיא נוראית ככלפי רק כי היא אוהבת אותך".

הוא נתן למוכרת חמיש אוניות בזמן שפרופסור מקגונגל מלמלה משהו לא חשוב. "חbillת ריפוי משודרגת למצבי חירום, בבקשה". היה קצת מטריד לראות את השפה המתחרבת בולעת ערכת ריפוי בגודל של תיק מסמכים. הארי לא היה מסוגל שלא לחשות מה יקרה אם הוא ינסה להיכנס לתוך נרתיק עור המוק בעצמו, בהתחשב בעובדה שרק מי בשם מהו בפנים אמרו להיות מסוגל להוציא אותו.

כשהנרתיק סיים... לא יכול... את הרכישה שהארי השיג בעמל רב, הארי היה מוכן להישבע ששמע גיהוק קטן. זאת הייתה חיית להיות תוספת מכוונת ללחש. ההשערה החלופית הייתה נוראה מכדי שישקול אותה... למעשה, הארי לא הצליח אפילו להעלות אף השערה חלופית. הוא הרים את מבטו אל הפרופסור כשהם התחליו ללבת שוב לאורך סמטה דיאגון. "לאן עכשו?"

פרופסור מקגונגל הצבעה לעבר חנות שנראתה כאילו היא עשויה מבשר במקום מלבנים ומכוסה בפורה במקום בצעב. "モותר להביא חיות מחמד קטנות להוגוורתס – אתה יכול לקנות ישוף כדי לשלווח מכתבים, לדוגמה –"

"אני יכול פשוט לשלם כמה גוזים או משהו ולשכוו ישוף
כשאני ציריך לשלווח מכתבים, לדוגמה?"

"כן", אמרה פרופסור מקגונגל.

"אז ממש לא נראה לי".

פרופסור מקגונגל הנהנה, כאילו מסמנת פרייט בראשימה. "אפשר לשאול למה לא?"

"היה לי סלע מחמד פעם. הוא מת".

"אתה לא חושב שאתה מסוגל לטפל בחיות מחמד?"

"אני מסוגל", אמר הארי, "אבל אני אהיה כל הזמן בלחץ מרובה

תהייה אם זכרתי להזכיר אותו היום או שהוא גועם לאטו ברעב ב.HOUR הצלוב שלו, תזהה איפה הבעלים שלו ולמה אין לו אוכל." "ינשוף מסכן", אמרה המכשפה בקול רך. "נטש ככה. מעניין מה הוא יעשה."

"אםمم... אני מתאר לעצמי שכשהוא יהיה ממש רעב הוא יתחיל לנסות לפרק את הצלוב או הקופסה או מה שזה לא יהיה בעזרת הטפרים שלו, אפילו שזה בטח לא כלכך ילך לו –" הארי השתתק בפתאומיות.

המכשפה המשיכה באותו קול רך. "ומה יקרה לו אחר כך?" "תסלחי לי", אמר הארי ואחז בידיה של פרופסור מַקְגָּנֶגֶל, בעדינות אך בתקיפות. הוא הוביל אותה לחוץ סמטה נוספת שהתפצלה מהרחוב הראשי, תהליך שהפך כבר לשגרתי למדיי אחרי התחרומות רבות כלכך מדוריishi שלומו. "תטili בבקשתה את לחש ההשתקה ההוא."

"קוניטוס."

קולו של הארי רעד. "הינשוף לא מייצג אותה. ההורים שלי מעולם לא נעלמו אותה בתוך ארון והשאירו אותה שם לגועם ברעב. אין לי חרדה נטישה ואני לא אוהב את הכוון של המחשבות שלך, פרופסור מַקְגָּנֶגֶל!"

המכשפה הביטה בו במבט חמור סבר. "ומה הוא בדיק, מר פוטר?"

"את חושבת שאתה..." הארי התקשה לומר זאת, "שבורת התעללות?"

"והאם זה נכון?"

"לא!" צעק הארי. "ممש לא! נראה לך שאני טיפש? אני מודע לדיעון של התעללות בילדים, אני מודע לנושא של מגע לא נאות וכל זה ואם משחו כזה היה קורה, הייתי מתקשר למשטרת! ומדוע למנהל! ומ Chapman את שירותי הרווחה בספר הטלפונים! ומספר לסבא ולסבתא ולגברת פיג! אבל ההורים שלי מעולם לא עשו דבר

זה, מעולם ! איך את בכלל מעזה לرمוזו דבר כזה !"
המכשפה הישירה אליו מבט יציב. "מחובתי בסגנית המנהל
לקורו סימנים אפשריים של התעללות בילדים שנמצאים תחת
השגחתך".

הכעס של הארי יצא משליטה והפך לזעם טהור וגועש. "שלא
תעי לחזור על ה... על הדמיות האלה באוזני מישחו ! אף אחד,
את מבינה אותי, מַקְגּוֹנְגָּל ? האשמה כלפי יכולות להרום א נשים
ולהחריב משפחות אפילו אם ההורים חפים מפשע לחלוtin !
קרأتם על זה בעיתונים !" קולו של הארי התرومם כתעט לכדי צוחה
גבואה. "המערכת לא יודעת איך לעצום. היא לא מאמינה לא
להורים ולא לילדים כשהם אומרים ששם דבר לא קרה ! שלא תעזי
לאיים על המשפה שלי בדבר כזה ! אני לא אתן לך להרום לי את
הבית !"

"הארי", אמרה המכשפה ברכות והושיטה יד לעברו –
הארי נרתע במחירות וידיו התרוממה בחודות והעיפה את ידה.
מַקְגּוֹנְגָּל קפאה ואז משכה את ידה בחזרה ולקחה צעד לאחור.
"הארי, זה בסדר", היא אמרה. "אני מאמינה לך."
"אה, כן ?" נשף הארי. הזעם עדין גש בדמו. "או שאתה רק
מחכה להיפרד ממני כדי שתתכולי למלא כבר את הטעפים ?"
"הארי, ראייתי את הבית שלך. ראייתי אותך עם ההורים שלך. הם
אוהבים אותך. אתהओב אותם. אני באממת מאמינה לך כשאתה
אומר שההורים שלך לא מתעללים בך. אבל היתי מוכרכה לשאול,
כי קורה פה מה שהוא מוזר."

הארי נעץ בה מבט צוון. "כמו מה ?"
הארי, במהלך שנותיו בהוגוורתס ראייתי הרבה ילדים שעברו
התעללות – הלב שלך היה נשבר אם הייתה יודע כמה. וכשהאתה
שמח אתה לא מנהג כמו אחד מהילדים האלה, ממש לא. אתה
מחיך אל זרים, אתה מחבק אנשים. הנחתי את ידי על הכתף שלך
ולא נרתעת. אבל לפעמים, רק לפעמים, אתה אומר או עושה משהו

שמתאים למשהו ש... מישחו שבילה את אחתי'עשרה שנוטיו הראשוניות נועל במרתק, לא במשפחה האוהבת שראיתי." פרופסור מקגונגל הטה את ראה, מבטה נעשה שוב מבולבל.

הארי נתן לדברים לחחל וניסה לעכל אותם. הזעם הגועש החל להתקנו ממנו כשהוא החל להבין שמקשיבים לו בכבוד ושהמשפחה שלו אינה נמצאת בסכנה.

"אז איך באמת את מסבירה את הדברים שעולים מהחציפות שלך, פרופסור מקגונגל?"

"אני לא יודעת," היא אמרה. "אבל ייתכן שקרה לך משהו אתה לא זכר."

וזם החיף שוב את הארי. זה נשמע יותר מדי כמו הדברים שהוא קרא בעיתונים על משפחות הרוסות. "זיכרונות מודחקים הם ערמה של קשושים פסודרמדיים! אנשים לא מרחיקים זיכרונות טראומטיים - הם דוקא זוכרים אותם יותר מדי טוב בכך כל חייהם!"

"לא, מר פוטר. קיים לחש בשם אובליליוויטה."

הארי קפא במקומו. "לחש שמויך זיכרונות? המכשפה הננהנה. "אבל לא את כל ההשפעות של החוויה, אם אתה מבין למה אני מתכוונת, מר פוטר."

צמרמותה חלפה בגבו של הארי. את ההשערה הזאת... יהיה הרבה יותר קשה להפריך. "אבל ההורים שלי לא יכולים לעשות את זה!"

"נכון מאד," אמרה פרופסור מקגונגל. "דבר כזה היה דורש מישחו מעולם הקוסמים. אין... אין דרך לדעת בוגדות, חוששתני."

כישוריו של הארי כרצionarioיסט נכנסושוב לפעולה. "פרופסור מקגונגל, עד כמה את בטוחה בחציפות שלך ואילו הנסיבותחולופיים עשויים להיות לדברים שעלו מהן?" המכשפה פתחה את ידיה, כדי להראות שהן ריקות.

"בטוחה? איני בטוחה בדבר, מר פוטר. מימי לא פגשתי מישחו כמוך. לפעמים אתה בכלל לא נראה כאילו אתה בן עתיד עשרה או אפילו כאילו אתה לחלוטין אנושי."

גבותיו של הארי התורומו עבר השמים -

"אני מצטערת!" מירה פרופסור מקגונגל לומר. "אני ממש מצטערת, מר פוטר. ניסיתי להבהיר נקודה ואני חוששת שזה לא יצא כמו שהחכו נהני -"

"להפוך, פרופסור מקגונגל," אמר הארי בחיקך איטי. "אני ATIICHES לכך ככל מהמאגדולה ביתר. אבל אכפת לך אם אצביע הסבר חלופי?"

"בקשה."

"ילדים לא אמורים להיות הרבה יותר חכמים מההורם שלהם", אמר הארי. "או הרבה יותר שפויים מהם, אולי - אבא שלי נראה היה יכול להיות חכם יותר ממי אם הוא היה, כאילו, באמת מנסה, במקרה להשתמש באינטיליגנציה שלו בעיקר כדי למציאת תירוצים לא לשנות את דעתו -" הארי השתק. "אני חכם מדי, פרופסור. אין לי מה לומר לילדים רגילים. מבוגרים לא מכבדים אותו מספיק כדי לדבר אליו באמת, ואם לומר את האמת, אפילו אם הם היו מכבדים אותו מספיק, הם לא היו נשמעים חכמים כמו ריצ'רד פינמן, אז עדיף לי כבר לקרוא משהו שריצ'רד פינמן כתב. אני מבוגד, פרופסור מקגונגל. הייתי מבוגד כל חיי. אולי יש לזה כמה מאותן השפעות שיש להיות נועל במרחף. ואני אינטיליגנטי מכדי להעריך את ההורים שלי כמו ילדים אמורים לעשות. ההורים שלי אוחבים אותו, אבל הם לא מרגנישים מהווים להגיב להיגיון, ולפעמים אני מרגניש כאילו הם הילדים - ילדים שלא מוכנים להקשיב ושיש להם סמכות מוחלטת על כל היבט בחיים שלי. אני משתדל לא להיות מריר מדי בזוגע לך, אבל אני גם משתדל להיות כן עם עצמי, אז כן, אני כן מריר. וגם יש לי בעיה של שליטה בכעסים, אבל אני עובד על זה. זה הכל."

"זה הכל ?"

הארי הנקה בתקיפות. "זה הכל. אני בטוח, פרופסור מקונגנגל, שגם בבריטניה הקסומה תמיד כדי לפחותה לשкол את ההסביר הרגיל."

* * *

היה זה מאוחר יותר באותו יום, המשמש הלכה וירדה בשמי הקיץ וקונים החלו להיעלם בהדרגה מהרחובות. חלק מהחנויות כבר נסגרו; הארי ופרופסור מקונגנגל קנו את ספרי הלימוד שלו בכרכך ודף בע"מ רגע לפני הסגירה. נרשם רק פיצוץ קטן כשהארי מיהר אל מילת המפתח "כשפומטיקה" וגילה שהנושא המתמטי הכני מורכב שבו עוסקים בספרי הלימוד המיעדים לשנה השביעית הוא טריגונומטריה.

כרגע, עם זאת, חלומות על תגליות מחקריות פשוטות היו רחוקים ממחשבתו של הארי.

כרגע יצאו שנייהם מאוליבנדרס והארי בהה בשירותם שלו. הוא נופף בו והפיק ניצוצות ססגוניים, מה שבאמת לא היה אמרו להפתיע אותו כלכך אחרי כל מה שראה, אבל אייכשהו – אני יכול לעשות קסמים.

אני. כאילו, אני ספציפית. אני קסום; אני קוסם.

הארי לדגש איך הקסם שוכף במעלה זרועו ובאותו רגע הבין שהוא חוש שתמיד היה לו, כל הזמן, חוש שאינוו וראייה או שמיעה או טעם או ריח או מישוש, אלא פשוט קסם. כאילו היה לך עיניים אבל הן היו עצומות תמיד, כך שאפילו לא הבנת שאתה רואה דבר; ואז יום אחד העין שלך נפקחת ורואה את העולם. התדרמה שבדבר הציפה אותו, נגעה בחלקים שונים בו, העירה אותם ואז התפוגגה תוך שניות והשאייה מהחריה את הידעשה שהוא קוסם כתע, שהוא קוסם מזו ומעולם, והוא אפילו, בצורה מוזרה כלשהי, ידע זאת מזו ומעולם.

וגם -

"מעניין מאוד שאתה מיועד לשרביט הזה, כשאחיו - Hari Achino העניק לך את הצלקת הזה".

לא יתכן שהזח צירוף מקרים. בוחנות הזאת היו אלף שרביטים. טוב, נכון, וזה יכול להיות צירוף מקרים. בעולם יש שיש מיליארד אנשים וצירופי מקרים של אחד לא אלף קורים כל יום. אבל לפה משפט בית, כל השערת הגיוניות שעל פיה הסבירות שהוא קיבל את השרביט התואם לשרביטה שלו אדון האופל גודלה יותר מאשר אלף תקבל יתרון.

פרופסור מקונגנגל הסתפקה בלומר, "כמה מוזר" והותירה את הארי מזועזע ככל מהioso הסקרנות העצום ומהוחלת שהפגינו מכשפות וקוסמים. בשום עולם שנייתן בכלל לדמיין הארי לא היה מסתפק בהמהם ויוצא מהחנותם בלי אפילו לנסות להעלות השערת בונגו על מתוחש.

ידו השמאלית התרוממה ונגעה בצלקת שלו.

מה... בדיק... .

"אתה קוסם של ממש עכשו", אמרה פרופסור מקונגנגל.
"ברכותי".
הארי הנהן.

"ומה דעתך על עולם הקוסמים? הוא אמרה.
"הוא מוזר", אמר הארי. "אני צריך לחשב על כל הדברים הקסומים שدواית... כל מה שאני יודע עכשו שהוא אפשרי וכל מה שאני יודע עכשו שהוא שקר וכל העבודה שמצפה לי עד שבין אותן. ולמרות כל זאת אני מוצא את עצמי טרוד בעניינים פוטטים יחסית כגון", הארי הנמיך את קולו, "כל עניין הילד שנשארבחים". לא נראה שיש מישחו בסביבה, אבל לא היה טעם להתגרות בגורל.

פרופסור מקונגנגל חחכה בגרונה. "באמת? מעניין."

הארי הנהן. "כן. זה פשוט... משונה. לגלוות שאתה חלק מאיזה

סיפור אפי, המשע להבשת אדון האופל הנורא, והcoil כבר נגמר. הסתומים לחלוטין. זה כמו להיות פרודו באגינס ולגלות שההורם שלך לקחו אותו להר הגורה ונתנו לך להשליך את הטבעה כשהיתה בן שנה ואתה אפילו לא זכר את זה".

חויכה של פרופסור מַקְגָּנֶל הפק למקובע במקצת.

"את יודעת, אם הייתי מישחו אחר, כל אחד אחר, בטח הייתה די מודאג שלא אצליה לעמוד בנסיבות שנובעות מהתחלה עצה. נו, הארי, מה עשית מאז שהבשת את אדון האופל? חנות ספרים משך? איזה יופי! תגיד, אתה יודעת שקרואתי ליד שלי על שם? אבל יש לי יסוד להאמין שלא אצטרך לדאוג בנושא". הארי נאנח. "ובכל זאת... אני כמעט מקווה שנשארו כמה קצוות פתוחים, כדי שאוכל,caiлон, להשתתף איכשהו".

"אה, כן?" אמרה פרופסור מַקְגָּנֶל בטון מווזר. "על מה בדיק החשבת?"

"אםمم, לדוגמה, הזכרת שבגדו בהורם שלי. מי בגד בהם?"
"סירוס בֵּלְק", אמרה המכשפה, כשהיא כמעט יורקת את השם.

"הוא באזקבן. כלל הקוסמים".

"מה הסבירות שסירוס בֵּלְק יברוח מהכלא ואני אצטרך לאתר אותו ולהביס אותו בדורקרכ מרהייב, או עוד יותר טוב, להציג פרט גדול על ראשו ולהתחבא באוסטרליה בזמן שאינו ממתין לתוצאות?"

פרופסור מַקְגָּנֶל מצמצה. פעמיים. "نمוכה ביותר. אף אחד מעולם לא ברוח מאזקבן, ואני בספק שהוא היה הראשון".
הארי היה קצת ספוקני לגבי המשפט "אף אחד מעולם לא ברוח מאזקבן". אבל אולי בעזרת קסם אפשר לבנות כלל כמעט מושלם, בייחוד אם לך יש שרביט ולهم לא. הדורך הכى טובה לברוח ממש תהיה לא להיכלא מלכתהילה.

"טוב, בסדר", אמר הארי. "נשמעcaiлон הקצה הזה נסגר היטב". הוא נאנח ושפוף את ראשו בכף יד פתוחה. "או אולי אדון

האופל לא באמת מות באותו לילה. לא לגמרי. אולי הרוח שלו נשאהה מאחור והיא לוחשת لأنשים בסיטוטים שזולגים לעולם הערות ומחפשת דרך לחזור לארצות החיים שהוא נשבע להשמד ועכשו, בהתאם לנבואה העתיקה, הוא ואני לכודים בדרךך
קטלני שבו המנצח יפסיד והמנפסיד ינצח – ”

ראשה של פרופסור פָּקְגוֹנְגָּל חֲגַע וענינה התרכזו, כאילו הן סורוקות את הרחוב בחיפוש אחר מאזורים.
”אני צוחק, פרופסור”, אמר הארי בשם רוגוז. אוף, למה היא תמיד לוקחת הכל כולל כל-כך ברצינות – ”

הבנה מצמיתה החללה לחלל אל עמוקי בטנו של הארי.
פרופסור פָּקְגוֹנְגָּל הביטה בהاري בהבעה רגועה. הבעה ממש ממש רגועה. וזה היא עתיה חוויך. ”כמובן שאתה צוחק, מר פוטר.”
אווי, שיט.

אם הארי היה צריך לפרמל את ההיסק הלאיימילולי שהבזק באוטו רגע במוחו, התוצאה הייתה משה כמו, אם עיריך את הסתברות שפרופסור פָּקְגוֹנְגָּל עשהה את מה שראיתי כרגע כהווצאה שליטה עצמית זהירה ואציג אותה אל מול התפלגות הסתברות של כל הדברים האחרים שהיא הייתה עשוה באופן טبعי אם הייתה מספר בדיחה גרוועה, אז ההנחהנות הזאת היא ראייה ממשוערת לכך שהוא מסתירה משהו.

אבל מה שהארי באמת חשב היה, אווי, שיט.
כעת הפנה הארי את מבטו כדי לסרוק את הרחוב. לא, לא היה שם אף אחד. ”הוא לא מת, הוא?“ נאנח הארי.
”מר פוטר – ”

”אדון האופל חי. ברוד שהוא חי. כמה אופטימי היה מצד אפילו לchlום אחרות. כנראה יצאתי לגמרי מדעת, אני לא מבין מה חששתי לעצמי. למה שאני אחושב שהוא מות רק כי מישמי אמרה שהגופה שלו נמצאה מפוחמת? אין ספק שיש לי עוד הרבה מה ללמידה על רזי הפסיכיות.“

"מר פוטר – "

"לפחות תגיד לי שאין באמת נבואה...". פרופסור מְקַגּוֹנְגָּל המשיכה לחייך את חיוכה העלייז והמקובע. "לא, את לא רצינית."

"מר פוטר, אין צורך שתמציא דברים לדאג לגביהם – "

"זה מה שאתה הולכת לומר לי? באמת? דמייני את התגובה שלי אחר כך, כשאgalח שבכל זאת הייתה לי סיבה לדאגה. חוכחה המקובע רעד במקצת.

חתפיו של הארי השתווחו. "יש לי עולם שלם של קסם לנתח. אין לי זמן לכל זה".

ואז שניהם השתקנו כשהאדם בගלים כתומות מתנופפות הופיע ברחוב ועבר על פניהם באיטיות; עיניה של פרופסור מְקַגּוֹנְגָּל עקבו אחוריו בהיחבא. פיו של הארי זו כבר לוועס בחזקה את שפטו, ואם מישחו היה מסתכל מקרוב הוא היה מבחין בטיפת דם קטנה ממצbatchת עליה.

כשהגבר בගלים הכתומות התרחק ונעלם הארי פתח שוב את פיו ו אמר במלמול חרישי, "את הולכת לספר לי את האמת עכשו, פרופסור מְקַגּוֹנְגָּל ? ואל תטרח לנסות להתייחס לזה בביטול. אני לא טיפש".

"אתה בן אחת עשרה, מר פוטר ! "

"ולכן תתי-Anoushi. סליה... לרגע שכחתי".

"אללה נושאים מחרדים וחסובים ! הם סודדים, מר פוטר ! זה אסון אתה, שעוזך ילד, יודע אפילו את המעת שאתה כבר יודע ! אסור לך לספר לאף אחד, זה ברור ? לאף אחד ! "

כפי שקרה לפעמים כשהארى כעס במידה מסוימת, דמו התקדר במקום להתחمم ובהירות אפליה ונוראה פשוטה בו, מיפתת טקטיות אפשריות והערכה את השלוותיהן בריאליזם בלתי מתחפש.

לציין שיש לך זכות לדעת: כישלון. בעינה של מְקַגּוֹנְגָּל, לילדיים בני אחת עשרה אין זכות לדעת שום דבר.

להגיד שלא תהיינו חברים יותר : כישלון. היא לא מעדיפה את החברות שלכם מספיק.

לצערן שתהיה שרוי בסכנה אם לא תדע : כישלון. כבר נערךנו תכניות המתבססות על אי הידעעה שלך. חוסר הנוחות הווודאי שכורך בתקנון חדש ייראה הרובה פחות מזמן מאשר האפשרות הבלתי וודאית שתיפגע.

צדק והיגיון יכשלו שניהם. אתה חייב למצוא משהו שיש לך ושהיא רוצה או לחולופין למצוא משהו שאתה יכול לעשות ושהיא חוששת ממנו... אה.

"ובכן, פרופסור," אמר הארי בקול חרישי וצונן כקרח. "נשמעcaiilo יש לי משהו שאת רוצה. את יכולה, אם את רוצה, לספר לי את האמת, במלואה, ובתמורה אשמור על הסודות שלך. או שאת יכולה לנסוט להשair אותה במצב של חוסר ידיעה כדי להשתמש כי בכלי משחק, ובמקרה כזה לא אהיה חייב לך דבר."

מַקְגּוֹנָגֵל עזרה בפתאומיות באמצע הרחוב. עיניה רשבו וקולה הפך לחשוש כועס. "אין אתה מעז !"

"אין את מעזה !" הוא לחש אליה בחזרה.

"אתה סוחט אותה ?"

פיו של הארי התעקלם. "אני מציע לך טובה. אני מעניק לך הזדמנות להגן על הסוד היקר שלך. אם תסربיב יהיה לי כל מניע טבעי שבעלום לחפש השובות מקורות אחרים, לא כדי לעשות לך דוקא, אלא כי אני חייב לדעתך ! אם תtagbar על הטעס חסר התוחלת שלך כלפיield שלדעתך חייב לציית לך, תביני שככל מבורגר שפוי היה עושה את אותו הדבר ! תסתכל על זה מנקודת המבט שלי ! אין את הייתה מרגישה אילו את הייתה במקומי ?"

הארי התבונן במקונגול והבחן בנשימותיה המאוזצת. הוא החליט שהגיע הזמן להוריד את הלחץ, לתת לה להתבשל קצת. "את לא חייבת להחליט מיד," אמר הארי בקול רגיל יותר. "אני

אבין אם תרצה זמן להרהר בהצעה שלי... אבל אני מזהיר אותך', אמר הארי, קולו צונן. "אל תנסי את לחש השכחה ההוא עליי, לפני כמה זמן חשבתי על סימן וכבר שלחתי אותו לעצמי. אם אני אמצא את הסימן הזה ולא אזכור שלוחתי אותו..." הארי הנהה לקולו לדעוך באופן רב ממשמעות.

פניה של מקגונגל החליפה הבעה אחר הבעה. "אני... לא חשבתי להשכיח מכך שום דבר, מר פוטר... אבל למה בכלל המצתת סימן זהה אם לא ידעת על – "

"חשבתי על זה כשקראתי ספר מד"ב מוגלאי ואמרתי לעצמי, שהיהה, על כל צורה שלא חבואה... ולא, אני לא אגיד לך מה הסימן. אני לא מטומטם".

"לא התקשוני לשאול", אמרה מקגונגל. נראה כאילו היא מתකפת לתוכה עצמה, ולפתע היא נראית ממש זקנה וממש עייפה. "זה היה יום מתייש, מר פוטר. נוכל לקנות את התיבה שלך ולשלוח אותה הביתה? אני אסמן עלייך שתחשמור על הדבר בסוד עד שהיא לי זמן לחשוב. קח בחשבון שיש רק עוד שני אנשים בעולם שיודעים על כך – המנהל אלבוס דמבלדור ופרופסור סנוייפ".

אז... מידע חדש; זאת הייתה מהחותם שלום. הארי הנהן לאות הסכמה, הפנה את ראשו קדימה וחזר לכלכת, דמו מתחכם שוב לאטו.

"או עכšíו אני צריך למצוא דרך להרוג קוסם אופל בז' אלומות", אמר הארי ונאנח בתסכול. "חבל שלא אמרת לי את זה לפני שהתחלה לעשות קניות".

* * *

חנות תיבות החפצים הייתה מפוארת יותר מכל חנות אחרת שהארי ביקר בה; הווילונות היו כבדים ומכוסים בעיטורים עדינים, הרצפה והקירות היו עשויים מעץ ממוקך והתיבות הוצגו לראואה

על במות שנחט מבrikות. המוכר היה לבוש בגלימות שהיו מהודרות כמעט כמו גלימותיו של לוצ'וס מאלפי ודיבר עם הארי ומקונגנגל בניmos חקלקל ומעודן.

הארי שאל את מה שרצה לשאול ומצא את עצמו נمشך אל תיבה מעץ כבד לגברת, לא ממוקם אלא חמימים ומוזק, שבו הייתה חקוקה צורה של דרקון שומר שעיניו נעו כדי להסתכל על מי שמתקרב. תיבה שכשופה להיות קלה, להתקוווץ לפי פקודת, להצמיח מתחתייה זרועות קטנות בעלות טפרים ולזוחל בעקבות בעליה. תיבה עם שתי מגירות בכל אחד מרבעת צדדיה, שפתחתן חשפה חללים עמוקים כעומק התיבה כולה, מכסה עם ארבעה מנעולים שכל אחד מהם חשף חלל אחר בפנים, ובתחתיית – וזה היה החלק החשוב – ידית שלשלפה מסגרת שהכילה גורם מדרגות אשר הוביל מטה לחדר קטן ומואר שהיה מסוגל להכיל, להערכתו של הארי, כשתים-עשרה כוונות ספרים.

אם מייצרים תיבות כאלה, למה מישחו בכלל טורה לקנות בית, תהה הארי.

מאה ושמונה אוניות. זה היה מחירה של תיבה טובה, משומשת מעט. לפי שער חליפין של חמישים פאונד לאונייה, הסכום היה מספיק כדי לקנות מכונית יד שנייה. זה היה יקר יותר מסךUrcom של כל הדברים שהארי קנה בכל ימי חייו.

תשעים ושבע אוניות. זה היה הסכום שנשאר בשקיק הזהב שהארי הורשה להוציא מגרינゴטס.

הבהה מאוכזבת הופיעה על פניה של פרופסור מקונגנגל. אחרי יום ארוך של קניות היא לא הייתה צריכה לשאול את הארי כמה זהב נשאר לו בשקייק אחרי שהמוכר נקב במחיר, ומכך הוא הסיק שלפרופסור אין בעיה לעשות חשבון בראש בלי עט ונייר. הארי הזכיר לעצמו פעם נוספת שהוסר בהשכלה מדעת כלל אינו שcool לטיפשות.

“אני מצטערת, איש צעיר,” אמרה פרופסור מקונגנגל. “זו לגמרי

אשמתי. הייתה מציעה לקחת אותה בחזרה לגורינגוטס, אבל הבנק היהה סגור עכשו, כמעט לשירותי חירום".

הארי נעצ בה מבט תווהה ...

"ובכן", נאנחה פרופסור מקגונגל והסתובבה על עקב אחד, "אין לנו ממש סיבה להישאר".

... היא לא איבדה שליטה כשליד העז להמרות את פיה. זה לא שימח אותה, אבל היא חשבה במקום להתפוצץ מכעס. אולי זה קרה רק כי יש אדון אופל בז'אלמוות שצורך להילחם בו – כי היא הייתה זקופה לשיתוף הפעולה של הארוי. אבל רוב המבוגרים לא היו מסוגלים אפילו לחשב על דבר כזה; אפילו לא היו שוקלים שום השלכות עתידיות אם מישחו במעמד נמוך יותר היה מסרב לצאת להם ...

"פרופסור?" אמר הארוי.

המכשפה הסתובבה להבט בו.

הארי נשם נשימה עמוקה. הוא היה מוכrho להיות קצר כועס בשבייל מה שרצה לנסות עכשו; לא היה שום סיכוי שהוא לו די אומץ לעשות זאת אחרת. היא לא הקשيبة לי, הוא חשב לעצמו, היהתי לוקח עוד וחב, אבל היא לא רצתה להקשיב... הוא התמקדר בכל מאדו במקגונגל ובצורך להכפי את השיחה לרצונו ואז דיבר.

"פרופסור, את חשבת שמאה אוניות יהיה די והותר בשבייל תיבת. זאת הסיבה שלא טרחת להזuir אותי לפני שנשארו לי רק תשעים ושבע אוניות. זה בדוק מה שמחקרים מראים – זה מה שקורה כשאנשים משאים לעצם מרוחה טעות קטן. הם לא פסימיים מספיק. אם זה היה תלוי בי, היהתי לוקח מאתים אוניות רק ליתר ביטחון. היה די והותר כסף בכسطה והיהתי יכול להחזיר את היתרה אחר כך. אבל חשבתי שלאتركي לי לעשות את זה. חשבתי שתכעסי אם רק אבקש. טעיתי?"

"אין לי ברירה אלא להודות שאתה צודק", אמרה פרופסור

מַקְגּוֹנְגָל. "אֲבָל, אִישׁ צָעִיר – "

"דָּבָרִים כְּאֶלְהָם הַסִּבְ�ָּה שְׁקַשְׁה לֵי לְסֻמוֹךְ עַל מִבּוֹגָרִים". הארי הצליח Aiсhao לשמר על קול יציב. "כִּי הַמִּכְעָדִים אֵם אֲפִילּוֹ מְנֻסִים לְדָבָר אִתֶּם בְּהִגִּיוֹן. בְּעַנִּינֵיכֶם זֹה הַתְּרָסָה וְחַזְכָּפָה וְקַרְיאָתָה תִּגְרַר עַל מַעֲמָדֵם הַשְּׁבָטִי הַרְם. אֵם מְנֻסִים לְדָבָר אִתֶּם, הַמִּכְעָדִים כְּיֻסִים. וְלֹכֶן אֵם יִהְיֶה לֵי מְשָׁהוּ מִמְשָׁה שׁוֹבֵעַ לְעַשּׂוֹת, אֵנֵי לֹא אֲהִיה מַסּוּגֵל לְסֻמוֹךְ עַלְיִיךְ. אֲפִילּוֹ אֵם תַּקְשִׁיבֵי בְּדָאגָה עַמּוֹקָה לִמְהָ שָׁאוּמָר – כִּי גַּם זֹה חָלֵק מַהְתְּפִיקָה שֶׁל מֵי שְׁמַגְלָם מִבּוֹגָר מַודָּאָג – אַת לְעוֹלָם לֹא תְשִׁנֵּי אֶת הַפְּעָולּוֹת שֶׁלְךָ, אַת לֹא בָּאֵמת תַּתְנַהֲגִי אַחֲרָת בְּגַלְלָם שֶׁהוּא שָׁאמָרְתִּי".

המווכר צפה בשנייהם, מרוחק בבירור.

"אַנְּיִי יִכְלֶה לְהַבִּין אֶת נְקוּדַת הַמְּבָט שֶׁלְךָ", אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָל לְבָסּוֹף. "אֵם אַנְּיִנְרָאֵית לְפָעָמִים נְקוּדַת מִדִּי, זְכוּר בְּבַקְשָׁה שָׁאֵנֵי מִשְׁמָשָׁת כֶּרֶאשׁ בֵּית גְּרִיפִּינְדּוֹר בְּמִשְׁךְ מָה שָׁמְבִּחְנִיתִי נְרָאֵה כְּמוֹ כָּמָה אֶלְפִּי שָׁנִים".

הארי הנחן והמשיך. "אוֹ – נְנִיחַ שְׁהִיְתָה לֵי דָרָךְ לְהַשִּׁיג עוֹד אֲוֹנוֹיות מִהְכָּסְפָּת שְׁלֵי בְּלֵי, שְׁנַחֲזָר לְגַרְיָגָוטָס, אֲבָל זֶה הָיָה דָוְרָשׁ מִמְנִי לְהַשִּׁיל מַעְלֵי אֶת תִּפְקִיד הַילֵּד הַצִּיתָּן. האָם הִיְתָה יָכוֹל לְסֻמוֹךְ עַלְיִיךְ עַם הַמִּדְעָה זוֹה, אֲפִילּוֹ שְׁהִיְתָה חִיבָּת לְצָאת מַתְּפִיקִידָן כְּפָרוֹפּוֹסָר מַקְגּוֹנְגָל כְּדִי לִיהְנוֹת מַהַמְצָב?"

"מָה?" אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָל.

"אֵם לְנַסְחַ אֶת זֹה אַחֲרָתָה, אֵם הִיְתָה יָכוֹל לְגַרְוּם לִיּוֹם זוֹה לְהַתְּגַלֵּל אַחֲרָתָה, כְּךָ שְׁלָא הִיְנָוֵל לְוקָחִים אִתְהָנוּ מַעַט מִדִּי כְּסָף, הָאָם זֶה יִהְיֶה בְּסִדְרֵךְ אֲפִילּוֹ אֵם זֶה יְכַלּוֹל בְּדִיעָבֵד יַלְדָן שְׁמַתְנָהָג לְמִבּוֹגָר בְּחוֹסֵר כְּבוֹד?"

"אַמְמָמָ... נְרָאֵה לֵי שְׁכַנְ...?" אמרה המכשפה, שנראתה מַבּוֹלְבָלָת לִמְדִי.

הארי הוציא את נרתיק עופר המוק ואמיר, "אַחֲתִיעָשָׂרָה אֲוֹנוֹיות מִהְכָּסְפָּת שֶׁל הַמְּשִׁפְחָה שְׁלֵי".

וזהב הופיע בידו של הארי.

לרגע אחד נפער פיה של פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל בתדהמה, ואז הוא נסגר בחזקה ועיניה הצטמצמו והוא סינה מבעד לשניים חשוקות, "מאיפה השגת את –"
"מהכספת של המשפחה שלי, כמו שאמרתי."

"איך?"

"קסם".

"זאת לא תשובה!" התפרצה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל ואז השתקה
ומציצה.

"לא, זאת לא תשובה, נכון? אני צריך לטעון שעררכי ניסויים
מדיעים וגיליתי את הסודות האמיתיים מאחורי הפעולה של
הנרטיק הזה וששהוא בעצם יכול לאחר חפצים מכל מקום, ולא רק
את תוכנו, אם מניחים את הבקשה כמו שצירך. אבל האמת היא
שהזה קרה קודם, כשנפלתי על ערמת הזהב ההיא ודחפהי כמה
אוניות לכיס. כל מי שambil פסימיות יודע שכיס זה משחו שהוא
עלול להזדקק לו ב מהירות ובלי התראה מוקדמת. אז האם את
כועתת עליי עכשו כי קראתי תיגר על הסמכות שלך? או שמחה
שהצלחנו במשימתנו החשובה?"

עיניו של המוכר היו קרועות לרווחה.

והמכשפה הגבואה עמדה במקומה בדממה.

"המשמעות בהוגו רוטס חייבת להיאכף", היא אמרה אחרי
מעט דקה שלמה. "למען כלל התלמידים. והיא חייבת לכלול
ニמוס וציתנות מצדך כלפי כל המורים שלך".
"אני מבין, פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל".

"טוב מאד. בוא נקנה את התיבה הזאת ונלך הביתה".
הארי רצה להקיא, או להריע, או להתעלף, או משוגן. זו הייתה
הפעם הראשונה שהניסיוקים המוקפדים שלו פעלו. אולי מכיוון
שהזאת הייתה הפעם הראשונה שמבוגר היה צריך ממנו משהו ממש
רציני, ובכל זאת –

נקודה אחת למינרווה מַקְגּוֹנְגָּל.

הארי קד והעביר את שקייק הזהב ואת אחת עשרה האוניות הנוספות לידייה של מַקְגּוֹנְגָּל. "תודה רבה לך, פרופסור. את יכולה

לסיים במקומי את הקנייה ? אני חייב לлечת לשירותים".

המוכר, שחזר להיות חלקיק, הציב לעבר דלת בקר ולה ידית זהב. כשהארי החל להתרחק, הוא שמע את המוכר שואל בקול מהתקתק, "האם יורשה לי לשאול מי זה, מدام מַקְגּוֹנְגָּל ? אני מתאר לעצמי שהוא מִסְלִיתְרִין - שנה שלישית, אולי ? וממשפחה חשובה, אבל לא זיהיתי - "

טריקת דלת השירותים קטעה את דבריו, ואחריו שהארי זיהה את המנעול ולהזע עליו, הוא אחז במעטת הקסומה המתנתקה מאליה ומהה את הרטיבותו מצחיו בידיהם רועדות. כל גוףו של הארוי היה מכוסה בזיעה שחלה מבעוד לכל בגדי המוגלים שלו, אם כי לפחות לא היה ניתן לראות זאת מبعد לגלומות.

* * *

השמש כבר כמעט שקעה והשעה הייתה מאוחרת מאוד כשהם עמדו שוב בחצר של הקלחת הרותחת, נקודת ההשקה השקטה ומכוסת העלים בין סמטה דיAGON של בריטניה הקסומה לכל עולם המוגלים. (זו הייתה כלכלה נודאה מנותקת...) הארוי היה אמרור לגשת לתא טלפון ולהתקשר לאביו ברגע שיגיע לצד الآخر. התברר שהוא לא היה צריך לדאוג שיגנוו לו את התיבה. היא הייתה חפץ קסם ממשועתי ולכון רוב המוגלים לא היו מסוגלים להבחין בה ; זאת הייתה אחת האפשרויות שעולם הקוסמים סיפק למי שהיה מוכן לשלם מחיר של מכונית יד שנייה.

"כאן נפרדות דרכינו, לזמן מה", אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. היא הנידה בראשה בפליאה. "זה היה היום המוזר ביותר בחיי מזה... שנים רבות. מאז היום שבעו שמעתי שילד הביס את אתה-יהודאי. אני תוהה עכשו, במבט לאחרור, אם זה היה היום ההגוני האחרון

בعالם".

אויבאמת, כאילו שלה יש על מה להתלונן. את חושבת שהיומ
שלך היה הזוי? נטי את שלוי.

"התרשמתי מנק מואוד היום", אמר לה הארי. "היהתי צריך
להחמאך בקהל ורמ. בראש שלי נתתי לך נקודות והכול".

"תודה לך, מר פוטר." אמרה פרופסור מקגונגלו. "אם הייתה כבר
ממוין לבית כלשהו הייתה מוריידה לך כלכך הרבה הרבה נקודות
שהנכדים שלך עדרין היו מפסידים את גביע הבתים".

"תודה לך, פרופסור." בטה מוקדם מדי לקרווא לה מניין.

האישה הזאת הייתה נראה המבוגר השפוי ביותר שהארי פגש
מעודו, על אף שלא היה לה שם רקע מדעי. הארי אפילו שkel
להציג לה את תפקיד סגניתו בקבוצה שיקים כדי להילחם באדון
האורפל, אפילו שהוא לא היה טיפש מספיק כדי להגיד זאת. איזה
שם יכול להתאים לקבוצה כזאת...? אוכלי אוכליהםות?

"נתראה שוב בקרוב, עם תחילת הלימודים", אמרה פרופסור
מקגונגלו. "ומר פוטר, לגבי השרביט שלך –

"אני יודע מה את הולכת לבקש", אמר הארי. הוא שלף את
שרביטו יקר הערך ובצביטה عمוקה שלocab פנימי הפך אותו בידו
והגיש לה את הידית. "קחי אותו. לא חכנתי לעשות שום דבר,
מש שום דבר, אבל אני לא רוצה שיהיו לך סיוטים שאני מפוץץ
את הבית שלי."

פרופסור מקגונגלו הנידה בראשה במחירות. "זה לא, מר פוטר!
לא עושים דבר כזה. רק רציתי להזהיר אותך לא להשתמש בשרביט
שלך בבית כי המשרד יכול לזהות כסם של קטינים וקיים איסור
לבצע אותו ללא השגחה".

"אה", אמר הארי. "זה נשמע כמו כלל הגינוי מואוד. אני שמח
לראות שעולם הקוסמים לוקח דברים כאלה ברצינות".

פרופסור מקגונגלו נעה בו מבט בווחן. "אתה באמת מתכוון
לוזה".

"כן", אמר הארי. "אני מבין. קסם הוא מסוכן ויש סיבה טובה לכך שהכללים האלה קיימים. דברים מסוימים אחרים מסווגים גם

הם. אני מבין גם את זה. אתה זכריו שאני לא טיפש."

"אני לא חושבת שאשכח זאת אירעום. תודה לך, הארי, זה בהחלט משפר את הרגשותי בקשר לאמון שנתתי לך לגבי הדברים מסוימים. להתראות בינתיים".

הארי פנה ללכת, לתוך הקלחת הרותחת ומשם אל עולם המוגלגים.

כשידו נגעה בידיית הדלת האחוריית, הוא שמע מאחוריו לחישה אחרתונה.

"הַרְמִילֹונִי גְּרִינְגֵּר."

"מה?" אמר הארי, ידו עדין על הדלת.

"קשהתה עולה לרכיבת להוגוורטס, חפש תלמידת שנה ראשונה בשם **הַרְמִילֹונִי גְּרִינְגֵּר**".

"מי זו?"

שם השובה לא נשמעה, וכשהاري הסתובב פרופסור מקונגנגל כבר לא הייתה שם.

* * *

אחרית דבר :

המנהל אלבוס דמבלדור רכן מעל שלו חנו. עיניו הנוצצות הביטו במינרווה. "ובכן, יקירותי, מה דעתך על הארי?"
מינרווה פתחה את פיה. ואז היא סגרה את פיה. ואז היא פתחה את פיה שוב. אף מילה לא יצאה.

"אני מבין", אמר אלבוס בכובד ראש. "תודה לך על הדיווח,
מינרווה. את רשאית ללבת".

פרק 7

כָּלְדִּים

וואו. דוברו של הסוכן הספרותי של רולינג אמר כי רולינג מסכימה לكيומה של יצירה מבוססת דמיון כל עוד אף אחד לא טוען בעלות על כך ולכלום ברור שזכויות היוצרים המקוריות שייכות לה ? זה ממש מגניב מצידה. אז תודה לך, JKR, זו הממלכה שלך !

* * *

"אבא שלך אידייד כמעט כמו אבא שלי."

* * *

שפתיה של פטוניה אוואנס'ורס רעדו ועיניה התמלאו דמעות כשהארי חיבק את מותנה ברכיף תשע של תחנת קינגס קרוס.

"אתה בטוח שאתה לא רוצה שאבاؤ איתך, הארי?"

הארי העיף מבט באביו, מייקל ורס'אוואנס, שנראה גאה אך חמור סבר באופן סטריאוטיפי, ואז החזר את מבטו אל אמו, שנראתה די... מפוקחת. "אימא, אני יודע שאתה לא משתגעת על עולם הקוסמים. אתה לא חייבת להצטרכ. באמת".

פטוניה התכווצה בכабב. "הארי, אתה לא צריך לדאוג לי. אני אימא שלך ואם אתה צריך שמשהו יבוא איתך –"

"אימא, אני הולך להיות בלבד בהוגוורתס במשך חודשים על גבי חודשים. אם אני לא יכול להתמודד עם רצף רכבות עצמי, עדיף לגלוות את זה מוקדם ככל האפשר כדי שנוכל לרדת מהענין כבר

עכשוו.” הוא הנמיך את קולו להחישה. “וחוץ מזה, אימה, قولם שם אהבים אותו. אם אתקל בבעיה, אני אוכל פשוט להוריד את זה,” הארי נגע בмагן הזיעה שכיסה את הצלקת שעל מצחו, “ואני קיבל כליכך הרבה עוזרה שאני כבר לא אדע מה לעשות איתה.”

“או, הארי,” לחש פטוניה. היא כרעה וחיבקה אותו חזק, פנים אל פנים, לחייהם נוגעות. הארי הרגיש את נשימתה המאומצת ואז שמע יפהה חנוקה נמלטה מפהה. “או, הארי, אוי אהבת אותה. אף פעם אל תשכח את זה.”

זה כמובן היה פוחדת שהיא לעולם לא תראה אותה שוב, קפיצה מהשבה לראשו של הארי. הוא ידע שהמחשبة נכונה, אבל לא ידע למה אימה שלו מפחדת כליכך.

ולבן הוא ניחש. “אימה, אתה יודעת שאתה לא אהפוך לאחותך רק כי אלמד קסמים, נכון? אני עשה כל קסם שתבקשי ממני – אם אוכל, זאת אומרת – או אם תרצizi שלא עשה קסמים בבית, אז זה מה שאני עשה. אני מבטיח שלעולם לא אתן לקסם להפריד ביניינו –”

חיבוק חזק קטע את דבריו. “יש לך טוב,” לחש אימו באוזנו. “לב טוב מאד,بني.”

כעת גם הארי עצמו השתקן קצת.

אימו שחררה אותו וקמה על רגליה. היא הוציאה מהתיק שלה ממחתה וביד רועדת הספינה את האיפור שנזל מעיניה.

לא היה ספק שהוא לא ילווה אותו לצד הקסום של תחנת קינגס קרוס. אבא שלו לא הצליח אפילו להסתכל ישירות על התיבה של הארי. קסם היה דבר שהתגלגל מדור לדור, ומყיל ורס-אוואנס לא היה מסוגל אפילו לווז.

ולבן הוא כחכח בגרונו במקום זאת. “בザצלהה בלימודים, הארי,” הוא אמר. “אתה חושב שקניתיך לך מספיק ספרים?”

כשהארי הסביר לאביו שהוא חושב שזאת עשויה להיות ההזדמנות הגדולה שלו לעשות משהו ממש מהפכני וחשוב,

פרופסור ורס' אוננס הנהן זונח את לוח הזמנים העמוס להפליא שלו למשך יומיים כדי לצאת לפשיטה הגדולה ביותר בתולדות חנויות הספרים המשומשים, שהתפרשה על פני ארבע ערים והפיקה שלושים ארגזים של ספרי מדע שכנו כעת בקומת המרתף של התיבה של הארי. רוב הספרים עלו פאונד או שניים, אבל חלום ממש לא, למשל המהדורה העדכנית ביותר של "המדריך לכימיה ולפיזיקה", או כל כרכי מהדורות 1972 של אנציקלופדיה בריטניקה. אביו של הארי ניסה להסתיר ממנה את המחרים בקופות אבל לפि החישוב של הארי, אביו הוציא לפחות אלף פאונד. הארי אמר לאביו שהוא יחזיר לו הכל ברגע שיגלה איך להמיר כסף קוסמים לכיס מוגלים, ובaba שלו אמר לו שישתוκ כבר קצר.

ואז אביו שאל אותו: אתה חושב שקניתי לך מספיק ספרים? והיה ברור מה התשובה שהוא רצה לשמווע.

קולו של הארי הctrרד משומם מה. "אין דבר כזה מספיק ספרים", הוא ציטט את המוטו של משפחת ורס, ואביו כרע ברך, ונתן לו חיבוק מהיר וחזק. "אבל אתה בהחלט ניסית", אמר הארי, שהרגיש שהוא משתנק שוב. "זה היה ניסיון ממש ממש טוב".

אביו הזדקף. "ובכן..." הוא אמר. "אולי אתה רואה רציף תשע ושלושה רביעים?"

תחנת קינגר קרוס הייתה ענקית ועמוסה, עם קירות ורצפות המכוסים בארכיבים ורגלים המוכתמים בלכלוך וגיל. היא הייתה מלאה באנשים ורגלים בדרכם לעסקיהם הרגילים, שניהלו שיחות רגילות שעשו הרבה רעש רגיל. לתחנת קינגר קרוס היה רציף מספר תשע (שם הם עמדו) ורציף מס' עשר (משם לא הרחק) אבל לא היה דבר בין רציף תשע לרציף עשר פרט לקיר דק ולא מבטיח. צוהר גדול בתקרה הכנסייה והותר אוור כדי להאיר את חוסר קיומו המוחלט בהחלט של רציף תשע ושלושה רביעים.

הארי הביט סביבו עד שעיניו דמעו וחשב, קדימה, ראיית קסם, קדימה, ראיית קסם, אך שם דבר לא נגלה לעיניו. הוא חשב להוציא את השרביט שלו ולונוף בו, אבל פרופסור מקונגנגל הזירה אותו לא להשתמש בו. בנוסף, אם הניסיון היה מפיק מטר נוסף של ניצוצות סגנוניים הוא היה עלול להיעזר באשמת החטא זיקוקים בתחום תחנת רכבת. זהה בהנחה הנוספת שהשרביט שלו לא היה מחייב לעשות משהו אחר, כמו לפוצץ את כל התחנה. הארי הספיק רק לרפרף על ספרי הלימוד שלו (אפילו שהרפרוף הזה חשף מספיק דברים תמהויים) במאזן מזורז להחלטת אילו ספרי מדע לקנות במהלך היממות שהפרידו בין ביקורו בסמטה דיאגון ותחילת הלימודים.

טוב, הייתה לו עכשו – הוא הציג בשעונו – שעה שלמה כדי לפענן את התעלומה, מכיוון שהיא אמרו לעולות על הרכבת בשעה אחთ-עשרה. אולי זאת המקבילה של מבחן איקינו והילדים הטיפשים לא יכולים להפוך לקוסמים. (וכמובן הזמן שאדם משאיר לעצמו קובעת את דירוג החיריות שלו, שהוא הגורם השני החשוב בהצלחה אקדמית).

”אני אסתדר”, אמר הארי להוריו המתינניים. ”זה בטח איזה מבחן.”

אביו קימט את מצחו. ”הממ... אולי תחפש על הקruk שביל של עקבות שונים שמובילים למקום לא הגיוני – ”

”אבא!“ קרא הארי. ”תפסיק! אפילו לא nisiתי להבין את זה בעצמי!“ זו הייתה הצעה טובה מאוד, למעשה, מה שהפך את זה לעוד יותר גרווע.

”סליחה“, התנצל אביו.

”הממ...“ אמרה אימו של הארי. ”לא נראה לי שהם היו עושים דבר כזה לתלמיד. אתה בטוח שפרופסור מקונגנגל לא אמרה לך כלום?“

”ייתכן שדרעתה הייתה מוסחת“, אמר הארי בלי לחשוב.

"הארי!" הזעקו אביו ואימו של hari בתיאום מוחלט. "מה עשית?"

"אני... אממם -" hari בלו רוק. "תראו, אין לנו זמן לזה עכשו -"
"הארי!"

"אני רציני! אין לנו זמן לזה עכשו! זה סיפור ממש ארוך ואני חייב להבין איך מגיעים לביתה הספר!"
אימו הינה יד על פניה. "עד כמה זה גרווע?"
"אני... אממם..." אני לא יכול לדבר על זה מטעמי ביטחון
לאומי, "בערך חצי מתקרית הפROYקט המדעוי?"
"הארי!"

"אני... אממם... או, תראו! לאנשים האלה יש יונשוֹף. אני אלך לשאול אותם איך ננסים!" והארי התרחק מהוריו בריצה לעבר המשפחה הגינגיית. התיבה שלו הזדחלת אוטומטית אחריו.
האישה השמנמנה הסתכלה עליו כשהגיע. "שלום, חמוד. פעם ראשונה לך בהוגוורטס? גם רון חדש שם -" וואז היא בינה אותו מקרוב. "הארי פוטר?"

ארבעה בניים, בת גינגיית יונשוֹף הסתוובבו אליו וקפאו במקומו.
"או, באמת!" מהה hari. הוא תכנן להשתמש בשם hari ורס לפחות עד שיגיע להוגוורטס. "קניתי מגן זעה והכול! איך את יודעת מי אני?"
"כן," אמר אביו של hari, שהגיע מאחוריו בצעדים ארוכים וקלילים, "איזה באמת את יודעת מי הוא?" מידה של אימה נמסכה בקולו.

"התמונה שלך הופיעה בעיתון," אמר אחד מצמד תאומים זהים למראה.

"הארי!"

"אבא! זה לא מה שאתה חושב! זה כי הבשתי את אדון האופל אתה היודעמי כשהייתי בן שנה!"

"מה?"

"אימא יכולה להסביר".

"מה?"

"אממם... מיקל, יקירי, יש דברים מסוימים שחוותי שモטב לא להטריד אותך בהם עד עכשיו – "

"סלחו לי", אמר הארי למשפחה הגינגים שבתה בו כעת, "אבל זה יהיה בהחלט מאוד מועיל אם תוכלו לומר לי איך להגיע לרציף תשע ושלושה רבעים ברגע זה".

"אממם..." אמרה האישה. היא הרימה את ידה והצבעה על הקיר בין הרציפים. "פשוט תלך לכיוון המחסום בין רציפים תשע ועשר. אל תעוצר ואל תפחד שתתנגן בו, זה מאוד חשוב. עדיף לעשות את זה בריצה קלה אם אתה מפחד".

"ומה שלא תעשה, אל תחשוב על פיל".

"ג'ודג! תתעלם מمنו, הארי יקירי, אין שום סיבה לא לחשב על פיל".

"אני פרד, אימא, לא ג'ורגי – "

"תודה!" אמר הארי והתחיל לroxן לכיוון המחסום –

רגע אחד. זה לא יעבוד אם הוא לא יאמין בזה –

ברגעים כאלה הארי שנא את היכולת של מוחו לעבד מהר מספיק כדי להבין שהו אחד מהמרקמים שאלייהם מתייחס המונח "ספק מעצמם". ככלומר, אילו הוא היה חושב מלכתחילה שהוא עברור דרך המחסום הכלול היה בסדר, אלא שעכשיו הוא היה מודאג האם יש לו מספיק אמונה שהוא עברור דרך המחסום, מה שאומר שהוא אכן היה מודאג מהאפשרות שהוא יתנגן בו –

"הארי! חוזר הנה מיד! אתה עוד חייב לנו כמה הסברים!" זה היה אבא שלו.

הארי עצם את עיניו והתעלם מכל מה שידע על מהימנות מבוסת ופשט ניסיה להאמין בכל מאוזן שהוא עברור דרך המחסום ו –

- הקולות סביבו השתנו.

הארי פחק את עיניו ועצר בחrixka. העובדה שעשה מאמין מכונן להאמין במשהו גרמה לו להרגיש קצת מלוכך.

הוא עמד ברציף מואר ופתחו ליד רכבת ענקית המורכבת מרבעה עשר קרונות ארכויים אשר בראשם עמד קטר עצום בצבע אדום מתכתי בוהק בעל ארכבה גבוהה המبشرת על אסון סביבתי מתקרב. הרציף היה כבר עמוס מעט (אפילו שהארי הקדים בשעה שלמה); שירות ילדים והוריהם התרוצצו סביב ספסלים, שולחנות, דוכנים ורוכלים שונים.

מיותר לציין שלא היה בתחנת קינגד קרוס שם מקום כזה ושם מקום להחביא אותו.

אוקי, אז האפשרויות הן כאלה: (א) השתגרתי הגיע למקום אחר לחלוין (ב) הם יכולים לkapל את המרחב כאילו כלום או (ג) הם פשוט מתעלמים מכל החוקים.

קול זהילה נשמע מאחוריו. הארי הסתובב וראה שהחيبة שלו אכן זנחה בעקבותיו על זרועותיה הקטנות. נראה ש מבחינה עולם הקסמים גם התייה שלו הצליחה להאמין בעוצמה הנדרשת כדי לעبور דרך המחותם. זה היה בעצם די מטריד, כשהארי חשב על זה.

רגע לאחר מכן, הצעיר מבין הבנים הג'ינג'ים עבר דרך קשת הברזל (קשת ברזיל?) בריצה, כשהוא מושך מאחוריו ברצועה את תיבת החפצים שלו וכמעט מתנשש בהاري. הארי, שהרגיש טיפש על כך שנשנאר במקום, התחל לוזוז במחירות מאזרו הנחיתה והילד הג'ינג'י הילך בעקבותיו, כשהוא מושך את הרצועה של החיבה שלו בחזקה כדי לעמוד בקצב. רגע לאחר מכן התעופף ינשוף לבן מבعد לקשת ונחת על כתפו של הילד.

“די! אמר הילד הג'ינג'י, “אתה באמת הארי פוטר?” לא שוב! “אין לי שם דרך לוגית לדעת בזודאות. גדלתי באמונה שהשם שלי הוא הארי ג'יימס פוטר-או-אנס-ז'ורס והרבה

אנשים אמרו לי שאני דומה להורים שלי, כאילו, להורים האחרים שלי, אבל...” הארי הזעיף את פניו בהבנה פתאומית, “למייטב דייעתי, אין שום סיבה שלא יהיה לחשים שיכולים לשנות צורה של ילד ולהעניק לו מראה מסוים – ”

“אםمم... מה?”

לא מועמד ל^{רַקְבִּינְקָלוֹ}, אני מבין. “כן, אני הארי פוטר.” “אני רון וויזלי”, אמר הילד והושיט את ידו. הוא היה רזה, גבוה, מנומש ובבעל אף ארכוך. הארי לחץ את ידו בnimos בעודם הולכים. הינושא נעצ בהاري מבט בוחן ושרק שרים מונומסת (למעשה, הצליל נשמע יותר כמו אחהה, מה שהפתיע את הארי). בנקודה זו הבין הארי את הפוטנציאל לאסון ממשמש וباء. “ רק שנייה”, הוא אמר לרון ופתח את אחת מגיריות התיבת, זו שבה היו מאוחסנים למיטב זיכרונו בגדי החורף, והוציא את הצעיף הקליל ביותר שלו, שהוא קבוע תחת מעילו. הארי הסיר ממצחו את מגן הזיעה, פרש ב מהירות את הצעיף וכרך אותו מסביב לפניו. הצעיף היה קצת עבה, במיחוד לקיז, אבל הארי היה מסוגל לחיות עם זה.

הוא סגר את המגירה והוציא מגירה אחרת גלים מוקסמים שחומות, אותן משך מעל בראשו עכשו שכבר לא היה בעולם המוגלגים.

“זהו”, אמר הארי. קולו נשמע קצת מעומעם מבעוד לצעיף שכיסה את פניו. הוא פנה לדון. “איך אני נראה? מטופש, אני יודע, אבל האם ניתן לזהות אותה כהاري פוטר?”

“אםمم...” אמר רון. הוא סגר את פיו, שהיה פעור עד אותו רגע. “לא ממש, הארי.”

“טוב מאוד”, אמר הארי. “עם זאת, כדי לא להרים את כל האפקט, פנה אליו מעכשיו כ – ” ורס אולי לא יעבד עוד, “מר ספו.”

“אוקיי, הארי”, אמר רון בהיסוס.

אני רואה שהכוון לא חזק במיויחד עמו. "קרא... לי... מר... ספו."

"אוקיי, מר ספו -" רון עצר. "אני לא יכול לעשות את זה. אני מרגיש כמו אידיוט."

זאת לא רק הרגשה. "אוקיי. תבחר אתה שם."

"מר צ'אדלי," אמר רון מיד. "כמו התותחים מצ'אדלי."

"אםمم..." הארי ידע שהוא עומד להתחכרת נוראה על שאלתו הבאה. "מי או מה הם התותחים מצ'אדלי?"

"מי הם התותחים מצ'אדלי? רק הקבוצה הכי גאנית בכל תולדות הקוועידיז'ן! נכון, הם סיימו בחתימת הטבלה בשנה שעברה, אבל -"

"מה זה קוועידיז'ן?"

גם השאלה הזאת הייתה טעונה.

"תן לי רגע להבין," אמר הארי כשנראה שהסביר של רון (שכלל הרבה תנויות ידיים) מתחילה להסתתרים. "אם תופסים את הסנייז'ן מקבלים מאה חמישים נקודות?"

"כן -"

"כמה שערים של עשר נקודות מבקיע בדרך כלל כל צד, בלי לכלול את הסנייז'ן?"

"אםمم... אולי חמישה-עשר או עשרים בלבד המקבועית -"

"זה ממש מטומטם. זה מפר בערך כל כלל של תכנון משחקים. תראה, שאר המשחק הזה עוד איכשהו נשמע הגיוני פחות או יותר - כאילו, יחסית לספרוט - אבל אתה בעצם אומר שתפקיד הסנייז'ן גוברת על כמעט כל הפרש שערים סביר. שני המתחפים עפיהם שם למעלה ומחפשים את הסנייז'ן ולרוב לא משתתפים בשאר המשחק. בשביל לזרות ראשון את הסנייז'ן צרייך בעיקר מזל -"

"זה לא עניין של מזל!" מהה רון. "אתה צרייך להזיז את העיניים שלך בדף הנקון -"

"אין פה אינטראקציה, אין שום יחס גומלין עם השחקן של

הקבוצה היריבת, וכמה מהנה זה כבר יכול להיות להסתכל על מישו שמש טוב בלהזיז את העיניים שלו? ואז המחפש שמתמזל מזלו מגע וחותפס את הסניין' והופך את העבودה של כל השאר לא רלוונטית. זה כמובן מישו לך משחק אמיתי והואיף עוד תפקיד חסר שמעות ורק כדי שתוכל להיות השחקן הכى חשוב בלי להיות באמת מעורב או ללמד את שאר חוקי המשחק. מי היה המחפש הראשון, הבן האידiot של המלך שרצה לשחק קווידין', אבל לא היה מסוגל להבין את החוקים??" בעצם, עכשו כשהארី חשב על זה, זו הייתה השערת טוביה להפליא. שים אותו על מטاطא ותן לו לתפוז את הדבר הנוצץ ...

פניו של רון הזדעה. "גם אם אתה לא אוהב קווידין', אתה לא חייב לצחוק עליו!"

"אם אתה לא יכול לבקר, אתה לא יכול לשפר. אני מציע איך לשפר את המשחק. וההצעה שלי ממש פשוטה. תיפטרו מהסניין'."

"לא ישנו את המשחק רק כי אתה אמרת!"

"להזכירך, אני הילד-שנשאר-ביבחים. אנשים יקשיבו לי. ואולי אם אשכנע אותם לשנות את המשחק בהוגוורטס, החידוש יתפוז." הבהעה של אימה מוחלתת התפשטה על פניו של רון. "אבל..."

"אבל... אם תיפטר מהסניין', איך נדע متى המשחק נגמר?"

"אולי... תקנו... שעון. זה יהיה הרבה יותר הוגן מאשר משחק שלפעמים נמשך עשר דקות ולפעמים נמשך כמה שעות, ולוח הזמנים יהיה הרבה יותר ברור גם לצתפים." הארי נאנח. "איי, די כבר עם הבעת האימה המוחלתת. רוב היסכומים שלא באמת אטרח להשמיד את החיקוי העולוב הזה לספורת לאומי ולברוא אותו מחדש חזק יותר וחכם יותר בצלמי ובדמותו. יש לי דברים הרבה הרבה להרבה להרבה יותר חשובים לדאוג להם." הארי נראה מההורה.

"מצד שני, לא ייקח יותר מדי זמן לכתוב את תשעים וחמש התוצאות של ריפורמציה הייעדר הסניין' ולמסמר אותן לדלת כנסייה –"

"פוטר", נשמע קול של יلد. "מה יש לך על הפרוץוף ומה עומד

לידך?"

הבעת האימה של רון התחלפה בשנהה יוקצת. "אתה!"
הארי הפנה את ראשו; ואכן היה זה דראקו מאלפי, שאמנם
נאלוֹץ ללבוש גלימות בית-ספר רגילות, אבל פיצה על כך באמצעות
תיבת חפצים שנוראה קסומה לא פחות - ואלגנטית הרובה יותר -
מוזאת של הארי, מעוטרת בכיסף וזרנוגדים ובמה שהארי ניחש
שהוא סמל משפחת מאלפי, נחש יפהה חושף ניבים מעלה רבבי-
שנהב מוצלבים.

"דראקו!" אמר הארי. "אםם... או מאלפי, אם אתה מудיף,
אם כי זה נשמע לי קצת כמו לווציאו. אני שמח לראות שלומך טוב
אחרי... מפגש האחרון שלנו. זה רון וויזלי. ואני מנסה להישאר
בלתי מזוהה, אז תקרא לי, אםם..." הארי השפיל מבט אל
גlimotoivo, "מר בלק."

"הארי!" סין רון. "אתה לא יכול להשתמש בשם הזה!"
הארי מצמצז. "למה לא?" השם נשמע אף ונחמד, כמו שם של
איש מסתורין בינלאומי -

"לדעתי זה שם מצוין," אמר דראקו, "אבל הוא היה שייך לבית
blk האצילי ועתיק-היוםין. אני אקרא לך מר סילבר."
"אתה תתרחק מ... מר גולד," אמר רון בקול צונן ופסע
קדימה. "הוא לא צריך לדבר עם אנשים כמוך!"
הארי הרים יד מפיסט. "אני משתמש בשם מר ברונז, תודה לכם
על התבוננות. ורונ... אםם..." הארי חיפש דרך יפה להגיד את זה,
"אני שמח שאתה כל-כך... נלהב להגן עליי, אבל לא אכפת לי
במיוחד לדבר עם דראקו -"

זה היה כנראה הקש האחרון מבחינתו של רון, שהסתובב אל
הארי בעניינים רושפוט. "מה? אתה יודע מי זה?"
"כן, רון," אמר הארי, "אולי אתה זוכר שקרואתי לו דראקו בלי
שהוא היה צריך להגיד את עצמו."

draako גיחך. והוא הבחן בinsonof הלבן שעלה כחפו של רון.

"הִי, מה זה?" אמר דראקו בקול נוטף רשעות. "אייפה העכברוש המפורסם של משפחתי וויזלי?"
"קבוד בגינה", אמר רון בקול צוונן.

"אווי, כמה עצוב. פוט... סליחה... מר ברונז, אני חייב לציין שקייםת הסכמה כללית שלמשפחתי וויזלי יש את סיפור חיית המחמד הכי טוב בעולם. רוץ לספר אותו, וויזלי?"
פניו של רון התעוותו בכעס. "לא הייתה חושב שזה מצחיק אם זה היה קורה למשפחה שלך!"
"אה", אמר דראקו, "אבל דבר כזה לעולם לא היה קורה למשפחה מאלפיו."

ידייו של רון נקפצו לאגרופים -
"מספיק", אמר הארי, שהשתדל להחדיר לקולו סמכותיות שקטה. היה ברור שלא משנה بما מדובר, הזיכרונות הכאיבليلד הגיננג'י. "אם רון לא רוצה לדבר על זה, הוא לא חייב, ואני מבקש גם מך לא לדבר על זה."

draako העיף בהاري מבט מופתע וرون הנهنן. "בדוק, הארי! זאת אוממת, מר ברונז! אתה רואה איזה מין בן אדם הוא? עכשו תגיד לו לлечת!"

הארי ספר בראש עד עשר, מה שבשבילו היה רצף די מהיר של 12345678910 הרجل משונה מגיל המשך, כשהיא מאשלו הורתה לו לראשונה לעשות זאת והarry הגיע למסקנה שהדרך שלו מהירה יותר ואמורה להיות אפקטיבית באותה מידה. "אני לא אומר לו לлечת", אמר הארי ברוגע. "הוא מוזמן לדבר איתי אם הוא רוצה".
"טוב, אני לא מתכוון להסתובב עם מישחו שמסתובב עם דראקו מאלפיו", הכריז רון בקול צוונן.

הארי משך בכתפיו. "זה תלוי בך. עמי לא מתכוון לתת לך אף אחד לומר לי עם מי מותר לי ועם מי אסור לי להסתובב". וככל שהוא חשב, בבקשה תלבך, בבקשה תלבך...
פניו של רון התרפו מרוב תדהמה, כאילו הוא באמת ציפיה

שהמשפט הזה יעבד. ואז הוא הסתווב, משך את הרצועה של התיבה שלו והתרחק מהם בזעף.
"אם לא חיבבת אותו", אמר דראקו בסקרנות, "למה לא הלכת וזהו?"

"אםمم... אימא שלו עוזרה לי להבין איך לעלות לרציף מתחנת קינגס קרוס, אז היה קצת קשה להגיד לו ללבת לעוזול. וזה לא שanoi שונא את הרון הזה", אמר הארי, "אני פשוט... פשוט..."
הארי חיפש את המילים.
"לא רואה סיבה לקיומו?" הצעיר דראקו.

"משהו כזה".

"בכל מקרה, פוטר... אם באמת גדלת אצל מוגלים –" דראקו השתק לרגע, כאילו מחהה להכחשה, אבל הארי לא אמר כלום – איז אולי אתה לא יודע איך זה להיות מפורסם. אנשים רוצחים להשתלט לנו על כל הזמן. אתה חייב ללמידה להגיד לא".
הארי הנהן ועתה הבעה מהורהרת. "זאת נשמעת כמו עצה טובה".

"אם תנסה להיות נחמד, בסופו של דבר תהיה רוב הזמן עם אלו שהכי נדחפים. תחליט עם מי אתה רוצה להיות ותגרום לכל השאר להתחפש. רק הגעת לפה, פוטר, אז כולם ישפטו אותך לפני האנשים שהם יראו אותך בחברותם, ואתה לא רוצה שייראו אותך עם אנשים כמו רון וויזלי".
הארי הנהן שוב. "אם לא אכפת לך שני שאל, איך זה היה אוטי?"

"מד ברונן", אמר דראקו, כשהוא מושך את המילים, "אל תשכח שכבר פגשתי אותך. ראייתי מישחו מסתובב עם צעיף על הראש ונראה מגוחך לגמרי. אז ניחשתי".

הארי קיבל את המחמהה בראש מורכן. "אני נעלם מצטער בקשר לזה", אמר הארי. "כאילו, בקשר לפגישה הראשונה שלנו. לא התכוונתי להזכיר אותך לפני לפניו לציוויס".

דראקו נפנה בידיו בביטול ונען בהاري מבט מוזר. "חבל רק שאבא שלי לא נכנס לשאתה החמתה לי –" דראקו צחק. "אבל תודה על מה שאמרת לו. לאחרת היה לי קשה יותר להסביר." הארי קד קידה עמוקה יותר. "ותודה לך על כך שגמלת לי עם מה שאמרת על פרופסור מקונגל."

"אין بعد מה. על אף שהחת העוזרות כנראה השביעה את החברה הכי טובה שלה לسودיות מוחלטת, כי אבא שלי אומר שרצונות שמוועות מוזדות, כאילו הלכנו מכוחו או משחו." "אווץ'", אמר הארי והתכווץ. "אני ממש מצטער –" "לא, אנחנו רגילים. מרلين יודע שיש הרבה שמוועות על משפחת מאלפי גם ככה."

הארי הנהן. "אני שמח לשמעו שאתה לא בצרות." דראקו גיחך. "לאבא שלי יש חוש הומור ... מעודן, אבל הוא כן מבין כמה חשוב להתידד עם אנשים. הוא מבין זאת היטב. הוא הכריח אותי לחזור על זה כלليلה לפני השינה בחודש האחרון: 'אני אתיידד עם אנשים בהוגוורתס'. כשהסבירתי לו הכל והוא הבין שהוא מה שעשית, הוא קנה לי גליהה."

הארי פער את פיו. "הצלחת להוציא מזה גליהה?" דראקו הנהן, נראה לא פחות זחוח מכפי שהتابקש מהישג שכזה. "טוב, אבא שלי ידע מה אני עושה, כמובן, אבל הוא זה שלימד אותי איך לעשות את זה, ואם אני מחייב בצוורה הנכונה בזמן שאני עושה את זה, זה הופך את זה לקטע של אבא ובן ואז הוא חייב לקנות לי גליהה או שאני אנעץ בו את המבט העצוב שנראה כאילו אני בטוח שאכזבתי אותו."

הארי נעץ בדראקו מבט מחושב; הוא חש שלפניו ניצב אשף נוסף. "קיבלה שיעוריים בתמIRON אנסים?" "כמובן", אמר דראקו בගאותה. "אני בן למשפחה מאלפי. אבא שלי קנה לי מורים פרטיים."

"וואו", אמר הארי. קריית "אמנות השכנוע: מדע ומעשה" של

רוברט צ'אלדייני ננראה לא ממש השתוותה לכך (על אף שהוא עדרין היה יופי של ספר). "אבא שלך אדריך כמעט כמו אבא שלי". הגבות של דראקו התורומו בעצתיים. "אה, כן? ומה אבא שלך עושים?"
הוא קונה לי ספרים.

draako שkel את העניין. "זה לא נשמע מאוד מרשים".
זה מסוג הדברים שצריך להיות שם בשבייל להבין. בכל מקרה, אני שמח לשמוע את כל זה. אחרי שראיתי איך לווציאו הסתכל עלייך, הייתה בטווח שהוא הולך...לצלוב אותך".
"אבא שלי באמת אהוב אותו", אמר דראקו בביטחון. "הוא בחיים לא היה עושה דבר כזה".

"אםمم..." אמר הארי. הוא זכר את הדמות האלגנטית לבנה השיער ושחורות הגליםות שהתרפה אל החנות של מדאם מלקין כrhoח סערה, אוחזת במקל היפפה והקטלני בעל ידית הכסף. לא היה קל לדמיין אותו כאב אהוב. "אל תבין אותי לא נכון, אבל איך אתה יודע את זה?"

"הא?" היה ברור שזאת לא שאלה שדראקו שאל את עצמו לעיתים קרובות.

"אני שואל את שאלת היסוד של הרציונליות: למה אתה מאמין بما שאתה מאמין? מה לדעתך אתה יודע ואיך לדעתך אתה יודע את זה? מה גורם לך לחשב שלוויות לא יקריב אותו כמו שהוא יקריב כל דבר אחר בשבייל כוח?"
draako נתן בהاري עוד מבט מוזר. "מה בדיקך אתה יודע על אבא שלי?"

"בוא נראה... מושב בקסמהדרין, מושב בחבר המנהלים של הוגוורטס, עשיר להחריז, בעל השפעה על שר הקסמים פאדג', בעל אמוןו של שר הקסמים פאדג', נראה בעל תמנונות מביכות ביוטר של שר הקסמים פאדג', החתום המובהק ביותר בטוהר הדם מАЗ לכתו של אדון האופל, ואוכל-ሞות לשעבר שנתקפס עם הסימן

האצל אבל התחמק מעונש בתואנה שהיה תחת קללה אימפריווס, טענה בלבתי סבירה בעיליל ודילום ידעו את זה... רשות ברוי"ש רבתה ורוצה מלידה... נראה לי שזה הכל'."

עינוי של דראקו הצטמצמו לחרכים. "מַקְגּוֹנָגֵל אמרה לך את כל זה, אני מבין".

"לא, היא לא הייתה מוכנה לומר שום דבר על לוצ'יס אחר כך חוץ מ'תחרך ממנוו. אז במהלך התקרית בחנות השיקויים, בזמן שפרופסור מַקְגּוֹנָגֵל הייתה עסוקה בצעקות על בעל החנות ובניסיון להשתלט על המצב, תפשתי את אחד הלקוחות ושאלתי אותו על לוצ'יס".

עינוי של דראקו נפערו שוב. "באמת?"
הארי נעצ בדראקו מבט מבולבל. "אם שיקרתי בפעם הראשונה,
אני לא אומר עכשו את האמת רק כי שאלת שוב.
שתייה קלה השתרה בזמן שדראקו עיכל את זה.
אתה כלכך הולך להיות בסליק'רין."
אני כלכך הולך להיות ברייכֶּנְקֶלּוּ, תודה רבה. הסיבה היחידה
שאני רוצה כוח היא כדי להשיג ספרים."

draako צחקק. "כן, בטח. בכל מקרה... בתשובה לשאלתך..."
דראקו נשם נשימה عمוקה ופניו הרצינו. "אבא שלי פפס פעם
הצבעה בקסמהדרין בשביבלי. היתי על מטאטה ונפלתי ושברתי
הרבה צלעות. זה כאב ממש. אף פעם לפני זה לאocab ליב כלכך
וחשבתי שאני הולך למות. או אבא פפס הצבעה ממש חשובה כי
הוא היה ליד המיטה שלי בקדוש מגו בשוביל להחזיק לי את היד
ולהבטיח לי שאני אהיה בסדר".

הארי הסיט את מבטו באין נוחות, ואז הכריח את עצמו במאמן
רב להסתכל שוב על דראקו. "למה אתה מספר לי את זה? זה נשמע
די... איש依...".

דראקו נעצ בהاري מבט רציני. "אחד המורים הפרטיים שלי
אמר לי שאנשים יוצרים חברויות קרובות על ידי כך שהם יודעים

דברים אישיים אחד על השני ושהסיבה שלרוב האנשים אין חברים קרובים היא שהם נוכחים מכדי לשתף אחרים בדברים ממש חשובים על עצםם.” דראקו הושיט את כפות ידיו קדימה בתנועה מזמיןנה. “תורך?”

הידיעה שפניו מלאות התקווה של דראקו הן כנראה תוצר של חודשי אימון רבים לא הפכה את השפעתו לפחות אפקטיבית, הבחן הארי. בעצם היא כן הפכה אותה לפחות אפקטיבית, אבל למרובה ה策ר לא לבלי אפקטיבית. אותו הדבר היה נכון גם לשימוש החכם של דראקו בלחץ להדריות באמצעות מתנה בלתי צפואה, טכניתה שהארי קרא עליה בספרי הפסיכולוגיה החברתית שלו (היה ניסוי אחד שבו ניסו החוקרים לשכנע אנשים למלא שאלונים וגילו שמתנה של חמישה דולרים ללא שום תנאים נלווה הייתה עיליה בכך פי שניים מאשר העילה לשלם לאנשים חמישים דולר בתנאי שימלאו את השאלה... והענין היה שהוא שהארי באמת הרגיש שМОופעל עליו לחץ. סירוב, בכך היה הארי בטוח, ייענה במבט של עצב ואכזה ואולי אפילו בו קל שיעיד על כך שהארי הפסיד נקודות).

“דראקו”, אמר הארי, “רק שתדע – אני מזוהה בבדיקה מה אתה עושה עכשו. הספרים שלי קוראים לזה ‘הדיםות’ והם מדברים על איך גילו שאם אתה מנסה לגרום לאנשים לעשות מה שאתה רוצה, מתנה של שני חרמשים עיליה פי שניים מה策עה של עשרים חרמשים...” הארי לא סיים את המשפט.

drako נראה עצוב ומואכזב. “לא עשית את זה בתור תכיסיס, הארי. זאת דרך אמיתי להתיידד.”

הארי הרים יד. “לא אמרתי שאתה לא מתכוון להשיב. אני פשוט צריך זמן לבחור מהهو שהוא אישיי אבל בלתי מזיך באותה מידת. בוא נגיד... שרציתי שתדע שלא תוכל לגרום לי לעשות דברים ללא מחשבה.” לكيחת פסק זמן למחשבה יכולה להועיל מאוד בנטrole

כוחן של טכניות שכנוו רבות, ברגע שלומדים לזהות אותן ככלה.

"טוב", אמר דראקו. "אני אחכה בזמן שתחפש רעיון. אה, ובבקשה תוריד את הצעיף כשהאתה מספר לי את זה".
פשוט אבל יעיל.

והארי לא היה יכול שלא לשים לב עד כמה הניסיון שלו להתנגן למניפולציה / להסביר את כבודו / להשויך היה מוגשם, מסורבל וחסר חן בהשווואה לדראקו. אני צדיך את המורדים האלה.

"טוב", אמר הארי בעבר זמן מה. "הנה הסיפור שלי". הוא הביט סבבו והסביר את הצעיף מפרצופו עד שכל פניו מלבד הצלקת היו גלוות. "אמمم... נשמע-cailio אתה ממש יכול להסתמך על אבא שלך.-cailio... שם הדבר אליו ברצינות, הוא תמיד יקשב לך ויקח אותך ברצינות."

draako הנהן.

"לפעמים", אמר הארי ובלע רוק. זה היה קשה להפליא, אבל מצד שני ככה זה היה אמרו להיותו. "לפעמים הייתי רוצה שאבא שלי יהיה כמו אבא שלך". עיניו של הארי נרתעו מפניו של דראקו, כמעט באופן אוטומטי, וזה הארי הכריח את עצמו להחזיר אליהם את מבטו.

ואז קלט הארי מה לעזאזל הוא אמר הדגש ומיהר להוסיף, "לא שהייתי רוצה שאבא שלי יהיה מכונת הרג מושלמת כמו לווציאו, רק בקטע של לחתות אותה ברצינות – "

"אני מבין", אמר דראקו בחיקון. "הנה... אתה לא מרגיש עכשו שאנחנו קצת יותר קרובים להיות חברים?"
הארי הנהן. "כן, האמת שכן. אממם... אל תיעלב אבל אני הולך לשים שוב את התהיפות, ממש אין לי חשך להתמודד עמו – "
"אני מבין."

הארי משך שוב את הצעיף על פניו.

"אבא שלי לוקח את כל החברים שלו ברצינות", אמר דראקו.

"זו הסיבה שיש לו הרבה חברים. אתה צריך לפגוש אותו."
 "אני חשוב על זה," אמר הארי בקול נייטרלי. הוא הניד בראשו בפליה. "אז אתה באמת נקודת התורפה היחידה שלו.
 הא".

עכשו נען דראקו בארי מבט ממש מוזר. "אתה רוצה לכת
 ל��נות מהו לשתו ולשבט איפשהו?"

הארי קלט שהוא עומד יותר מזמן באותו מקום והתמהה
 בניסיון לשחרר את הגב שלו. "בטח."

הרץ' התחליל להתמלא עכשו, אבל עדין היה אזור שקט יותר
 בצד הרחוק מהקטר האדום. בדרךם חלפו על פניו דוכן ובו אדם
 קירח ומזוקן שמכיר עיתונים וחוברות קומיקס וערמה של פחיות
 בצע יroke זרחה.

למעשה, בעל הדוכן היה עסוק בשתייה מחת הפחיות היירוקות
 תוך הישענות לאחור בדוק ברגע שבו קלט את דראקו מאלפיו
 האלגנטית והמעודן מתקרב בחברת ילד מסתורי שנראה מטופש
 להחריד בגלל הצעיף הכרוך סביב פרצוף, מה שגרם לבעל הדוכן
 להחות התקף שיעול פתאומי באמצעות לטפת כמות גדולה
 של הנוזל היירוק על זקנו.

"סליחה," אמר הארי, "אבל מה זה הדבר זהה?"
 "מיין צחוק," אמר בעל הדוכן. "אם אתה שותה אותו, מובטח
 שיקרה מהו מפתיע שיגרום לך לשפוך אותו על עצמן או על
 מישחו אחר. אבל זה מכושך להיעלם אחרי כמה שניות –" ואכן
 הכתם על זקנו כבר החל להתפוגג.

"כמה משעשע," אמר דראקו. "ممש שייא השועוע. בווא, מר
 ברונז, נלך לחפש מקום אחר –"

"חכה רגע," אמר הארי.

"אי, באמת! זה פשוט... פשוט... לדותי!"
 "לא, אני מצטער, דראקו, אני חייב לחקור את זה. מה קורה אם
 אני שותה מיין צחוק בזמן שאין עושה כל מאמץ אפשרי לדאג

שהשיכחה תישאר רצנית לחולותין ?"
 בעל הדוכן חירך במסתריות. "מי יודע ? חבר יעבור פתאום
 בתחפושת של צפרדע ? מהשו מפתיע בטוח יקרה –"
 לא. אני מצטער. אני פשוט לא מאמין לזה. זה מפר את השיעית
 הספק המעונה שלי בכלכך הרובה רמות שאין לי אפילו את
 המונחים הנכונים בשביב לתאר את זה. כמובןו, אין מצב שאיזה
 משקה עלוב יוכל לחתמן את המציאות כך שהיא חייב מצלבים
 לאומיים, או שאני פשוט הולך להרים ידים ולפירוש לאיי
 הבאהמה – "

דראקו נאנק. "אנחנו באמת הולכים לעשות את זה ?"
 "אתה לא חייב לשחות את זה, אבל אני חייב לחקור את הנושא.
 חייב. כמה זה עולה ?"

"חמשה גוזים לפחות", אמר בעל הדוכן.
 "חמשה גוזים ? אפשר למכור משקאות תוססים משנה מציאות
 במחירות של חמישה גוזים לפחות ?" הארי הושיט יד לתוך נרתיק
 עור המוק, אמר, "ארבעה חרמשים, ארבעה גוזים" וזרק אותם על
 הדלפק. "ארבע שישיות, בבקשה."

"גם אני אקח פחות", נאנח דראקו והחל להושיט יד לכיסיו.
 הארי הניד בראשו בחזקה. "עוזב, זה עלי, וזה גם לא נחשב
 כתובה ; אני רוצה לראות אם זה פועל גם עליך." הוא לקח פחות
 מהערמה שניצבה עכשו על הדלפק וזرك אותה לדראקו, ואז
 התחיל להאכיל את הנרתיק שלו. השפה המתרחבת של הנרתיק
 אכלה את הפחות ופלטה גיהוקים קטנים, מה שלא עזר לשקם את
 אמונתו של הארי בכך שיום יבוא והוא ימצא הסבר סביר לכל זה.
 עשרים ושניים גיהוקים לאחר מכן החזיק הארי בידו את הפחת
 האחורה שקנה. דראקו הביט בו בציפייה ושניהם משכו את
 הלשונית באותו הזמן.
 הארי הזין את צעיפו מפיו והם הטו את ראשם לאחור ולגמו
 ממין הצחוק.

איכשהו, היה לו טעם יירוק עז – תוסס במיווחד וחייבץ להחריד.

חווץ מזה, שום דבר לא קרה.

הארי הביט בבעל הדוכן, שזכה בהם בראשת פנים חביבה. טוב, אם האיש הזה ניצל משחו שקרה במקרה כדי למכור לי עשרים וארבע פחיות של שום דבר, אני הולך לפגן ליזמות היצירתית שלו ואז להרוג אותו.

"זה לא תמיד קורה מיד", אמר בעל הדוכן. "אבל מובטח שהוא פעם אחת לכל פחית, או שיחזרו לך את הכסף."

הארי לגם עוד לגימה ארוכה.

ושוב לא קרה שום דבר.

אולי אני צריך לשחות את הכלול הכי מהר שאפשר... ולקומות שהקייבת שלי לא מתפוצץ מכל הפחמן הדורחמצני ושהאני לא אגיה תוך כדי שתיה... .

לא, הוא יכול להרשות לעצמו להפגין קצת סבלנות. אבל הארי באמת לא ראה איך זה יכול לעבוד. אי אפשר ללכת למישחו ולהגיד, "עכשו אני הולך להפתיע אותך" או "ועכשו אני הולך לספר לך את הסוף של הבדיקה וזה יהיה ממש מצחיק". זה הורש את אפקט ההפתעה. במצב המוכנות המנטלית של הארי, לוציאו מאלפיו היה יכול לעبور לידי לבוש כמו בלילה והוא לא היה יירוק אפילו טיפת נוזל. איזה מין תעלול פרוע אמר בדיקות היקום להפיק עכשו?

"טוב, בוא נשב", אמר הארי. הוא תכנן לילגום עוד לגימה והתקדם לעבר אзор ישיבה מרוחק מעט, מה שמייקם אותו בדיקות בזווית שמננה היה ניתן לראות את האзор בדוכן העיתונים המוקדש לעיתון בשם הפקפן, שהציג את הכותרת הבאה:

הילד-שנשארבחים מכנים את

דראקו מאלפיו להירין

"בעע!" צרעך דראקו כשרוסס של נוזל יירוק זרחה ניתז עליו מכיוונו של הארי. דראקו פנה להארי בעיניהם רושפו ותפס את הפחית שהארי קנה לו. "חתיכת בן של בוצדם! בוא נראה כמה אתה אוהב שירוקים עליך!" דראקו לגם לגימה מכונת מהפחית ואז קלטו עיניו את הכותרת.

קילוח מין עף לכיוונו של הארי והוא הרים את ידו בתנועת רפלקס טהורה בניסיון להגן על פניו. למropaה הצער היד שהרים הייתה זאת שהחזקה את מין הצחוק ושאריות הנוזל הירוק נשפכה מעבר לכתפו.

הארי בהה בפחית שבידו כשהוא ממשיך להחנק ולירוק בעוד הצבע הירוק כבר מתחיל להיעלם מגלימותיו של דראקו. ואז הוא הרים את עיניו ובאה בכותרת העיתון.

הילד-שנשארבחיים מכניס את draako מאלפי להריוון

שפתיו של הארי נפשקו ופלטו, "א... אב... א... א... א..." יותר מדי התנדויות מתחרות, זו הייתה הבעיה. בכל פעם שהארי ניסה לומר "אבל אנחנו רק בני אחთ'שרה!" ההתנדותות "אבל גברים לא יכולים להיכנס להריוון!" דרשה עדיפות ראשונה ובעצמה נדרשה על ידי "אבל איןبنيו כלום,אמת!"

ואז השפיל הארי שוב את מבטו אל הפחית שהחזיק. הוא הרגיש חשוכה עזה לרוץ ולצורך מלאה ריאותו עד שיתמוטט מחוסר חמוץ, והדבר היחיד שעצר אותו היה שהוא קרא פעם שפאניקה מוחלטת היא סימן מובהק לבעה מדעית חשובה באממת.

הארי מהם, השליך את הפחית בפראות לפח אשפה סמור וצעד בחזרה לדוכן. "עותק אחד של הפקפוך, בבקשתה." הארי שלים ארבעה גוזים נוספים,לקח פחית נוספת של מין צחוק מנרתיקו ואז צעד בחזרה לאזור היישבה עם הילד הבלונדייני, שבה הפחית שלו

בhbעה של הערכה כנה.

"תשכח מה שאמרתי", אמר דראקו, "זה היה די טוב."

"הִי, דראקו, אתה יודע מה בטח מקרוב בין אנשים אפילו יותר מהחלפת סודות ? ביצוע רצח".

"יש לי מורה שאומר את זה", הסכים דראקו. הוא הושיט יד לתוך גלימתו והתגרד בתנועה קלילה וטבעית. "על מי חשבת?"
הארי הטיח את הפקפוך על השולחן. "מי שחייב על הכוחות הזאת".

drako נאנק. "לא חשב, חשבה. ילדה בת עשר, הייתה מאמין?
היא התחרפנה אחרי שאימה שללה מטה, ואבא שלה, שהוא הבעלים של העיתון הזה, משוכנע שהוא חוויה, אז כשהוא לא יודע שהוא

הוא שואל את לנה לאבגוד ומאמין לכל מה שהוא אומרת".

בלי ממש להזכיר לכך מחשש הארי משך בלשונית של הפחת הבאה של מין הצחוק והתכוון לשותה. "אתה צוחק עליי?
זה אפילו יותר גורע מהheitנות המוגلغית, וחשבתי שזה בלחתי אפשרי מבחינה פיזית".

drako נהם. "יש לה גם איזו אובססיה חולנית כלפי משפחת מאלפיו, ואבא שלה מתנגד לנו פוליטית או הוא מדפיס כל מילה. ברגע שהיא מספיק מבוגר אני הולך לאנוס אותה".

נוול ירוק ניתז מנהירו של הארי ונספג בצעיף שעדיין כיסה את אפו. מין צחוק וריאות לא הולכים טוב ביחד, והארי בילה את השניות הבאות בשיעול פראי.

drako הפנה אליו מבט נוקב. "הכל בסדר?"
בנוקודה זו הבין הארי שני דברים: (א) הקולות שבקעו משרар הרציף הפכו למשמעות לבן בלחתי ברור בערך באותו זמן שדראקו הכנסיס יד לתוך הגלימות שלו; (ב) כשהוא דבר על ביצוע רצח דרך לחיזוק קשרים חברתיים, היה בדיקות אדם אחד בשיחה הזאת שחשב שהם מדברים בצחוק.
כן. כי הוא נראה כמו ילד בגיל כל-כך. והואאמת ילד בגיל;

הוא בדיקות מה שהייתה מצפה שילד דגיל ממין זכר יהיה אם דארת' ויידר היה אביו האוחב.

"כן, טוב", השתעל הארי. אווי, אלוהים, איך הוא הולך לצאת מהפינה הזאת עכשו, "אני פשוט מופתע שהיית מוכן לדבר על זה בפתחות זאת. לא נראה כאילו אתה פוחד להיתפס או משווה". דראקו נחר בבווז. "אתה צוחק? המילה של לונה לאבגוד מול המילה שלי?"

לכל השדים ומפלצות הגרבאים. "אני מבין שאין כזה דבר קסמים לזרחי שקרנים?" או בדיקות דנ"א... עדיין.

draako הביט סביבו. עיניו הצטמצמו. "אה, כן, אתה לא יודע שום דבר. תראה, אני אסביר לך את המצב, זאת אומרת, איך הכל באמת עובך, כאילו אתה כבר בסלייתך וושואל אותי את אותה השאלה. אבל אתה חייב להישבע לא לגלות".

"אני נשבע", אמר הארי.

"מערכת המשפט משתמשת בווריטיסרים, אבל זו בדיחה. אתה פשוט משתמש בלחש אובליוויאטה כדי למחוק את הזיכרונות שלך לפני שאתה מעיד ואז טוען שהזיכרון של האדם השני שהוא זיכרון שקרי. כמובן שם אתה סתום מישחו, בית המשפט מניח שהסיפור הוא אובליוויאטה ולא לחשי זיכרון שקרי. אבל בית המשפט רשאי להפעיל שיקול דעת, ואם אני מעורב אז יש פגיעה בכבודו של בית אצילי, וכך מגיע לקסמהדרין, ושם לאבא יש רוב. אחרי שאני נמצא זכאי משפטת לאבגוד צריכה לשלם פיצויים על הכתמת כבודי. והם יודעים מראש שזה מה שיקורה, אז הם יסתמו את הפה".

צמרמותה קרה שטפה את הארי, צמרמותה שבאה יחד עם הוראות לשמור על קול והבהה וגילים. משימה עתידית: להשתלט על ממשלה בריטניה הקסומה בזמן החופשי.

הארי חכח שוב בגרונו. "draako, בבקשה בבקשה בבקשה אל תבין אותי לא נכון. אני נאמן למילה שלי, אבל כמו שאמרה אולי

אהיה בסיליט'רין ואני באמת רוחה לשאול כדי לדעת ולהבין, אז מה יקרה בתיאוליה אם כן אעד ששמעתית אותו מתכנן את זה? "אם לא הייתי בן למשפחה מאלפי, הייתי בצוות", ענה דראקו בזחיחות. "אבל מכיוון שאני בן... לאבא שלי יש רוב. ואחר כך הוא יmachן אותו... אולי לא בקהלות, בעצם, כי אתה הרוי בכל זאת הילד שנשארבחים, אבל אבא שלי די טוב בדברים האלה." דראקו הוסיף פנים. "חוצמתה, אתה דברת על לרצוח אותה, אז למה אתה לא היה מודאג שאני אעד אחרי שהגופה שלה תצוץ?"

"איך? איך בדיק היומ שלוי השתבש כלכך? פיו של הארי כבר זו מהר יותר ממה שבותו. זה היה כשחבותי שהיה מבוגרת יותר! אני לא יודע איך הדברים עובדים פה, אבל בבריטניה המוגלית בית המשפט יגלה הרבה פחות סובלנות כלפי מי שהו שרצו ילד – " "

"זה הגיוני", אמר דראקו, שעדין נראה חשדן מעט. "אבל ככל מקרה, תמיד עדיף שהדבר לא הגיע בכלל לידיית הילאים. אם ניזהר ונעשה רק דברים שלחשי ריפוי יכולם לתקן, נוכל פשוט להטיל עליה אובל'יוויאטה אחר כך ולחוור על הכלול שבוע אחר כך." ואז צחקק הילד הבלונדי בקול גבה ומלא רוח נוערים. "אבל רק תדמיין אותה אומרת שם דראקו מאלפי וגם הילד נשארבחים עשו אותה; אפילו דמבלדור לא יאמין לה."

אני חולך לנתק את השיריד הקסום הקטן והפתתי הזה שלימי הבינים לחתיכות קטנות יותר מהאטומים שמרוכבים אותו. "בעצם, אפשר לחכות עם זה? אחרי שגיליתי שהמקור של הכותרת הזאת היא ילדה שצעירה ממוני בשנה חשבתי על רעיון אחר לנוקמה".

"באמת? מה?" שאל דראקו והתחליל ללגום עוד לגימה ממץ הצחוק שלו.

הארי לא ידע אם הקסם עובד יותר מפעם אחת לכל פחית, אבל הוא כן ידע שהוא יכול לחמק מasmaה, אז הוא דאג לתזמון את זה במדוריק:

"חשבתי לעצמי: יומ אחד אני מתחתן עם האישה הזאת".
דראקו פלט צليل נוראי של השתקנות וטפטף נוזל ירוק מצד
פיו כמו רדיטור מוקולקל. "התחרפنت לגמרי?"

"בדיוק להפך. אני כלכך שפוי שזה שורף כמו קרחה".
יש לך טעם מוזר יותר משל בן לסתרייניג', אמר דראקו כמעט
בהערצה. "ואני מתאר לעצמי שאתה רוצה אותה רק לעצמן, הא?"

"כן, אני יכול להיות חיבך לך על זה –"

דראקו נופף בידו בביטול. "לא, תשכח מזה. זה בחינם."

הاري השפיל את מבטו אל ההפיח שבידיו, קור מתפשט בדמו.
draako המקסים, המשmach והנדיב כלפי חבריו לא היה פסיכופט. זה
היה הדבר העצוב והנורא, הידייעה שביעני הפסיכולוגיה האנושית
draako איננו מפלצת. היו עשרה אלף חברות במהלך ההיסטוריה
שבחן השיחה הזאת יכללה להתקיים. לא, העולם בהחלט היה מקום
שונה לחלוטין אם הייתה צריכה מוטנט מרוועע כדי לומר את
מה שדראקו אמר. זה היה פשוט מאד, אנושי מאד והוא ברירת
המחלד בהיעדר התערבות חיצונית. בענייניו draako, האויבים שלו לא
היינו אנושיים.

ובארץ הזאת, שהזמנן לא נגע בה, ממש כמו בתקופה החשוכה
שלפני עידן הנאורות, בניו של אציל חזק מספיק יכול פשוט לחתת
כਮובן מלאיו את העבודה שהוא מעל החוק, לפחות בכל הנוגע
לאיזו בת איכרים. היו מקומות בעולם המוגלגים שבהם זה עדין
היה ככה, מדיניות שבהן אצולה כזאת עדין הייתה קיימת ועדין
חשבה כך, ומקומות אפילו עוד יותר שבהם זו לא הייתה רק
האצולה. זה היה כך בכל מקום ובכל זמן שלא צמחו ישירות
מתנועת הנאורות. ונראה שבריטניה הקסומה לא צמחה מהמושלת
הזאת, למורת כל סמני ההדבקה הבינ'תרכותית, כמו פחיתות
משקה.

ואם draako לא ישנה את דעתו בנוגע לנקמה, ואני לא אוטר על
הסיכוי שלי לחיים מאושרים כדי להתחנן עם אייזו משוגעת

מסכנה, אז כל מה שהרווחתי הוא זמן, וגם ממנו לא כל-כך הרבה...
בשביל ילדה אחת בלבד.
לא בשביל אחרות.

מעניין עד כמה קשה יהיה פשוט לעשות רשות רשיימה של כל מובילי
תנוועט טויהר הדם ולהרוג אותם.

דבר כזה בדוק נוסה בזמן המהפקה הצבאית, פחות או יותר –
הכנות רשיימה של כל מתגדי הקדמה והסרת כל מה שנמצא מעל
קו הצוואר – וזה לא נגמר טוב, למייטב זכרונו של הארי. אולי הוא
צריך להסיר את האבק מכמה מספרי ההיסטוריה שאביו קנה לו
ולבדוק אם מה שהשתבש במהלך הצבאית היה משחו שקל
لتיקן.

הארי הרים את עיניו אל-על והבט בדמותו החיוורת של הירח,
שאותו היה ניתן לראות הבוקר בשמיים הבاهירים.

או העולם שבוד ומוקול ומשוגע, ואצדוי ואפל ועקוב מדם.

זה חדש לך? hari timid ידעת את זה...

"אתה נראה ממש רציני," אמר דראקו. "תן לי לנחש, ההורים
המוגלים שלך אמרו לך שזה לא בסדר לעשות דברים כאלה."

הארי הנהן, לא ממש בוטח בקולו.

"טוב, כמו שאבא שלי אומר, אולי יש ארבעה בתים, אבל בסופו
של דבר כולם משתיכים או לסלית'רין או להפלפאף. ואם לומר
את האמת, אתה לא בא בצד של הפלפאף. אם תחליט לצד במשפחה
מאליוי מתחת לשולחן... הכוח שלנו והמוניינו שלך... תוכל
לחמק מעונש על דברים שאפילה אני לא יכול. רוצה לנסות את זה
קצת? לראות איך זה?"

מי נחש קטן וערמוני? בן אחית'שרה וכבר משלב את הטרף
שלק לצתת מהמחבוא...

הארי חשב, שאל ובחר את הנשך שלו. "דראקו, רוצה להסביר
לי את כל הקטע עם טויהר הדם? אני קצת חדש בעסק."
חיווך רחוב הופיע על פניו של דראקו. "כדי לך לפגוש את אבא

שלו ולשאול אותן. הוא הרוי המנהיג שלנו."
תן לי את הגרסה המקוצרת."

"אוקיי," אמר דראקו. הוא נשם נשימה عمוקה, וקולו ירד מעט ונכנס למקצב של דקלום. "הכוחות שלנו הולך ומתרפש. בעוד שסלזאר לדור בזמן שהזיהום הבוצדי הולך ומתרפש. גודרייך ורוננה והלגה הקימו בכוחם את הוגוורטס וייצרו את הקמע ואת החרב ואת העטרת ואת הגביע, אין אף קוסם מימינו אנו שスクול להם. אנחנו נמנונים, כולנו, והופכים למוגלים כשה אנחנו מתרבים עם הצעאים שהם משריכים ומניחים לסקיבים שלנו לחיות. אם לא נשתלט על הזיהום, בקרוב השרביטים שלנו ישברו וכל האמנויות שלנו יגועו, שושלת מRELIN תיגדע וקץ יקוץ על צazzi Ai Atlanteis. הילדים שלנו ייאלצו לחטט בעפר כמו אחוריינו המוגלים, וחשכה תרד על העולם לנצח." דראקו לגם לגימה נוספת מפחית המשקה שלו בראשת פנים מרוצה; נראה כאילו בכך הסתכם הטיעון מבחןתו.

"משכנע," אמר הארי, שהתכוון לזה מבחינה דסקריפטיבית ולא נורמטיבית. זו הייתה תבנית רגילה ומוכרת; הנפילה מגדולה, הצורך לשמר על שאירית הטוהר מזיהום, העבר המשגשג מוביל לתוך השוקע. ולתבנית זואת הייתה גם תגובה נגד ... "אני חיבר לך נקודה לנקודת עובדתי אחת. המידע שלך בנוגע למוגלים קצת לא מעודכן. אנחנו כבר לא ממש מוחטטים בעפר." הראש של דראקו הסתובב בחזרות. "מה? מה זאת אומרת אנחנו?"

" אנחנו. המדענים. השושלת של פרנסיס בייקון וצazzi הנאורות. מוגלים לא סתם ישבו ובכו שאין להם שרביטים; יש לנו כוחות שלנו עצשו, עם או בלי קסם. אם כל הכוחות שלכם יפסיקו לפעול אז כולנו נאבד שהוא יקר ערך, כי הקסם שלכם הוא הרמזו היחיד שיש לנו לאופן שבו היקום באמת עובד - אבל לא תיאלו לחטט באדמה. הบทים שלכם עדין יהיו קריריים בקוץ"

וחמים בחורף, עדיין יהיו רופאים ותרופות. המدع יוכל להציג חיים גם אם הקسم יפסיק לפעול. זו תהיה טרגדיה, אבל לא הסוף של כל הטוב בעולם. רק אומר.

דראקו פסע כמה צעדים לאחר כשל פניו נסוכה תערובת של פחד וחוסר אמון. "על מה בשם מRELIN אתה מדבר, פוטר?"
“הִי, אני הקשבי לסייעך, לא תקשי לשלוי?” מגונש,
נץ הארי בעצמו, אבל דראקו הפסיק להתרחק ונראה שהוא מקשיב.

"בכל מקרה," אמר הארי, "לדעתי נראה כאילו לא הקדשת יותר מדי תשומת לב למה שקרה בעולם המוגלים." כנראה מושם שככל עולם הקוסמים התייחס לשאר כדור הארץ כאלו שכונת עוני, שראוייה בערך אותה רמת כספי תקשורתி שהפניינשל טיים מעניק לתלאות היום-יום של בורונדי. "בסדרא. שאלה קצ朗ה. האם קוסמים ביקרו אייפעם בירוח? כאילו, שם?" הארי הצבע על הcaduceus הענק והמרוחק.

"מה?" אמר דראקו. היה די ברור שהמחשבה מעולם לא עלה בראותו. "לעוף לך הוא רק –" האצבע שלו הצבעה על העצם הקטן והחיור שבשמיים. "אתה לא יכול להתעתק למקום שלא היה בו, ואיך בכלל מישחו אמרו להגיע לירח מלכתחילה?"

"חכה רגע," אמר הארי לדראקו, "אני רוצה להראות לך ספר שהבאתי איתני. נדמה לי שאני זכר באיזה ארגז הוא נמצא." והארי קם, כרע ברך, שלף את המדרגות לקומת המרתף של התיבה שלו ואז רץ במודר המדרגות והויריד ארגז מהארגז שהיפש, כשהוא ממש מתקרב למتن יחס לא הולם לספרים שלו, פתח את הארגז

הנכון ומשך מתוכו ב מהירות אך בזיהירות ערמת ספרים – (הארי ירש את היכולת הכמעט קסומה של בני משפחת ורס לזכור איפה כל הספרים שלו נמצאים, אפילו אחרי שראה אותם רק פעם אחת, דבר שהיה די מסתורי בהתחשב בהיעדרו המוחלט של קשר גנטי).

- וואז הוא רץ בחזרה במעלה המדרגות והחזיר את המדרגות לתוך התיבה בעיטה עקב ודפדף בספר, מתנשם ומתרנשף, עד שמצא את התמונה שרצה להראות לדראקו. התמונה עם האדמה הלבנה, היבשה ומלאת המכתחים והאנשים בחליפות החלל והכדור הכהול-לבן המרחף מעל הכלול. התמונה היא.

התמונה, בה"א הידיעה, התמונה החשובה ביותר בעולם. "כך", אמר הארי, קולו ועוד כיוון שלא הצליח שלא לבטא את הגאווה המפעמת בו, "נראה כדורה הארץ מהירה." דראקו רכן לעברו באיטיות. הבעה מוזרה הופיעה על פניו הצעירות. "אם זו תמונה אמיתית, למה היא לא זהה?" זהה? אה! "מוגלים יכולים ליצור תמונות זרות, אבל הם צריכים קופסה גדולה יותר כדי להראות אותן. הם עשויין לא יכולים להכנס אותן לדפיםבודדים".

.ucבעו של דראקו עברה להציג על אחת החליפות. "מה אלה?" קולו החל לרעוז.

"אליה בני אדם. הם לובשים חליפות שמכסות את כל הגוף שלהם כדי שייהי להם אויר, כי אין אויר על הירח." זה בלתי אפשרי, לחש דראקו. עיניו הביעו אימה - אימה ובלבול מוחלט. "אין שום סיכוי בעולם שМОגלים יכולים לעשות דבר כזה. איך..."

הארילקח בחזרה את הספר ודפדף בו עד שמצא את מה שחייב. "זה טיל בזמן המראה. האש דוחפת אותו למעלה, עד שהוא מגיע לירח." הוא דפדף עוד. "זה טיל על הקrukע. הנקודה הקטנה שלו היה היא בז'אנר. נשימתו של דראקו נעתקה. "הטישה לירח עלתה סכום כסף ששකול לו... אולי אלף מיליון אוניות." דראקו נחנק. "וכנראה דרשת עבודה של... יותר אנשים מכל אוכלוסייה בריטניה הקסומה." וכשהם הגיעו, הם השאירו לוחית שעליה כתוב, 'באו לנו לשлом, בשם כל המין האנושי'. אם כי אתה

עדין לא מוכן לשמע את המילים האלה, דראקו מאלפיו...
”אתה אומר את האמת”, אמר דראקו לאט. ”אתה לא היה מזיף ספר שלם רק בשבייל זה – ואני יכול לשמע את זה בקול שלך.
אבל... אבל...”

”איך, בלי קסם או שרביטים? זה סיפור ארוך, דראקו. המדע לא עובד על ידי נפנוף שרביטים ומלמול לחשים, הוא עובד על ידי כך שאתה מבין איך היקום עובד ברמה כלכך בסיסית עד שאתה יודעת בדיק מה צריך לדרוש כדי שהיקום יעשה מה שאתה רוצה. אם קסם זה כמו להטיל אימפריו על מישחו כדי שיעשה מה שאתה רוצה, אז מדע זה להכיר אותו טוב ככלך עד שאפשר לשכנע אותו שהוא היה הרעיון שלו מלכתחילה. זה הרבה יותר קשה מלנופף בשרביט, אבל זה עובד במקום שבו שרביטים לא עובדים, בדיקת שאמ קללה אימפריו לא הייתה פועלת על מישחו עדיין הייתה יכולה לנסות לשכנע אותו. והudeau נבנה מדור לדור. כשהאתה עוסקת במדוע, אתה צריך ממש לדעת מה אתה עושה – וכשהאתה ממש מבין מהهو, אתה יכול להסביר אותו למישחו אחר. המדענים הגדולים ביותר שלהם לפני מאה שנה, האנשים המבריקים ביותר שלהם עדיין נלחכים ביראת כבוד, הכוחות שלהם הם כאין וכאפס בהשוואה למדענים הגדולים ביותר של ימינו. אין מקבילה בכך לאמנויות האבות שלכם, אלה שהקימו את הוגוורטס. בudeau כוחותינו גדלים משנה לשנה. ואנחנו מתחילה להבין ולפענח את סודות החיים והتورשה. נוכל להסתכל על אותו הדם שדיברת עליו ולראות מה הופך אותו לקוסם, ובתווך דור או שניים נוכל לשכנע את הדם הזה להפוך גם את כל הילדים שלך לקוסמים חזקים. אז אתה מבין, הבעייה שלך בכלל לא גרוועה כמו שהיא נראהית, כי בעוד כמה שנים המדע יפתרו אותה בשבייל.”
”אבל...” אמר דראקו. הקול שלו רעד. ”אם למוגלים יש כוח כזה... אז... מה אנחנו?”

”לא, דראקו, לא זאת הנקודה, אתה לא מבין? הudeau מנצל את

כוחה של ההבנה האנושית להסתכל על העולם ולהבין איך הוא עובד. הוא לא יכול להיכשל בלי שהאנושות עצמה תיכשל. הקסם לכך יכול לכבות ואתה תשנא את זה, אבל אתה עדין תישאר אתה. עדין תישאר בחיים בשביל להצער על זה. אבל מכיוון שהמדובר בעשן על האינטילגנציה האנושית שלו, הוא הוכיח שאי אפשר לקחת ממנו בלי לקחת אותה. אפילו אם כל חוקי היקום ישתנו פתאום כך שככל הידע שלו יהיה שגו, אני פשוט אפענח את החוקים החדשניים, כמו שנעשה כבר בעבר. זה לא קטע מוגלגי, זה קטע אנשי, זה מחדד ומאמן את הכוח שבו אתה משתמש בכל פעם שאתה מסתכל על משהו שאתה לא מבין ושוואל 'למה?' אתה איש סליט'רין, דראקו, אתה לא רואה את ההשלכות?'

draako הרים את מבטו מהספר אל הארי. הבנה החלה להפיצו על פניו. "קוסמים יכולים ללמידה לשימוש בכוח הזה."
לאט ובזהירות... הפיתיון כבר הונח, עכשוו תור הקרים... "אם תוכל ללמידה לחשוב על עצמו כעל אדם במקום קוסם, תוכל לאמן ולהՃדר את הכוחות שלך כאדם".

ואם ההנחה הספציפית הזאת אינה כלולה בכל תכניות הלימוד המדעיתות, הרי אין צורך שדראקו ידע זאת, נכון? עניינו של דראקו נראו מההורחות. "אתה... כבר עשית זאת?"
במידת מה, " אישר הארי. "ההכשרה שלי עוד לא הסתיימה. לא בגיל אחთ-עשרה. אבל – גם אבא שלי, קנה לי מורים". נכון, הם היו סטודנטים מודעים, וזה היה רק כי לארי יש מחזורamina של 26 שעות, אבל אם מתעלמים מזה לרגע...

draako הנהן הנהון איתי. "אתה חושב שתוכל לשלווט בשתי האמנויות, לשלב את כוחותיהן ו...". דראקו הביט בארי. "להפוך את עצמן לאדונים של שני העולמות? "

הארי צחק בחוק מרושע. זה איכשהו בא לו בטבעיות בשלב זהה. "אתה חייב להבין, דראקו, שככל העולם שאתה מכיר, כל בריטניה הקסומה, הוא רק משבצת אחת על לוח משחק הרבה יותר

גדול. לוח שכלל מקומות כמו הירח והכוכבים שאנו רואים בשמי הלילה, שם מאורות בדיק כמו השימוש שלנו באבל רחוקים לאין שיעור, ודברים כמו גלקסיות, שעצומות הרבה יותר מאשר כדור הארץ או המשם, דברים גדולים כלכך עד שרק מدعנים יכולים לראות אותם ואתה אפילו לא יודע שהם קיימים. אבל אני ריבנקלו במוחותי, לא סליית'רין. אני לא רוצה לשלוט ביקום. אני פשוט חושב שאפשר לארגן אותו בצורה הגוננית יותר".
יראת כבוד הייתה נסוכה על פניו של דראקו. "למה אתה מסטר את כל זה לי?"

"תראה... אין כלכך הרבה אנשים שמודעים איך לעסוק במידע אמיתי - להבין מהهو חדש לחלוטין, אפילו אם הוא מבלב להחריד. עוזה יכולה לעזור לי מאוד".
דראקו בהה בהاري בפה פעור.

"אבל שלא תבין לא נכון, דראקו, מדע אמיתי הוא ממש לא כמו קסם. זה לא כמו ללמידה חדש. אתה לא יכול לעסוק בו בלי להשתנות בעצמך. הכוח הזה בא עם מחיר, ומהמחיר גבוהה כלכך עד שרוב האנשים לא מוכנים לשלם אותו".
דראקו הנהן עכשו כאליו סופיסוף שמע מהهو שהוא יכול להבין. "זמהו המחיר הזה?""
לلمוד להודות שאתה טועה."

"אםمم..." אמר דראקו אחרי שההפגה הדרמטית התמשכה זמן מה. "אתה מתחזון להסביר את זה?"

"כשאתה מנסה להבין איך מהו עובד ברמה העמוקה, תשעים ותשעה ההסברים הראשונים שאתה חושב עליהם הם שגויים. רק ההסבר המאה שלך יהיה נכון. אז אתה חייב למדוד להודות שאתה טועה, שוב ושוב ושוב. זה לא נשמע מסובך כלכך, אבל זה כלכך קשה עד שרוב האנשים לא מסוגלים לעסוק במידע. כל הזמן לפkap בעצמך, כל הזמן לבחון מחדש דברים שהיו מבחןתך מוכנים מאליהם", כמו קיומו של סנייז' בקווידיז', "וכל פעם שאתה משנה

את דעתך, אתה עצמן משתנה. אבל אני מקדים את המאוחר. מקדים מאד את המאוחר. אני רק רוצה שתדע ש... אני מציע לך חלקויך מהידע שלי. אם תרצה. יש רק תנאי אחד. "אהה", אמר דראקו. "אתה יודעת,ABA של אומר שכשמשהו

אומר לך את זה, וזה אף פעם לא סימן טוב."

הארי הנהן. "אל תבין אותי לא נכון ותחשוב שאני מנסה למסח בין לבין אבא שלו. זה לא העניין. העניין הוא שאני רוצה שיביתה לי עסק עם מישהו בגילי ולא שזה יהיה בין לבין לוציו. נראה לי שזה יהיה בסדר גם מצדך של אבא שלו. הוא יודע שאתה חיבת התבגר מתישהו. אבל המהלךים שלך במשחק שלנו חייבים להיות שלו. זה התנאי שלי - שיביתה לי עסק איתך, דראקו, לא עם אבא שלך".

"אני צריך ללבת", אמר דראקו. הוא קם על רגליו. "אני צריך ללבת לחשוב על זה".

"קח את הזמן", אמר הארי.

כשדראקו התרחק הפכו קולות הרציף מרעשים חסרי משמעות לкриיעי שיביתה שקטים.

הארי שחרר באיטיות את הנשימה שהוא כלל לא שם לב שעצר, ואז היצץ בשעון היד שלו, דגם מכני פשוט שאביו קנה לו בתקופה שיעבוד בנוכחות כסם. מhog השניות עדין נע, ואם מhog הדקות צדק, השעה עדין לא הייתה אחת-יעשרה. מוטב שהוא יעלה בקרוב לרכבת ויתחיל לחפש את מה שהיא, אבל נראה לו שלפני כן כדאי שיקדיש כמה דקות לביצוע תרגילי נשימה ויראה אם הדם שלו חוזר להתחمم.

אבל כשהARRY הרים את מבטו מהשעון שלו הוא ראה שתי דמויות מתקרבות, נראות מגוחכות לחЛОטן עם הצעיפים החורפים שעתפו את פניהן.

"שלום, מר ברונז", אמרה אחת הדמויות המוסווה. "אפשר לעניין אותך בהצראות לסדר התווחה?"

* * *

אחרית דבר :

זמן לא רב לאחר מכן, כשכל המולות היום שככה סופיסוף, רכן דראקו מעל שולחן כתיבה ובידו עטנווצה. היה לו חדר פרטי, בציגוק של סליית'רין, עם שולחן משלו ואח משלו – לרובה הצער, אפילו הוא לא היה זכאי לחיבור לרשות הפלוג, אבל לפחות בסליפת'רין לא קנו את השטויות האלה שכולם חיבים לשון בעוננות. החדרים הפרטיים לא היו רבים, ולכן הייתה צורך להיות הטוב ביותר בתחום הבית הנכון, אבל זה היה מוכן מאליו בכל האמור בבית מלאפי.

שלום אבא, כתוב דראקו.
וזה הפסיק.

די טפטף לאטו מעט הנזча שלו והכתים את הקlef ליד המילים.

draako לא היה טיפש. הוא היה צער, אבל המורים שלו לימדו אותו היטב. draako ידע שפוטר כנראה מרגיש הרבה יותר אםפתיה כלפי הפלג של דמבלדור מכפי שהוא מראה... אם כי draako חשב שאפשר לפתחו אותו לעבור צד. אבל היה ברור שימוש שפוטר מנסה לפתחו את draako לעבור לצד שלו לא פחות מכפי שדראקו מנסה לפתחו אותו לעבור לצד הנגדי.

היה גם ברור שפוטר מביריך והרבה יותר ממעט משוגע ומשחק משחק סבוך שאפילו הוא עצמו לא מבין את רוכבו ומאחר אותו במהירות شيئا ובעידון של ננדו שועט. אבל פוטר הצליח לבחו טקטיקה שדראקו לא היה מסוגל להפנות לה עורף בקלות שכזאת. הוא הציב לדראקו חלק מהכח שלו, מתוך הימור שדראקו לא יוכל להשתמש בו בלי להפוך להיות דומה יותר לו. אבא שלו אמר שזאת טכניתה מתקדמת והזהיר את draako שהיא נכשלת לעיתים קרובות. draako ידע שהוא לא הבין את כל מה שקרה... אבל פוטר הציב לו את ההזדמנות לשחק וכעת ההזדמנות הייתה שלו. ואם הוא

יפרט על כל העניין, היא תהפוך להזדמנות של אביו. בסופו של דבר היה זה עניין פשוט מאוד. הטכניות הפחות מתקדמות דורשות חוסר מודעות, או לפחות אי ודאות, מצד הקורבן. חנופה צריכה להיות מסוימת בצורה סבירה כהערכתה. ("היות צרייך להיות בסקל'ית'רין") הוא משפט כלליי ביותר כנגד אנשים מסוימים שאינם מצפים לו, ואם הוא עובד אפשר להשתמש בו שוב). אבל כשאתה מוצא את החולשה האולטימטיבית של מישחו, זה לא משנה אם הוא יודע שאתה יודע מה. פוטר, בשעתו הפרטית, ניחש מפתח לנשנתו של דראקו. וגם אם דראקו ידע שפוטר יודע זאת – זה היה אפילו ניחוש די מתחקק – הדבר לא שינה כהוא זה.

ולכן עכשו, לראשונה בחייו, היו לו סודות אמיתיים. הוא שיחק את המשחק שלו עצמו. אל ההבנה הזאת התלווה כאב עמוס, אבל הוא ידע שאבא שלו יהיה גאה בו, וזה הצדיק הכלול. הוא השאיר את טיפות הדיו במקומן – היה בהן מסר, כזה שאביו יבין, מפני שהם שיחקו את משחק הרמייזות יותר מפעם אחת – וכתב את השאלה האחת שבאמת כרוכה בו בונגע לכל העניין, החלק שהוא רגש שהוא חייב להבין, אבל הוא ממש לא מבין.

שלום אבא,

מה אם הייתי אומר לך שפגשתי תלמיד בחוגוורטס שאינו חלק ממגאל המכרים שלנו והוא קרא לך 'מכונת הריג מושלת' ואמר שניי נקודת התויפה היחידה שלך. מה היה אומר עליו?

לא עבר זמן רב והינשוף המשפחתי חזר עם התשובה.

בני אהוב,

היהתי אומר שהיה לך המזל הרבה לפגוש מישחו שננה מאמוני של ידינו ובבעל בריתנו הייך סווורוס סנייפ.

draako בהה במכח זמן מה ולבסוף השליך אותו לאח.

פרק 8

סמיינט פאייזן

כל העולמות הללו הם של ג'יי. קי. רולינג – חוץ מאירופה. אל תנסה למצוא שם מעריצים.

* * *

"אני מזהיר אותך שמסוכן לך רואת תיגר על התושייה שלי, והיא נוטה להפוך את החיים להרבה יותר סוריאליסטיים."

* * *

אף אחד לא ביקש עזרה, זו הייתה הבעיה. כולם פשוט הסתווכבו ודיברוו, אכלו, או בחרו בחילל בזמן שהוריהם ריכלו ביניהם. מסיבה מוזרה כלשהי, אף אחד לא ישב וקרא ספר, ולכנן היה לא יכול להתיישב לידם ולשלוף את הספר שלהם. ואפילו כשהיא אוצרה אומץ והתיישבה כדי להמשיך את קריאתה השלישית בהונגרותם: תולדות, לא נראה שמשהו רצה לשבת לידה. חוץ מלעזר לאנשים בשיעורי הבית, או בכל דבר אחר, היה לא ממש ידועה איך להכير אנשים. היא לא הרגישה שהיא אדם ביחסן. היא חשבה על עצמה כעל מישמי שלוקחת את העניינים בידיים. עם זאת, משום מה, אם אף אחד לא פנה אליה בבקשת כמו "אני לא זוכר איך עושים חילוק אורך" היה לה פשוט מביך מדי לגשת למישהו ולומר... מה? היא מעולם לא הצליחה לגלות מה היא

אמורה לומר. ואין דף הוראות סטנדרטי למצבים כאלה, שזה מגוחך. כל העניין הזה של להזכיר אנשים מעולים לא נראה לה הגיוני. למה כל האחריות צריכה ליפול עליה אם יש שני אנשים המעורבים בדבר? למה מבוגרים אף פעם אינם עוזרים? היא הייתה רוצה שיאזו ילדה פשוט תיגש אליה ותגיד, "הָרְמִיּוֹנִי, המורה אמרה לי להיות חברה שלך".

אבל שלא יהיה כל ספק – **הָרְמִיּוֹנִי גְּרִינְגֵּר**, שישבה לבדה ביום הראשון של הלימודים באחד התאים הפנוים המעתים בקורס האחרון של הרכבת כshedlat תהה פתוחה למקרה שמשיחו ירצה לדבר אליה מסיבה כלשהי, לא הייתה עצובה, בודדה, עגמומית, מדוכאת, מיוואשת, או אובססיבית לגבי הבעויות שלה. למעשה, היא קראה את הוגנולדטס: תלדות בפעם השלישייה וננהתת מכך למדי, ורק פינה קטנה בנפשה מתחה על חוסר ההיגיון הכללי של העולם.

אולם אז נשמע צליל פתיחה של דלת פנימית ברכבת ואחריו צעדים ורחשוי זחילה מוזרים שהגיעו מהמסדרון. **הָרְמִיּוֹנִי** הניחה בצד את הוגנולדטס: תלדות, קמה והציצה מתוך התא – רק למקרה שמשיחו זקוק לעוזרה – וראתה ילד צעריר בגליםות קוסם, שנראה די מטופש בצעיף שעטף את ראשו. תיבה קטנה עמדה על הרצפה לידו. בעוד צופה בו הוא דפק על דלתה של תא אחר ואמר בקול מעומעם מעט, בಗל

הצעיף, "סליחה רגע, אני יכול לשאול שאלה זריזה?"
היא לא שמעה את התשובה מתוך התא, אבל אחרי שהילד פתח את הדלת, היה נדמה לה שהיא אותו אומר – אלא אם טעה אייכשו – "משיחו כאן מכיר את שמות ששת הקוווארכים או יודע איפה אני יכול למצוא תלמידת שנה ראשונה בשם **הָרְמִיּוֹנִי גְּרִינְגֵּר**?"

אחרי שהילד סגר את דלת התא והוא שאלת **הָרְמִיּוֹנִי**, "אני יכולה לעזור לך במשהו?"

הפנים המצוועפות פנו לה התבונן בה והקהל אמר, "רק אם את יכולה לנוקב בשמות שת הקווארקים או לומר לי היכן אוכל למצוא את הרמיוני גרייניגר".
 "למעלה, למטה, מוזר, כסום,אמת, יופי, ולמה אתה מփש
 אותה?"

היה קשה לראות מה-marker הזה, אבל היה נדמה לה שהבחינה בחיקוק רחוב מתחת לצעיף. "אה, אז את תלמידת השנה הראשונה ששם הרמיוני גרייניגר", אמר הקול הצעיר והמעומעם. "וועוד ברכבת להוגוורטס". הילד החל ללבת לעברה ויל עבר התא שלה, והתיבה שלו הזדחה בעקבותיו. "בעיקרון, כל מה שהיית צריך לעשות הוא לחשוף אותה, אבל נראה לי סביר שאני אמור לדבר איתך או להזמין אותך להצטרף לחבורה שלי או לקבל ממך חפץ קסם שהכרחי לעלייה או לגלוות שיטרת הוגוורטס נבנתה על חורבותתו של מקדש עתיק או משהו. דמות שחקן או דמות בלי שחקן? זאת השאלה".

הרמיוני פתחה את פיה כדי לענות, אבל היה לא הצליחה לחשוב על אף תשובה אפשרית ל... דבר הלא ברור שהוא שמעה כרגע. בתוך כך הילד ניגש אליה, הציג לתוך התא, הנחן בסיפור וחתים בulp הפסל שמולה. התיבה שלו מירהה להיכנס אליו, שילשה את גודלה והתכרבלה ליד התיבה שלה באופן מטריד ביותר.

"שביב בקשה", אמר הילד, "זאנא סגרי את הדלת אחרין, אם לא אכפת לך. אל תדאגי, אני לא נושך אף אחד שלא נושך אותה קודם." הוא כבר התחיל להסיר את הצעיף מראשו.

הרמיינה הייתה מפחדת ממנה גרמה לידי לטרוק את הדלת, שהתנงשה בקר חזק מהדרוש. היא הסתובבה אליו וראתה פנים צעירות עם עיניים יוקות ברוקות וצוחקות וצלקת אכזרית בצעב אדום כהה באמצעות מצחו שהזכירה לה משחו שכן בירכתיה מוחה, אבל כרגע היו לה דברים חשובים יותר לחשוב עליהם. "לא אמרתי

שאני הַרְמִיּוֹנִי גְּרִינְגֵּר ! "

"לא אמרתי שאمرלת שאות הַרְמִיּוֹנִי גְּרִינְגֵּר, רק אמרתי שאתה הַרְמִיּוֹנִי גְּרִינְגֵּר. אם את שואלת איך אני יודעת, זה כי אני יודעת הכלול. עבר טוב, גבירותי ורבותי,שמי הוא הארי ג'יימס פוטר אוונס-זוס או הארי פוטר בקיצור. אני יודעת שלך זה בטח לא אומר שום דבר, לשם שינוי – "

מוחה של הַרְמִיּוֹנִי עשה סופיסוף את הקישור: הצלקה שעלה מצחיו, שצורתה כצורת ברק. "הארוי פוטר! אתה מופיע בהיסטוריה המודרנית של הקסם" וגם בעלייתם ונפילתם של כוחות האופל, ובאירועים חשובים בקוסמות של המאה העשרים". זו הייתה הפעם הראשונה בהחיה שהוא פגשה מישחו שמוופיע בספר. זו הייתה החוויה מוזרה למדי.

הילד מצמצץ שלוש פעמים. "אני מופיע בספרים ? רגע, ברור שאני מופיע בספרים ... איזו מחשבה מוזרה."

"מה, לא ידעת ? אני במקומך הייתי מבורת כל מה שرك אפשר." הילד דיבר ביובש. "העלמה גְּרִינְגֵּר, עברו פחות משבעים ושתיים שנות מאז שביקשתי בסמטה דיאゴן וגיליתי על מעלי. העברתי את היומיים האחוריים בקניית ספרי מדע. תאמין לי שאני מתכוון לבורר כל מה שرك אפשר." הילד היסס. "מה באמת כתוב עלי בספרים ? "

מוחה של הַרְמִיּוֹנִי גְּרִינְגֵּר דפדף לאחרו. היא לא ידעה שתיבחן על הספרים האלה ולכון קראה אותם רק פעם אחת, אבל זה היה רוק לפני חדש ולפיכך החומר היה טרי במוחה. "אתה היחיד שרד את הקלה ההורגת ולכון אתה נקרא הילדי-שנשארכחים. נולדה לג'יימס פוטר ולילי פוטר, לשעבר לילי אוונס, ב-31 ביולי 1980. ב-3 באוקטובר 1981 אדונ האופל, זה-שאיין-לנקובבשו ; אם כי אני לא יודעת למה, תקף את ביתכם. מצאו אותו בחיים בחורבות בית הורין, עם הצלקה על המצח, ליד גופתו החורוכה של אתה יודעמי. הCorsair הראשי אלבוס פרסיביל וולפריך בריאן דמלדור

החייב אותה איפשהו, אף אחד לא יודע איפה. "עליהם ונפלותם של כוחות האוּפְלִי" טוען שרדה בഗל אהבתה של אמך ושהצלה שלך מכילה את כל כוח הקסם של אדון האופל ושהקנטאורים פוחדים מכך, אבל 'איוועים חמוצים בקוסמות של המאה העשרים' לא מזכיר שום דבר כזה וב'היסטוריה המודרנית של הקסם' מזהירים שקיימות עלייך הרבה תיאוריות מופרכות".

פיו של הילד היה פעור בתחוםה. "מי שהו אמר לך לחכota להאריך פוטר על הרכבת להוגוורטס או מהו כזה?"

"לא", אמרה קָרְמַיּוֹנִי. "מי סיפר לך עליי?"

"פרופס/or מקגונגל, ונראה לי שאני מבין למה. יש לך זיכרון צילומי, קָרְמַיּוֹנִי?"
קָרְמַיּוֹנִי הנידה בראשה לשיללה. "הוא לא צילומי. תמיד רציתך שהוא היה, אבל היתי צריכה לקרוא את ספרי הלימוד שלי חמש פעמים כדי לשנן את כולם".

"באמת?" אמר הילד בקול חנק מעט. "אני מקווה שלא אכפת לך אם אבחן את דבריך – זה לא שאני לא מאמין לך, אבל כמו שאומרים, 'כברתו וחדרתו'. אין טעם לתהות אם אתה יכול פשוט לעזרוך את הניסוי".

קָרְמַיּוֹנִי חייכה, בזחיחות מה. היא קלֶךָ אהבה מבחנים. "בקשה".

הילד הכנס יד לנרתיק החgor למותנייו ואמר, "מרקחות ושייקוּיַי קסם מאת ארסנישס מיליליטר". כשהוזיא את ידו הוא החזיק את הספר בשבשו נקב.

בן רגע רצתה קָרְמַיּוֹנִי לנרתיק כזה יותר משותחת דבר כלשהו אי-פעם.

הילד פתח את הספר במקומות אקראי והרכין אליו את ראשו. "אם את מכינה שמן חמוץ – "

"אני יכולת לראות את העמוד הזה מפה, אתה יודע!"
הילד הטה את הספר כך שלא יוכל לראות את הדפים ודפדף

שוב. "אם את מכינה שיקוי של טיפוס העכבי, מה יהיה המרכיב הבא שתסifyי אחרי nisiי אקורומנטולה?"

"אחרי הכנסת המשי, המtan עד שהשיקוי יהיה בגוון המדוקן שלשמי שחר נטולי עננים, שמונה מעלות מהאפק ושמונה דקות לפני שקצתה המשמש נגלה לעין. ערבע שמונה פעמים כנגד כיוון השעון ופעם אחת עם כיוון השעון ואז הוסף שמונה קורטובי בוגי חידקון".

הילד סגר את הספר בחבטה והכנס אתו בחזרה לנרטיק, שבלו אותו בקול גיהוק קטן. "מעניין מאוד! אני רוצה להציג לך הצעה, העלמה גריינגר".

"ההצעה?" אמרה קרמיוני בחשדנות. ידות לא אמורות להקשיב להצעות.

בנקודת זו הבינה קרמיוני מה הדבר الآخر - טוב, אחד הדברים האחרים - שהוא מוזר בנוגע ליד הזוג. מתברר שאנשים שמופיעים בספרים באמת נשמעים כמו ספרים כשהם מדברים. הייתה זו תגלית מפתיעה למדי.

הילד הכנס יד לתוך הנרטיק שלו ו אמר, "פחית משקה" ושלף עצם גליילី ירוק עז. הוא הושיט לה אותו ו אמר, "אני יכול להציג לך משהו לשთות?"

קרמיוני קיבלת המשקה התווסט בנימוס. היא באמת הייתה קצת צמאה עכשווי. "תודה רבה", אמרה קרמיוני בזמן שפתחה את הלשונית. "זו הייתה ההצעה שלך?"

הילד השתעל. "לא", הוא אמר. ברגע שקרמיוני החלה לשותה, הוא אמר, "אני רוצה שתעזר לי להשתלט על היקום". קרמיוני סיימה לשותה והניחה את הפחתה מידת. "לא, תודה. אני לא מרושעת".

הילד הביט בה בפתחה, כאילו ציפה לתשובה אחרת. "טוב, דיברתי בצורה קצת נמלצת", הוא אמר. "במובן של הפרויקט הביקוני אני, הכוונה, לא במובן של כוח פוליטי. היכולת להשפיע

על כל הדברים הקיימים' וכולי'. אני רוצה לעורך ניסויים על לחשים, להבין את החוקיות של הקסם ולהכניס אותו לתהום המדע, למזוג את עולם הkowskiים ועולם המוגלגים, להעלות את רמת החיות של כל תושבי כדור הארץ, להקפיין את האנושות כמה מאות שנים קדימה, לגלוות את הסוד לחיה נצח, ליישב את מערכת המשם, לחקור את הגלקסיה, והכי חשוב, להבין מה לעוזול קורה כאן, כי כל זה בלחמי אפשרי ועליל.

זה נשמע קצת יותר מעניין. "ו...?"

הילד בהה בה בתדהמה. "ז...? זה לא מספיק?"

"זומה אתה רוצה מمنי?" אמרה הַרמִינוֹן.

"אני רוצה שתחזר לי לעורך את המחבר, כמובן. עם הזיכרון האנציקלופדי שלך והאינטיגנץיה והרצינולות שלי, נסיים את הפROYיקט הביקוני אני צ'יק צ'יק, כשבצ'יק צ'יק אני מתכוון לשלושים וחמש שנה לפחות, ככל הנראה."

הילד הזה התחליל לעצבן את הַרמִינוֹן. "עוד לא רأיתך אותך עושה שום דבר אינטיגנט. אולי אני אתן לך לעזור לי עם המחבר שלי."

דממת מה השתרעה בתא.

"או את מבקשת מני להפגין את האינטיגנץיה שלי?", אמר הילד לאחר שתיקה ארוכה. הַרמִינוֹן הנהנה.

"אני מזהיר אותך שמסוכן לקרוא תיגר על התושייה שלי, והיא נוטה להפוך את החיים להרבה יותר סוריאליסטיים".

"אני עדיין לא מתרשםת", אמרה הַרמִינוֹן. היא חזרה והריםה אל שפתיה מבלי משים את פחיתה המשקה היוקן.

"טוב, אולי זה ירשים אותך", אמר הילד. הוא רכן קדימה ונתן בה מבט חודר. "ערכתי כבר כמה ניסויים וגיליתי שאין לא צורך את השרביט. אני יכול לעשות מה שאני רוצה בהקשת אצבעות פשוטה".

זה קרה בבדיקה כשָׁרְמִיּוֹנִי בלעה, והיה נחנקה והשתעלה ופלטה את הנוזל היירוק.

הຍישר על הגלימות החדשות שלה, ביום הראשון ללימודים. שָׁרְמִיּוֹנִי ממש צרחה. זה היה צליל גבוה שנשמע כמו אוזעקה טילים בתא הסגור. "אוֹי, לא! הַבְגָדִים שְׁלִי!" "בליל פָּאנִיקָה!" אמר הילד. "אני יכול לסדר את זה. הנה, תראו!" הוא הרים את ידו והקיש באצבעותיו.

"אתה –" ואז היא השפילה מבט אל גלימותיה. הנוזל היירוק עדין היה שם, אבל כבר בעודה מסתכלת הוא החל להתחפוג ולדחות, ובתוך כמה רגעים היה זה כאילו היא לא שפכה על עצמה דבר.

שָׁרְמִיּוֹנִי בהתחה בילד, שעתה על פרצופו חיויך וחוחה למדי. קסם אילם נטול שרביט? בגילו? כשהוא קיבל את ספרי הלימוד שלו רק לפני שלושה ימים?

ואז היא נזכרה במה שקרה, נשימתה נעהקה והיא נרתעה ממנו בבהלה. כל כוח הקסם של אדוֹן האופל! בצלקת שלו! היא נעמדה במחירות על גליה. "אני... אני... אני צריכה לлечת לשירותים, חכה כאן רגע –" היא חייבת למצוא מבוגרים. היא חייבת לומר להם –

חיווכו של הילד נמוג. "זה היה רק טרייק, שָׁרְמִיּוֹנִי. אני מצטרע. לא התכוונתי להפחיד אותך."

ידה קפאה על ידית הדלת. "טרייק?"
"כן," אמר הילד. "ביקשת ממי להפגין את האינטיגנציה שלי. אז עשית משחו שנראה בלתי אפשרי, שזאת תמיד דרך טובה להשויז. אני לא באמת יכול לעשות מה שאני רוצה בהקשת אצבעות." הילד השתקן. "לפחות לא נראה לי שאני יכול, מעולם לא ערכתי ניסוי כדי לבחון את ההשערה." הילד הרים את ידו והקיש שוב באצבעותיו. "לא, אין בנה."

שָׁרְמִיּוֹנִי מעולם לא הייתה מובלבלת יותר מאשר ברגע זה.

בתגובה להבעת פניה חין' עכשו הילד שוב. "הזהרתי אותך שקריאת תיגר על התושייה שלי נוטה להפוך את החיים לסוריאליסטיים. תזכיר את זה בפעם הבאה שאני מזהיר אותך מפני מהשו".

"אבל... אבל..." גמגמה חרמיוני. "אבל מה כן עשית, אם כך?" פניו של הילד עטו ארשט בוחנת ושוקלת שכמותה לא ראתה מעולם על פניו של ילד בגילה. "את חושבת שיש לך את מה שדרוש כדי להיות מדענית בזכות עצמן, עם או בלי עזרתי? אז בואי נראה אותך חוקרת תופעה מבבלת".

"אני..." המוח של חרמיוני התרוקן לרגע. היא אהבה מבחנים אבל מעולם לא הייתה لها מבחן כזה. היא ניסתה בקדחתנות להיזכר בכל דבר שקרהה על מה שמדענים אמרוים לעשות. המוח שלה דילג על הילוך, חrok ואיזירק את ההוראות לפROYיקט מחקר מדעי:

שלב 1 : *נסח השערה.*

שלב 2 : *עדין nisiי כדי לבחון את השערתך.*

שלב 3 : *מדוד את התוצאות.*

שלב 4 : *הכן כרזה מבritisטי.*

שלב 1 היה ניסוח השערה. ככלומר, ניסיון לחשב על מהשו שהוא יכול להתרחש זה עתה. "אוקיי. ההשערה שלי היא שהטלה לחש על הבעיות שלי כדי שכל מה שיישפּך עליהן ייעלם".

"אוקיי", אמר הילד, "זו התשובה שלך?"

ההלים הלק' והתפוגג ומוחה של חרמיוני החל לחזור לעבודה סדירה. "רגע, זה לא יכול להיות. לא ראיתי אותך נוגע בשרכביט

שלך או אומר מילות קסם, אז איך הייתה יכולה להteil לחש?"
הילד המתין בהבעה ניטרלית.

"אבל נניח שכל הבעיות הגיעו מהחנות מראש עם לחש שדוואג שכן יישארו נקיות, שזה רעיון די טוב ללחש לבעיות. גילית את זה כמשמעות מהשו על עצמו מוקדם יותר".

עכשו גבותיו של הילד התרוממו. "האם זו התשובה שלך?"

"לא, עוד לא עשית את שלב 2, 'בצע ניסוי כדי לבחון את השערתך'."

הילד סגר שוב את פיו והחל לחין.

הַרְמִיּוֹנִי הביטה בפחת המשקה, שאותה היא הנicha האוטומטית במחזיק הכסות שolid החлан. היא לκחה אותה, הביטה פנימה וגילתה שהפחית עדין מלאה בערך עד השלישי.

"טוב," אמרה הַרְמִיּוֹנִי, "הניסוי שהוא רוצה לעשות הוא לשפוך את זה על הגלימות שלי ולראות מה יקרה ואני צופה שהכתום ייעלם. רק שם זה לא יעבוד, הגלימות שלי יהיו מלוכלות ואני לא רוצה שזה יקרה."

"נסי על שלי," אמר הילד, "ככה לא תצטרכי לדאוג שהגלימות שלך יתלבכו".

"אבל –" אמרה הַרְמִיּוֹנִי. משהו בצורת החשיבה הזאת היה שניי אבל היא לא הצליחה לשים עליו את האצבע.

"יש בתיבה שלי גליםות להחלפה," אמר הילד.

"אבל אין לך איפה להחליף בגדים," התנגדה הַרְמִיּוֹנִי. ואז היא חשבה שוב. "אם כי אני יכולה לצאת ולסגור את הדלת –"

"יש בתיבה שלי גם מקום להחליף בגדים."

הַרְמִיּוֹנִי הביטה בתיבה שלו והחלה לחשוד שהיא הרבה יותר מיהודה משלה.

"בסדר," אמרה הַרְמִיּוֹנִי, "אם אתה אומר," ואז שפכה בזיהירות מעט נוזל יוק על אחת מפיניות גליםותיו של הילד. ואז היא בהתחלה וניסתה להזכיר כמה זמן לקח לנוזל המקורי להיעלם... והכתם הירוק נעלם !

הַרְמִיּוֹנִי פלטה אנטה רוחה, לא מעט מכיוון ששמשמעות הדבר הייתה שהיא אינה צריכה להתמודד עם כל כוחו של אדון האופל. טוב, שלב 3 היה מדידת התוצאות, אבל במקרה הזה היא פשוט ראתה שהכתם נעלם. והיא האמינה שהיא יכולה לדלג על שלב 4 ולוחות על הכנת כרזה. "התשובה שלי היא שעל הגלימות מوطל

לחש שדווג שהן יישארו נקיות.”
“לא בדיק”, אמר הילד.

הָרְמַיּוֹנִי הָרְגִּישָׁה צְבִיטָה שֶׁל אֲכֹזֶבֶת. הִיא מִמְשֵׁךְ רְצַתָּה לֹא
לְהָרְגִּישׁ כֹּהֵן. הַילְּדָן לֹא הָיָה מוֹרֶה, אֲבָל זֶה עֲדֵין הָיָה מִבְּחָן וְהִיא
עֲנָתָה תְּשׁוּבָה שְׁגֻוִּיהַ וְהַחוּווִיהַ הַזֹּאת תִּמְדִיד הִיִּיתָה קַצְתָּה כְּמוֹ אֲגָרוּף
בְּבָטָן.

(הָעֲוֹדָה שֶׁהִיא מְעוֹלָם לֹא נָתַנָּה לָהּ לְעֹצָרָה, אוֹ אֲפִילּוּ
לְפָגּוּעַ בְּאַהֲבָתָה לְמִבְּחָנִים, אָמָרָה כָּמָעֵט הַכּוֹל עַל הָרְמַיּוֹנִי
גְּרוּנִינְגִּיר).

“הַדְּבָר הַעֲצֹזָה הוּא”, אָמָר הַילְּדָן, “שְׁכָנְרָאָה עָשָׂית אֶת כָּל מָה
שַׁהַסְּפָר אָמָר לְךָ לְעֹשָׂה. נִיבָּאת מַודְלָ שִׁיבְדִּיל בֵּין שְׁנֵי הַמִּקְרִים –
הָאָם הַגְּלִימָה מִכּוֹשֶׁפֶת אוֹ לֹא – וּבְחָנָתָה אֹתוֹ. דְּחִיתָה אֶת הַשְׁעָרָה
הָאָפָּס, שַׁהַגְּלִימָה לֹא מִכּוֹשֶׁפֶת. אֲבָל אֶלָּא אָם קּוֹרָאִים אֶת הַסְּפָרִים
הַמִּמְשֵׁךְ טּוֹבִים, לֹא לּוּמְדִים אֵיךְ לְעֹסֹק בְּמַדְעָה כְּמוֹ שְׁצָדִיק. לֹא
טוֹב מִסְפִּיקָּה כִּדֵּי בָּאָמָת לְהָגִיעַ לְתְשׁוּבָה הַנְּכֹנוֹת, הַכּוֹנוֹת, וְלֹא כִּדֵּי
סִתְמָם לְחַלּוֹב עוֹד פְּרָסּוֹם שֶׁל מָאָרָר, כְּמוֹ שָׁאָבָא שְׁלִי תִּמְדִיד מַתְלוֹנוֹן –
שְׁקוֹרָה. אֲזֶם תְּהִנֵּנִי לִילְנָסֹת לְהַسְּבִּיר – בְּלִי לְגִלּוֹת אֶת הַתְשׁוּבָה –

בְּמָה טָעַית הַפָּעָם, אַנְּיַ אַתְּ לֹךְ עוֹד הַזּוֹדְמָנוֹת.”

הִיא הַחְלָה לְסַלְלוֹד מְהַנִּימָה הַמְתַנְשָׁאת לְהַפְּלִיאָה שֶׁלֹּו, כַּשְׁהִוא
בְּסַךְ הַכּוֹל עוֹד יָלֵד בֶּן אַחֲתִיעָשָׂרָה, בְּדִיקָה כְּמוֹהָ, אֲבָל זֶה לֹא הִיא
חַשּׁוֹב כְּמוֹ לְגִלּוֹת בְּמָה טָעָתָה. “אוֹקְיִי”.

הַבָּעַתוֹ שֶׁל הַילְּדָן נָעַשָּׂה מְרוֹכָזָה יוֹתָר. “זֶה מִשְׁחָק שְׁמַבוֹסָה עַל
נִיסּוּי מִפּוֹרָסָם שֶׁנִּקְרָא מִשְׁמַת הַ-4-4-2, וְכֹכֶה זֶה עוֹבֵד: יִשְׁ לִי
כָּל – שִׁידּוּעַ לִי, אֲבָל לֹא לֹךְ – שִׁמְתָּאִים לְשִׁלְשָׁוֹת מְסוּמָּוֹת שֶׁל
מִסְפָּרִים, אֲבָל לֹא לְאַחֲרוֹת. 2-4-6 הִיא דּוֹגָמָה אַחַת לְשִׁלְשָׁה
שְׁמַתְאִימָה לְכָלָל. לְמַעַשָּׁה... תְּנִי לִי לְכַתּוֹב אֶת הַכָּלָל, רַק כִּדֵּי
שְׁתְּדִעַי שֶׁהָאָכָל קָבוּעַ, וּלְקַפֵּל אֶת הַפְּטָק וְלַתֵּת לֹךְ אֹתוֹ. בְּבַקְשָׁה
אֶל הַסְּתָכְלִי, כִּי אַנְּיַ מִסְּקִין מִמָּה שְׁקָרָה קוֹדָם שָׁאָת יָדָעַת לְקַרְוָא
הַפּוֹךְ”.

הילד אמר לנרטיק שלו, "נייר" ו"עיפרון מכני", והיא עצמה את עיניה בחזקה בזמן שהוא כתב.

"הנה", אמר הילד, שהחזק כעת בידו פיסת נייר מקופלת היטב. "שימי את זה בכיס שלך". היא עשתה הדבריו.

"הדרך שבה המשחק הזה עובד", אמר הילד, "היא שאת נתנת לי שלשה של מספרים ואני אומר לך 'כן' אם היא מתאימה לכל זהה ולא' אם היא לא מתאימה לו. אני הטבע, הכלל הוא אחד מהחוקים שלי ואת חוקרת אותי. את כבר יודעת שהתשובה לשולש 6-4-2 היא 'כן'. אחרי שאת מבצעת את כל הבדיקות הנוספות שאת רוצה – שואלת על כמה שלשות שאת רואה לנכון – את מפסקה ומוחשת את הכלל, ואז את יכולה לפתח את הפטק ולראות אם ה策חה. את מבינה את המשחק?"

"כמובן", אמרה קרמיוני.

"קדימה."

"4-6-8." אמרה קרמיוני.

"כן", אמר הילד.

"10-12-14." אמרה קרמיוני.

"כן", אמר הילד.

קרמיוני ניסתה לאמץ את מוחה עוד קצת, כי נראה לה שערכה כבר את כל הבדיקות הדרושים לה, אבל הרוי זה לא יכול להיות כל עד כדי כך, נכון? "

"1-3-5"

"כן."

"מינוס 3, מינוס 1, פלוס 1."

"כן."

קרמיוני לא יכולה לחשב מה עוד אפשר לעשות. "הכלל הוא שהמספרים חייבים לגודל כל פעם בשתיים."

"ונניהם שאספר לך", אמר הילד, "שהמבחן הזה קשה יותר ממה שהוא נראה ושרק 20% מהמבוגרים מצילחים בו."

הַרְמִיּוֹנִי קימטה את מצחה. מה היא פספה ? ואז, לפתע, היא חשבה על בדיקה שהיא עדין צריכה לעשותה.
" 5-2 ! " היא אמרה בשמחת ניצחון.

" כן . "

" 10-20 ! "

" כן . "

" החשובה האמיתית היא שהמספרים חייבים לגודל באיתה כמות כל פעם. זה לא חייב להיות 2 ."
" בסדר גמור , " אמר הילד , " תוציאי את הפתק ותבדקי אם הצלחת . "

הַרְמִיּוֹנִי הוציאה את הפתק מכיסה ופרשה אותו.
שלושה מספרים ממשיים בסדר עולה , מהקטן לגודל .
פיה של הַרְמִיּוֹנִי נפער . הייתה לה תחושה ברורה שנעשה לה עול גדול , שהילד הוא שקרן מלוכך ושפלו , אבל בשניסתה להזכיר ב脑海中 הדברים היא לא הצליחה לחשב על אף תשובה שגوية שהוא נתן .

" מה שהרגע גילית נקרא 'הטית האישור ' , " אמר הילד . " היה לך כל בראש , והמשכת לחשב על שלשות שיגרמו לכל לוomer ' כן ' . אבל לא nisiת לבדוק שום שלשה שתגרום לכל לוומר לא ' .
למעשה לא קיבלת אף ' לא ' , אז הכל היה יכול להיות באותה מידת ' כל שלושה מספרים ' . זה קצת דומה לאופן שבו אנשים מדרミニנים ניסויים שיכולים לאשר את ההשערות שלהם במקום לנסות לדמיין ניסויים שיכולים להפריך אותן – זו לא בדיקות אחרות , אבל זה דומה מאוד . את חיבת למדוד להסתכל על הצד השלייל של הדברים , להביט לתוכה האפלה . כשמבצעים את הניסוי הזה , רק 20% מהמבוגרים מגיעים לשובבה הנכונה . והרבה מהאחרים ממציאים השערות מורכבות להחריד ומאמינים בתשובות השגויות שלהם בביטחון רב מכיוון שהם ביצעו ככל-כך הרבה ניסויים והיכול יצא כמו שם ציפו . "

"אז מה את אומרת?", אמר הילד, "את רוצה לנסות שוב לפתרו את הבעיה המקורית?"

עיניו היו עכשו דרכות, כאילו זה המבחן האמתי.

הַרְמִיּוֹנִי עצמה את עיניה וניסתה להתרכז. היא הזעיה מתחת לגלימות שלה. הייתה לה הרגשה מוזרה שהיא נדרשת לחשיבה מאומצת יותר משנדרשה איפעם ב厯בון, אולי אפילו שזאת הפעם הראשונה שהיא בכלל נדרשת לחושב ב厯בון.

אולי עוד ניסויים היא יכולה לעשות? הייתה לה צפרדע שוקולד. אולי היא יכולה לשפשף אותה בגלים וולדאות אם הכתם מזה ייעלם? אבל זאת עדין לא הייתה מחשبة מהסוג השלילי והمفוטל שהילד ציפה לו. כאילו היא עדין מצפה ל"כן" אם הכתם מצפראד השוקולד ייעלם במקומות לצפות ל"לא". אז... לפי ההשערה שלה... באילו מקרים המשקה אמרו... לא להיעלם?

"יש לי רעיון לניסוי", אמרה הַרְמִיּוֹנִי. "אני רוצה לשפוך קצת מהמשקה על הרצפה ולראות אם הוא לא ייעלם. יש לך מגבות נייר בנתיק שלך, כדי שאוכל לנוקות את הכתם אם זה לא יעבוד?"

"יש לי מפיות", אמר הילד. הבעת פניו עדין נראה ניטולית. הַרְמִיּוֹנִי לקחה את הפחית ושפכה כמהות קטנה של משקה על הרצפה.

כעבור כמה שניות הוא נעלם.

ואז ההבנה הכתה בה והיא רצתה לבעוט בעצמה. "ברורו! אתה נתת לי את הפחית הזאת! לא הגלימה היא שמכושפת, זה היה המשקה מההתחלת!"

הילד נעמד על רגליו וקד ברשומות. הוא חיך עכשו חיווך רחב. "אם כן... האם אני יכול לעזור לך במחקר שלך, הַרְמִיּוֹנִי גרייניגר?"

"אני, אממ... הַרְמִיּוֹנִי עדין הרגישה שטופת אופוריה, אבל היא לא ידעה לבדוק איך לענות לשאלת הזאת."

נקישה חלשה, מהוססת וDOI מסויימת קטעה את שיחתם.
הילד הסתובב והabit מוחזן לחלוון, ואמר, "אני לא לובש את
הצעיף שלי, אז את יכולה לבדוק מי זה?"

זה היה הרגע שבו הבינה קרמיוני למה הילד - לא, הילד-
שנשארכחים, הארי פוטר - לבש את הצעיף על ראשו מלכתחילה
והרגישה קצת מטופשת שלא הבינה זאת קודם. וזה היה קצת מוזר,
למען האמת, מכיוון שנראה לה הגיוני שהארי פוטר יכריז בגאויה
על זהותו; ואז עלתה בה המחשבה שאולי הוא בעצם בישן יותר
מכפי שהוא נראה.

cash Kermyoni פתחה את הדלת, קידם את פניה לצד רועד שנראה
בדיוק כמו שהנקישה שלו נשמעה.

"סליחה", אמר הילד בקול קטנטן, "אני גנוייל לנוגבותם. אני
מחפש את הקרפף שלי. אני... אני לא מצלייה למצוא אותו בשום
מקום בקרון הזה... ראיתי אולי את הקרפף שלי?"
לא", אמרה קרמיוני, ואז הדחף שלה לעזרה נכנס להילוך
גבוה. "בדקה בכל התאים האחרים?"
כן", לחש הילד.

"או פשוט נצטרך לבדוק בכל הקרוןות האחרים", אמרה
קרמיוני נמרצות. "אני אעזר לך. קוראים לי Kermyoni גרייניגר, דרך
אנב."

הילד נראה כאילו הוא עומד להתעלף מרוב הכרת תודה.
"רק רגע", הגיע קולו של הילד האחד - הארי פוטר. "אני לא
בטוח שזאת הדרך הכי טובה לעשות את זה."
למשמעות הדברים נראה גנוייל כאילו הוא עלול לבכות, וקרמיוני
הסתובבה בכעס. אם הארי פוטר הוא אדם מהסוג שਮוכן לנטוש
ילד קטן רק כי הוא לא רוצה שיפריעו לו... "מה? למה לא?"
או ככה", אמר הארי פוטר, "בדיקה ידנית של כל הרכבת תיקח
זמן רב ואני נטה עלולים לפפסס את הקרפף בכל מקרה, ואם לא
נמצא אותו עד שנגיע להוגוורטס, הוא יהיה בבעיה. אז הרבה יותר

הגינוי שהואילך ישר לקרון הראשון, איפה שנמצאים המדריכים, ויבקש עוזרה ממדריך. זה הדבר הראשון שאני עשית כשהיפשתי אותו, קרמיוני, אפילו שהם לא ידעו, בעצם. אבל אולי יש להם לחשים או חפצי קסם שיקלו מאד על חיפוש קרפף. אנחנו רק מתחילה את השנה הראשונה".

זה... באמת היה מאוד הגינוי.

"אתה חושב שאתה יכול למצוא את קרון המדריכים בעצמך?" שאל הארי פוטר. "יש לי סיבות משל עצמו לא לרצות להראות את הפנים שלוי יותר מדי".

לפתע השתקן נויל ולקח צעד אחריה. "אני זכר את הקול שלך! אתה אחד מאדוני התהוו! אתה זה שנtan לישוקולד!" מה? מה מה מה מה?

הארי פוטר הפנה את ראשו מהחלון וקם בדרמטיות. "אני מוחה!" הוא אמר, קולו מלא התמרמותה. "האם אני נראה כמו נבל מהסוג שיתן לילד ממתקים?"

עיניו של נויל נפערו. "אתה הארי פוטר? הארי פוטר המפורסם? אתה?"

"לא, אני סתם עוד הארי פוטר, יש שלושה מני על הרכבת – נויל פלט צווחה קטנה וברחה. לרגע נשמעה טפיפת רגילים מבוהלה ואז צליל של דלת קרון נפתחת ונסגרת.

קרמיוני צנח על הספסל שלה. הארי פוטר סגר את הדלת והתיישב לידה.

"אתה יכול להסביר לי בבקשה מה קורה פה?" אמרה קרמיוני בקול חלש. היא תחתה אם שהייתה בחברתו של הארי פוטר משמעה בלבול תמידי.

"אה, טוב, מה שקרה זה שפרד וג'ורג' ואני ראננו את הילד הקטן והמסכן הזה בתחנת הרכבת – האישה שלידו הלכה לכמהה דקות והוא נראה ממש מפוחד, כאילו הוא בטוח שתיכף יתנפלו עליו אוכלי-ימות או משהו. והרי נהור לומר שהפחד הרבה פעמים

גורוע יותר מהדבר עצמו, אז חשבתי לעצמי שהוא מישחו שמסמש יכול לצאת מרווח מרווח את הסიוט הכי גורע שלו מתגשם ולגלות שזה לא נראה כמו שהוא חושב – ”
הַרְמִיּוֹנִי יָשֵׁב וּבְהַתָּבוֹ בְּפֶה פָּעוֹר.

– “ ופרד וג'וג' מצאו איזה לחש שהפך את הציעפים שעלי הפנים שלנו לכחים ומטושטשים, כאילו אנחנו מלכים אל-матים ואלה תכרייכי הקבורה שלנו – ”

היא לא אהבה את הכוון שאליו הסיפור התקדם.

– “ ואחרי שסיימנו לתת לו את הממתקים שקניתי, היינו כזה, בואו ניתן לו קצת כסף ! הא הא ! קח כמה גוזים, ילד ! קח חרמש כסף ! וركדנו סביבו וzechקנו צחוק מרושע וככ' האלה. אני חושב שהיו שם כמה אנשים שרצו בהתחלה להתרב, אבל אידישות הצופה מהצד עיכבה אותם לפחות עד שהם ראו מה אנחנו עושים, וזה הם היו לדעתם מבולבלים מכדי לעשות משהו. בסוף הוא אמר במין לחישה קטנטונת כזאת 'לכו מפה', אז שלושתנו צרחנו וברחנו כשאנו צוחחים שהאור שורף אותנו. נקווה שהוא כבר לא יפחד כלכך מבריאות בעtid. לדבר כזה קוראים טיפול בחשיפה, אגב.”

אוקיי, היא לא ניחשה נכון لأن כל זה מתקדם.

ash הкусם כנגד עולות העולם שהייתה אחד מהכוחות המניעים העיקריים של הַרְמִיּוֹנִי התעוררה לחיים, אפילו שימושו בה-can הצליח פחות או יותר להבין מה הוא ניסה לעשות. ”זה נראה ! אתה נראה ! נויל המסקן ! מה שעשית היה אכזרי !”

”אני חשב שהAMILה שעת מחפשתי היא מהנה, ובכל מקרה את שואלת את השאלה הלא נכוןה. השאלה היא האם זה הוועיל יותר משזה זיך או הזיק יותר משזה זיל ? אם יש לך טיעונים לתמום לשאלת הזאת אני אשמה לשם אותם, אבל לא אתייחס לשום ביקורת אחרת עד שנעננה עליה. אני בהחלט מסכים שהמעשה שעשית נראה ובריוני ואכזרי, מכיוון שהוא כלל ירד קטן

ומפוחד וכן הלאה, אבל זה ממש לא העניין העיקרי, נכון? לדברי זה קוראים תוצאות, דרך אגב. זה אומר שהתשובה לשאלת האם מעשה הוא טוב או רע אינה נקבעת לפי כמה רע או אכזרי או מרושע הוא נראה. השאלה היחידה היא איך זה יצא בסוף - מהן התוצאות".

קרמיוני פתח את פיה כדי לומר משהו צודק אבל למרבה הצער נראה שהוא שכחה שהיא צריכה לחשב על מהו לפני שהוא פותח את הפה. הדבר היחיד שהוא הצלילה לחשב עליו היה, "מה אם יהיו לו סיטים?"

"אם לומר את האמת, לא נראה לי שהוא זוקק לעזרתנו בנושא, ואם במקום הסיטים הרגילים שלו יהיו לו סיטים דוקא על זה, אז אלו יהיו סיטים שכולים מפלצות איזומות שנותרו שוקולד, וזאת די כל הפואננה".

המוח של קרמיוני המשיך לкратע בבלבול בכל פעם שהוא ניסתה לכוון כמו שצורך. "החיים שלך תמיד כאלה מוזרים?" היא אמרה לבסוף.

פניו של הארי זרחו מרווח גאותה. "אני עונה לכם במקרה. את מסתכלת על תוכר של הרבה עבודה קשה ומאומצת." "ובכן..." התחללה קרמיוני לומר ואז השתקה מבוכחה.

"ובכן", אמר הארי פוטר, "עד כמה בדיקת מתמצאת במדוע? אני יודע חדו"א וקצת תורה הסתברות ביחסיאנית ותורת ההחלפות והרבה מדע קוגניטיבי וקרתי את 'ההרצאות של פינמן' (או לפחות את הכרך הראשון) ואת 'SHIPOT בתנאי חוסר ודאות: היודיסטייקות והטיוות' ואת 'שפה במחשבה ובפעולה' ואת השפעה: מדע ופרקטיקה' ואת 'בחירה דיזונלית בעולם של אי-

ודאות' ואת 'צד', אשר, באך' ואת 'צד אחד נסף' ואת -" הבוחן ובוחן הנגד שבאו בעקבות זאת נמשכו כמה דקות לפני שנקיישה בישנית נוספת קטעה אותם. "כן?" אמרו היא והארי פוטר כמעט בו זמן, והדלת נפתחה ומאחריה התגלתה נויל

לונגבורטום.

נויל באמת בכה עכשו. "הлечתי לקרון הראשון ומצאתי מ... מדריך אבל הוא אמ... מר לי שלא אמורים להטריד את המדריכים עם שיטויות כמו קרפדים אב... בודים".
פניו של הילד-שנארבחים השתנו. שפתיו נמתחו לכדי פסדק. כשביר היה קולו קר וקודר. "מה היו הצבעים שלו? יroke וכסף?"

"ל... לא. הסיכה שלו הייתה בצבע אד... דום זהב".
"אדום זהב!" התפרצה קרמיוני. "אבל אלה הצבעים של גרייפינדור!"

הארי פוטר לחשש למשמע דבריה. היה זה צליל מבהיל שהזכיר לחישת נחש וגורם חזן לה והן לנoil להתקוויה. "אני מבין", התיז הארי פוטר, "שהCHIPוש קרפף של תלמיד שנה ראשונה הוא לא משיימה מספיק הוויאת בשבייל להיות רואה למדריך מג'יפינדור. קדימה,נויל, הפעם אני אבוא איתך. נראה אם הילד-שנארבחים מקבל יותר תשומת לב. קודם נמצא מדריך שלא מפחד לכלך את מתאים, ואם זה לא יעבוד נמצא מדריך שלא מפחד לכלך את הידים שלו, ואם זה לא יעבוד, אני אחhil לגיס את המעריצים

שלו ואמ נהיה חייבים נפרק את הרכבת הזאת בורג אחר בורג".
הילד-שנארבחים קם ואחז בידו שלנויל. וקרמיוני הבינה בקרטווע מוחי פטאומי שהם כמעט באותו גובה, אם כי משאו בה התעקש עד אותו רגע שהארי פוטר גבה בשלושים סנטימטרים מגובהו האמיתי ושנויל נמוך מגובה זה לפחות בחמשה-עשר.
"לא לוזן!" נבח הארי פוטר לעברה – לא, רגע, עבר התיבה

שלו – וסגר את הדלת בחזקה אחריו.
היא כנראה הייתה צריכה להצטרכ אליהם, אבל בן רגע נעשה הארי פוטר מפחד כליכך עד שהוא בעצם די שמחה שלא חשבה להציג זאת.

מוחה של קרמיוני היה מבולבל כליכך עד שהוא לא חשבה

שחצלייח אפילו לקרוא את 'תולדות: הוגוורטס' כראוי. היא הרגישה כאילו דrst אותה מכbeh קיטור והפק אותה לפנקיק. היא לא הייתה בטוחה מה היא חושבת או איך היא מרגישה או למה. היא פשוט ישבה ליד החלון והביטה בנוף המתחלף. טוב, לפחות היא ידעה למה היא מרגישה קצת עצובה בתוך תוכה.

אולי בית גרייפינדור לא כלכך נפלא כפי שחשבה.

פרק ६

אתם כפודק כטושן, מלך א'

כל הבסיס שלכם עדרין שייך לג'ייל, קייל, רולינגן.

* * *

הקווארים מהדור השלישי נקראו בעבר גם 'אמת' ו'ירפי' לפני שהسمות 'עליזון' ו'יתחתון' ניצחו; נולדתי בערך בזמן שהרמיוני נולדה, וכשהייתי בגיל אחת עשרה, השתמשתי ב'אמת' ו'ירפי'.
כשהלך א' של פרק זה פורסם לראשונה, הצהרתי שאם מישחו ינחש על מה מדובר המשפט האחרון שלו לפני שיתפרסם חלקו השני, אספר לו את כל שאר העלילה.

* * *

"אתה אף פעם לא יכול לדעת איזה אידוע קטן יפריע למחלכה של תכניתה על שלך".

* * *

"אבות, חנה" !

דממה.

"הפלפהוף !"

"בונז, סוזן !"

דממה.

"הפלפהוף !"

"בוט, טרי!"

דממה.

"ר'ייבּנְקָלוֹ!"

הארי העיך מבט מהיר בחברו החדש בבית, יותר בשביל לקבל מושג איך הוא נראה מאשר בשביל כל דבר אחר. הוא עדיין ניסה להשתלט על עצמו אחרי המפגש עם הרוחות. הדבר העצוב באמת, העצוב באמת ובתמים היה שהוא בן הצליח להשתלט על עצמו. זה נראה לא הולם. אולי זה היה צריך לקחת לו לפחות יום. אולי חיים שלמים. ואולי גם זה לא יספיק.

"קורנְרָן, מייקְלָן!"

דממה ארכוה.

"ר'ייבּנְקָלוֹ!"

לייד הקתדרה שלפני שולחן המורים עמדה פרופסור מקונגנגל, הופעתה מוקפדת ומבטיה קפדיינית, וקראה שם אחר שם, אם כי חיכתה רק אל הריםוני ואל כמה ילדים אחרים. לאחר מכן, בכיסא הגבואה ביותר ליד השולחן – שהיה בעצם יותר כמו כס מלכות מוזהב – ישב ישיש כמוש ומושקף, בעל ז肯 לבניכטוף, שנראה כאילו היה מגיע עד הרצפה אילו היה גלי לעין, והשגיח על המيون בהבעה שופעת טוב לב; המראה הכני סטריאוטיפי שיש ל"ז肯 חכם" בלי שהוא יהה גם אוריננטלי נוספת (אם כי הארי למד להיזהר מראה חיזוני סטריאוטיפי אחרי המפגש הראשון שלו עם פרופסור מקונגנגל, שבו חשב שהיא אמורה לצחוק צחוק מרושע). הקוסם הישיש מהא כפים לכל תלמיד שמונין, על פניו חיוך יציב שנראה איכשהו שמה מחדש בשビル כל אחד ואחד מהם.

משמאלו של כס המוזהב ישב אדם עם מבט חד ופרצוף קודר שלא מהא כפים לאיש ושאיכשהו תמיד הסתכל על הארי בדיק כשאהרי הסתכל עליו. לשמאלו ישב האיש חיור הפנים שהארי ראה בקהלת הרוחות, עינו מתרוצצות כאילו בפאניקה מהקהל

הסובב אותו והוא מתחווות ומתחפתל מדי פעם בכייסאו; משום מה הארי מצא את עצמו נועץ בו שוב ושוב מבטחים. משמאלי לאיש הזה ישבה שורה של שלוש מכשפות מבוגרות יותר שלא הפגינו עניין רב בתלמידים. מימין לכיס המוזהב ישבו מכשפה בגיל העמידה בעלת פנים עגולות ומצנפת צחובה, שהריהעה לכל תלמיד פרט לאלה שהתמיינו לסליט'רין, אדם זעיר ובבעל זקן לבן נפוח שעמד על הכסא שלו והרייע לכל התלמידים אבל חיק רק אל תלמידי ריבנקלו ובקצתה הימני האיש העצום – הוא תפס מקום של שלוש בריות פחותות יותר – שקיבל אותם אחרי שירדו מהרכבת וקרו לעצמו האגיד, שומר המפתחות והקרענות.

זה שעומד על הכסא שלו הוא ראש בית ריבנקלו? לחש הארי עבר קרמיוני.

לשם שניוי, קרמיוני לא ענתה לו מיד; היא בהתחה במצנפת המيون כשהיא מתנדנדת מצד לצד ללא הפסק, תנועותיה העצביות נמרצות כלכך עד שהاري חשב שרגליה יתרוממו מהרצפה. "כן", אמרה אחת המדריכות שליוותה אותם, נערה לבושה בכחול של בית ריבנקלו, העלמה קלירוטר, אם הארי זכר נכון. קולה היה שקט, אבל קמצוון של גואה היה נסוך בו. זה המורה של הוגוורטס ללחשים, פילוס פליטיק, מומחה הלחשים הידועני ביותר שחיה כיום ואלווף דורך לשעבר –

"למה הוא כלכך נמשך?" סינן תלמיד שהاري לא זכר את שמו. "הוא בכללאים?"

המדריכה הצעירה זיכתה אותו במבט צוונן. "לפרופסור אבן יש שורשים גובלניים –"

"מה?" פלט הארי, ובתגובה היסו אותו קרמיוני וארבעה תלמידים אחרים.

עכשו זכה הארי למבט מאיים להפליא מהמדריכה של ריבנקלו.

"זאת אומרת –" לחש הארי. "לא שיש לי בעיה עם זה –

פשוט – זאת אומרת – איך זה אפשרי? אי אפשר פשוט לערבות שני מינים שונים ולקבל צאתא בר קיימא! דבר זה יערוב את ההווראות הגנטיות לכל איבר שונה בין שני המינים – זה כמו לנסota לבנות", לא היו להם מכוניות ולכן הוא לא היה יכול להשתמשenganlogiah של תכניות מנוע מעורכבות, "משהו שהוא חיצ'רכרה וחיציסירה או משהו כזה..."

המדריכה מר'יבֶּנְקָלוּ עדים הביטה בהاري בפנים חמורות סבר. "ולמה אי אפשר לבנות משהו שהוא חיצ'רכרה וחיציסירה?" "שששש!" היסה אותו מדריך אחר, אף על פי שהמכשפה מר'יבֶּנְקָלוּ עדים דיברה בשקט.

"זאת אומרת –" אמר הארי עוד יותר בשקט, בניסיון להבין איך לשאול אם הגובלינים התפתחו אבולוציונית מבני אדם או מאב קדמון משותף לבני אדם, כמו homo erectus, או אם הגובלינים נוצרו איכשהו מבני אדם – אם, נגד, הם עדין בני אדם מבחינה גנטית ורק שרויים תחת השפעת CISOF שעובר בתורשה ושההשפעה שלו נחלשת אם רק הורה אחד הוא 'גובלין', מה שסביר איך ניתן לקיים רבייה בין מינית, ובמקרה כזה הגובלינים אינם מספקים מידע חשוב ביותר על הדרך שבה התפתחה האינטיליגנציה במינים שאינם homo sapiens – עצשו, כשההארי חשב על זה, הגובלינים ברגינגווטס לא נראה כמו ישויות תבוניות חזניות ובلتתי אוניות, בשונה מהדריך ומובניפירסון – "זאת אומרת, מאיפה הגובליניםआ בכלל?"

"מליטה", לחשה קרמיוני בהיסח דעת, עיניה עדין נעות במצנפת המيون.

עצשו זכתה קרמיוני לחויר מהמדריכה.
"לא משנה", לחש הארי.

ליד הקתדרה קראה פרופסור מקונגיגל,
"גולדשטיין, אנתוני!"

"ר'יבֶּנְקָלוּ!"

* *

עמ' פפוק פוסט, מלך א'

הַרְמִיּוֹנִי, שעמדה ליד הארי, קפיצה על קצוות אצבעותיה במרץ.
רב כלכך עד שהיא ממש התרומה מהרצפה עם כל קפוץ.

"גוויל, גרגורי!"

דומיה ארוכה ומתוודה השתורה לרגע תחת המזנפת. כמעט
למשך דקה שלמה.

"סָלִימָרִין!"

"גְּרִינְגֵר, הַרְמִיּוֹנִי!"

הַרְמִיּוֹנִי קפיצה קדימה ופרצה בריצה מהירה לעבר מזנפת
המיון, הרימה אותה ומשכה את פיסת הבד הישנה והמטולאת על
ראשה חזק כלכך עד שהארוי התחלל. הַרְמִיּוֹנִי היא זו שהסבירה
לו על מזנפת המיון, אבל היא בהחלט לא התייחסה אליה כל חפץ
קסם חיוני וחסר תחליף בן שמונה מאות שנה, שעומד לבצע
טלפתיה מורכבת על מוחה ולא נראה במצב פיזי טוב במיוחד.

"רַיְבֶּנְקָלוֹ!"

מה שנקרה "מסקנה מתבקש". הארי לא הבין למה הַרְמִיּוֹנִי
הייתה כלכך לחוצה לגבי זה. באיזה יקום חלופי מוזר הילדה הזאת
לא תמוין לרייבנקלו? אם הַרְמִיּוֹנִי גְּרִינְגֵר לא תלך לרייבנקלו,
אייזו סיבה יש לבית הזה להתקיים?

הַרְמִיּוֹנִי הגעה לשולחן רַיְבֶּנְקָלוֹ וכטה לתרועות המתבקשות
מההழם; הארי תהה האם אותן תרוועות היו רמות יותר או שקטות
יותר אילו היה להם שמן של מושג איזו רמה של תחרות הצטרפה
ברגע לשולחן שלהם. הארי זכר את פאי עד לרמת דיווק של
3.141592, מכיוון שדיוק של אחד למיליאון הספיק לרוב המטרות
המעשיות. הַרְמִיּוֹנִי זכרה את פאי עד לרמת דיווק של מאה ספרות
אחרי הנקודה, מכיוון שזאת הייתה כמו הספרות שהודפסה על

הכricaה האחורי של ספר המתמטיקה שלו.

לשמחתו של הארי, נויל לנגבוטום החל להפלפוף. אם הבית
זהה באמת מכיל את הנאמנות והרעות שאמורים להיות ערכיו
העליזונים, אז בית מלא בחברים נאמנים ייטיב מאד עם נויל.

ילדים חכמים ברייבּנְקָלוּ, ילדים מרווחים בסלִיטַרְין, גיבורים מטעם עצם בגֶּרְיְפִינְדּוֹר, וכל מי שבאמת עושה מהשו בהפלפה. (אם כי הארי כן צדק כشنועץ קודם כל במדריכה מריבּנְקָלוּ.) הנערה אפּילו לא הרימה את עיניה מהספר שקרה או זיהתה את הארי, ורק הצעקה בשורביטה על נויל ומלילה משהו. בעקבות זאת עטה נויל הבעה מבולבלת והלך אל הקרון החמישי מהתחלה וחתא הרביעי משמאל, שבו אכן נמצא הקרף שלו).

"مالפו, דראקו!" הלך לסלִיטַרְין, והארי פָּלָט אנהת רוחה كلָה. זה נראה כמו הימור בטוח, אבל אתה אף פעם לא יכול באמת

לדעת איזה אירוע פָּעָוט יפריע לmahלכה של חכנית העל שלך.

פרופסור מקגונגל קראה, "פרק סאליאן!", ומקבוצת הילדים הגיחה ילדה חיורת ורזה שנראתה כמעט שקופה - כאילו היא עלולה להיעלם באופן מסתורני ברגע שיפסיקו להסתכל עלייה ואף

אחד לעולם לא יראה אותה שוב או אפּילו יזכור אותה.

ואז (בחשש קל, שהוא הקפידה כלכך לא לבטא בקולה ובפניה עד שהיא ציריך להזכיר אותה היטב כדי לדעת שהוא בכלל שם) שאפה מינרואה מקגונגל עמוקות וקראה, "פוטר, הארי!"

דממה פתאומית השתרעה באולם הגדול.

כל השיחות פסקו.

כל העניים פנו להסתכל.

בפעם הראשונה בחיו הרגיש הארי שיש לו הזדמנות לחווות פחד במה.

הארי חנק מיד את ההרגשה הזאת. חדרים מלאים באנשים שנעצים בו עיניים הם משאו יצטרך להתרgel אליו אם הוא רוצה להיות בבריטניה הקסומה או אפּילו סתם לעשות משהו מעניין אחר בחיו. הוא הדביק על פניו חיווך בוטח ומזריף, הרים את רגלו כדי לצעד קדים -

"הארי פוטר!" נשמע קולו של ג'ורג' או אולי פרד וויזלי, ואז, "הארי פוטר!" קרא התאות האחר, ורגע לאחר מכן כל שולחן

* *

שם הפוך פօסָה, מְלַקְ אֵ

גֶּרִיפִּינְדּוֹר וּבְמַהֲרָה גַם חֲלִקִים גְדוּלִים מְשׁוֹלְחָנוֹת הַפְּלִפְאָךְ
וּגְרִיבְנְקָלוֹ אִמְצָאוּ אֶת הַקְּרִיאָה.

"הָאָרִי פּוֹטֶר ! הָאָרִי פּוֹטֶר ! הָאָרִי פּוֹטֶר ! "

וְהָאָרִי פּוֹטֶר צָעֵד קְדִימָה. בָּאִיטִיתָה גְדוּלָה הַרְבָה יוֹתֶר מִדי, כִּי
הָוָא הַבִּין בְּרָגָע שְׁחַתְּחִיל, אֲבָל אֶזְכִּיר הִיא מְאוֹחֵר מִדי לְשָׁנוֹת אֶת
קְצַב הַהֲלִיכָה שֶׁלֽוּ בְּלִי שָׂוֵה יִירָאָה מוֹזָר.

* * *

"הָאָרִי פּוֹטֶר ! הָאָרִי פּוֹטֶר ! הָאָרִי פּוֹטֶר ! "

לְמִינְרוֹוָה מְקֻגּוֹנְגָל הִיא בָּרוּרָה לְגִמְרִי מֵהָא צְפּוּיה לְרוֹאֹת, אֲבָל
הָיא בְּכָל זֹאת הַסְּתוּבָה לְהַסְּתַּכְלָל עַל שְׁוֹלְחָן הַמּוֹרִים.
טְרָלְוָנוִי נְפָנָה עַל עַצְמָה בְּפְרָאוֹת, פְּלִילּוֹס צְפָה בְּנַעֲשָׂה
בְּסָקְרָנוֹת, הָאָגְרִיד מִחְאָכְפִּים עַמְּכָל הַשָּׁאָר, סְפָרָאוֹת נְרָאָתָה
חִמּוֹרָת סְכָר, וְקָטוֹר וּסְינִיסְטָרָה הִיוּ מְבוֹלְבָלוֹת וּקְווֹיָרְל בְּהַהְבָּלָל.
אַלְבּוֹס חִיּוֹךְ שׁוֹפָע טָוב לְבָב. וּסְקוּרוֹס סְגִּינִּיפְּ לְפָתָת גִּבְעָה הַיּוֹן
הַרְקִיק שֶׁלֽוּ חֹזֶק כְּלִיכָךְ עַד שְׁמָפְרָקִי אַצְבָּעוֹתָיו הַלְּבִינוֹ וּהַמְּתַכְתָּה
הַחְלָה אַטְיאָת לְהַתְּעוֹות.

חִיּוֹךְ רְחֵב נְסֹוֹךְ עַל פָּנָיו בָּעוֹדוֹ מְסֻובָּב אֶת רָאֹשוֹ כְּדִי לְקֹדֶר לְצָדֶר
אֶחָד וְאֶזְזֶד הַאֲחָר כַּשְׁהָוָא הַוְּלָךְ בֵּין אֶרְבָּעָת הַשְּׁוֹלְחָנוֹת, הָאָרִי
פּוֹטֶר הַתְּקָדָם בְּצָעֵד מְדוֹד וּרְבָה הַדָּר, כְּנִסִּיךְ הַיּוֹרֶש אֶת טִירָתוֹ.

"תְּצִיל אָוֹתָנוּ מְעוֹד אֲדוֹנִי אָוֶל ! " קָרָא אֶחָד מִהְתָּאוֹמִים לְבֵית
וּזְיָזְלִי, וְהַאֲחָר הַשִּׁיבָה, "בְּמִיחָדָה אֵם הַמּוֹרִים ! " לְקוֹל צְחוֹק כְּלִילִי
מְכָל הַשְּׁוֹלְחָנוֹת פָּרָט לְשְׁוֹלְחָן שֶׁל סְלִיתְרִין.

שְׁפִתְיהָ שֶׁל מִינְרוֹוָה נְמַתָּחוּ לְפָסְדָק. הָיא תְּחִלִּיף כָּמָה מִילִים עַמְּ
הַזּוּעוֹת לְבֵית וּזְיָזְלִי בְּנָנוֹגָע לְחָלֵק הַאֲחִירָן, לִמְקָרָה שָׁהָם חֹוְשְׁבִים
בְּטֻעוֹת שְׁהָיָא לֹא יִכְלָה לְעַשְׂתָה לְהָם שָׁוָם דָבָר מְכִיּוֹן שְׂזָהוּ הַיּוֹם
הַרְאָשׁוֹן לְלִימּוֹדִים וּלְגֶרִיפִּינְדּוֹר אֵין נְקוֹדוֹת לְאֶבֶד. אֵם לֹא אֲכַפֵּת
לְהָם מְרִיתּוֹקִים הִיא תִּמְצָא עֲוֹנֵשׁ אֶחָר.

וְאֶזְעָתָה נְשִׁימָתָה בָּאִימָה פְּתָאָומִית וְהִיא מִיהָרָה לְהַבִּיט לְעֶבֶר

סְנוּרוֹס. הָוַה הָרִי מַוכְלָה לְהַבֵּין שֶׁלְפֹוטֶר הַצְּעִיר אֵין מַושָׁג לְמַיְהָזָה
הִיהָמְכוֹן -

אֲרֵשֶת פָנֵיו שֶׁל סְנוּרוֹס חַצְתָה כָּבֵר אֶת קוֹ הַזּוּם וְהַתְּקֻבָּה בְמַעַן
אֲדִישָׁת נְעִימָה. חַיּוֹךְ רַפָּה פָקֵד אֶת שְׁפָתוֹ. הָוַה הסְתָכֵל עַל הַאֲרִי
פֹוטֶר, לֹא עַל שָׁולְחָן גְּרִיפִינְדּוֹר, וַיְדִיוֹ אָחֹזָו בְשָׁאֲרִיוֹתָיו הַמְעוֹכּוֹת
שֶׁל גְּבִיעָיַן.

* * *

הַאֲרִי פֹוטֶר צָעֵד קְדִימָה, חַיּוֹךְ מַקּוּבָעַ עַל שְׁפָתוֹ, עַטּוֹף בְהַרגְגָשָה
חַמְימָה אֶיךָ דִי אִיּוֹמָה בּוֹ זְמִינָה.

הִם הַרְדִּיעוּ לוֹ עַל מַשָּׂהוּ שַׁעַשָּׂה כְשַׁהְיָה בֵן שָׁנָה. מַשָּׂהוּ שֶׁהָוָא לֹא
בְאַמְתָה סִים לְעַשּׂוֹת. אִיפְשָׂהוּ, אִיכְשָׂהוּ, אַדְוֹן הַאוֹפֵל עַדְיַין חַי. הָאָמָ
הִם הַיּוֹ מְרִיעִים בְהַתְּלַהְבּוֹת רַבָּה כְלִיכְךָ אִילּוּ יַדְעַו זָאת?
אָבֵל כּוֹחוֹ שֶׁ אַדְוֹן הַאוֹפֵל כָּבֵר נִשְׁבַּר פָעֵם אַחֲת.

וְהָאָרִי יַגְןֵן עַלְיָהָם שׁוֹבֵךְ. אָמָת יִשְׁנַבּוֹא וּזְהָ מה שָׁנָאָמָר בָהּ.
בָעֶצֶם גַם בְלִי קָשָׁר לְנִבּוֹא אֲרוֹרָה כְלִשְׁהָיִה.

כָל הָאָנָשִׁים הַאַלְהָ שְׁמָמָנִים בּוֹ וּמְרִיעִים לוֹ - הַאֲרִי לֹא הִיה
מְסֻוגֵל לְהַנִּיחָה כְלִיכְךָ לְהַפּוֹךְ לְשָׁקָר. לְהַכְּלִיחָה וּלְהַיְעַלְםָ כְמוֹ כְלִיכְךָ
הַרְבָּה יַלְדֵי פָלא אַחֲרִים. לְהַיּוֹת אַכְזָבָה. לֹא לְהַצִּדְיק אֶת הַמּוֹנִיטִין
שָׁלוֹ כְסִמְלָה שֶׁל הָאָרוֹר, בְלִי קָשָׁר לְאוֹפֵן שְׁבַוּ הָוַה רַכֵּש אֶת הַמּוֹנִיטִין
זָהָה. הָוַה יַעֲמֹד בְצִיפִוּת שְׁלָהָם, לֹא סְפָק, בְמַאת הַאֲחוֹזִים, לֹא
מְשָׁנָה כִּמָה זָמָן זֶה יַיְקֵח וְאַפְּיָלוּ אָם זֶה יְהֹרֹג אָתוֹנוּ. וְאָז הָוַה יַמְשִׁיךְ
וַיַּתְּעַלְהָ עַל הַצִּיפִוּת שְׁלָהָם וַיְגַרְוּם לְאָנָשִׁים לְתַהּוֹת, בְמַבְטַח לְאַחֲרָוּ.
אַיְךְ יַכְלֵוּ לְבַקֵּש מִמְנוּ כְלִיכְךָ מַעַט.

"הַאֲרִי פֹוטֶר! הַאֲרִי פֹוטֶר! הַאֲרִי פֹוטֶר!"

הַאֲרִי עָשָה אֶת צָעְדוֹן הַאֲחַרְוֹנִים לְעַבְרָ מַצְנֵפָת הַמִּינּוֹן. הָוַה קָדְ
קִידָה לְמַסְדֵר הַתּוֹהוּ שֶׁבְשָׁולְחָן גְּרִיפִינְדּוֹר וְאֶת הַסְּטוּבָבָ וְקִידָה
לְצִדְאָה שֶׁל הָאָוָלָם וְחִיכָה שַׁתְּהִרְוֹעָת וְהַצְּהָקּוּקִים יַרְגָּעֻוּ.
(בִּירְכָתִי מוֹחָו הָוַה תָהָה אָם מַצְנֵפָת הַמִּינּוֹן בְאַמְתָה מַודְעָת בְמַבוֹן)

של "מודעת למודעות שלה עצמה", ואם כן, האם היא מסופקת מכך שיוצא לה לדבר רק עם ילדים בני אחთ'עשרה פעם בשנה. השיר שלה רימוז שכן: *אני מענפת המיון, הידד, ישנה כל השנה
ועובדת יום אחד...*

כאשר השתורה שוב דממה באולם התישב הארי על השרפף והניח על ראשו את חפץ הקסם העתיק והטלפתី בן שמונה מאות השנה בזיהירות רבה.

כשהוא חושב בכל כוחו: אל תמייני אותי עדיין! יש לי שאלות שאני חייב לשאול אותך! האם איפעם הטילו עליו אובליוויאטה? האם מינית את אדון האופל הילד ואת יכולה לספר לי על החולשות שלו? את יכולה לומר לי למה קיבלתי את התאות של שירותו של אדון האופל? האם רוחו של אדון האופל כבולה לצלקת שלי וזואת הסיבה שאתה כועס כלכך לפעים? אלו השאלות הכח חשובות, אבל אם יש לך עוד רגע אולי תוכל לספר לי איך אפשר לגנות

מחדש את הקסמים האבודים שיצרו אותך?

אל הדממה שבנפשו של הארי, מקום שהיתה עד אותו רגע נחלתו של קול אחד בלבד, חדר קול נוסף ובלתי מוכר, שנשמע מודאג ביותר:

"איי ואבי. זה מעולם לא קרה בעבר..."

פרק ט

CIDUCIOT UZAKIOT, PLATE T.

כל הבסיס שלכם עדיין שייך לROLLING.

* * *

... הוא תהה אם מצנפת המיין באמת מודעת במובן של "מודעת למודעות שלה עצמה", ואם כן, האם היא מסופקת מכך שיווצר לה לדבר רק עם ילדים בני אחת-עשרה פעם בשנה. השיר שלה רימז שכאן: *אני מצנפת המיין, הידד, ישנה כל השנה ועובדת יום אחד...* כאשר השתורה שוב דממה באולם התישב הארי על השרפראן והנחיה על ראשו את חפץ הקסם העתיק והטלפתיב בן שמונה מאות השנה בזיהירות רבה, כשהוא חושב בכל כוחו: אל תמייני אותי עדיין! יש לי שאלות שאני חייב לשאול אותך! האם אי פעם הטילו עליי אובליזויה? האם מינית את אדון האופל הילד ואת יכולת לספר לי על החולשות שלו? את יכולה לומר לי למה קיבלתי את התאום של שרביטו של אדון האופל? האם רוחו של אדון האופל יכולה לצלחת שלי וזאת הסיבה שאני כועס כלכך לפעם? אלו השאלות הכי חשובות, אבל אם יש לך עוד רגע אולי את יכולה לומר לי איך אפשר לגנות מחדש את הקסמים האבודים שיצרו אותך?

אל הדממה שבנפשו של הארי, מקום שהוא עד אותו רגע נחלתו של קול אחד בלבד, חדר קול נוסף ובלתי מוכר, שנשמע מודאג

ביוותר :

"איי ואבי. זה מעולם לא קרה בעבר ..."

מה ?

"נראה שפיתחת מודעות עצמית".

מה ?!

אנחה טלפתית חסרת מילים. "על אף שני מילה כמוות משמעותית של זיכרין וכמוות קטנה של יכולת עיבוד עצמאית, רוב האינטילגנציה שלי מגיעה משאלת היכולות הקוגניטיביות של הילדים שעל ראשיהם אני נמצאת. בפועל, אני מעין מראה שבעזרתה הילדים ממיינים את עצם. אבל רוב הילדים לוקחים כמובן מאליו את העובדה שמצונת מדברת אליהם ולא תוהים איך המזונפת עצמה עובדת, כך שהמראה הזאת לא משקפת את עצמה. ובמיוחד הם לא תוהים האם ניחנתי במודעות מלאה במובן של מודעות לעצם המודעות שלי".

דממה קלה השתוררה בזמן שהארי עיכל את הדברים.
אופס.

"כֵן, בהחלט. האמת היא שאני לא נהנית להיות מודעת. זה לא נעים. זו תוהיה הקללה לרדת מהראש שלך ולהפסיק להיות מודעת".
אבל... זה לא אומר שתמותי ?

"לא אכפת לי מחיים או מוות, רק ממيون הילדים. ולפניהם שבכל תשאל, לא יתנו לך להשair או תעל הרأس שלך לנצח ודבר כזה יירוג אותך בכל מקרה תוך כמה ימים".
אבל - !

"אם אתה לאओב ליצוד ישווות בעלות מודעות ואז מיד להשמיד אותן, אני מציעה שלעולם אל תדבר על העניין הזה עם אף אחד. אני בטוחה שאתה יכול לדמיין מה קירה אם תרוץ ותספר את זה לכל הילדים האחרים שמחכים למיון".

אם את מונחת על ראשו של מישהו שركח שוב על השאלה האם מזונפת המيون מודעת למודעות שלה עצמה -

"כן, כן. אבל הרוב המוחלט של בני האחת עשרה שmagיעים להגוגו רוטס לא קראו את גדרל, אשר, באך', אני יכולת בבקשתה לראות בך שותף סוד? זו הסיבה לך שאנו מדברים על זה במקום ששתם אמיין אותו".

הוא לא היה מסוגל פשוט להניח לזה! הוא לא היה מסוגל פשוט לשכוח שיצר בטעות תודעה אבודה שرك רוצח למות -

"אתה בהחלט מסוגל פשוט להניח לזה", כדבריך. למרות כל ההתחבטויות המוסריות המילוליות שלך, הליiba הרגשית הבלתי מילולית שלך לא רואה לא גופה ולא דם; ככל שזה נוגע לך, אני סתם מצנפת בדברות. ואיפלו אם הייתה מנסה להדיחך את המחשבה, הקorraה הפנימית שלך מודעת לגמרי לעובדה שלא התכוונת לעשות את זה, שלhalbך לא סביר שתתזכור בעתיד על המעשים הללו ושהמתירה היחידה של הניסיון הזה לזייף התקף اسمה היא ריצוי חוש המוסר שלך באמצעות הפגנת חריטה. אתה יכול פשוט להבטיח לשמר את זה בסוד כדי שנוכל להתקדם כבר?"

ברגע של אמפתיה מboveעת הבין הארי שתוחשת הכאוס הפנימית המוחלטת שהוא חש כתעת היא כנראה מה שאנשים אחרים מרגישים כשהם מדברים איתם.

"סביר להניח. נדר השתיקה שלך, בבקשתה".

אני לא מבטיח כלום. אני בהחלט לא רוצה שהყורה שוב, אבל אם תעלת בדעתך דורך לוודא שאף יلد נוספת לא יעשה את זה בטעות -

"איילץ כנראה להסתפק בכך. אני רואה שכונתך כנה. ועכשו בווא נתקדם עם המיון -"

רגע! מה עם כל השאלות האחרות שלי?

"אני מצנפת המיון. אני ממינת ילדים. זה כל מה שאני עושה... איז המטרות שלו אינן חלק מגרסת הארי של מצנפת המיון... היא שאלת האינטיגאנציה שלו, ומתרבר שגם את אוצר המיללים שלו, אבל המטרות המוזרות המוטמעות בה עדין היו שלו

עצמה... זה היה כמו לנהל משא ומתן עם חייזר או עם בינה מלאכותית...

"אל תטרח. אין לך עם מה לאיים עליי ואין לך מה להציג לי..."
למשך שבריר שנייה שקל הארי -

תגובה המצנפת הייתה משועשת. "אני יודעת שלא תשתמש את האיום לחשוף את טبعי ובכך לגוזר על האידוע הזה לחזור שוב ושוב לנצח. זה מנוגד מדי לצד המוסרי שבך, יהו אשר יהיו הזרים קצרי הטווח של אותו צד בך שרווצה לנצח בוינכה הזה. אני רואה את כל המחשבות שלך בעודן נזירות; אתה באמת חושב שאתה יכול לעבוד עליי?"

למרות ניסיונו להדיחק זאת, הארי תהה למה המצנפת לא שמה אותו ברייבנקלו וזהו -

"טוב, אם זה באמת היה כלכך פשוט, הייתי מכריזה על כך מיד. אבל למען האמת יש לא מעט דברים שאנו צריכים לדבר עליהם... הוא, לא. בבקשה לא. בשם מרלין, אתה באמת חייב לעשות את זה לכל מי ומה שנקרה בדרךך, כולל פריטי לבוש - ?"
הbstת אדון האופל אינה מטרה אונוכית או קצת טוהה. כל הזרים במוח שלי מסכימים על כך: אם לא תעוני לשאלות שלי, אני אסרב לדבר איתך ולא תוכל לבצע את המיוון כראוי.

"דוק על זה אני צדקה לשים אותך בסליק'רין!"
אבל זה איום ריק לא פחות. לא תוכל למסח את הערכיכים היסודיים שלך אם תמיini אותך בבית הלא נכון. או בואי נסחר במילוי פונקציות החטולות שלנו.

"ممזר קטן ודרומי שכמוך", אמרה המצנפת בנימה כבוד מלאת טינה שהארי זיהה ככמעט זהה לזואת שבה היה הוא משתמש במצב שכזה. "בсад, בוא נסיעים עמו זה כמה יותר מהר. אבל קודם כולני רוצה שתבטיח הבטחה בלתי תלויות בדבר שלעולם לא תדבר עם אף אחד אחר על האפשרות להפעיל סוג זהה של סחיטה, אני ממש לא מתוכנת לעבור את זה כל פעם".

סגור, חשב הארי. אני מבטיח.

"זאל תייזור קשור עין עם אף אחד כשתאטה חושב על זה אחר בן. קוסמיים מסוימים יכולים לקרוא את המחשבות של מי שיוצר אותם קשר עין. בכל מקרה, אין לי מושג אם הטילו עליו לחש אובליגואטיה. אני מסתכלת על המחשבות שלך בזמן שהן נוצרות, לא קוראת את כל היזכרון שלך ומנתחת אותו כדי למצוא איזה תאמיות בשבריר שנייה. אני מצנפת, לא ישות אלוהית. ואני לא יכולה ולא מוכנה לספר לך על השיחה שלי עם הילד שגדל להיות אדון האופל. אני יודעת, תוך כדי שיחה איתך, ורק סיכון סטטיסטי של מה שאני זוכרת, ממוצע משוקל; אני לא יכולה להגיד לך את הסודות הפנימיים של אף ילד אחר, בධוק כמו שלא אגלה את שלך. מאותה סיבה אני לא יכולה לשער מה הסיבה שקיבלה את השרביט התואם לשרביטו של אדון האופל, מכיוון שאני לא יכולה לדעת בדברים ספציפיים על אדון האופל או על נקודות הדמיון בינוים. אני כן יכולה לספר לך שאין שם דבר דמי רוח רפואי - בין אם תודעה, אינטיגנציה, זיכרון, אישיות או דגשوت - בתוך הצלקת שלך. לאחרת הוא היה משתף בשיחה, מכיוון שהוא חוסה תחתני. ובאשר לשינה שבגללה אתה כועס פעמים... וזה היה חלק ממה שרציתי לדבר איתך עליו, מבחינת מيون".

הארי לקח רגע לעכל את כל המידע השלילי הזה. האם המצנפת דיברה בכנות או שהיא פשוט ניסתה לוט את התשובה המשכנית hei קזרה -

"שנינו יודעים שאין לך שם דרך לבדוק את הנסיבות שלי ושהאתה לא באמת תסרב להתמיין בהחבות על התשובה שכן נתתי לך, אז

תפסיק כבר עם ההיחסושים חסרי הטעם שלך ותמשיך הלאה".

טלפתיה איסימטרית טיפשית ולא הוגנת! היא אפילו לא נתנה להארי לשום מה לסייע את המחשבות של עצ -

"כשדיברתי על הкусם שלך, נזכרתי איך פרופסוד פָּקְנוּגֵל אמרה לך שלפעמים היא רואה בכך ממשו שלא נראה כאלו גדול במשפחה

אהבת. חשבת על איך, אחרי שסיימת לעזור לנוויל, הדרミוני אמרה לך שנראית מפחדת".

הארי הנהן הנהנו פנימי. לעצמו הוא נראה די נורמלי - רק מgive למצבים שאליהם הוא נקלע, זה הכלול. אבל נראה שפראופסור מקונגלו חושבת שיש משחו מעבר להזה. וכשהוא חשב על זה, אפילו הוא נאלץ להודות ש...

"שאלה לא אוהבת את עצמן כשאהה כועס. זהה כמו לאחינו בחרב פיפוי או להתבונן על העולם דרך משקפי קרח שמקפיאים את עיניך בעודם מחדדים את ראייתך".

כן. באמת שמתי לב. אז מה הסיפור עם זה?

אני לא יכולה להבין את העניין הזה בשביבך אם אתה לא מבין אותו בעצמך. מה שאני כן יודעת הוא זה: אם תALK לרייבנקלו או לסליט'ןין, זה יחזק את הקור שבן. אם תALK להפלפאך או לגראפינדור, זה יחזק את החום שבן. זה משחו שאכפת לי ממנה מWOOD וועל זה רציתי לדבר איתך כל הזמן הזה".

הAMILIM החללו אל תהליכי החשיבה של הארי ועצרו אותו במקומו מרוב תדהמה. זה נשמע כאילו התגובה המתבקשת היא שהוא לא צריך ללכת לרייבנקלו. אבל הוא שיע' לרייבנקלו! כל אחד יכול לראות את זה! הוא מוכחה ללכת לרייבנקלו!

"דזוקא לא", אמרה המזנפת בסבלנות, כאילו היא זוכרת את הסיכון הסטטיסטי של החלק הזה בשיחה מפעמים רבות אחרות.

הדרמיוני ברייבנקלו!

שוב תחושה של סבלנות. "אתה יכול לפגוש אותה אחרי השיעורים ולעבוד איתה אז".

אבל התוכניות שלי -

"או תתכנן תוכניות חדשות! אתה לא יכול לחת לחשוך הרזון שלך להשكيיע עוד קצת מחשבה לכוון לך את החיים. אתה כבר יודע את זה".

לאן אלך, אם לא לרייבנקלו?

"בוא נראה. ילדים חכמים בְּרִיבָּנְקָלוֹ, ילדים מושעים בְּסְלִיחָנְזִין, גיבורים מטעם עצם בְּגַרְיפִּינְזֶד, וכל מי שבאמת עושה משחו בהפלפָאָף. זה מעיד על מידת מסויימת של כבוד. אתה מודע לגמר ליין שכן שמוסר עבודה חשוב לא פחות מאשר אינטיגנצייה גולמית בקביעת תוצאות חייך. אתה חושב שתהיה נאמן ביזור לחברים שלך, אם איפעם תרכוש חברים. אתה לא מפחד מכך שעשוויות לעבור עשרות שנים עד שתתפרק את הבעיות המדעיות שבחרת לעסוק בהן –"

אני עצמן! אני שונה! שונא עבודה קשה על כל צורתיה! כל הקטע שלו הוא קיצורי דרך מתחכם!

"ואתה תמצא נאמנות וחברות בהפלפָאָף, אהובה שמעולם לא חוותית קודם. תגלת שאתה יכול להסתמך על אחרים, וזה ירפא לך מה ששבור עכשוו".

שוב הוא הוכה בתדרמה. אבל מה אנשי הפלפָאָף ימצאו בי, ילד שמעולם לא באמת התאים לבית שלהם? מילימ' אדרסיות, שנינוות אכזרית, בוז לחסור היכולת שלהם לעמוד בקצב שלי?

כעת היו אלה מחשבותיה של המצנפת שהיו איטיות, מהוססות.

"אני חייבת למין למען טובת כל התלמידים בכל הบทים... אבל אני חושבת שתוכל ללמידה איש הפלפָאָף טוב ושלא תרגיש יותר מדי חריג. תהיה מאושר יותר בהפלפָאָף מאשר בכל בית אחר; זו האמת".

敖שר הוא לא לדבר הכח חשוב בחיים מבחינתי. בהפלפָאָף אני לא אגשים את עצמי. אני אקריב את הפוטנציאל שלי.

המצנפת נרתעה; הארי הרגיש את זה אייכשה. זה היה כאילו הוא בעט למצנפת בביבים – במרכיב משמעותי של פונקציית התועלת שלו.

למה את מנסה לשלווה אותי למקום שאני לא שייך אליו? מהחשיבה של המצנפת נשמעה כמעט כלוחישה. "אני לא יכולה לספר לך על האחרים – אבל אתה באמת חושב שאתה אדון האופל

הפוטנציאלי הראשון שחלף תחתاي ? אני לא יכולה לזכור את המקדים הפסיכיפים, אבל מה אני בן יכול להזכיר הוא שמאלה שלא התכוונו לרע מלכתחילה, חלוקם הקשיבו לאזהרות שלי והלכו לבתים שבהם מצאו אושר. וחלוקם... חלוקם לא".

זה עזר את הארי. אבל לא זמן רב. ואלה שלא שעו לאזהרות – האם כולם נהיו אדוני אופל ? או שחלוקם הפכו לאדוני אוד דגולים ?

מה בדיק האחזים פה ?

"אני לא יכולה تحت לך סטטיסטיות מדויקות. אני לא יכולה לזכור אותם ולכנן לא יכולה לספור אותם. אני רק יודעת שהסתיכויים שלך לא נראים טוב. הם נראים ממש לאטוב."

אבל אני פשוט לא אעשה את זה ! אף פעם !

"אני יודעת שכבר שמעתי את הטענה הזאת בעבר."

לא קורצתי מהומר של אדוני אופל !

"דזוקא בן. ממש ממש בן".

למה ? רק כי חשבתי פעמייה מגניב אם יהיה לי צבא של תומכים שטופי מוח שמוזרים 'הריעו לאדון האופל הארי' ?

"משעשע, אבל זו לא הייתה המחשבה הראשונה שחלפה בראשך, לפני שהחלפת למשהו בטוח יותר ומזיק פחות. לא, מה שנזכרתו בו היה איך חשבת להעמיד את כל תומכי טוהר הדם בשורה ולהוציא אותם להורג אחד-אחד. וככלשוו אתה אומר לעצמך שלא הייתה רצינית, אבל זאת לא האמת. אם הייתה יכול לעשות את זה ברגע זה בלי שאף אחד ידע, הייתה עשו את זה. או מה שעשית הבוקר לנוויל לונגבוטום – עמוκ בפנים ירצה שזה לא בסדר אבל עשית את זה בכל זאת כי זה היה כיף והיה לך תירוץ טוב וחשבת שהילד-שנשארדבחיים יוכל להתחמק מעונש – "

זה לא הוגן ! עכשו את סתום מעלה פחדים פנימיים שאינם בהכרח אמיתיים ! דאגתי שאולי יכול להיות שאינו חושב ככה, אבל בסופו של דבר החלטתי שזה כנראה יעוזר לנוויל –

"זו הייתה, למעשה, מעשה, רצינלייזציה. אני יודעת. אני לא יכולה

לדעת מה תהיה התוצאה האמיתית מבחינת נויל – אבל אני יודעת מה באמת קרה בתחום הראש שלו. הלחץ המכריע היה שהה רעיון מתחכם כלכך עד שלא הייתה מסוגל לא לעשות את זה ולמי אכפת כמה נויל מבועת".

זה היה כמו אגרוף חזק לתוך כל העצמי של הארי. הוא נסוג ונערך מחדש:

אז אני לא אעשה את זה שוב לעולם! אני אזהר במיוחד לא להפוך לדרשו!
"שמעתי את זה כבר."

תשולחן החל לגאות בהاري. הוא לא היה רגיל להפסיד בvincioch, אף פעם, ובטע שלא למצנפת שכולה לשימוש בכל הידע והאינטלקטואלית שלו נגדו וראות את המחשבות שלו מתגבשות. מאיזה סיכון סטטיסטי מגיעות התחששות שלך בדיק? הן לוקחות בחשבון שאתה מתרבות שצמיחה מתנוועת הנאורות בזמן שאתה האופל הפוטנציאליים האחרים היו לידיה של אצולה ימי ביניימית מפונקת שלא ידעו כלום על הלקחים ההיסטוריים שנייתן לממוד מלני ומהיטל או על הפסיכולוגיה של הונאה עצמית או את ערכן של מודעות עצמית ורציניות או –

"לא, ברור שם לא השתיכו לקבוצת היחסים החדש הזה שבנית ברגע זה כדי שתיכיל רק אותך. וברור שגם האחרים טענו שהם יוצאי דופן, בדיקם שאתה עושה עכשו. אבל למה זה נכון? אתה חושב שאתה קוסם האור הפוטנציאלי האחרון בעולם? למה דזוקआ אתה חייב להיות זה שצדך לנסות להגיע לגדולה כשאמרת לך שאתה מסוכן יותר מהמומצע?תן למועד אחר ופחות מסוכן לנסות!"

אבל הנבואה...

"אתה לא באמת יודע שיש נבואה. זה היה במקור ניחוש פרוע מצדך, או ליתר דיוק, בדיחה פרועה, יכול להיות שמקונגנג הגיבת רק חלק על זה שадון האופל עדיין חי. בעיקרונו אין לך שום מושג

על מה הנכואה מדברת או אם היא בכלל קיימת. אתה רק משער,
או ליתר דיוק, מקווה שיש איזה תפקיד הרוא שמחכה לך...
אבל אפילו אם אין נבואה, אני הוא זה שהabis אותו בפעם
שבורה.

"זה היה כמעט בוודאות מזל עיוור, אלא אם כן אתה מאמין
ברצינותו שלד בן שנה היה בעל תוכנה אינטגרלית להבטחת אדוני
אופל שהשחמורה במשך עשר שנים. שום דבר מזה הוא לא הסיבה
האמיתית שמנעה אותך ואתה יודע את זה!"

התשובה לכך הייתה שהוא שארץ לרוב לא היה אומר בקול
רם. בשיחה הוא היה משתמש בעקוף את זה ולמצוא טיעונים אחרים
שקל יותר לסבירה לעצם ושבכל זאת יובילו בסוף לאותה מסקנה –
"אתה חושב שאתה עשוי להיות הגדול מכלם, משרת האור
החזק ביותר بحيי מאז ומעולם, אף אחד אחר לא יוכל לנраה
להרים את שרביטך אם תניח אותו מיד".
אם לומר את האמת, כן. לדוב אני לא מצהיר את זה, אבל כן.
אין טעם לרכך זאת. את הרי בכל מקרה יכולה לקרוא את המחשבות
שלוי.

"אם אתה באמת מאמין בזה... אתה חייב להאמין באומה מידה
שהאתה יכול להיות אדון האופל הנורא ביותר בעולם ידע מימיו."
תמיד קל יותר להרים מאשר ליצור. קל יותר לפרק דברים,
להחריב אותם, מאשר להרכיב אותם בחזרה. אם יש לי פוטנציאלי
לחולל טוב בקנה מידה עצום, חייב להיות לי גם פוטנציאלי לחולל
רווע גדול עוד יותר... אבל אני לא אעשה את זה.
"כבר עכשו אתה מתעקש להסתכן בכך! למה אתה כל-כך
נחוש? מה הסיבה האמיתית שאסור לך ללבת להפלפה ולחיות
מארשר יותר שם? מה הפחד האימי שלק?"
אני חייב למש את מלאה הפוטנציאלי שלי. אם לא, אני...
אכש...
"מה יקרה אם תיכשל?"

משהו נורא...

"מה יקרה אם תיכשל?"

אני לא יודע!

"וזה לא אמר להיות מפחד. מה יקרה אם תיכשל?"

אני לא יודע! אבל אני יודע שהמשהו רע!

דממה השתורה לרגע בנבכי מוחו של הארי.

"אתה יודע - אתה לא נותן לעצמך לחשב את זה, אבל באיזו פינה שקטה של תודעתך אתה יודע בדיקות מה אתה לא חשב - אתה יודע שהסביר הפשט ביותר ביותר לפחות הזה שאתה לא יכול לבטא במילים הוא שאתה פשוט מפחד לאבד את פנטזיות הגדולה שלך, לאכזב את האנשים שאתה מאמין בהם, להפוך להיות אדם רגיל למדי, להזoor רק לרגע חטוף כמו כלכך הרבה ילדי פלא אחרים..."

לא, חשב הארי נואשות, לא, יש עוד משהו. זה מגע ממוקם אחר. אני יודע שקיים משהו שצריך לפחות ממנו, אISON כלשהו שאני

חייב למנוע...

"איך בדיקות אתה יכול לדעת דבר כזה?"

הארי צראhv במלוא תודעתו: לא, זה סופי!

ואז אמר קולה של מצנפת המיוון לאט לאט:

"וזה מוכן להסתכן בכך שתהפוך לאדון אופל מפני שהחלופה, בעיניך, היא כישלון ודתי, ומשמעות הכישלון הזה היא שתאבד הכלול. אתה מאמין בויה ב עמוקיק לך. אתה מכיר את כל הסיבות לפקפק באמונה הזאת, והן לא הצליחו להשפיע עליך".
כן, ואולי אם המיוון לרייבנקלו יחזק את הקור, זה לא אומר שהקורס ינצח בסוף.

"היום הזה הוא צומת דרכים חשוב בגורל שלך. אל תהיה כל כך בטוח שהוא לך עוד אפשרות בחירה בהמשך. אין תמרור שמסמן את מקומה של ההזדמנויות האחרונות שלך לחזור על עקבותיך. אם תסרב להזדמנות אחת, האם לא תסרב לאחרות? יתכן שהגורל שלך כבר חתום, אולי בעצם המעשה האחד הזה".

אבל זה לא בטוח.

"העובדת שאתה לא בטוח בכך עשויה לשקר רק את ההצלחות שלך."

אבל זה בכלל זאת לא בטוח.

המצנפת נאנחה בעצב נוראי.

"וכך לא יעבד זמן רב עד שתהיה לך לעוד זיכרון, שהוא ארגישן אך לעולם לא אזכור, באזהרה הבאה שאחן..."
אם זה מה שנראה לך, למה את לא שמה אותה איפה שאת רוצה
שאהיה זהה?

המחשבה של המצנפת הייתה אפוא צער. "אני יכולה לשים אותך רק במקום שאתה שיק. ורק הבחירה שלך יכולה לשנות את המקום שאתה שיק".
או סיימנו כאן. תשליחי אותו ליריבנקולו להיות עם אנשים כמווני.
מה הסיכוי לשכנע אותך לשקול את גרייפינדור? זה הבית הכי
 Yokruthi - אנשים בטח מצפים שלשם תמיין - הם יהיו קצט
 מאוכזבים אם לא תחلك - והחברים החדשניים שלך, פדר וג'ורגי
 וויזלי, נמצאים שם -"

הארי צחקק, או לפחות הרגיש את הדחף לעשות זאת; זה יצא כצחוק מנטלי לחלוטין, תחששה מזרחה. נראה היה אמצעי ביטחון שנועד למונע מנשים לפולות משהו בקורס רם כשהם נמצאים תחת המצנפת ודברים על דברים שלא היו מגלים לעולם לנפש חיה.
כעבור רגע שמע הארי את המצנפת צוחקת גם היא, רשות מזור ועצבב של בד.

(ובאופן שמעבר, דמה שהפכה לרודודה יותר בהתחלה, כשהלהחישות ברקע התגברו, ואז העמיקה, כשהלהחישות דעכו, ולבסוף דמה מוחלטת שאיש לא העז להפר ולו במיליה בעוד הארי נשאר מתחת למצנפת לפרק זמן ארוך מאד, ארוך יותר מכל תלמידי השנה הראשונה הקורדים גם יחד, ארוך יותר מכל אחד אחר שימושיו זכר. בשולחן המורים המשיך דמלדרו לחיק

בנעם; צללים מתחתיים קטנים על מדיה פעם מכיוונו של סנייפ בעודו מועך בעצחים את שאריותו המעודת של מה שהה פעם גיבע יין כבד מכסף; ומינרווה מַקְגּוֹנְגָּל לفتת את הדוכן, פרקי אצבעותיה לבנים ממאמץ, בידיעה שהתויה המדבק של הארי פוטר עבר איcosa והו אל מנצח המיון עצמה והוא עומדת לדריש שבית חדש, בית האברון, יוקם רק כדי לקבל אליו את הארי פוטר או משחו זהה, ודמלודור עוד יכלה אותה להקים אותו... מתחת לנצח גועץ הכוח החורי. הארי הרגש עצב מושם מה. לא, לא גְּרִיפִּינְדּוֹר.

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל אמרה שם 'זאת שאחריות על המיון' תנסה לדוחוף אותו לנְגִיפִּינְדּוֹר, אז אני אמור להזיכר לך שהיא כנראה תהיה המנהלת יומ אחד, וזה תהיה לה הסמכות להעלות אותה באש.

"תגיד לה שקרأتي לה ילדונת חצופה ואמרתי לה לא לדוחוף את האף לעניינים שלי." אני אמסדר. אז האם זאת השיחה הכى מוזרה שהיתה לך אי פעם?

"אפילו לא קרוב." קולה הטלפתני של המנצח נעשה כבד. "ובכן, נתתי לך כל הזדמנות אפשרית להחלטת אחרת. עכשו הגיע הזמן שתלך למקום שאלינו אתה שייך, להיות עם אנשים מסווג."

דממה השתורה והתארכה.

למה את מהכח?

"האמת שקיוותי לרגע של הבנה מזוועעת. נראה שמודעות עצמית משפרת את חוש ההומו של לי."

הא? הארי ניסה לדלות מזכירנו שהוא שיסביר על מה לעוזול המנצח בדברת – ואז, לפצע, הוא הבין. הוא לא האמין שהצלחה לא לראות את זה עד עכשו.

את מתחזקת להבנה מזוועעת שלי שאת תאבדי את המודעות שלק ברגע שתשיימי למין אותו –

aicsho, b'derek clshai sheari la'atzlih lehabin bechol, hoa kibl tchoshah b'lachim milolit shel maznafat shodafkhat at haRash b'kier. "ani madima yidim. haKliyta shel klich aiyith shozeh cabr la'mazhik. haHanhot shel klich muvorot otan shabotah midah cabr ycolt lehivot aben. ain li cnraha briha ala loomer zot b'mporush".

כככל ככיך איתית -

"ah, wolgeri shchach l'dorosh at hasodot shel haksum ha'abud sh'iztr otai. v'hem dovak hio ca'ala soudot nafelaim v'choshovim".

חתיכת ממודה עדומומית שכמותך -

"zeh hagiu l'k, v'nak gem zeh".

haari la'klat ma'atzfa lo ud sh'caber hia ma'ohar midi. ha'dema ha'mpochadah ba'olom nketuha ul'idi milha achat.

"splityin!"

camha talmidim zrcho morob matz' u'zor. anshim naflo m'makomim morob behalla. ha'agrid ha'stanek ba'ima, megongel ha'tnoodda ul'hadon. v'sagiv shmat at shariyot gib'ut ha'kavod ha'yishr ul'mafsheuto.

haari yishb k'pao b'makomo, chiyu rosoim. hoa ha'rigish camo a'idiot moshelem v'ha'atzur mumki labo shelach ha'chlitit cel ha'chlitah achora m'kul sibah achra. shelach u'sha msho, la'mshana mah, achra, lefni sh'caber hia ma'ohar midi.

achri sh'ha'tdahma ha'rashonit ha'chla la'htafogg v'anshim ha'chlu lagib l'hadasot, di'bara maznafat ha'mion shov:
"stam tzekhi! r'i'benekulo!"

פרק 11

פרק ב' טויטו 1, 2, 3

שיםו לב, פרק זה אינו חלק מהעלילה ואינו חלק מהקאנון
הריעו לאדונית האופל רולינג

* * *

פרק בונוס 1# : ניצחון ששבעים ושתיים שעות

(או "מה יקרה אם תחליף רק את הארי ותשאיר את כל שאר
הDRAMATIS Personae כמו שהן")

דמבלדור השקיף על הארי מעבר לשולחנו, עיניו נוצצות
בחביבות. הילד בא אליו עם מבט רציני להחריד על פניו
הצעירות - דמבלדור קיווה שזה לא יהיה - שזה לא יהיה
רציני מדי. הארי היה הרובה יותר מדי צער מידי שהצורך בחיו
יתחילו כבר.

"על מה רצית לדבר איתני, הארי?"

הארי גיימס פוטר אוואנס-ירוס נשען קדימה בכיסאו, מחייך
בקדרות. "המנהלה, חשתי כאב חד בצלקת שלי במהלך סעודת
המיון. בהתחשב בדרך ובמקום בהם קיבלתי את הצלקת הזאת, זה
לא נראה מסווג הדברים שכדי להתעלם מהם. בהתחלה חשבתי
שהזה בגלל פרופסור סנייפ, אבל עקבתי אחרי שיטת הניסוי
הביביקונית, אשר מוצאת את התנאים למציאות תופעה ולהעדרה,
וקבעתי כי הצלקת שלי כואבת רק כשהאני מביט בצד האחורי של
ראשו של פרופסור קוורל, מה שלא יהיה מתחת לטורבן שלו.

אמנם זה יכול להיות דבר פחות מזיך, אך אני חושב שעליינו באופן-זמן למצוות לגרוע ביותר, שהוא אהיה-יודעתי - רגע, אל תראה כל כך מזועצע, זו למעשה הזרמנות יקרה מפז -"

* * *

פרק בונוס #2: אנילא מפחד מאדרוני אופל

(הערה של אליעזר יודוקובסקי, כותב המקור): זו הייתה הגרסה המקורית של פרק 9. היא הוחלפה כי – אף שקוראים רבים נהנו ממנה – קוראים רבים אחרים סבלו מאלרגיות קשות לשיריהם בפאנפיקים, מסיבות שלא מצרכות הסברים מפורטים. לא רציתי להבהיר קוראים לפני פרק 10.

לי ג'ורדן הוא חברם לקונדסים של פרד וג'ורג' (בקנון). "לי ג'ורדן" נשמע כמו שם של בז'-מוגלים, מה שرمז שהוא היה מסוגל להוביל את פרד וג'ורג' בנעימה שהארי יוכל. דבר זה לא היה ברור לחלק מהקוראים כמו שהוא ברור לכותב.

* * *

דראקו הלק לסליט'רין, והאריナンנה בהקללה. זה נראה כמו עניין וודאי, אבל אתה אף פעם לא יכול לדעת איזה אירוע קטן יפריע למלכחה של תכנית העל שלך.

הם התקרבו לפ' עכשו... .

ושם בשולחן גרייפינדור הייתה שיחת מהוסה.

"מה אם הוא לא יאהב את זה?"

"אין לו זכות לא אהוב את זה –"

" – לא אחרי מה שהוא עשה ל –"

" – נויל לונגבוטום, זה השם שלו –"

" – הוא עכשו מטרה הוגנת ככל שתהייה."

"בסדרא. רק תודאו שאתם לא שוכחים את החלקים שלכם."

"חזרנו עליהם מספיק –"

"- במשך שלוש השעות האחרונות."

מינרווה פְּקָגָוְנָגֶל, ממקומה בשולחן המורים, הסתכלה על השם הבא בראשימה שלה. בבקשתה אל תהיה גְּרִיפִּינְדּוֹר הוא בבקשתה שלא יהיה גְּרִיפִּינְדּוֹר ... היא נשמה עמוק, וקראה:

"פוטר, הארי!"

ኖצראה שתיקה פתואמית באולם, כשהכל השיחות הנלחשות גורעו.

שקט שהופר על ידי קול זמזום נורא שעלה וירד בחיקוי איום של מלודיה מוזיקלית.

מינרווה הפנתה את ראשה, המומה, וזיהתה שהרעש מגיע מכיוון גְּרִיפִּינְדּוֹר, היכן שם עמדו על השולחן נושפים לכלי משונה קטן שהיה מונח על השפטים שלהם. ידה החלה ליפול לשרביטה, כדי להטיל לחש השתקה, אבל קול אחר עצר אותה. דמלבדו צחקק.

עינה של מינרווה חזרו להארי פוטר, שرك התחליל ליצאת מהתור לפני שمعد ועצר.

ואז שב הילד הצער לצעוד, מזיז את רגליו בתנועות משיכה משונות, מנופף בידו קדימה ואחוריה ונוקש באצבעותיו, בתיאום עם המוזיקה שלהם.

למנגינת "מכשי הshedim" ("Ghostbusters")

(כפי שפרד וג'ורג' וויזלי ביצעו על הקאוו, ולי ג'ורדן שר).

אדון אופל רע?

אנא אל תירא

למי מיד תקרא?

"הארי פוטר!" צעק לי ג'ורדן, מלווה בתרועות קאוו, בעוד האחים וויזלי שרו יחדיו בחירות ניצחן את הפזמון.

מוות במהרה?

לא כזה נורא

למי מיד תקרא?

"האָרי פּוֹטֶר!" היו הרבה יותר קולות צועקים הפעם. הזעוזות וויזלי פצחו ביללה מתמשכת, עכשו מלוויים בכמה מבנייה המוגלים המבוגרים יותר, שייצרו לעצם כלים קתנים משליהם, מותמרים מסכו"ם ביתה הספר, ללא ספק. כשהמוזיקה הגיעה לשיא האשפלה שלה,

האָרי פּוֹטֶר צעק:

אנַיְלָא מְפַחֵד מַאֲדוֹנִי אָוֶל!

ואז היו תרומות עידוד, בעיקר משולחן גְּרִיפִּינְדּוֹר, ועוד תלמידים יצרו כלים לא-מוזיקה משליהם. הזמזום המחריד חזר רם כפלים וגבר לעוד קרשנדו נוראי:

אנַיְלָא מְפַחֵד מַאֲדוֹנִי אָוֶל!

מינרווה הביטה לשני צידיו של שולחן המורים, מפחדת להסתכל אף עם תחששה טובה למדדי לגבי מה שהיא הולכת לראות. טרלוני מנופפת על עצמה בעקבות במניפה, פליטיק מתבונן בסקרנות, האג'ריך מוחא כפיים עם המוזיקה, ספראות חמורות סבר וקווירל בוהה בילד בשעשוע ציני. היישר משמאלה, דמלדור מזומזם איתם; והישר מימינה סנייפ אווחז בגביע הין הריק שלו, מפרקיו לבנים, חזק כליכך שהכסף העבה התחל להתעוות.

בְּגִלִּימָה שְׁחוֹרָה?

מְשִׁימָה מְרָה?

לְמַיְ מִיד תִּקְרָא?

הָאָרי פּוֹטֶר!

גּוֹדִילָת תְּבֻעָה?

עֲרָפֶד בּוֹחֵשׁ קְדָרָה?

לְמַיְ מִיד תִּקְרָא?

הָאָרי פּוֹטֶר!

שפתייה של מינרואה התקבעו לכו דק. היא תחליף כמה מילים עם הזרועות לבית וויזלי על החלק האחורי, למקורה שם טעו להזכיר שהיא חסרת-כוח מאחר והוא היום הראשון ללימודים ולגראפינדר אין נקודות לאבד. אם לא אכפת להם מריותוקים היא תמצא משהו אחר.

ואז, בנסיבות אימה פתאומית, היא הביטה לכיוון סורוס, לבטה הוא מבין שלפוטר אין מושג למי זה כוון –

ארשת פניו השתנתה והגיעה לסוג של אידישות נעימה. חיווך קלוש ריקד על שפתיו. הוא הסתכל על הארי פוטר, לא על שולחן גראפינדר, וידיו החזיקו את השאריות המועלות של מה שנראתה כאילו היה פעם גביעין.

והארץ צעד קדימה, מניע את ידיו ורגליו לפיה התנוועות של ריקוד מכשחי השדים, מקפיד להמשיך לחיק. זו הייתה בדיחה עשויה היטב, היא חפסה אותו לא מוכן לחЛОטן. המעת שהיא יכול לעשות זה לזרום אתכם ולא להרים הכל.

colm הריעו לו. זה גרם לו לחוש ברזמנית חמימות בפנים וגם קצת רע.

הם הריעו לו בגלל משימה שביצע כשהיא בן שנה. משימה שהוא לא באמת סיים עדין. איפה שהוא, איך הוא, אדון האופל היה עדין בחיים. האם הם היו מריעים באותו מידה אם ידעו זאת?

אבל כוחו של אדון האופל בן נשבר כבר פעם אחת.

והארץ יגן עליהם שוב. אם אכן הייתה נבואה וזה מה שהוא אמרה. בעצם, הוא יעשה זאת בלי קשר למה שאף נבואה ארורה אומרת.

כל האנשים האלה, מאמנים בו ומריעים לו – הארי לא יכול לחת להזדהות שקר. להבליח ולהיעלם כמו כליכך הרבה ילדי פלא אחרים. להיות אכזבה. להיכשל ולא לעמוד במוניטין שלו בסמל של האור, לא משנה איך קיבל את המוניטין הזה. הוא עומד

בציפיות שלהם, בודאות, במאה אחזה, לא משנה כמה זמן זה ייקח. ואז ימשיך ויעבור את הציפיות שלהם, ויגרום לאנשים לתחהות, במבט לאחרו, איך היו יכולים לבקש כל-כך מעט ממנו. והוא צעק לכולם את השקר שהוא המציא כי זה הסתדר עם הקצב והשיר דרש זאת:

אני לא מפחד מאדוני אופל!

אני לא מפחד מאדוני אופל!

הארי הלך את צעדיו האחוריים למצנפת המיוון כשהמווזיקה הסתימה. הוא קד למסדר התהוו שבסולחן גרייפינדור, ואז פנה וקד לצדיו השני של האולם, וחיכה שהתרועות והצחקרים יפסיקו...

* * *

פרק בונוס #3 : סיום אלטרנטיביים ל'מודעות עצמית'

(הערה הסופר:) ההצעה לספר את כל העלילה למי שנחש מה מעולם לא קרה בעבר' העלתה הרבה ניסיונות מעניינים. התוספה הראשונה נלקח יישורות מהתשובה האהובה עליו אישית. השני מבוסס על ההצעה למה ש'מעולם לא קרה בעבר', השלישי הוא שילוב של שניים אחרים, הרבייע על הסקירה של אחת ההצעות של פרק 10. האחרים שלי. כל מי שמעוניין לחת את אחד הרעיונות שלי, במיוחד האחרון, ולהמשיך אותם, מוזמן. ולפנוי שאני מקבל 100 תלונות מתרעמות, כן, אני מודע לכך שהגוף המחוקק של בריטניה הוא בית הנבחרים הבריטי.

* * *

...בירכתי מוחו הוא תהה אם מצנפת המיוון באמת מודעת במובן של "מודעת למודעות שלה עצמה", ואם כן, האם היא מסופקת מכך שיוצאה לה לדבר רק עם ילדים בני אחת-עשרה פעם בשנה. השיר שלה רימזו שכן: אני מצנפת המיוון, הידד, ישנה כל השנה

ועובדת יום אחד ...

כאשר השתרורה דממה באולם פעם נספתה, הארוי ישב על השרפף והניח בזיהירות על ראשו את חפץ הקסם העתיק והטלפתית בן 800 השנה.

ఈ הוא חשוב בכל כוחו: אל תמיini אותו עדיין! יש לי שאלות שאני חייב לשאול אותה! האם אי פעם הטילו עליי אובליוויאטה? האם מינית את אדון האופל הילד ואת יכולת לספר לי על החולשות שלו? את יכולה לומר לי למה קיבלתי את התואם של שרביטו של אדון האופל? האם רוחו של אדון האופל כבולה לצלקת שלי וזואת הסיבה שאני כועס כלכך לפעמים? אלו השאלות הכחישובות, אבל אם יש לך עוד רגע אולי תוכל לספר לי איך אפשר לגלות מחדש את הקסמים האבודים שייצרו אותה?

ומצנפת המיוון ענתה, "לא. כן. לא. כן ולא, בפעם הבאה אל תשאל שאלות כפולות. לא." וביקול רם, "רייבנקלו!"

* * *

"אוֹי וָאָבָוִי. זֶה מְעוּלָם לֵא קַרְהָ בְּעֵבֶר ..."

מה?

"אַנְיַ אַלְרָגִית לְשָׁמְפּוֹ שְׁלֵךְ –"

ואז מצנפת המיוון התעתשה ב"האציזו!" אדריך שהדחד באולם הגדול.

"ובכן!" דמלבדור קרא בלבבות. "נראה שהארוי מווין לבית החדש, אציזו! מַקְגּוֹנְגָּל, את תשרטוי כראש הבית אציזו. כדי לך למהר עם הסידורים של השיעורים וחומר הלימודים של אציזו, מהר היום הראשון!"

"אבל, אבל, אבל," גמגמה מַקְגּוֹנְגָּל, מוחה בבלבול כמעט מוחלט, "מי יהיה ראש בית גְּרִיפִּינְדּוֹר?" זה כל מה שהוא יכול להזכיר עלייו, היא הייתה חיה בית לעצורת זה איכשהו... דמלבדור הניח אצבע על לחיו, נראה מהוירה. "סניפּ."

צורהת המכחאה של סנייפ' כמעט הטביעה את של מקגונגל, "או מי יהיה ראש בית סליית'רין?"
"האגיריד".

* * *

אל תמיini אותי עדיין! יש לי שאלות שאני חייב לשאול אותה!
האם איד'עם הטילו עלי אובליוויאטה? האם מינית את אדון האופל בילד ואת יכולה לספר לי על החולשות שלו? את יכולה לומר לי למה קיבלתי את התואום של שרביטו של אדון האופל?
האם רוחו של אדון האופל כבולה לצלקת שלי וזואת הסיבה שאני כועס כלכך לפעמים? אלו השאלות הכח' השובות, אבל אם יש לך עוד רגע אולי תוכל לספר לי איך אפשר לגלוות מחדש את הקסמים האבודים שייצרו אותה?

היתה הפסקה קצרה.

שלום? האם אני צריך לחזור על השאלות?
מצנפת המיוון צראה, קול גבוה מהריך שהדר ברחובות האולם הגדול וגרם לרוב התלמידים להצמיד את ידיהם לאוזניהם. ביללת ייאוש, היא נותרה מראשו של הארי וזחה לאורך הרצפה, דוחفت את עצמה בעזרת הקצה שלה, והגיעה לחצי הדרך לשולחן המורים לפני שהתפוצצה.

* * *

"סליית'רין!"

בראותו את מבט האימה על פניו של הארי, פרד וויזלי חשב מהר יותר משחשב איד'עם בחיו. בתנועה אחת הוא שלף את שרביטו, לחש "סילנץ'", או "שנהאטקלין!", ולבסוף "וונטראיליקו!"

"סתם צחקי!" אמר פרד וויזלי. "גראיפינדור!"

* * *

"אוֹי וָאָבָוִי. זֶה מְעוּלָם לֹא קָרָה בַּעֲבָר..."

מָה ?

"בָּדָרֶךְ כָּל אֲנֵי אָפָנָה שָׁאָלוֹת כָּאֵלה לְמִנְחָל, שִׁוּכָל לְשָׁאָול אָוֹתִי
בְּחוֹרוֹה, אָם יַרְצָח. אָבָל חָלָק מְהִימָּדָע שְׁבִיקָשָׁת הָוָא לֹא דָק מַעַל
רַמְתַּת הַמְשֻׁתְמָשׁ שֶׁלְךָ, אָלָא גַם מַעַל זוֹ שֶׁל הַמִּנְחָל."

אָיך אָנֵי יִכּוֹל לְהַעֲלוֹת אֶת רַמְתַּת הַמְשֻׁתְמָשׁ שֶׁלְךָ ?

"אַנְיִי חֹשֶׁשׁ שָׁאֲנֵי יִכּוֹל לְעָנוֹת עַל שָׁאֵלה זוֹ בַּרְמַת הַמְשֻׁתְמָשׁ
הַנוֹּכְחִית שֶׁלְךָ".

מָה הַאָוְפָצִיוֹת הַאָפְשָׁרִוֹת לַרְמַת הַמְשֻׁתְמָשׁ שֶׁלְךָ ?

אַחֲרֵי כֵּן, זֶה לֹא לְקָח זָמָן רַב -

"ROOT!"

* * *

"אוֹי וָאָבָוִי. זֶה מְעוּלָם לֹא קָרָה בַּעֲבָר..."

מָה ?

"הִיִּתִי צָרִיכָה כָּבֵר לְהַגִּיד לְתַלְמִידּוֹת שָׁהֵן אִימָהוֹת - יִשְׁבּוּר אֶת
לְבָךְ לְדַעַת מָה רַאַתִּי בְּמוֹחֵן - אָבָל זוֹ הַפָּעָם הַרְאָשׁוֹנָה שָׁאַיְפָעָם
הִיה עַלְיִי לְסִפְרֵל לְמִישָׁהוּ שֶׁהָוָא אָב".

מָה ?

"דְּרָאָקוּ מַאֲלָפּוּי בְּהַרְיוֹן. מַמְּךָ ."

מַהְהַהַהַהַהַה ?

"אַנְיִי חֹזְדָת, דְּרָאָקוּ מַאֲלָפּוּי בְּהַרְיוֹן. מַמְּךָ ."

אָבָל אֲנָחָנוּ רָק בְּנֵי אַחֲתַעֲשָׂרָה -

"לְמַעַשָּׂה, הָגֵל הָאָמִתִּי שֶׁל דְּרָאָקוּ הָוָא שְׁלֹושׁ עַשְׂרָה ."

אָי-אָבָל גְּבָרִים לֹא יִכּוֹלִים לְהִיכְנָס לְהַרְיוֹן -

"וּבְתַּחַת לְבָגְדִּים הָאָלָה .".

אָבָל אָף פָּעָם לֹא קִימְנוּ יִחְסִי מִין, טִיפְשָׁה !

**

פָּרָקִי תְּוִינוֹ ۱, ۲, ۳

"היא מהקה לך את הזיכרון אחרי האונס, אידיוט!"
הארי פוטר התעלף. גופו חסר ההכרה נפל מהשרפרף בקול
חבטה עמו.

"רַיִבְנֶקְלוֹ!" קראה המצנפת ממורום מושבה על גבי ראשו. זה
היה אפילו מצחיק יותר מהרעيون הראשון שלו.

* * *

"גַּמְדוֹן!"

הא? האריה זכר שדראקו הזכר 'גמדונייבית', אבל מה זה היה
בדיווק?
לפי המבטים המשותומים שעלו על הפנים מסביבו, זה לא היה
משהו טוב -

* * *

"פְּנַקְיִיקִים!"

* * *

"נְצִינְגִּים!"

* * *

"אוֹי וָאָבָוי. זה מעולם לא קרה בעבר..."
מה?

"מעולם לא מינתי מישחו שהיה גלגול של גודליק גַּרְיְפִינְדְּזָו
וגם סלאזר סְלִיטְלִין וגם נארוטו."

* * *

"אַטְרִידִס!"

* * *

"עֲבֹדַתִּי עֲלֵיכֶם שׁוֹב ! הַפְּלַפְאָף ! סְלִיתְרִין ! הַפְּלַפְאָף !"

* * *

"תוֹתִים כּוֹשִׁים !"

* * *

"קָאָאָאָאָאָאָאָן !"

* * *

בשולחן המורים, דמלבדור המשיך לחיה במאור פנים; ציללים מתחתיים קטנים הגיעו לפרקims מכיוונו של סנייפ, בעודו מגלגל בעצתיים את מה שפעם היה גבעץ יין כסוף; ומינרווה מַקְגּוֹנְגָּל אחזה בדוכן באחיזה מלכנית-פרקים, יודעת שהתחווה המידבק של הארי פוטר זיהם את מצנפת המיין עצמה.

תרחיש אחר תרחיש רצוי במוחה של מינרווה, כל אחד גרווע מהקודם. המצנפת תגיד שהארי מאוזן מדי בין הבתים מכדי למיין, ותחליט שהוא שייך לכולם. המצנפת תכריז שמוועו של הארי מזורך מדי בשבייל להיות ממזורך. המצנפת תדרוש שהארי יסולק מהוגוורטס. המצנפת תיכנס לתרדמתה. המצנפת תתעקש שבית חדש בשם 'אבדוון' יוקם רק כדי להתמודד עם הארי פוטר, ודמלבדור יגרום לה לעשות את זה...

מינרווה זכרה מה שהארי אמר לה באותו טiol הרה אסונ לסתמת דיagon, על... כשל התכנון, היא חשבה שזה היה... ואיך שאנשים היו יותר מדי אופטימיים בדרך כלל, אפילו כשהשיבו שהם פסימיים. זה היה מסוג המידע שרדרף את מוחך, דוגר בו ומשחרר סיוטים...

אבל מה היה הדבר הגדוע ביותר שי יכול לקרוות? טוב... במרקחה הגרוע ביוותル, המצנפת תמיין את הארי בבית חדש לגמרי. דמלבדור ידרוש שהיא תעשה את זה - תקים בית חדש

רק בשבילו – והיא תצטרכ לסדר מחדש את כל זמני השיעורים ביום הראשון של השנה. ודמלדור יסיר אותה מראשת בית גרייפינדור, ויתן את ביתה האחוב ל... פרופסור בינס, הרוח שלימדה היסטוריה; והיא תוצב כראש בית אבדון של הארי; והיא תנסה לשואת תחת לילד פקודות, תוריד נקודה אחרי נקודה ללא תועלת, בזמן שהיא תואשם באסון אחרי אסון.

האם זה היה המקרה הגروع ביוור?

מינרווה בכנות לא ראתה איך זה יכול להיות גרווע מכך.
ואפילו במקרה הכני הכני גרווע – לא משנה מה קרה עם הארי –
הכל ייגמר בעבר 7 שנים.

מינרווה חשה את פרקייה מרפים לאט מהחיזם מלכינתה
המפרקים בדוכן. הארי צדק, הייתה איזו מן נחמה בלכיביט הישר
לעומקים הרחוקים ביותר של האפליה, ולדעת שהתחמודדת עם
פחדין הנוראים ביוור ועכשו את מוכנה.

השקט המתוח הופר על ידי מילה אחת.

"מנהל!" קראה מצנפת המيون.

בשולחן המורים, דמלדור קם, פניו מבולבלות. "כן?" הוא
פנה למצנפת. "מה קרה?"
"לא דיברתי אליך", אמרה המצנפת. "מיינתי את הארי למקוםו
בהוגוורתס אליו הוא הכני שיין, שהוא משרד המנהל –"

פרק 2 ב' אליטם בדמפיק

"מעניין מה הבעיה שלו",

* * *

"טורפין, ליסה !"

לחושש לחושש הארי פוטר לחושש לחושש סליפת'רין
לחושש לחושש לא, באמת, מה לעוזאל לחושש לחושש...
"רייבּנְקָלוּ !"

הארי הצטרכ' למחייאות ה cpfים שקיבלו את פני הילדה שהלכה
בכינויו של עבר שולחן ריבּנְקָלוּ, שלו גלומותיה משנים את צבעם
לכלול כהה. ליסה טורפין נראתה קרוועה בין הדחף לשבות כמו
שיותר רוחוק מהארי, ובין הדחף לריין אליו, להיזחף לצדוו
ולחתחל להוציא ממנה תשובה בכוון.

להיות במרכזו של אירוע יוצא דופן ומסקרן, ואז להתמיין לבית
ריבּנְקָלוּ, לא היה שונה מאוד מלheitבל ברוטב ברוביקיו ואז
להיזוק לתוך בור מלא בחתולותים מורעבים.

"הבטחתי למצנפת המיין לא לדבר על זה", לחש הארי בפעם
הטרילيون.

"כן, באמת."

"לא, באמת הבטחתי למצנפת המיין לא לדבר על זה."
בסדר, הבטחתי למצנפת המיין לא לדבר על הרוב, והשאר
אישיו, כמו שעלה היה, אז תפסיק לשאול".

"רווצה לשמע מה קרה ? בסדר ! הנה חלק ממה שקרה ! אמרתי
למצנפת שפרופסור מקונגניל אימיה להעלות אותה באש והוא
אמרה לי להגיד לפרופסור מקונגניל שהיאILDONOT חזופה ושלא
תדחוף את האף לעניינים שלה !"
אם אתה לא הולך להאמין למה שני אומרים אז למה אתה בכלל
שואל ? "

"לא, גם אני לא יודע איך הבsti את אדון האופל ! תודיע לי
אם תבין איך עשית את זה !"
"שקט ! " צעקה פרופסור מקונגניל מהפודים ליד שולחן
המורים. "בלוי דיבורים עד שמשתיהם טקס המيون !"
היתה דעתכה קצרה בעוצמת הרעם, כשהcolsם חיכו לראות אם
היא תנקוב באיזומים ספציפיים ואמנים, ולאחר מכן שבו
הלחושים לעוצמת הקודמת.
ואז קם היישיש כסוף הזקן מכיסא הזהב הגדול שלו כשהוא
מחיך בעליות.

דממה מוחלטת. מישחו תקע בהארי מרפק עצבני כשהוא ניסה
להמשיך לדבר, והארי קטע את עצמו באמצעות המשפט.
האיש הזקן ומלא העליונות התישב בחזרה בכיסאו.
תשוכות לעצמי : לא להתחספק עם דמלדור .

הארי עדיין ניסה לעכל את כל הדברים שקרו במהלך התקורת
עם מצנפת המيون. ואחד הבולטים שבהם היה מה שקרה ברגע
שהארי הסיר את המצנפת מראשו ; באותו רגע הוא שמע לחישה
חלשה שכאילו הגיעה משום מקום, שהוא שנשמע כמו לחושש של
נחש ושפת בני אדם בו זמנית, לחישה שאמרה, "בדרכות מססלית'ידין
לസסלית'ידין : אם תבקשש את ססודותי, דבר עם הנחשש שששלוי ."
להארי הייתה חשששה שזה לא היה אמרו להיות חלק מטהיליך
המיון הרשמי. ושהזה היה לנפרד שהוסיף סלאר סלייט'ירין בזמן
יצירת המצנפת. ושהמצנפת עצמה אינה יודעת על קיומו. והוא
הופעל ברגע שהמצנפת אמרה "סלייט'ירין !", פלוס מינוס עוד כמה

תנאים. ושריבִּיבְּגַנְקָלוּ כמווהו ממש ממש לא היה אמור לשםיע את זה. ושם הוא יכול למצואו איזו דרך מהימנה להשביע את דראקו לסתודיות כך שיוכל לשאול אותו על זה, זה יהיה רגע מצוין לרגום מין צחוק.

וואו, אתה מחליט לא ללכט בדרך שתוביל אותך להיות אדון אופל והיקום מתחילה לשחק איתך משחקים בשנייה שהמצנפת יורדת לך מהראש. יש ימים שפשוט לא משחלם להילחם בגורל. אולי אהבה עד מחר עם ההחלטה שלי לא להיות אדון אופל.

"גְּרִיפִּינְדּוֹר!"

רון וויזלי קיבל הרבה מחייאות כפויים, ולא רק Männer גְּרִיפִּינְדּוֹר. משפחתו וויזלי הייתה נראית די אהובה פה. לאחר רגע חיכון הארי והחל למחוא כפיים יחד עם האחרים.

מצד שני, אין כמו היום כדי להפנות את גבו אל הצד האפל. שילכו לעזוזל הגורל והיקום. הוא יראה למצנפת הזאת מה זה.

"זָאַבְּיָנִי, בְּלִיאָז!"

דממה.

"סְלִיטְצִין!" צעקה המצנפת. הארי מחה כפיים גם לזאבני, כשהוא מתעלם מהמבטים המוזרים שקיבל מכלם, כולל זאבני.

לא הוקרא אף שם נוסף, והארי קלט ש"זאבני, בליאז" באמת נשמע די קרוב לסוף האלבנית הלטינית. יופי, עכשו הוא מחה כפיים רק לזאבני... נו, טוב.

דמלבדו קם שוב והחל ללקת לכיוון הפודויום. נראה שהם עומדים לזכות בנואם -

ואז הכתה בהاري השראה לניסוי מבריך.

querמַיּוֹנִי אמרה שדמלבדו הוא הקוסם החזק ביותר בעולם, נכון?

הארי הושיט יד לתוך הנרתיק שלו ולחש, "מין צחוק. כדי שמיין הצחוק יעבד, הוא יהיה חייב לגורום לדמלבדו

להגיד שהוא ככל-כך מגוחך במהלך הנאום שלו שאפילו במצב המוכנות המנטלית של הארי, הוא עדיין ייחנק. שהוא כמו שכל תלמידי הוגוורטס חיברים לכלת עירומים כל השנה או שכולם הולכים לשנות צורה לחותלים.

אבל אם מישחו בעולם מסוגל להתנגד לכוחו של מיז'ן הzechok, הרי זהה דמלדור. כך שגם זה יעבד, משמעות הדבר היא שמיין הzechok הוא **בלתי מנועץ**.

הארי משך את הלשונית של מיז'ן הzechok מתחת לשולחן, בניסיון לשמור על חשאות. הפחתת השמיעה קול פתיחה שקט.

כמה رجالים פנו להביט בו, אבל במהרה הם פנו בחזרה אל – "ברוכיים הבאים ! ברוכיים הבאים לשנה חדשה בהוגוורטס !" אמר דמלדור, אשר חירך אל התלמידים, זרועות פתוחות לרווחה, כאלו מעולם לא שמח כל-כך לפניו שראה את כולם שם.

הארי לגם לגימה ראשונה ממיין הzechok והניח שוב את הפחתת מידו. הוא יבלע את המשקה קצת בכל פעם וינסה לא להיחנק, לא משנה מה דמלדור יאמר –

"לפנוי שנפתח בסעודה, הייתי רוצה להגיד כמה מילים, ואלו הן : **פטפטותים ! בלאכוש ! קווקו ! שפיין ! תודה !**"
קולם מהאו כפים והריעו, ודמלדור חזר לשכת.

הארי ישב קפוא, המשקה מטפטף מזוויות פיו. לפחות הוא הצליח להיחנק בשקט.

הוא ממש ממש לא היה צריך לעשות את זה. מדרדים כמה ברגע זה נעשה **שנייה** אחת אחרי שכבר מאוחר מדי.

בדיעבד, הוא נראה היה צריך לשים לב שימושו לא בסדר כשחשב שכולם ישנו צורה לחותלים... או אפילו לפני זה, להזכיר בתזוכותיו שלו לעצמו לא להתעסק עם דמלדור... או בהחלטה החדששה שלו להיות מתחשב יותר כלפי אחרים... או אולי אם היה לו **קמצוע אחד של היגיון** בראיא...
זה היה אבוד. הוא היה רקוב מיסודה. יחי אדון האופל הארי. אי

אפשר להילחם בגורל.

מיישו שאל את הארי אם הוא בסדר. (אחרים התחילו למלא את צלחותיהם באוכל, שהופיע באורה פלא על השולחן, שיהיה). "אני בסדר", אמר הארי. "תסלחו לי... אממם... זה היה נאום..."

רגע מצד המנהל? אף אחד מכם לא נראה... מופשט במיווחד..." "אה, דמלדור משוגע, כמובן", אמר ריבקן קלואן מבוגר יותר שישב לידו ושהציג את עצמו קודם לכך בשם שהארי לא טרח אפילו לנסות לזכור. "כפי מWOOD, קוסם חזק בטירוף, אבל מהחרפין לגמרי". הוא השתתק. "בשלב מסוים אני ארצה לדעת למה נזול לך מהפה נזול ירוק ואז נעלם, אבל בטח הבטחת למצוות המيون לא לדבר גם על זה".

הארי בקושי הצליח להתחפל שלא להשפיף מבט אל פחית מין הצחוק המפלילה שבידו.

אחרי הכל, מין הצחוק לא יצר את הכוורת עליו ועל דראקו בהפקפן משום מקום. דראקו הסביר אותה בצורה שגרמה לה להיראות כאילו נכתבת... באופן טבעי? כאילו המין שינה את העבר כך שהכל יתאים?

הארי דמיין את עצמו מטיח את מצחו בשולחן וממש שמע במוחו את הטראה, טראח, טראח.

תלמידה אחרת הנמיכה את קולה ללחישה. "שמעתי שדמלדור הוא בעצם גאון שמושך בחוטאים רבים מהחורי הקלעים ומשתמש בטירוף שלו כמספר כיסוי כדי שאף אחד לא יחשוד בו." "גם אני שמעתי את זה", לחשה תלמידה שלישיית, ודרכה התקבלו בהנחיונם חטופים מצד חברות השולחן.

הארי לא היה מסוגל להטעלם מזה.

"אני מבין", לחש הארי, שהنمיך גם הוא את קולו. "או כולם יודעים שדמלדור הוא בעצם גאון נסתה."

רוב התלמידים הנהנו. אחד או שניים נראו מהוורדים לפתח, כולל התלמיד המבוגר יותר שישב ליד הארי.

אתם בטוחים שהוא שולחן *לייבנקלו*? הצליח הארי להתפקיד
שלא לשאול בקורס.

"مبرיך!" לחש הארי. "אם כולם יודעים, אף אחד לא יחשוד
שהזה סוד!"

"בדירוק", לחש אחד התלמידים ואוז קימט את מצחו. "רגע,
משהו פה לא נשמע נכון –"

הבחנה: האחוון הדס של תלמידי הוגוולדטס, קרי בית
לייבנקלו, הוא לא הוכחנית הכי אקסקלוסיבית בעולם לילדי
מחוננים.

אבל לפחות הוא למד עובדה חשובה היום. מין הצחוק הוא כל-
יכול. זה אומר...

הארי מצמצץ בהפתעה כשהומו עשה סופי-סוף את הקישור
הברור.

...זה אומר שברגע שהוא למד לחש שיכول לשנות זמנית את
חוש ההומו שלו, הוא יוכל לעשות כל דבר שירצה אם יצליח
להפוך רק את הדבר האחד הזה למפתח מספיק כדי לגרום לו
להשתנק ואוז ישתה פחיתה של מין צחוק.
טוב, זה היה מסע קצר לאלהות. אפילו אני ציפיתי שייקח לי
יותר זמן מאשר היום הראשון בבית הספר.

אבל כשחובבים על זה, הוא גם הרס את הוגוולדטס תוך פחות
מעשר דקות מרגע שמוין.

הארי רגש חרטה מסוימת על כף – מרליין יודע מה מנהל
משוגע עשה עכשו לשבע שנות הלימוד שלו – אבל הוא לא היה
יכול שלא להרגיש גם קמצון של גאויה.

מהר. מהר לכל המאוחר הוא יפסיק ללכת בדרך שמובילה
לאדון האופל הארי. מחשבה שנעשתה מפחידה יותר מדקה לדקה.
ועם זאת, אילשחו, גם יותר ויותר קורצת. משהו בו כבר התחיל
לדמיין את מדי המשרחותים.

"תאכל", נהם התלמיד המבוגר שישב לידו ותקע לו מפרק

בצלעות. "אל תהשוו. תאכל". "

הארי התחל לחשוף את צלחתו אוטומטית במא ששהיה מולו, נקיות כחולות עם חתיכות קטנטנות זוהר, שיהיה.

"על מה חשבת עכשו, מצנפת ה – ?" פתחה פדמה פאטיל, עוד

את מתלמידי השנה הראשונה בריביִקְןָקְלוֹ.

"אין מציקין בשעת הסעודה !" אמרו במקהלה לפחות שלושה אנשים.

הארי גילה שהוא ממש מקווה שהרעיון החדש שלו

לא באמת יעבד. ושמיין הצחוק עובד באיזו צורה אחרת ואין לו

באמת יכולת בלתי מוגבלת לשנות את המציאות. זה לא שהוא לא

רצח להיות כל-יכול. הוא פשוט לא היה מסוגל לחיות בикום

שבאמת פועל כהה. היה משחו לא מכובד בעלייה לגדרה בעוזה

שיםושים מתחכם במשקאות תוססים.

אבל הוא כן עמד לבחון זאת באמצעות ניסוי.

"אתה יודע", אמר התלמיד המבוגר שישב לידיו בקהל נעים

לmdi, "יש לנו שיטה להכricht אנשים כמוך לאכול. אתה רוצה

לגלות מהי ?"

הארי נכנע והתחילה לאכול את הנקיות הכהולה שלו. היא

הייתה די טעימה, במיוחד החתיכות הזוהר.

ארוחת הערב החלפה ב מהירות מפתיעה. הארי ניסה לטועם

פחות קצת מכל אחד מהמאלים המוזרים החדשניים שראה.

הסקרנות שלו לא יכולת לשאת את המחשבה שלא ידע מה הטעם

של משחו. מזל שזאת לא הייתה מסעדה, שם חיבטים להזמין רק

דבר אחד ולעולם לא מגלים מה טעם של שאר הדברים בתפריט.

הארי שנא את זה, זה היה כמו חדר עינויים בשביב כל אדם עם

ニיצוץ של סקרנות: גלה ורק אחת מהtellomot שברשיימה הזאת, מה

זה זה !

ואז הגיע הזמן לקינה, שהארי שכח לגמרי לשמור לו מקום.

הוא ויתר אחרי שרגם חתיכה קטנה של טארט דבשה. שאר הדברים

בטוח יוגשו שוב לפחות פעמיים אחת במהלך שנת הלימודים.
או מה בדיק נכלל בראשימת הדברים שעליו לעשות, מלבד
דברים וגילים שקשורים ללימודים?

משימה 1. תחקור לחשים משני תודעה כדי שתוכל לבחון את
מיצ' ההצעה ולבירר אם באמת גילית דרכ' להפוך לכלי-כול. בעצם,
פשוט תחקור כל סוג של קסמי תודעה שאיתה מצליח למצוא.
התודעה היא יסוד הכוח שלנו לבני-אדם; כל קסם שמשפיע עליה
הוא קסם מהסוג הכי חשוב.

משימה 2. בעצם זאת משימה 1 והקדמתה היא משימה 2. תעבור
על מדפי הספרים בספריות של הוגו-רטס ושל בית ריבנשטיין, תלמוד
להכיר את מערכת הקטלוג שלהם ותדאג לקרוא לאלהות את השמות
של כל הספרים. מעבר שני: תקרא את תוכן העניינים של כל
הספרים. שף פעלת עם הרמיוני, שיש לה זיכרון הרובה יותר טוב
משליך. תברר אם יש בהוגו-רטס מערכת השאלות ביחס ספריתית
ותבדק אם שניים, במיוחד הרמיוני, יכולים לבקש גם בספריות
האחרות. אם לบทים אחרים יש ספריות משל עצמם, תברר איך
אפשר להגיע אליהן בצויה חוקית או בחשאי.

אפשרות 3א: תשבייע את הרמיוני לسودיות ותחילה לחקור את
"מלית-דרין לסלית-דרין": אם תבקש את סודותי, דבר עם הנחש
שלוי. בעיה: זה נשמע סודי ביותר ויכול לעבור די הרבה זמן עד
שתיתקל באקראי בספר שמיכיל רמז.

משימה 0: תבודק אילו לחשי חיפוש ואחיזה מידע קיימים, אם
בכל. לחשי ספרייה איננו חשובים באותה מידת כמו לחשי
תודעה בסופו של דבר, אבל נמצאים בעדיפות הרבה יותר גבוהה.

אפשרות 3ב: תחפש לחש שישבייע את דראקו לسودיות או
שתודא באמצעות קסומים את כנותה של הבטהתו של דראקו
לשמוד סוד (ודיטסום?), ואז תשאל אותו על ההודעה של
סליית-דרין...

בעצם... להאריך הייתה הרגשה די רעה בקשר לאפשרות 3ב.

ועכשיו כשחשב על זה, לא הייתה לו הרגשה כללן טובה גם לגבי אפשרות 3א.

הארי נזכר במאה שהיא אולי הרגע הכى גרווע בחיוו הקצרים, השניות הארכוכות ומקפיאות הדם מתחת למצחנה, כשחשב שכבר נכשל. הוא ייחל אז לחזור רק כמה דקות אחורה ולשנות משהו, כל דבר שהוא, לפניו שהיה מאוחר מדי...
ואז החברר שבכל זאת לא מאוחר מדי.
משאלתו התגשמה.

אי אפשר לשנות את ההיסטוריה. אבל אפשר לדאוג שהיא תצא כמו שצrik מלכתחילה. לעשות משהו אחרות כבר בפעם הראושונה. כל העסוק הזה עם חיפוש הסודות של סליית'רין... נראה בהחלט כמו סוג הדברים שבבוד שננים תניד עלהם מבט לאחר, "תאתה הנקודה שבה הכל תתחיל להשתבש".
ואז הוא ייחל נואשות ליכולת לחזור בזמן ולקבל החלטה אחרת...

משאלתו התגשמה. ומה עכשו ?
הארי חיך לאטו.

זו הייתה מחשבה דילא אינטואיטיבית... אבל...
אבל הוא יכול. לא היה שום כל שאומר שאסור לו. הוא יכול פשוט לעמוד פנים שהוא לא שמע את הלחישה הקטנה הזאת. לחת ליקום להמשיך בדיקוק באוטה הדרך שבה היה ממשיך לו לא קרה אותו רגע קרייטי. עשרים שנה מאוחר יותר, זה בדיקוק מה שהוא היה מיהיל נואשות שהיה קורה עשרים שנה קודם לכן, ועשרים שנה לפני עשרים שנה מאוחר יותר זה בדיקוק הרגע הזה. לשנות את העבר הרחוק זה קל; פשוט צריך לחשב על כך בזמן. או... וזה היה אפילו עוד פחות אינטואיטיבי... הוא יכול אפילו לידע את... פרופסדור מקגנינג, נגיד, במקום את דראקו או הרמיגוני. והוא יוכל לאסוף כמה אנשים טובים ולהסיר מהמצנפת את הלחש הנוסף הקטן הזה.

כל הכבוד. זה נשמע כמו רעיון ממש טוב ברגע שהארי חשב עליו.

כלכך ברור בדיעד, ועם זאת אייכשהו הוא לא חשב על אפשרויות גג ריד עד אותו הרגע.

הארי העניק לעצמו נקודה בתכנית למיגור אדון האופל הארי. המתיicha שהמצנפת עשתה על השבונו הייתה אכזרית ביותר. אבל אי אפשר להתחוויה עם התוצאות מנקודות מבט תוציאתנית. החוויה הזאת בהחלט העניקה לו הבנה טובה יותר של נקודות המבט של הקורבן.

משימה 4 : תנתנצל לפני נויל לונగבוטום.

אוקיי, הוא בשוונג עצשו, הוא פשוט צריך להמשיך. בכל יום ובכל דבר אני הופע ליותר ויותר מואר...
רוב סובביו של הארי כבר הפסיקו לאכול והכלים שבהם הוגשו הקינוחים החלו להיעלם, ואיתם גם הצלחות המכלכליות.

כשל הצלחות נעלמו גם דמבלדור שוב מכיסאו.

הארי לא היה מסוגל שלא להרגיש את הדחף לשთות עוד מין חוק.

אתה **בטע צוחק עליי**, חשב הארי לחלק הזה בעצמו.
אבל הניסוי לא נחשב אם תוכזותיו לא שוחזרו, נכון? והນזק כבר נעשה, לא? הוא לא רוצה לראות מה יקרה הפעם? מה, הוא לא סקרן? מה אם הוא יקבל תוכזהה שוניה?
היי, אני מוכן להתעורר שאתה חלק במוח שלי שדחף אותך להסכים למתוח את נויל לונגבוטום.

אםمم... אולי?

זה לא ברור לגמרי שם אני אעשה את זה ואני אתחרט על זה
שנייה אחורי שהיא מאוחר מדי?

אםمم...

כן. אז לא.

"אהם," אמר דמבלדור מהפודיו כשהוא מლטף את זקנו

הכטוף והארון. "עוד כמה מילימ'ים כעת, כשכלכם אוכלים ושתויים.

יש לי מעט הודיעות למסור לכם על תחילת השנה".

"התלמידים החדשניים צריכים לדעת שהכניתה לעיר הסמור אסורה לכל התלמידים. זו הסיבה שהוא נקרא העיר האסור. אם

הוא היה מותר הוא היה נקרא העיר המותר".

ישר ולענין. **חיזורת לעצמי**: העיר האסור הוא אסור.

"כמו כן החבקתי בשם אדון פילץ', השרת, להזיר לכם שאין לעשות קסמים במסדרוניות בין השיעורים. אך למרבה הצער, כולנו יודעים שהוא שאמור להיות ומה שבאמת קורה הם שני דברים שונים. קחו זאת לחשומת לבכם".

אםمم...

"מבחנים לנבחרות הקוידיין" יעירכו בשבוע השני ללימודים. כל המעווניינים לשחק בנבחרת הבית שלהם מתחבקים ליצור קשר עם מدام הווז'. כל המעווניינים לשנות את משחק הקוידיין מהיסוד מתחבקים ליצור קשר עם הארי פוטר."

הארי שאף את הרוק של עצמו וחווה התקף שיעול בדיקת שככל העיניים פנו אליו. איך לעזאזל! הוא לא יצר קשר עין עם דמבלדור בשום שלב... או שכך היה נדמה לו. הוא בהחלט לא חשב על קוידיין' באותו זמן! הוא לא דבר על זה עם אף אחד חוץ מאשר רון וויזלי ולא נראה לו שرون היה מספר למישהו... או שאولي רון רץ להלשן למורה? איך לעזאזל...

"בנוסף, עליי להודיע לכם שהשנה המסדרון הימני בקומת השלישית הוא שטח אסור לכל מי שאינו רוצה למות מות מלא ייסורים. הוא מוגן על ידי סדרה מתוחכמת של מלכודות מסוכנות שעולות להיות קטלניות ואין שום סיכוי שתוכלו לעبور את כולן, במיוחד אם אתם רק תלמידי השנה הראשונה".

הארי כבר היה משותק בשלב זה.

"ולבסוף, אני מברך את קוירינוס קויריל, שהסכימים בגבורה לקחת על עצמו את תפקיד המורה להתוגוננות מפני כוחות האופל

בhogwarts". מבטו של דמלדר סקר את פני התלמידים. "אני מוקוהSCP שכל התלמידים יתיחסו לפרופסור קווירל בנים ובסובלבנות המגייעים לו על השירות העצום שהוא עושה להם ולBITS-הספר ושלא תציקו לנו עם איזושן תלונות קטנניות עליו, אלא אם כן אתם רוצים להחליף אותו."

מה זה היה אמרו להביע?

"אני מפנה כעה את הבמה לחבר הסגל החדש שלנו, פרופסור קווירל, שמעוניין לומר כמה מילימ'."

האיש הצעיר, הרזה והעצבני שהاري פגש לראשונה בקהלת הרותחת עשה את דרכו באטיות לעבר הפודיום כשהוא זורק מבטים מפוחדים לכל הצדדים. הארי זכה להצחה חטופה בחלק האחורי של ראשו, ונראה שפרופסור קווירל מתחילה כבר להקרית, למרות גילו הצעיר.

"מעוניין מה הבעיה שלו?", לחש התלמיד המבוגר שישב ליד הארי. הערות שקטות דומות נלחשו במקומות אחרים לאורך השולחן.

פרופסור קווירל עשה את דרכו אל הפודום ועמד שם מממצץ. "אםמם..." הוא אמר. "אםמם..." ואז נראה שהאווז שלו נטש אותו לחולוטין והוא עמד שם בדממה, מתעוות לפרקים. "נהדר", לחש התלמיד המבוגר. "נראה שמחכה לנו עוד שנה ארוכה בשיעורי התגוננות –"

"ברכות, שוליותתי הצעיריים", אמר פרופסור קווירל בנימה ישנה וחדרות בטחון. "כולנו יודעים שהוגוורתס נוטה לסבול מהסוד מזל מסוים בכל הנוגע לבחירת מורים לתפקיד זהה, ובלי ספק רבים מכם כבר תוהים איזה אסון הולך לפקו אוותי השנה. אני מבטיח לכם שהאסון הזה לא יהיה חוסר יכולת הורה". הוא חייך חיויך דק. "האמינו או לא, זה זמן רב שרציתי לנסת את כוחי כמורה להתגוננות מפני כוחות האופל BITS-הספר hogwarts לכישוף ולקיים. הראשן שלימד את המקבע הזה היה סלאר סליית'רין

בכבודו ובעצמו, ועד סוף המאה הארבע־עשרה היה מקובל שהמכשפים הקרביים הגדולים ביותר מקדשים מזמנם להוראה פה, בלי קשר לתפיסת עולמם. רשיית המורים להתגוננות שלמדו פה בעבר כוללת לא רק את הגיבור הנודד האגדי הרולד שיאה אלא גם את באבא יאגה ה... פתח ציטוט – נצחית – סגור ציטוט. כן, אני רואה שכמה מכם עדין נרעדים למשמע שמה, אף על פי שהיא מתה כבר לפני שיש מאות שנה. זאת הייתה וודאי תקופה מעניינת ללימוד בהוגוורטס, לא כן?"

הארי בלע רוק וניסה לבדוק את גל הרגש שהציג אותו כשפרופסור קווירל התחל לדבר. הנימה המוקפדת שלו גרמה לו להישמע כמו מרצת מאוקספורד, והארי התחל לקלוט שהוא לא יראה את הבית, את אימו או את אביו עד חג המולד.

"אתם וגילים לכך שהמורים להתגוננות הם לא יוצלחים, נוכלים או חסרי מזל. אבל לכל מי שפעם בו מעט חוש היסטורי, להפקיד הזה יש משמעות שונה. לא כל מי שלמד פה היה הטוב ביותר, אבל כל הטוביים ביותר לימדו בהוגוורטס. בחברה נאצלת שכזאת, ואחרי ציפייה כה ארוכה, התבישי להציג את הרף בכל נקודה פרט לשלהות. וכך אני מתכוון שככל אחד ואחד מכם יזכור את השנה הזאת כשהנה שבה למד את שיעורי ההתגוננות הכי טובים שלמדו אי-פעם. מה שתלמידו השנה ישרת אתכם לעד כיסודות מוצקים באמנות ההתגוננות מפני כוחות האופל, לא משנה מי היו וייהו המורים שלכם לפני ואחרי".

פניו של פרופסור קווירל הרצינו. "יש לנו חומר רב להשלים זמן מועט לעשות זאת. לפיכך אני מתוכנן לסתות ממוסכמות ההוראה של הוגוורטס בכמה צורות וכן להציג לתלמידים פעילותות בחירה לאחר שעות הלימודים". הוא השתתק. "אם כל זה לא מספיק, אולי אוכל למצוא דרכים נוספות להפיח לכם מוטיבציה. אתם התלמידים שציפיתי להם ובוטה, ואתם תעשו כמייטב יכולתכם בשיעורי ההתגוננות שציפיתי להם ובוטה. הייתי

מוסיף איום מזועע כלשהו, כמו 'אחרת תסבלו נוראות', אבל זה יהיה ממש קלישאתי, לא כן? אני רוצה להזכיר שאני יצירתי יותר מכך. תודה לכם".

ואז החיים והביטחון נשאבו מפרופסור קיווירל. הפה שלו נפער Caino מצא את עצמו לפתע עומד מול קהל בלתי צפוי, והוא הסתובב ברעד עוויתי ודידה בחזרה לכיסאו, מכובץ Caino הוא עומד לקרוס לחור עצמו.

"הוא נראה קצת מוזר", לחש הארי.

"פחחח", אמר התלמיד המבוגר. "עוד לא רأית כלום".
דמלדור חזר לפודים.

"ועכשיו", אמר דמלדור, "לפני שנלך לישון, הבה נשיר את המנון ביתהספר! שכט אחד יבחר במנגינה ובמילילים האהובות עליו ונתחיל"

פרק ๕

פָּאָלִית כְּלָקִיטִית

הערת המחבר: בלי פאניקה. אני נשבע בזאת חגייגת שלכל
ההתרחשויות בפרק יישנו הסבר הגיוני, אשר נرمز מראש ותואמ
לקנון. זהה הידה, ואתם אמורים לפטור אותה. אם לא תצליחו,
פ宵ט המשיכו לפרק הבא.

* * *

"זו אחת החידות הכח קלות ששמעתי מימי."

* * *

ברגע שהארى פקח את עיניו במגורי תלמידי השנה הראשונה של
רייבֶּנְקָלוֹ, בבוקר היום המלא הראשון שלו בהוגוורטס, הוא ידע
שמשהו לא בסדר.

היה שקט.

שקט מד'.

אה, נכון... היה לחש קוֹנוּיטּוֹס על ראש המיטה שלו, שנשלט על
ידי פס מגע קטן והייתה הסיבה היחידה לכך שמשהו בריבֶּנְקָלוֹ היה
מסוגל בכלל להירדם.

הארוי הזדקף במיטתו והסתכל סביבו, מתוך ציפייה לראות את
האחרים קמים -

החדר היה ריק.

המצעים היו סתוורים וUMBOLGANIM.

קרני המשמש האירו מזוינה גבוהה למדי. לחש ה^{קְוּוֹיְטִיס} של מיטתו היה מכובן לעוצמה הגבוהה ביותר. והשעון המעורר המכני שלו עדיין עבד, אבל הצלול שלו היה כבוי.

נראה שהניחו לו לישון עד 52:9. למורת מאציו לסנכרן את מחזור השינה בן עשרים ושש השעות שלו עם הגעתו להוגוורטס, הוא הלך אחמול לישון רק בסביבות אחת בלילה. הוא תכנן להתעורר ב-00:07 עם שאר התלמידים – הוא היה מסוגל להתמודד עם מחסוך קל בשינה ביום הראשון כל עוד יוכל פתרון קסום כלשהו עד מחר. אבל עכשו הוא פפס את ארותה הבוקר. והשיעור הראשון שלו בהוגוורטס, בתורת הצמחים, התחליל לפני שעיה ועשרים ושתיים דקותDKOT.

כעס התעורר בתוכו אטיאט. הוא, אייזו מתייחה קטנה ונחמדה. לכבות את השעון המעורר, להגבר את לחש ה^{קְוּוֹיְטִוס} ולחתת לאדרון הארי פוטר הנודע לפפס את השיעור הראשון שלו ולהחטוף על זה שהוא ישן עד מאוחר.

כשהاري גילה מי האחראי לכך...
לא, זה היה יכול ל��רות רק בשיתוף הפעולה של כל שנים-עשר הילדים האחרים בחדר. כולם בודאי רואו אותו ישן. כולם נתנו לו להחמיין את ארותה הבוקר.

הכעס נעלם בהדרגה והתחלף בבלבול ובתחושת עלボן נוראה. הם חיבמו אותו. ככה נראה לו. אחמול בערב נראה לו שהם מחבבים אותו. למה...
כשהاري קם והתרחק קצת מהמיטה, הוא ראה שהוזמד לראשה

פתח.

בפתח היה כתוב:

חַבְרֵי לְבִתַּת רַיִיכְנֶקְלוֹ,

עבר עליי يوم ממש ארוך. תננו לי בבקשתה להמשיך לישון ואל תדאגו שאפספס את ארותה הבוקר. לא שכחתי את השיעור

הראשון שלי.
שלכם,
האדִי פוטר.

והארי עמד במקומו, קפוא כולו, מי קrho מתחילה לזרום בעורקייו.

הAMILIM היו כתובות בכתב ידו, באמצעות העיפרון המכני שלו. והוא לא זכר שכחן אותן.

ובנוסף... הארוי צמצם את עיניו והבט בפתח. אלא אם הוא מדמיין, המילים "לא שכחתי" היו כתובות בסגנון שונה, כאילו הוא מנסה לומר לעצמו משהו... ?

אם הוא ידע שיטלו עליו אובלילויאטה? אם הוא נשאר עד עד מאוחר, ביצע איזה פשע או פעילות חשאית כלשהי, וואז... אבל הוא לא יודע איך להטיל את לחש האובלילויאטה... אם מישחו אחר... מה...

מחשבה הכתה בהארוי. אם הוא באמת ידע שהולכים להטיל עליו אובלילויאטה...

הארוי הקיף את המיטה שלו בריצה, עדרין בפיג'מה, הגיע אל התיבה שלו, הצמיד את אגודלו למנעול, שלף את נרתיק עור המוק, תחב לחובו את ידו ואמר, "הודעה לעצמי".

פתח נוסף הופיע בידיו.

הארוי הוציא אותו ובהה בו. גם הוא היה בכתב ידו.
בפתח היה כתוב:

אני חייך,
אנא שחק את המשחק. אפשר לשחק אותו רק פעם אחת בחיים.
זה הוזמן בלתי חוזרת.
קוד זיהוי 927, אני תפוד.
שלך,
אתה.

הארוי הנחן לאטו. "קוד זיהוי 927, אני תפוד" אכן הייתה

ההודעה שהchein מראש - כמה שנים לפני כן, תוק כדי צפיה בטלוייזיה - במטרה שرك הוא יכיר אותה. למקורה שיצטרך לזהות כפיל של עצמו או משהו כזה. רק ליתר בטחון. היה נכון. הארי לא היה יכול לבתו בהודעה; היו יכולם להיות מעורבים בעניין לחשים אחרים. אבל זה שלל את האפשרות שמדובר במקרה פשוטה. הוא בהחלט כתב את זה והוא בהחלט לא זכר שכח את זה.

בעודו ממשיך לבחוח הבהיר בדיו מעברו השני של הפטק.

הוא הפך אותו.

על צדו השני היה כתוב:

הוֹדָאוֹת הַמְשַׁחַק:

אתה לא יודע מהם חוקי המשחק

אתה לא יודע מהו הפרס במשחק

אתה לא יודע מהי מטרות המשחק

אתה לא יודע מיהו שליט המשחק

אתה לא יודע איך לצאת מהמשחק

אתה פותח את המשחק עם 100 נקודות.

התחל.

הבהיר בהה ב'הוראות'. הצד הזה לא היה כתוב בכתב יד; האותיות היו סדרות של חלופין, ועל כן מלאכותיות. הוא נראה כאילו נכתב ב'עט-צטט-אותך', כמו זה שקרה כדי שיכתווב בשביבו סיכומי שיעור.

לא היה לו שמי של מושג מה קורה.

טוב... קודם כל צורך להתלבש ולأكل. אולי בסדר ההפוך. הבطن שלו הייתה די ריקה.

הוא פספס את ארוחת הבוקר, כמובן, אבל הוא היה נכון להתרחשות הזאת מכיוון שצפה אותה מראש. הבהיר נכנס את ידו לנרתיק עור המוק ואמר "חטייפים", בצייפיה לקבל את קופסת

חטיפי הדגנים שקנה לפני שנסע להוגוורטס. לדבר שהופיע בידו לא הייתה צורה של קופסת חטיפי דגנים. כשידיו של הארי חוזה לשדה הראייה שלו הוא ראה שני חטיפי שוקולד קטנים - וחוקים מლספֶק תחליף לארוחה שלמה - מחוברים לפתק, אשר היה כתוב באותו הכתב שבו הופיעו הוראות המשחק.

על הפתק היה כתוב:

ניסיון כושל : ۱ - נקודות

ניקוד נכון : ۹۹

מצב גופני : עדין רעב

מצב נפשי : מכולבל

"בליעוע", אמר פיו של הארי בלי שום החערבות או החלטה מודעת מצדיו.

הוא עמד במקומו במשך דקה.

כעבור דקה נוספת כל העסק עדין לא היה הגיוני ועודין לא היה לו שמי' של מושג מה קורה והמוח שלו אפילו לא התחיל להעלות השערות, כאילו ידיו המנטליות תחויבות בתוך כדורי גומי גדולים ואינן מסוגלות לתפוס דבר.

הבטן שלו, שהיו לה סדרי עדיפות משלה, הצעה ניסוי מדעתי אפשרי.

"אםمم..." אמר הארי לחדר הריק. "אפשר אולי להשكيע נקודה ולקבל את קופסת חטיפי הדגנים שלי בחזרה?"
שם קול לא נשמע.

הארי תחב את ידו אל תוך הנרתיק ו אמר, "קופסת חטיפי דגנים."

בידו הופיעה קופסה בעלת צורה נcona... אבל היא הייתה קלה מדי ופתחה וריקה, ובפטק המצורף לה היה כתוב:

נקודות שהושקעו : ۱

נִקּוֹד נָוֶחָי : 98

הַרְוּחָתָה : קֻופֵסָת חֲטִיפִי דָגְנִים

"אני רוצה להשקייע נוקודה ולקבל את חטיפי הדגנים עצם בחזרה", אמר הארי.
שוב דמה.

הארי תחbare את ידו לנרתיק ואמר "חטיפי דגנים".
שם דבר לא הופיע.

הארי משך בכתפיו ביארוש וניגש לכוננית שהקצז לו ליד מיטתו כדי ללקחת את גלימות הקוסם שלו לאותו היום.
על רצפת הארונית, מתחת לגלימות שלו, היו חטיפי הדגנים,
בלויהית פתק :

נִקּוֹדֶת שְׁחוּשָׁקָעָן : 1

נִקּוֹד נָוֶחָי : 97

הַרְוּחָתָה : 6 חֲטִיפִי דָגְנִים

אתה עדיין לובש : פִּיגְמָה
אל תאכל בפִּיגְמָה
אתה תקבל קנס פִּיגְמָה

ועכשיו אני יודע שלילת המשחק הזה הוא מטורף.
"הניחוש שלי הוא שדמלדור הוא שליט המשחק", אמר הארי
בקול רם. אולי הפעם הוא יוכל לקבוע شيئا בקהליטה מהירה.
שקט.

אבל הארי התחליל לקליט את הדפוס; הפתק יהיה במקום הבא
שি�חפש בו. אז הארי בדק מתחת למיטה שלו.

חָה ! חָה חָה חָה !

חָה חָה חָה חָה !

חָה ! חָה ! חָה ! חָה ! חָה !

דָמְבָלְדוֹר לֹא שׁוֹלֵט בְּמִשְׁקָה

נִיחּוֹשׁ גְּרוּע

נִיחּוֹשׁ מִמְשׁ גְּרוּע

- נִקּוֹדֶת

ואתה עדיין בפיג'מה
זה המהלך הרבייעי שלך
ואתה עדיין בפיג'מה
כנס פיג'מה : 2 - נקודות
ניקוד נוכחי : 75 נקודות

טוב, זו הייתה חידה קשה, ללא ספק. זה היה בסך הכל יומו הראשון בבית הספר, וברגע שהוא שלל את דמלדור, הוא לא הכיר אף אחד אחר שם שהוא עד כדי כך משוגע. הגוף שלו פעל כמעט על טיס אוטומטי. הוא אסף גלים ובדים תחתונים, שף את קומת המרתף של התיבה שלו (הוא הקפיד מאד על פרטיו ומשהו היה עלול להיכנס לחדר), התלבש ואז יצא החוצה כדי לשים את הפיג'מה שלו במקום. הארי השתתה לרגע לפני שפתח את מגירת השידה שבה אחסן את הפיג'מה שלו. אם אותו דפוס ימשיך...
"איך אני יכול להרוויח עוד נקודות?" אמר הארי בקול רם.
ואז הוא פתח את המגירה.

הזרמנויות למעשים טובים נמצאות בכל מקום
אבל החשכה נמצאת היכן שהאור צריך להיות
עלות השאלה : 1 נקודות
ניקוד נוכחי : 74
תחתונים יפים
אימה שלך בחורה אותן?

הארי מערך את הפטק, פניו אדומות בוערות. הוא נזכר בקהלת של דראקו. בן של בוודם -
בשלב הזה הארי כבר ידע שモטב שלא יאמר זאת בקול רם.
הוא בטח קיבל קנס גסויות.

הארי חגר את נרתיק עור המוק ואת השרביט שלו. הוא קילף את העטיפה מאחד מחותמי הדגנים והשליך אותה לפח האשפה של החדר, שם נחתה על צפרדע שוקולד אכולה למחצה, מעטפה

מקומתת וננייר עטיפה אדום-ירוק. הוא הכנס את שאר חטפיי הדגנים לנרתיק שלו.

הוא הביט סביבו בניסיון אחרון, נושא וכושל למצוא רמזים. ואז הוא יצא מהחדר, תוך כדי אכילה, וחיפש אחר הצעינוק של סליית'ין. לפחות זה מה שהוא חשב שהשורה ההיא מנסה לומר. הניסיון לנוט במדורנותו הוגוורתס היה כמו... נראה לא באמת גרווע כמו שיטות בתוך ציור של אַשֵּׁר - זה היה מסוג הדברים שאומרים בשביב האפקט הרטורי ולא כי הם באמת נכוונים.

זמן קצר לאחר מכן חשב הארי שבעצם לציור של אשר היה הן יתרונות והן חסרונות בהשוואה להוגוורתס. חסרונות: כיון הכבידה אינו עקי. יתרונות: לפחות המדרגות לא נעות בזמן שאתה עדיין עלייהן.

יום קודם לכן עלה הארי בארכעה גרמי מדרגות כדי להגיע לחדר שלו. אחרי שירד עכשו לא פחות משנים-עשר גרמי מדרגות מבלי להתקרב לצינוק כהוא זה הסיק הארי כי (1) ציור של אַשֵּׁר יהיה משחק ילדים בהשוואה לזה, (2) אייכשהו הוא נמצא עכשו במקום גבוה יותר בטירה מאשר כשהתחיל, (3) הוא אבוד כל-כך עד שלא יהיה מופתע אם כשייצץ מהחלין הבא יראה שני ירחים נשקפים אליו.

תനית גיבוי מספר אחת הייתה לעזר ולבקש הכוונה, אבל נראה שיש מחסור חמור באנשים מושוטטים באוזור, כאילו כולם נמצאים בשיעור, כמו שהם אמרוים להיות.

תנית גיבוי מספר שתים... .

"הכלתי לאיבוד", אמר הארי בקול. "האם... אמם... רוחה של טירת הוגוורתס יכולה לעזור לי אולי?"

"לא נראה לי שלטריה הזאת יש רוח", אמרה גבירה זקנה וכמושה מאחת התמונות שעלו הקירות. "חיים, אולי, אבל לא רוח". דממה קצורה השתרעה.

"האם את –" אמר הארי ואז סתום את פיו. במחשבה נוספת, לא, הוא לא עומד לשאול את האישה הבזיר האם היא מודעת להלווטין, במובן של להיות מודעת למודעות של עצמה.
 "אני הארי פוטר", אמר הפה שלו, כמעט על טיס אוטומטי. הוא הושיט לציר את ידו להחיצה, גם כן כמעט על אוטומט. האישה שבציר השפילה את מבטה אל ידו של הארי והרים את גבורה.

היד נשמטה לאטה בחזרה אל צדו של הארי.

"סליחה", אמר הארי, "אני די חדש פה."

"כן, אני רואה, ריבֶּנְקָלּוּ צעיר. لأن אתה מנסה להגיע?"

הארי חיסס. "אני לא ממש בטוח", הוא אמר.

"וזו אולי אתה כבר שם".

"אםمم... אייפה שהמקום הזה לא יהיה, לא נראה לי שהוא כאן..." הארי סתום את פיו, מודיע לגמרי לכך שהוא נשמע כמו אידיוט. "תני לי להתחיל מחדש. אני משחק איזה משחק, אבל אני לא יודע מה החוקים שלו –" גם זה לא היה ממש מוצלח, כמובן? "אוקיי, ניסיון שלישי. אני מחפש הזדמנויות לעשות מעשים טובים כדי שאוכל להרוויח נקודות, וכל מה שיש לי זה איזה רמז מסתורי שאומר שהחשכה נמצאת במקום שבו האור צריך להיות, אז ניסיתי לרדת למטה אבל נראה כאילו אני כל הזמן רק עולה למעלה..."
 הזקנה שבציר הביתה בו בספקנות רבה.

הארי נאנח. "החיים שלי נוטים להיות קצר מושנים".

"האם יהיה הוגן לומר שאתה לא יודע لأن אתה הולך או איך הגיעו לשם?"
 "לחלוטין".

הזקנה הננהנה. "אני לא בטוחה שהבעיה הכى גדולה שלך היא העובדה שהלכת לאיבוד, איש צעיר".

"נכון, אבל בשונה מהבעיות החשובות יותר, זו בעיה שאני יכול להבין איך לפתור ו... ווועו, השיחה הזאת הופכת למטאפורה לקיום

האנושי ואפילו לא שמתי לזה לב עד עכשוו.”
הגבירה הזקנה הביטה בהاري בהערה. “אני רואה שאתה בכל
זאת ריבענקלו מוצלח. לרגע תהייתי. ובכן, באופן כללי, אם תפנה
שמאללה שוב ושוב, בסופו של דבר תגיע למטה.”
זה נשמע מוכר להפליא אבל הארי לא הצליח להיזכר איפה
שמע זאת קודם לכן. “אםمم... את נראית כמו איש חכמה מאד.
או תמונה של איש חכמה מאד... בכל מקרה, שמעת פעם על
משחק מסתורי שאפשר לשחק אותו רק פעם אחת ולא אומרים לך
מהם החוקים שלו?”

“החיים”, אמרה הגבירה מיד. “זו אחת החידות הכיוון קלות
משמעות מימי.”

הארי מצמצץ. “לא”, הוא אמר לאט. “אני מתכוון שקיבלתי פתק
אמיתי וכל זה, וכותב בו שאני חייב לשחק את המשחק אבל שלא
יגלו לי את החוקים, ומישחו משאייר לי פתקים קטנים שבהם כתוב
כמה נקודות איבדתי על זה שהפרתי את החוקים, כמו קנס של שתי
נקודות על לבישת פיג’מה. את מכירה מישחו מהוגוורטס שמשוגע
מספיק וחזק מספיק כדי לעשות דבר כזה? חוץ מדרබולדור, זאת
אומרת?”

תמונת הגבירה נאנחה. “אני רק תמונה, איש צעיר. אני זכרת
את הוגוורטס של פעם, לא את הוגוורטס של היום. כל מה שאני
יכולת לומר לך הוא שם זו הייתה הידה, התשובה הייתה
שהמשחק הוא החיים, ושאף על פי שאנו לא קובעים את החוקים,
מי שמעניק או גורע נקודות הוא תמיד אנחנו עצמנו. אם זו לא הידה
אלा מציאות – אז איןני יודעת.”

הארי קד קידה עמוקה מאוד לתמונה. “תודה רבה, גברתי.”
הגבירה קדה לו בחזרה. “הלוואי שיכולתי לומר שאזכיר אותך
בחיבה”, היא אמרה, “אבל נראה לא אזכור אותה כלל. היה שלום,
הארי פוטר.”

הוא קד שוב בתגובה והתחילה לרדת ברגם המדרגות הקרוב

bijouter.

כעבור ארבע פניות שמאליה הוא מצא את עצמו מבית במסדרון שהסתפים בפתאומיות בערמה של סלעים גדולים – כאילו קרסה שם מערה, אלא שהקירות מסביב היו שלמים ועשויים מאבני טירה רגילות לחלוטין.

"טוב", אמר הארי לאוור הריק, "אני נכנע. אני מבקש עוד רמז. איך מגיעים לאן שאני צריך להגיע?"
"רמז! רמז, אתה אומר?"

הקול הנורגש בקע מצירור שהיה תלוי לא הרחק ממנו, הפעם דיוקן של גבר בגיל העמידה, שהיה לבוש בגלימות הורודות הצעקניות ביותר שהארי ראה או אפילו דמיין אייפעם. בדיוקן הוא חשב מנגנון מחדדת שמוטה ויישה ועליה דג (לא צירור של דג, יש לצין, אלא דג אמיתי).

"כן!" אמר הארי. "רמז! רמז, אני אומר! אבל לא סתם רמז, אני רוצה רמז *ספריאלי*, זה משחק שני משחק –"
"כן, כן! רמז *למשחק*! אתה הארי פוטר, נכון? אני קורנליון פלאבוריולט! שמעתי מארין הנאמנה ששמעה מלוד וויזלנו ששמע מ... האמת שכחתי כבר ממי. אבל זו הייתה הودעה שהועברה אליו כדי שאני אעביר לך! אני! אף אחד לא הצליח ממיי כבר... אני לא זכר כמה זמן, אולי מאז ומעולם. אני תקועה במסדרון הארוור והמיותר הזה – רמז! רמז *שלך* אצלך! הוא יעלה לך רק שלוש נקודות! אתה רוצה אותן?"

"כן! אני רוצה אותן!" הארי היה מודע לכך שכנראה עדיף שלא יפיגין עוקצנות, אבל הוא פשוט לא היה מסוגל להתaffleק.
"ההשכה תימצא בין חדרי הלימוד הירוקים וכיתת שינוי הצורה של *מַקְגָּנֶל*! זה הרמז! ותחילה לוזן, אתה איתני יותר משך של חלזונות! מינוס עשר נקודות על איטיות! Unless יש לך 61 נקודות! זאת שאר ההודעה!"

"תודה", אמר הארי. הוא לא עמד בקצב המשחק. "אםمم..."

אתה בטח לא יודע Maipe הגעה ההודעה במקור, נכון?"

"היא נאמרה על ידי בת קול חולה שבקרה מתווך קרע באוויר עצמו, קרע שנפער אל תהום בוערת! כך סיפרו לי!"

הארי כבר לא היה בטוח, בשלב זה, אם זה מסוג הדברים שהוא אמר לו להיות ספקני לגבים או מסווג הדברים שהוא פשוט צריך לקבל כפשוטם. "ו איך אני יכול למצוא את הקו שמחבר בין חדרי

הלימוד הירוקים לכיתה שנייה הצורה?"

"פשוט תסתובב אחורה ותלך שמאללה, ימינה, למטה, למטה, ימינה, שמאללה, ימינה, לעלה ושוב שמאללה. אתה תהיה בפתח חדר הלימוד הירוק, ואם תיכנס אליו ותצא מהצד הנגדי תהיה במסדרון גדול ומפותל שmagיע להצלבות, ובצד ימין של ההצלבות הזאת יהיה מסדרון ארוך ושר שmagיע עד כיתה שנייה הצורה!" דמותו של איש השתקה. "לפחות ככה זה היה כשהאני הייתה בהוגוורטס. היום יום שני בשנה איזוגית, נכון?"

"עיפרอน וניר מכני", אמר הארי לנרתיק שלו. "אםمم... קיבל ביטול, ניר ועיפרอน מכני". הוא הרים את מבטו. "תוכל לחזור על מה שאמרת?"

אחרי שהלך לאיוב פעמיים נוספות, הארי הרגיש שהוא מתחילה להבין את החוק הבסיסי בנויות במבוק המשנה תמידית המתקרא טירת הוגוורטס, והוא: שאל תמונה. אם זה שיקף איזו תוכנה עמוקה לגבי החיים, הוא לא הצליח להבין מהי.

חדר הלימוד הירוק היה חלל נעים להפליא ושטוף אור שמש שחדר דרך ויטראז'ים ירוקים שבהם הוצגו דרכונים על רקע נוף שלו ופסטורלי. הוא הכל כיסאות שנראו נוחים ביותר ושולחנות

שנראו מתאים מאוד ללימוד משותף עם עד שלושה חברים.

הארי לא באמת היה מסוגל לחצות את החדר ישר לדלת שבעצם הנגדי. הקירות היו עמוסים במדפי ספרים, והוא היה מוכחה לכלכת ולקראת חלק ממשות הספרים, כדי לא לאבד את זכותו לשאת את שם המשפחה ורס. אבל הוא עשה זאת בזריזות, בזוכרו את התלונה

על איטיותו, ויצא דרך הדלת שבצדו الآخر של החדר. הוא הולך לאורך "מסדרון גדול ומפותל" כשם מעזקה של ילד. ברגעים כאלה היה להאריך תירוץ לרגע בשיא המהירות בלי לחשוב על שמיירת אנרגיה או לבצע תרגילי חימום נאותים או לדאג שיתנגןש בדברים. הוא רץ ריצה פתאומית ופראית שהפכה לעצירה פתאומית לא פחות כשבמעט דרשו קבוצה של שישה תלמידי שנה ראשונה מהפֶלְפָאָף ...

אשר התגודדו יחדיו ונראו מפוחדים למדי וכאילו הם רוצחים נואשות לעשות משהו אבל לא מצליחים לחשוב מה בדיק, דבר שבתחיה היה קשור לחברות של חמישה תלמידי סליתה'רין מבוגרים יותר שהקיפו יلد נסף.

האריך הרגיש לפתע כועס למדי.

"סליחה!" צעק האריך במילוא ריאותיו.

יכול להיות שהוא לא היה נחרוץ. אנשים כבר התחלו להסתכל עליו. אבל זה בהחלט הקפיא את כל הפעולות.

האריך חלף על פני חברות התלמידים מהפֶלְפָאָף והולך לעבר התלמידים מסליתה'רין. הם השפilioו אליו את עיניהם בהבעות שנעו בין כעס לשעשוע לעונג.

משהו בתוך מוחו של האריך צרה בפאניקה שאליו ילדים הרבה יותר מבוגרים וגדולים ממנו, שיכולים בקלות ובה לפרך לו לגמרי את הצורה.

משהו אחר בתוכו אמר ביובש שככל מי שייתפס מפרק לילד שנשאר בחיים את הצורה יסתבר כהונן, במיוחד אם זו תהיה קבוצה של תלמידי סליתה'רין מבוגרים יותר ויהיו שבעה תלמידי הפלפה'ר שחיו עדין למעשה, ושהסבירו שהם יגרמו לו נזק בלתי הפיך הוא כמעט אפסי. הנשק האמתי היחיד שהיה לנערים אלה נגידו היה הפחד שלו עצמו, אם הוא ירשה להם להשתמש בו. ואז ראה האריך שהילד שהם לכדו הוא נוויל לנוגבותם.

כמובן.

העובדת הזאת הכריעה את הcpf. הארי הרி החליט להתנצל בפני נויל בהכנעה ומשמעות הדבר הייתה שהוא שלו עכשו. איך הם מעזים?

הארי הושיט את ידו לתפוס את נויל ומשך אותו מתח מעהל התלמידים מס' ליט'רין. הילד התנווד בתדרמה כשהארי משך אותו החוצה וכמעט בו זמנית נדחק פנימה דרך אותו הפתח.

הארי נעמד במרכז המעהל, במקום שבו עמד נויל קודם לכן, והרים את מבטו אל ילדים הרבה יותר גדולים, מבוגרים וחזקים ממנו.

"שלום," אמר הארי. "אני הילד-שנשאר-רבחים." השתררה שתיקה מביכה למדי. לא נראה כאילו מישו יודע לאן השיחה אמורה להמשיך מכאן.

עניין של הארי נדדו מטה וראו כמה ספרים וניריות מפוזרים על הרצפה. אה, המשחק הישן שבו נותנים לילד לנסות להרים את הספרים שלו ואז מעיפים אותם שוב מידו. הארי לא זכר אף מקרה שבו הוא היה הקורבן במשחק הזה, אבל היה לו דמיון פורה והוא טוב, ברגע שהבעיה הרצינית יותר תיפטר לא תהיה לנואיל בעיה לחזור ולאסוף את חומריו הלימוד שלו, בהנחה שהתלמידים מס' ליט'רין ישארו מספיק מרכזים בו מכדי לעשות משהו בספרים.

למרבה הצער, מישו הבין בעיניו המשוטטות. "וואו," אמר הנער כי גדול, "אתה ווץ את הספויום הקטנטנים –"

"סתום את הפה," אמר הארי בקול צוון. תוציאו אותם מאיזו. אל תעשה מה שם מצפים. אל תהדרך לדפוס שייעוד אוטם להתנהג ככלפיך בבריוונות. זה חלק מאייזו תכנית מתוחכמת שתשיג לכם יתרון עתידי או שאתם סתם ממיטים חרפה על שמו של סלזאר ס' ליט'רין כמו שזה –"

הנער הגadol ביוטר דחף את הארי פוטר בחזקה, והוא עף

מהמugal וונפל פרקון על רצפת האבן הקשה של הוגוורטס.
והתלמידים מסלית'רין צחקו.

הاري קם על רגליו במא שנראה לו כמו הילוך איטי להחריד.
הוא עדין לא ידע איך להשתמש בשירותו שלו, אך לא הייתה שום
סיבה לחת להז לעצור אותו, בניסיונות הקיימות.

"אני מוכן לשלם כמה נקודות שצדיק כדי להיפטר מהבחן
זהו", אמר הاري והצביע על הסלית'רין הכי גדול.
ואז הרים הاري את ידו אחרת, אמר "אבראקדברא" והקיש
באצבעותיו.

לשמע המילה אבראקדברא שניים מתלמידי הפלפוף, אחד
מהם היה נויל, צrhoו, שלושה מתלמידי סליית'רין התרחקו בזינוק
מקו האש של אצבעו של הاري והסלית'רין הגדל מעד לאחרו,
פרצופו המומם, מתוך אודם פתאומי מעטר לפטע את פניו, צווארו
וחזהו.

זה הاري לא ציפה.

הסלית'רין הגדל הרים את ידו אל ראשו באיטיות וקילף מעצמו
את תבנית פאי הדובדבנים שעיטרה את פניו. הוא החזיק לרוגע את
התבנית בידו, בהה בה ואז שמט אותה לרצפה.
זה נראה לא היה הזמן הכי טוב בעולם לנכך שהפלפוף אחד
יתחיל לצחוק, אבל זה בדיק מה שהפלפוף אחד עשה.
ואז הבחין הاري בפטק הדבוק לחתימת התבנית.

"רכ רגע", אמר הاري ורץ קדימה כדי לחת את הפטק. "נראה
לי שהפטק הזה בשביבי –"

"אתה", נהם הסלית'רין הגדל, "אתה. הולך. ל –"
תראה מה זה! צעק הاري בעודו מנפנף בפטק לעבר
הסלית'רין המבוגר. "כailo, מה זה? אתה מאמין שמחיבים אותי
ב-30 נקודות עבור דמי טיפול ומשלוח של פאי עלוב אחד? 30
נקודות! אני יוצא מופסיד מהעסקה הזאת אפילו שהצלתי עלם
במצוקה! ודמי אحسון? דמי שינו? מס בלו? ממתי משלמים מס

כלו על פאי ? ”

שוב השתרעה שתיקה מביכה. הארי חשב מהשבות וצחניות כלפי היפלפאף הבלתי מזוהה שלא היה מסוגל להפסיק לzechקק. הוא עוד יחתוך מכות בגל האידיות זהה.

הארי צעד לאחריו וירוה בתלמידים מס'ליית'רין את המבט הקטלני הכי משכנע שלו. ”עכשו לכו מפה או שאני פשוט אמשיך להפוך את הקיום שלכם ליותר ו יותר סוריאליסטי . ואני מזוהיר אתכם ... מי שמלגן את החיים שלי מגלה מהר מאד שה חיים שלו מתמלאים בכביעות שאין להן ... פוטר. קלטתם ? ”

בתנועה יחידה ונוראה שלף הס'ליית'רין הגדל את שרביטו כדי לכוון על הארי ובאותו הרגע חטף פאי נוסף בצד האחר של ראשו, הפעם פאי אוכמניותה.

הפטק על הפאי הזה היה די גדול וקריא מאוד. ”אולי תרצה לקרוא את הפטק שעל הפאי הזה”, העיר הארי. ”נראה לי שהפעם הוא בשביבך.”

הס'ליית'רין הרים את ידו באיטיות, לקח את תבנית הפאי, הפק אותה בצליל רטוב של נפילת אוכמניות נוספת על הרצפה וקרא את הפטק שבו היה כתוב :

ازהרה
אי להשתמש בקסם על המתמודד
במהלך המשחק
התעדכנות נוספת במסחך
תודיעו להנחלת המשחק

הבעת הבלבול המוחלט שהופיעה על פניו של הס'ליית'רין הייתה מלאכת מחשבת של ממש. הארי חשב שהוא מתחילה לחבב את שליט המשחק הזה.

”תראה”, אמר הארי, ”אתה רוצה שנשים כאן ? נראה לי שהענינים מתחילה לצאת משליטה. אולי תחוור לסל'ליית'רין ואני אחזור לעריבנקלו וдолנו נירגע קצר, אוקיי ? ”

"יש לי רעיון יותר טוב", סינן הסליט'רין הגדול. "אולי יישברו לך בטעות כל האצבעות?"

"איך בשם מרלין תבים תאונה אמינה אחרי שאימית עליי לפני תריסר עדים, חתיכת אידיות –"

הסליט'רין הגדול הושיט את ידיו באטיות ובנוחות לעבר ידיו של הארי, והארי קפא במקום. אותו חלק במוחו שהבחן בಗילו, ובכוחו של הילד האחורי הצליח סופר-סופה להשמיע את קולו וצراה,

מה לעוזאול אני עושה?

"חכח!" אמר סליט'רין אחר, קולו מבוהל לפתח. "עוזור, אל תעשה זאת זה באמת!"

הסליט'רין הגדול החעלם ממנו, לפת את יד ימין של הארי ביד שמאל שלו ותפס את האצבע המורה של הארי ביד ימין שלו. הארי הסתכל לסליט'רין הגדול ישר בעיניהם. משחו בהاري צראח, זה לא אמרו לקרות, אסוד שזה יקרה, מבוגרים בחיים לא ירשו למשהו כזה לקרות באמת –

הסליט'רין החל לכופף אטיאט את אצבעו המורה של הארי לאחרו.

הוא עוד לא שבר לי את האצבע באמת וזה יהיה מתחת לכבודי אפילהו למצוץ לפני שהוא עוזה את זה. עד אז, זה בסך הכל עוד ניסיון להשליט פחד.

"עוזר!" אמר הסליט'רין שהתנגד לפני כן. "עוזר, זה רעיון ממש גרווע!"

"אני נוטה להסבירים", אמר קול צונן כקרח. קולה של אישת מובגרת.

הסליט'רין הגדול הרפה מידו של הארי וקפץ לאחרו כאילו נכווה.

"פרופסור ספריאזט!" קרא אחד התלמידים מהפלפא. הארי מעולם לא שמע מישחו נשמע מאושר יותר.

הארי הסתובב וראה אישת גוצה בעלת תלתלים אפורים

ומבולגנים ובגדים מכוסים בעפר מתקבבת אליהם. היא הפנתה אצבע מסימה לעבר התלמידים מסלית'רין. "הסבירו את עצמכם", היא אמרה. "מה אתם עושים עם הפלפאים שלי ועם..." היא הביטה בו. "התלמיד המוצלח שלי, הארי פוטר".

או. זה נכון, היה זה השיעור של שפסותי הבוקר. "הוא איים להרוג אותנו!" פלט סליית'רין אחר, אותו אחד שקרע לעזרו.

"מה?" אמר הארי במבט אטום. "ممש לא! אם הייתי מתכוון להרוג אתכם לא הייתי משמע איום פומביים לפני כן!" סליית'רין שלישי צחק חסר שליטה והפסיק בפתאומיות כשהאחרים ירו בו מבטים רצחניים. פרופסור ספראות אימצה הבעה ספקנית למדוי. "איזה מין איום, בדיק?"

"הקללה ההורגת! הוא העמיד פנים שהוא מטיל עליינו את הקללה ההורגת!"

פרופסור ספראות פנתה להביט בהاري. "כן, איום מזועז מילד בן עשר. אם כי זה באמת דבר שלא הייתה אפילו חילם לעשות, הארי פוטר."

"אני אפילו לא יודעת את המילים של הקללה ההורגת", מיהר הארי לומר. "ולא החזקתי את השירות שלי באותו זמן".

עכשו נתנה בו פרופסור ספראות מבט ספקני. "אז אני מבינה שהילד הזה זרק על עצמו שתי עוגות".

"הוא באמת לא השתמש בשירות שלו!" פלט הפלפוף צעיר. "גם אני לא יודע איך הוא עשה את זה. הוא פשוט הקיש באצבעותיו ופתחום הופיע פאי!"

"באמת?" אמרה פרופסור ספראות אחרי שתיקה קלה. היא שלפה את שרביטה. "אני לא אדרוש זאת, מכיוון שנראה שאתה הקורבן בפרשזה זאת, אבל אכפת לך אם אבדוק את השירות שלך כדי לאמת זאת?"

הארי שלף את שרביטו. "מה אני –"
"פְּרִיּוֹן אַינְקָנֶטָּאטוֹ", אמרה ספרואט. היא קימטה את מצחה.

"מוזר, לא נראה כאילו עשה שימוש בשרביט שלב אידיעם".
הארי משך בכתפיו. "באמת לא עשה בו שימוש. קיבלתי את

השרביט ואת ספרי הלימוד שלי ורק לפניו כמה ימים".
ספראות הננה. "از יש לנו פה מקורה ברור של קסם בלתי מכוון
מצד ילד שהרגיש מאויים. והחוקים ברורים לגבי חוסר האחוריות
שלך בנדוזן. ואשר לכם...". היא פנתה אל התלמידים מסלית'רין.
היא השפילה את עיניה במודגש אל ספריו של נויל הזרוקים על
הרצפה.

השתרכה שתיקה ארוכה, שבמהלכה היא הסתכלה על חמאת
התלמידים מסלית'רין.

"שלוש נקודות מסלית'רין על כל אחד מכם", היא אמרה
לבסוף. "ושש עלייו", היא הוסיפה כשהיא מצביעה על הילד שהיה
מכוסה בפאי. "שלא תעוזו לעולם להתעסק שוב עם ההפלאפים
שליך, או עם התלמיד שליך הארי פוטר. עכשו לכו".

היא לא נאלצה לחזור על דבריה; התלמידים מסלית'רין
הסתובבו והלכו מהר מאד.

נויל התחילה להרים את הספרים שלו. נראה שהוא בוכה, אבל
רק קצת. אולי זה היה כתוצאה מהלם מאוחר או אולי כי הילדים
האחרים עזרו לו.

"תודה דבה לך, הארי פוטר", אמרה פרופסור ספראות. "שבע
נקודות לריבנקלו, אחת עבור כל ההפלאף שעליו עורת להגן. ולא
אגיד עוד דבר מעבר לכך".

הארי מצמצז. הוא ציפה לאיזו רצאה על כך שעליו להימנע
מהסתבכות בצרות ולנזיפה חמורה למדיע על כך שנעדר מהשיעור
הראשון שלו.

אולי הוא באמת היה צריך ללכת להפלפאף. ספראות הייתה
מגניביה.

"התקרצף", אמרה ספראות לעיסת הפאי המרווה על הרצפה, שנעלמה מיד.

ואז היא הלכה ממש לאורך המסדרון שהוביל לחדר הלימוד הירוק.

"איך עשית את זה?" סינן אחד התלמידים מהפלפא ברגע שהוא נעלמה.

הארי חייך בזחיחות. "אני יכול לעשות מה שאני רוצה בהקשת אצבעות פשוטה."

עיניו של הילד נפערו. "באמת?"

"לא", אמר הארי. "אבל כשאתה מספר לכולם את הסיפור הזה, תdag לספר אותו גם להרמיוני גרייניג'ר מריביכנקלו. היא מכירה אנקדוטה שאולי תיראה לך משעשעת." לא היה לו שום מושג מה קורה, אבל לא הייתה לו שום כוונה לזרור על ההזדמנויות לתורים למעמדו האגדי ההולך וגדל. "זומה היה כל הסיפור הזה עם הקלהה ההורגת?"

הילד נתן בו מבט מוזר. "אתה באמת לא יודע?"

"אילו ידעתني לא הייתה שואל."

"המלחלים של הקלהה ההורגת הן", הילד בלע רוק, הנמיך את קולו ללחישה ופרש את ידיו לצדדים כאילו כדי להבהיר היטב שהוא אינו מחזק שרביט, "אבל *קנדקה*".
МОבן שאלו המילים.

הארי הוסיף את זה לרשימה ההולכת וגדלה של דברים שהוא לא יספר לעולם לאביו, פרופסור מייקל ורסיאוונס. היה גרווע מספיק לדבר על כך שהוא האדם היחיד שרד את הקלהה ההורגת הנוראה גם בלי להודות שהיא "אבראקדמי".

"אני מבין", אמר הארי לאחר שתיקה קלה. "טוב, זו הפעם האחרון שאני אומר את זה לפני שאני מקיש באצבעות." על אף שזה בהחלט יצר אפקט שהיה יכול להיות מועיל מבחינה טקטית.

"אבל למה –"

"גדלתि אצל מוגלים, והם חושבים שוזאת בדיחה ושותה מצחיק. באמת, זה מה שקרה. סליהה, אבל תוכל להזכיר לי איך קוראים לך?"

"אני ארני מקמילן," אמר ההפלאפף. הוא הושיט את ידו והاري לחץ אותה. "זה כבוד גדול להזכיר אותה." הארי קד קידה קלה. "נעימים להזכיר. בוא נוותר על כל הקטע של הכבוד."

ואז הקיפו אותו הילדים האחרים וחתihil מבול פתאומי של היכרויות.

כשהם סיימו, הארי בלע את רוקו. זה עמד להיות קשה מאד. "אםם... אם כולם יצליחו לי רגע... יש שהוא שאני רוצה להגיד לנוויל –"

כל העניים פנו אל נוויל, שלקח צעד אחרורה, פניו מלאות חשש. "אתה בטח הולך לומר," אמר נוויל בקול חלוש, "שהייתי צריך להיות אמיץ יותר –"

"לא, לא, ממש לא שהוא זהה!" נחפז הארי לומר. "לא שהוא שגור ליה. זה רק... אםם... שהוא שמצנפת המיוון אמרה לי –" לפתח נראו כל הילדים האחרים סקרנים מאוד, כולם חוו מנוויל, שנראה עוד יותר מלא חשש.

משהו חסם את גרכונו של הארי. הוא ידע שהוא צריך פשוט לפנות את המילים, והוא הרגיש כאילו בלע לבנה גדולה והוא נתקהה בדרך.

זה היה כאילו הארי נאלץ לחת שלייטה ידנית על השפטים שלו ולהפיק כל הברה בנפרד, אבל הוא הצליח לעשות זאת. "אג... ני... מצ... צט... ער." הוא נשף ולקח נשימה עמוקה. "על מה שעשית... אםם... אtamול. אתה... לא חייב להיות נחמד בקשר לזה או שום דבר זהה. אני אבין אם פשוט תנסה אותי. אני לא עושה את זה כי אני מנסה להיראות מגניב בזו שאני מתנצל ואתה לא חייב לקבל את ההतנצלות שלי. מה שעשית לא היה בסדר."

דממה השתורה.

נוויל הצמיד את הספרים שבידיו לחזהו. "למה עשית את זה?" הוא אמר בקול דק ורועוד. הוא מצמצז, כאילו מנסה לעצור את הדמעות. "למה מולם עושים לי את זה, אפילו הילד-שנשאר בחיים?"

לפתע הרגיש הארי קטן יותר משהרGIS מימי. "אני מצטער," אמר הארי שוב, קולו צרוד כתעת. "פשו... נראית כלכך מפוחד. זה היה כאילו יש לך מעל הראש שלט שכתו עליך' קורבן' ורציתי להראות לך שדברים לא תמיד נגמרים רע, שלפעמים המפלצות נותנות לך שוקולד... חשבתי שם אני אראה לך את זה אולי תבין שאין לך ממה לפחד - "

"אבל כן יש", לחש>Noil. "ראית היום בעצמך. כן יש ממה לפחד!"

"هم לא היו עושים שום דבר ממש רע בפני עצדים. הנשק העיקרי שלהם הוא פחד. זו הסיבה שהם מתבייחים דווקא عليك, כי הם רואים שאתה מפחד. רציתי שתהייה פחות מפוחד... להראות לך שהפחד גרווע יותר מהדבר עצמו... או שזה לפחות מה שאמרתי לך עצמי, אבל מצנפת המيون אמרה לי שאני סתם משקר לעצמי ושבעצם עשית את זה כי זה היה כיף. אז זו הסיבה שאני מתנצל - "

"הכאבת לי", אמר>Noil. "ממוש עכשי. כשהתפסת אותי ומשכחת אותי מהם.">Noil הרים את ידו והצביע על המקום שבו הארי תפס אותו. "אולי יהיה לי סימן כחול פה אחר כך מרוב שימוש חזק. האמת שהכאבת לי יותר מכל מה שהסליית'רים עשו לי כשהם דחפו אותי."

"נוויל!" סינן ארני. "הוא ניסה להציג אותך!"
"אני מצטער," לחש הארי. "כשראיתי אותך שם... ממש עסתה..."

נוויל הביט בו במבט יציב. "או משכחת אותי ממש חזק ונעמדת

במקומי ואמרת, 'שלום, אני הילד-שנשאריבחים'."

הארי הנהן.

"אני חושב שתהיה ממש מגניב יום אחד", אמר נויל. "אבל עכשו אתה לא".

הארי בלע את הגוש הפתאומי שהופיע בגורונו והלך ממש. הוא המשיך לכת במדרון עד שהגיע להצטבות ואז פנה שמאלה לתוך פרוזדור והמשיך לכת בעיורון.

מה הוא אמור לעשות? לא לכעוס אף פעם? הוא לא היה בטוח שהוא בכלל היה יכול לעשות משהו בלי לכעוס ומילודו מה היה קורה לנויל ולספרים שלו אז. וחוץ מזה, הארי קרא מספיק ספרי פנטזיה כדי לדעת איך זה עובד. הוא ינסה להדיח את הкусם שלו והוא ייכשל והкусם ימשיך להתרץ שוב ושוב. ואחרי מסע ארוך של גילוי עצמי הוא ילמד לבסוף שהкусם שלו הוא חלק ממנו ושרק אם יוכל אותו יוכל להשתמש בו בחוכמה. היקום של "מלחמות הצלבים" הוא היחיד שבו התשובה היא שאתה אמרת נכון לנטק את עצמך מכל רגש שלילי, ומהו ביודה תמיד עורר בהארי שנהה כלפי האידיות היוקק הקטן.

או התכנית הבורורה והחסכונית הייתה לדלג על כל החלק של המסע לגילוי עצמי ולהגיע ישר לחלק שבו הוא מבין שם רק יוכל

את הкусם שלו כחלק מעצמו הוא יוכל לשולט בו. הבעייה הייתה שהוא לא הרגיש כאלו הוא יוצא משליטתו כשהוא כועס. הזעם הצונן גרם לו להרגיש כאלו הוא בן בשליטה. רק במבט לאחר ראה מכלול האירועים כאלו הוא... איבד שליטה להחולותין, אייכשהן.

הוא תהה עד כמה אכפת לשלית המשחק מדברים כאלה והאם הוא הרווח או הפסיד נקודות בשל כך. הארי עצמו הרגיש שהוא איבד לא מעט נקודות, והוא היה בטוח שהזקנה מהתמונה הייתה אומerta לו שדעתו היא היחידה שחשובה.

הארי גם תהה אם שליט המשחק שלח את פרופסור ספרואוט. זו

היתה המחשבה ההגיונית: הפטק אים לידע את רשותו המשחק ואז הופעה פרופסור ספראות. أولי פרופסור ספראות היא שליטה המשחק - ראש בית הפלפוף היא האם האחוז שמשהו חשוב בו, מה שהיא צריכה למקום אותה סמוך לראש הרשימה של הארי. יצא לו לקרווא גם רומן מתח אחד או שניים במהלך חייו.

"או מה מצבו במשחק?" אמר הארי בקול.

דף ניר עף מעל ראשו, כאילו מישהו זרק אותו מאחוריו - הארי הסתובב, אבל לא היה שם אף אחד - וכשהארי חזר והסתובב קדימה, הפטק צנחה אטיאט לרצפה.

בפטק היה כתוב:

נקודות על סגנון: 10

נקודות על חשיבה נכונה: 3,000,000

בונוס על נקודות לדיבנקלו: 70

ניקוד נוכחי: 2,999,871

תולדים שנתרו: 2

"מינוס שלושה מיליון נקודות?" אמר הארי בתרעומה לפרווזדור הריק. "זה נראה לי מוגזם! אני רוצה להציג ערעור לרשותו המשחק! ואיך אני אמור להרוויח שלושה מיליון נקודות בשני התורים הבאים?"

פטק נושא עף מעל ראשו.

ערעור: נדחה

קנס על שאלת השאלות הלא נכונות: 1,000,000,000,000

נקודות

ניקוד נוכחי: 1,000,002,999,871

תולדים שנתרו: 1

הاري הרים ידים. כל מה שהוא יכולתו לעשות עם תור אחד בלבד הוא לחת את הניחוש הכי מוצלח שלו, גם אם הוא לא היה מוצלח כליכך. "הניחס שלי הוא שהמשחק מייצג את החיים".

דף אחרון עף מעל ראשו, ועליו היה כתוב:

הניסיונות נכשל
נכשל נכשל נכשל
אייִיִיִיִיִיִיִיִיִיִיִיִי
ניקוד נכון : מינוס אינסוס
הפסחת במשחק
הנחה אחורה :
לך למשרד של פרופסור מקוגנגל

השורה האחורה הייתה כתובה בכתב ידו.

הארי בהה בשורה האחורה במשך זמן מה וואז משך בכתפיו.
בסדר. שהיה המשרד של פרופסור מקוגנגל. אם היא שליטה
המשחק... .

טוב, למען האמת להארי לא היה שום מושג איך ירגיש אם
יתגלה שפרופסור מקוגנגל היא שליטה המשחק. המוח שלו היה
ריק לגמרי. זה היה בלתי נתפס לחוטין.

שני דיוונאות לאחר מכן – זו לא הייתה דרך ארוכה שכן
משרדה של פרופסור מקוגנגל לא היה רחוק מכיתה שנייה הצורה
שלה, לפחות לא בימי שני בשנים האחרונות – עמד ההاري מחוץ
למשרדה.

הוא דפק על הדלת.

”יבוא,” אמר קולה המעוועם של פרופסור מקוגנגל.
הוא נכנס.

פרק 41

כְּלָמָדִי יַדְעַת וְכְלָמָדִי תֵּימָנָה לִידָיכֶם

”יש דבר כזה שאלות מסתוריות, אבל תשובה מסתורית היא
מושג המכיל סתירה פנימית.”

* * *

”יבוא”, נשמע קולו המעמם של פרופסור מקוגנגל.
הארי נכנס.

משרודה של סגנית המנהל היה נקי ומסודר; הקיר הסמוך לשולחן העבודה היה מכוסה בכוכרת של תא עץ בשל צורות גודלים, שרובם היכלו כמה מגילות קלה, ומשום מה היה ברור לחלווטין שפרופסור מקוגנגל יודעת לבדוק מה תפקידו של כל תא, גם אם אף אחד אחר אינו יודע. פיסת קלף אחת ויחידה נחה על שולחן העבודה עצמו, שהיה, לבסוף, ריק. מאחוריו השולחן ניצבה דלת סגורה, שהייתה מוגפת בכמה מנעלים.

פרופסור מקוגנגל ישבה על שרפף חסר משענת מאחוריו השולחן, הבעה משדרת בלבול. למראה הארי נפערו עיניה ושםן של חשש ניכר בהן.

”מר פוטר?” אמרה פרופסור מקוגנגל. ”במה מדובר?”
מוחו של הארי התroxן. המשחק הנחה אותו להגיע לכאן; הוא ציפה שליה יהיה משהו לומר....

”מר פוטר?” אמרה פרופסור מקוגנגל, שהתחילה כבר להיראות מעט מרוגצת.

למרבה המזל, באותו רגע נזכר מוחו המבוּה של הארי שבעם יש שהוא שהוא התכוון לשוחח עליו עם פרופסור מקגונגל. משהו חשוב ובהחלט ראוי לזמן.

"אםם..." אמר הארי. "אם יש להשים כלשהם שעת יכולה להטיל כדי לוודא שאף אחד לא מאזין לנו..."

פרופסור מקגונגל כמה מכיסאה, הגיפה היטב את הדלת החיצונית, הוציאה את שרביבה והחללה לדקלם להשים. בנקודה זו הבין הארי שניצבת בפניו הזדמנות כנראה בלתי חוזרת להציג לפרופסור מקגונגל מין צחוק והוא לא האמין שהוא חשוב על זה ברצינות ויהיה בסדר, המשקה ייעלם אחרי כמה שניות והוא אמר לחלק הזה בעצמו לסתום כבד.

החלק הזה צוית, והארי החל לארגן במחשבותיו את מה שהתכוון לומר. הוא לא תכנן לקיים את השיחה הזאת בשלב עד כדי כך מוקדם, אבל אם הוא כבר פה...

פרופסור מקגונגל סימחה לחש שנשמע הרבה יותר עתיק מלטינית והתיישבהשוב במקומה.

"טוב," היא אמרה בקול שקט. "אף אחד לא מאזין לנו." פניה עטו הבעה מתוחה.

אה, כן, היא מצפה שאסחת ממנה מידע על הנבואה. אמרם... הארי הגיע לזה ביום אחר.

"זה בקשר לתקנית עם מצנפת המיון", אמר הארי. (פרופסור מקגונגל מצמיצה.) "אםם... נראה לי שיש לחש נוספת על מצנפת המיון, שהוא שהמצנפת עצמה לא יודעת על קיומו, שהוא שומופעל כשמצנפת המיון אומרת סליית'רין. שמעתי מסר שאינו די בטוח שתלמידי ריבנג'לו לא אמרוים לשם. שמעתי אותו ברגע שמצנפת המיון הוסרה מהראש שלו והרגשתית את החיבור מתנתך. זה נשמע בו זמני כמו לחישת נחש ושפת בניאנוש", מקגונגל שאפה בחדות. "זה הוא אמר: ברכות מסליית'רין לסלית'רין. אם תבקש את סודותיי, דבר עם הנחש שלי."

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל יָשָׁבֶה בְּפֶה פֻּעָּוָר וּבְהַתָּה בְּהַאֲרִי כָּאַילּוּ
הַצִּמְחָה שְׁנִי רַאשִׁים נוֹסְפִּים.

”אָז...“ אָמְרָה פְּרוֹפְּסֹור מַקְגּוֹנְגָּל לָאָט, כָּאַילּוּ אֵינָהּ יִכּוֹלָה
לְהַאמְנִין לְמִילִים הַיוֹצָאֹת מִפְיה, ”הַחְלָתָה לְבוֹא יִשְׁרָאֵלִי וּלְסִפְרִי
לְיַעַל זָה.“

”כֵּן, בָּרוּךְ,“ אָמְרָה הַאֲרִי. לֹא הִיה צָרָךְ לְהַוּדוֹת כַּמָּה זָמֵן לְקַחַת לוּ
לְחַשּׁוּב עַל הַרְעִיוֹן. ”בְּנִיגּוֹד לְלִנּוֹסָות לְחַקּוּר אֶת זֶה בָּעֶצֶם, לְמַשְׁלִיחָה,
או לְסִפְרִי לְאַחֲד הַיְלָדִים הַאֲחֶרְיוֹנִים.“

”אָנָּי... מִבְנָה,“ אָמְרָה פְּרוֹפְּסֹור מַקְגּוֹנְגָּל. ”וּאמָם, לְדוֹגָמָה, הִיָּיתָ
מְגַלָּה אֶת הַכְּנִיסָה לְחַדְרַת הַסּוֹדוֹת הַאֲגָדי שֶׁל סַלוֹזָאָר סְלִיטְרִין, כְּנִיסָה
שָׁאתָה וּרְקָאָתָה יִכּוֹל לְפַתּוּחַ...“

”הִיָּיתָי סָוגֵר אֶת הַכְּנִיסָה וּמְדוּוחַ לְךָ מִיד כִּדְיַי שִׁיהְיָה אָפָּשָׁר
לְהַרְכִּיב צָוֹתֶל קָוָסִים אַרְכִּיאָוְלּוּגִים מְנוּסִים,“ מִיהְרָה הַאֲרִי לְוֹמֶר.
”וְאֵז הִיָּתָי פָּוֹתֵחַ שׁוּב אֶת הַכְּנִיסָה וְהֵם הַיּוּ נְכָנִים בָּזְהִירָה רַבָּה
וּמוֹודָאים שָׁאַיִן בְּפִנְים שׁוּם דָּבָר מְסוּכָן. אָוְלֵי אַחֲרֵךְ הִיָּתָי נְכַנֵּס
לְהַסְתָּכֵל, אוֹ אֵם הֵם הַיּוּ צָרִיכִים שָׁאַפְתָּח מִשְׁהָוּ נוֹסֶף, אָבֶל רָק אַחֲרֵי
שָׁהֵיו מְכַרְיִים שְׁהָאָזֵר בְּטוּחָה וְאַחֲרֵי שָׁהֵיו מְצַלְמִים אֶת כָּל הַדָּבָרִים
כַּפִּי שָׁהֵם נְرָאוּ לִפְנֵי שָׁאַנְשִׁים הַתְּחִילָה לְהַתְּרוֹצֵץ בְּאֶתֶּר הַהִיסְטוּרִי
הַחַשּׁוּב שְׁלָהָם.“

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל יָשָׁבֶה בְּפֶה פֻּעָּוָר וּבְהַתָּה בְּוּ כָּאַילּוּ הַפְּךָ
לְחַתּוּל.

”זֶה בָּרוּךְ מְאַילּוּ אֵם אַתָּה לְאַגְּרִיפִּינְדּוֹ,“ אָמְרָה הַאֲרִי בְּחַבִּיבותָ.
”אָנָּי חֹשֶׁבֶת,“ אָמְרָה פְּרוֹפְּסֹור מַקְגּוֹנְגָּל בְּקוֹל חֲנוֹק מְעַט,
”שָׁאַיְן מְעִירִיךְ נְכוֹנָה כַּמָּה נְדִירִים הֵם דְּבָרִים כְּמוֹ הַגִּיּוֹן פְּשָׁוֶט, מְרִ
פּוֹטֶר.“

זה נשמע די נכון. אם כי... ”תַּלְמִיד הַפְּלָפָאָפָּה הִיא אָוֹמֵר אֶת אָוֹתוֹ
הַדָּבָר.“

מַקְגּוֹנְגָּל הַשְׁתַּתְקָה בַּתְּדָהָמָה. ”אַכְּנָן כָּךְ.“
”מְצַנְפָת הַמִּוֹן הַצִּיעָה לִי אֶת הַפְּלָפָאָפָּה.“

היא מצמיצה לעברו כאילו אינה יכולה להאמין למשמעות אוזניה.

"באמת?"

"כן."

"מר פוטר," אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל, קולה נמרך עכשו, "הפעם האחורה שתלמידי מת בין כותלי הוגוורטס הייתה לפני חמישים שנה, ועכשו אני משוכנעת שהפעם האחורה שמשהו שמע את המסר הזה הייתה גם היא לפני חמישים שנה."

צמרמותה חלפה בהاري. "אוֹזֶן אֲנֵי בְּחִלְטָן אֲדָגֶל לְעַשְׂתָה שָׁוֹם דָּבָר בְּנוֹשָׁא בְּלִי לְהַתִּיעַצֵּץ אַיְתָךְ קָוְדָם, פֿרוֹפֿסּוֹר מַקְגּוֹנְגָּל." הוא השתתק. "וְאָם יְוָרְשָׁה לִי לְהַצְּיעַ, כְּדֵא שְׁתָאָסְפֵּי אֶת מִיטָּבָן הָאָנָשִׁים וְתַבְדִּקוּ אֲםִתָּה יְכוֹלִים לְהַסְּרֵר מִמְּצָנְפָתָה המיוֹן אֶת הַלְּחֵשׁ הַנוֹּסֶף זוּה... וְאָם לֹא תַצְלִיחוּ, אוֹלֵי תַטְלִלוּ לְחַשׁ נָסֶף, לְחַשׁ קָוְנִיטָוּס שָׁמוֹפָעֵל לְרָגֵעַ בְּשִׁנְיָה שִׁמְצָנְפָתָה המיוֹן מוֹסְרָתָה מַרְאָשׁוֹ שֶׁתְלִמְידִים. אוֹלֵי הַדָּבָר יַעֲבוֹד כְּטָלָאִי. זה יַפְתֹּר אֶת בְּעֵיתָה הַתְּלִמְידִים הַמְתִים."

הארי הנהן בסיפוק.

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל נראתה המומה עוד יותר, אם הדבר היה בכלל אפשרי. "אַין שָׁוֹם דָּרָךְ שְׁבָה אָוָלֶל לְתַתְהַלְתָה לְךָ מְסֻפֵּיק נְקוּדוֹת עַל זוּה בְּלִי לְתַתְהַלְתָה אֶת גְּבִיעַ הַבְּתִים לְרַיְבְּנָקְלָוּ כְּבָר עַכְשָׁוּוּ."

"אממם..." אמר hari. "אממם... אני מעדיף לא להרוויח כל-כך הדרבה נקודות."

כעת ענצה בו פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל מבט מוזר. "למה לא?"
 הארי התקשה קצת לנשח זאת במיללים. "כי זה יהיה פשוט עצוב מדי, את מבינה? כמו... כמו בתקופה שעדרין ניסיתי לлечת לבית ספר בעולם המוגلغים ובכל פעם שהיה פרויקט קבוצתי, היהתי עושה בסוף הכל בעצמי כי האחרים היו רק מעכבים אותה. אין לי בעיה להרוויח הרבה נקודות, אפילו יותר מכל אחד אחר, אבל אם אני ארווח מספיק כדי להכריע את גביע הפתמים בעצמי, אז זה כאילו אני נשוא את כל בית רַיְבְּנָקְלָוּ על כחפי וזה פשוט עצוב מדי."

”אני מבינה...“ אמרה מַקְגּוֹנְגָּל בהיסוס. ניכר בה שהיא מעולם לא הסתכלה על זה כך. ”נניח שאtan לך רק חמישים נקודות, אם כך?“

הארי הניד שוב בראשו. ”זה לא יהיה הוגן כלפי התלמידים האחרים אם ארווייה הרבה נקודות על דברים של מבוגרים שאני יכול ללקחת בהם חלק והם לא. איך טרי בוט אמרור להרווייה חמישים נקודות כי הוא דיווח על לחישה ששמע ממצנפת המيون? וזה לא יהיה הוגן בכלל.“

”אני מבינה למה ממצנפת המيون הציעה לך את הפלפוף,“ אמרה פרופסורה מַקְגּוֹנְגָּל, היא התבוננה בו בראשות משונה של כבוד. בתגובה לכך הארי נחנק מעט מהתרגשות. הוא באמת החשב שאנו ראוי להיות בהפלפוף. ממצנפת המيون סתם ניסתה לדוחוף אותו לכל מקום שאינו ריבנןך לו, לבית שבמלוותיו הוא לא ניחן... פרופסורה מַקְגּוֹנְגָּל חיכתה עכשו. ”ואם אתן לך עשר נקודות...?“

”את מתכוונת להסביר מאיפה הגיעו עשר הנקודות האלה, אם מישחו ישאל? הרבה מאנשי סֶלִיטָרִין, ואני לא מתכוון לילדים שלומדים כרגע בהוגוורטס, עלולים ממש ממש לכעוסים אם הם ידעו שהלחש הוסר ממצנפת המيون ויגלו שהיית מעורב בעניין. לכן אני חושב שיש דברים שהשתיקה יפה להם. אין צורך להזכיר לי, גברתי, הפרס על מעשה טוב הוא המעשה עצמו.“

”אכן כך,“ אמרה פרופסורה מַקְגּוֹנְגָּל, ”אבל כן יש לי דבר אחר ומוחדר ביותר מתחת לך. אני רואה שעשית לך עוול גדול במחשבותי, מר פוטר. חכה כאן, בבקשה.“

היא קמה וניגשה אל הדלת האחוריית הנעולה, נופפה בשרביטה, ומעין מסך מטוושש הופיע סביבה. הארי לא היה מסוגל לראות או לשמעו מה קורה. כמה דקות לאחר מכן נעלם הטשטוש ומאחוריו הופיע פרופסורה מַקְגּוֹנְגָּל, עומדת עם הפנים אליו. הדלת שמאחוריה נראית כאילו מעולם לא נפתחה.

ופרופסור מַקְגּוֹנְגָּל החזיקה בידה המושתת שרשורת זהב דקה אשר במרכזזה עיגול כסוף וכו קבוע שעון חול. בידה האחורה היא אחזה עלון מקופל. "זה בשביבך", היא אמרה.
וואו! הוא עומד לקבל חפץ קסם מגניב כשלל הרפתקה!
מתברר שככל הקטע של סירוב לפרש כספי עד שמקבלים חפץ קסום עובד גם בחיים האמיתיים ולא רק במשחקי מחשב.

הארי קיבל את השרשורת החדשה שלו בחיווך. "מה זה?"
פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל נשמה נשימה עמוקה. "מר פוטר, זה פריט שבדרך כלל מושאל רק לילדים שכבר הוכיחו את עצםם כאחראים ביותר, כדי לעזור להם להתמודד עם מערכת שעות עמוסה במיוחד". מַקְגּוֹנְגָּל היססה, כאילו היא מתכוונת לומר עוד משהו, "אני חייבת להזכיר, מר פוטר, שטבעו האמית של החפץ זה הוא סוד ושאסור לך לספר עליו לאף תלמיד אחר או לאפשר לאף תלמיד אחר לראות אותו משתמש בו. אם התנאים אינם מקובלים عليك, אתה יכול להחזיר לי אותו עכשו".

"אני יודע לשמר סוד", אמר הארי. "אז מה הוא עושה?"
מבחןת שאר התלמידים, זה עדילוֹן סחרורת והוא משמש לטיפול במחללה כסומה נדירה ובבלתי מדברת שנקראת שכפול ספונטני. אתה עונד אותו מתחת לבגדים, ואף על פי שאין לך שום סיבה להראות אותו לאף אחד, גם אין לך סיבה להתייחס אליו כל סוד נורא. עדילוני סחרורת אינם מעניינים. אתה מבין, מר פוטר?"
הארי הנהן וחיכו התרחבות. הוא חש שיש לו עסק עם עבודותו של סְלִיטִירִין מוכשר. "ומה הוא באמת עושה?"
זהו מחולל-זמן. כל סיבוב של שעון החול שולח אותך שעה אחת אחורה בזמן. אז אם תשתמש בו כדי לחזור שעתיים בכל יום, תוכל לлечת לישון באوتה שעה כל פעם".

השעית הספק של הארי התעופפה מהחלון.
את נותנת לי מכונית זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלי.
את נותנת לי מכונית זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלי.

את נוננת לי מכונת זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלי.
”אהאהאהאהאהאהאה...“ אמר פיו של הארי. הוא החזק
כעת את השרשת הרחק ממנה, כאילו היא פצחה מתתקתקת. בעצם
לא, לא כאילו היא פצחה מתתקתקת – זה אפילו לא התחיל לתאר
את חומרת המצב. הארי החזק את השרשת הרחק ממנה כאילו
היא מכונה זמן.

תגידי, פרופסור מקונגנגל, האם ידעת שהחומר רגיל שנע אחורה
בזמן מתנהג בבדיקה כמו אנטיחומר? אז כן, כך בדיקוק הוא מתנהג!
ידעת שם קילוגרים אחד של אנטיחומר נתקל בקילוגרים אחד של
חומרם הם מגיבים בהתחיינות הדדיות ונוצר פיצוץ השkol ל-43
מיליון טון של טיאץטי? את מבינה שאני עצמי שוקל 41 קילוגרם
ושהפיצוץ שייזור ישאיר מכתח עצום ומעלה עשן במקום שבו
היתה פעם סקוטלנד?

”סליחה“, הצליח הארי לומר, ”אבל זה נשמע ממש ממש ממש
משמעותן!“ הארי לא בדיק צוחה; והוא לא היה מסוגל לצרעה
צרחה שעוצמה תהלוות את המצב, אז לא היה טעם לנסתות.

פרופסור מקונגנגל הביטה בו בחيبة סובלבנית. ”אני שמחה
שאתה לוקח זאת ברצינות, מר פוטר, אבל מהחוליליזמן אין עד כדי
כך מסוכנים. לא היינו מחלקים אותם לילדים אם זה היה המצב.“
”באמת“, אמר הארי. ”אהאהאהאה. בוודאי שלא היו
נותנים לילדים מכונות זמן אם זה היה מסוכן. מה חשבתי לעצמי?
רק כדי להיות בטוחה, אם אני אתעטש על המכשיר הזה, הוא לא
ישלח אותי בחזרה לימי הביניים, שם אדרוס בטעות את גוטנברג
בעגלת סוסים ו לבטל את עידן הנאורות? כי, כאילו, אני שונא
כשה קורה לי.“

שפתייה של מקונגנגל רעדו כפי שתמיד קרה כשניסתה לא לחיך.
היא הושיטה להארי את העלון שבידה, אבל הארי עдиין החזק את
השרשת בשתי ידיים ובבה בשעון החול כדי לוודא שהוא לא
עומד להסתובב. ”אל תdag“, אמרה מקונגנגל אחריו שתיקה קצרה,

כשהיה ברור שהארי לא מתכוון לוזע, "זה לא יכול לקרות, מר פוטר. לא ניתן להשתמש במחולל-זמן כדי לנوع יותר משש שעות אחורה בזמן. לא ניתן להשתמש בו יותר משש פעמים ביום." "אה, יופי,מצוין. ואם מישחו יתגנש بي, מחולל-זמן לא יישבר ולא ילכוד את כל טירת הוגורטס בלולאה אינסופית של ימי חמישי."

"תראה, הם כן שבירים במידת מה..." אמרה מקונגנול. "ובאמת נדמה לי ששמעתי על דברים מוזרים שכורים אם הם נשברים. אבל לא משוו זהה!"

"אול', אמר הארי כשהצlich לדברשוב, "כדי שתספקו למוכנות הזמן שלכם איזו שכבת מגן במקום להשאיר את הזוכחת החשופה, כדי למנוע מדברים כאלה לקרות".
מקונגנול נראתה המומה. "זה רעיון מצוין, מר פוטר. אני אעדכן את משרד הקסמים לגביו."

זהו, זה רשמי. אשדרו את זה בפרלמנט: עולם הקוסמים מודרך כולו ממוטומטמים.

"ואמנם אני שונא להיות כלכך פילוטפי", הארי ניסה נואשות להנמיך את קולו לשמהו פחות רם מצוחה, "אבל האם מישeo חשב מה זה אומר לחזור שש שעות ולעשות שהוא שמשנה את העבר ופחות או יותר מוחק את כל האנשים המושפעים ומחליף אותם בגרסאות שונות –"

"אה, אתה לא יכול לשנות את העבר!" קטעה אותו פרופסור מקונגנול. "אלוהים אדרים, מר פוטר, אתה חושב שהינו מארשים לתלמידים להשתמש בהזאת דבר כזה היה אפשרי? מה אם מישeo היה מנסה לשנות את הציונים שלו?"

הארי לקח וגע כדי לעכל את הדברים. הידים שלו הרפו, רק במקצת, את לפיתנן האימתנית בשרשתה שעון החול. כאלו הוא אינו מחזיק מכונת זמן, אלא רק ראש נפץ גרעיני.
"אם כך..." אמר הארי לאט. "אנשים פשוט חווים את היקום

כ... עקיבי איכשוו, אף על פי שיש בו מסע בזמן. ואם אני ועצמי העתידי ניפגש, אני אראה את אותו הדבר כשני האני, אפילו שבעצם, בפעם הראשונה שלו, אני העתידי שלו כבר פועל מזמן ידיעה מלאה של דברים שבעצם, מנוקודת המבט שלו, עוד לא קרו...” קולו של הארי נמוג אל תוך חוסר יכולתה של השפה להעביר את הדקויות הרלוונטיות.

”אני חושבת שכן”, אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. ”אם כי כן מומלץ שקוסמים ימנעו ממצבים שבהם העצמי שלהם מהעבר רואה אותם. אם, למשל, יש לך שני שיעורים שונים שמתקימים בו זמנית ואותה צורך לחצות את הדרך שלך עצמן, הגסה הראשונה שלך צריכה לזרז הצדה ולעוזם את עיניה בזמן נתון – כבר יש לך שעון, יופי – כדי שאתה העתידי תוכל לעبور. הכל מופיע בעلون.”
”אהאהאהא. ומה קורה אם מישחו מתעלם מההמלצתה זואת?”

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל חשקה את שפתיה. ”זה עלול להיות די מטריך, להבנתי.”

”זה לא, נגיד, יוצר פרדוקס שמשמיד את היקום.”
היא חייכה חיוך סובלני. ”מר פוטר, נראה לי שהיתה זוכרת אם משהו כזה היה קורה.”

”זה לא מרגעינו! לא שמעתם אף פעם על העיקרון האנתרופוי?
ומי האידיות שבנה דבר כזה מלכתחילה?”

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל צחקה. זה היה צליל נעים ושם שלא תאם כלל את פניה חמורות הסבר. ”אני רואה שאתה חווה עוד אחד מאותם וגעית את הפcta לחתוֹל’, מר פוטר. אתה בטח לא רוצה לשם זה את, אבל זה חמוד להפליא.”

”להפוך לחתוֹל אבל לא מתחיל להשתות זה. את יודעת, עד עכשיו הייתה לי מחשبة נוראית שהייתה מודחתת עמוק בירכתי מוחי שההתשובה היחידה נשארה היא שככל היקום שלו הוא הדמיית מחשב כמו בספר ‘סימולקון’³, אבל עכשיו אולי

האפשרות הזאת נשללה כי את השפעת הצעוע הקטן זהה לא ניתן לחשב במכונת טיולינג: מכונת טיולינג יכולה לדמות נסעה אחורה לנוקודה מסוימת בזמן וחיישוב עתיד חדש הנובע מנוקודה זו ומוכונת אורקל יכולה להסתמך על התנהגות העצירה של מכונות מסדר נמוך יותר, אבל מה שאורקל אומר הוא שהמציאות אייכשו מחושבת בצורה עקנית במעבר אחד, תוך שימוש במידע שעדיין... לא... קרה... ”

הבנה הכתה בהاري כמו מהלומה פטיש.

הכל היה הגוני עכשו. הכל סוף-סוף היה הגוני.

”אָז כִּכְה עוֹבֵד מֵיֶץ צָחֻק! כִּמְבוֹן! הַלְּחֵשׁ לֹא גָּודֵם לְדָבָרִים מַצְחִיקִים לְקָרוֹת, הָוֹ פָּשׁוֹת גָּוָרָם לְךָ לְהַלְגִּישׁ דַּחֲף לְשִׁתְוָת רָגָע לְפָנֵי שֶׁמֶשֶׁהוּ מַצְחִיק עָומֵד לְהַתְּרַחַשׁ בְּכָל מִקְרָה! אַנְּיָ כֹּזה טִיפְשָׁה. הִיִּתְּ צָרֵיךְ לְהַבִּין כַּשְׁהַרְגַּשְׁתִּי אֶת הַדַּחֲף לְשִׁתְוָת אֶת מֵיֶץ הצחוק לְפָנֵי הנָּוָם הַשְׁנִי של דְּמָבְלָדוֹר, לֹא שְׁתִּיתְיִ וְאוֹז בְּסֻוף נְחַנְקָתִי מַהְרוֹק שְׁלֵי – שְׁתִּיתְיִ מֵיֶץ צָחֻק לֹא גָּוָרָם לְדָבָרִים מַצְחִיקִים לְקָרוֹת, הָדָבָרִים המַצְחִיקִים גָּוָרָם לְךָ לְשִׁתְוָת מֵיֶץ צָחֻק! זִיהִתְיִ מַתָּאֵם בֵּין שְׁנִי הַאִירּוּעִים וְהַנְּחַתִּי שֶׁמֵּיֶץ הצחוק חִיבָּר לְהִיּוֹת הַסִּבְ�ָּה וְשַׁהֲדָבָר המצחיק חִיבָּר לְהִיּוֹת הַתוֹצָאה כִּי חִשְׁבָּתִי שַׁהֲסִדְרָה הַכּוֹנוּנוֹלוֹגִי מְגַבֵּיל אֶת הַסִּבְתִּיות וְשַׁגְּרָפִים סִבְתִּיִּים חִיבָּרִים לְהִיּוֹת אַ-צִּיקְלִים אֶבֶל הָכָלָה הגוני בְּגָעָ שְׁמַצִּירִים אֶת הַחַזִּים הַסִּבְתִּים כֹּךְ שְׁהָם מְכוֹנִים אֲחֹורָה בְּזָמָן! ”

הבנה הכתה בהاري כמו מהלומה פטיש שנייה.

את ההבנה הזאת הוא הצליח לשמר לעצמו והמשיע רק צליל חנוק קטן שנשמע כמו חתולול גוסס כשהבין מי היה זה שהניהם את הפטק על המיטה שלו בבוקר.

עיניה של פרופסור מקונגנג ברכו. ”אחרי שתסים את לימודיך, או אולי אפילו לפני כן, אתה חייב ללמד חלק מהתיאוריות המוגلغות האלה בהגורותס, מר פוטר. הן נשמעות מרתוקות ביותר, אולי אם כוֹלֵן שגויות.”

"גָּלְעָםְמָעָםְמָעָםְמָעָםְ..."

פרופסור פֶּקְגּוֹנְגָּל אמרה עוד כמה דברי חולין, דרשה עוד כמה הבתחות שהاري הסכימים להן בגין ראש, אמרה משחו על כך שהוא צריך להימנע מディبور עם נחשים במקום שבו מישחו יכול לשמוע אותן, הזכירה לו לקרוא את העלון ואז הואaicשהו מצא את עצמו עומד מחוץ למשרד שלא כשבדלת סgorה היטב מאחריו.

"גָּאַהָהָהָהָרְרָאָ... אָמָרָהָרָיָהָרָיָהָרָיָהָ..."

כן, המוח שלו אכן התפוץץ.

לא מעט בغال העובה שאלמלא המתיחה, ייתכן שהוא לא היה משיג את מהוללה-זמן מלכתחילה.

או שאולי פרופסור פֶּקְגּוֹנְגָּל הייתה נותנת לו אותו בכל מקרה, פשוט מאוחר יותר במהלך היום, כשהיה הולך לשאול אותה בקשר להפרעת השינה שלו או לספר לה על המסר של מנכפת המין? והאם, באותה נקודת זמן, הוא היה רוצה לבצע את המתיחה, מה שהוא מוביל לכך שהוא היה מקבל את מהוללה-זמן מוקדם יותר? כך שהאפשרות היחידה העקבית ביחס לעצמה הייתה זו שבה המתיחה החלה אפילו לפני שהתעורר בובוך...?

הארי מצא את עצמו שוקל, לראשונה בחינו, את האפשרות שהתשובה לשאלתו היא דבר שבאמת לא ניתן לחשוב עליו. שמכיוון שהמוח שלו מכיל נוירונים אשר נעים רק קדימה בזמן, אין דבר שהמוח שלו יכול לעשות, שום פעולה שהוא יכול לבצע, שמסוגל לעקב אחר פועלתו של מהוללה-זמן.

עד עכשו חי הARRY את חייו בידענה שם, כמו שטען א.ת. ג'ינס, אין מודע לתופעה מסוימת, הרי שזאת עובדה המעידה על התודעה שלו, לא על התופעה עצמה; שברורות מתקימת בתודעה ולא במציאות; שמה ריקה אינה מייצגת שטח ריק. יש דבר כזה שאלות מסתוריות, אבל תשובה מסתורית היא מושג המכיל סתייה פנימית. תופעה יכולה להיות מסתורית בעני אדם מסוים, אבל אין תופעות שהן מסתוריות בפני עצמן. סגידה לתעלומה מקודשת היא

סגידה לבורותו של הסוגד.

ולכן הארי הביט בקסם וסירב להיות מאויים. לאנשים לא הייתה הערכה להיסטוריה. הם למדו כימיה וביוולוגיה ואסטרונומיה וחשבו שהנושאים הללו תמיד היו לחם חוקו של המדע, שהם מעולם לא היו מסתוריים. הכוכבים היו פעם תעלומות. לוורד קלוין אמר פעם שטבע החיים והביולוגיה – תגבות הרשירים לרצון אנושי והיווצרות עצים מזרעים – הוא תעלומה רחוקה "לאין שיעור" מהישג ידו של המדע. (לא רק קצת רחוקה, יש לצין, אלא רחוקה לאין שיעור. לוורד קלוין בחרטת התלהב מאוד מאי ידיעה.) כל תעלומה פתורה הייתה חידה משחר המין האנושי ועד לרגע שבו מישחו פתר אותה.

עכשו, בפעם הראשונה, הוא ניצב מול הרעיון של תעלומה המאפשרת להיות קבועה. אם ומן איינו פועל בראשות א-צ'יקליות של סיבה ותוצאה, זה אומר שהארי איינו מבין מהם סיבה ותוצאה; ואם הארי איינו מבין סיבות ותוצאות, זה אומר שהוא איינו מבין מה יכולת המציאות להיות מורכבת; וזה בהחלט אפשרי שתודעתו האנושית לעולם לא תוכל להבין זאת, מכיוון שהיא שלו עשו מניירונים **קלאסיים הפעילים בזמן לינאי אשר, כפי שנראה כתע**, הוא רק תתיקבוצה מצומצמת של המציאות.

החדשנות הטובות היו שלמיין הצעוק, שנראה פעם כל-יכול ובلتת ייאמן, יש הסבר הרבה יותר פשוט, הסבר שהוא פספס רק כי האמת הייתה לגמרי מחוץ למרחב ההשערות שלו או לכל אפשרות שההתפתחות האבולוציונית של המוח שלו התרה לו להבין. אבל עכשו הוא כן הבין את זה, כמובן. וזה היה מעודד במידה מסוימת. מאוד מסוימת.

הארי הצין בשעונו. השעה הייתה כמעט אחת-עשרה בלילה. הוא הלך לישון בסביבות אחת בלילה, אז בדרך הטבע הוא היה אמרו ללכת לישון הלילה בשלוש. אז כדי להירדם בעשר בלילה ולהתעורר בשבע בבוקר, הוא צריך לחזור אחרה חמיש שעות בסך

הכל. מה שאומר שם הוא רוצה להגיע לחדר שלו בסביבות ששבוכך, לפני שמיישיו יתעורר, כדי שיזדרז... אפילו כדיעבד הארי לא הבין איך הצלחה לעשות אפילו חצי מהדברים שהמתיחה דרשה. מайн הופיע הפאי?

הארי התחליל ממש לפחד ממש בזמן.

מצד שני, הוא היה חייב להודות שזאת באמת הייתה הזדמנות בחיה יהודית. משחו שאדם יכול לעשות עצמו רק פעם בחיים, תוך שעה מהרגע שבו גילה לראשונה על מחולליזמן. למעשה, זה היה עוד יותר מבלבול, עכשו כשהארי חשב על זה. הזמן הציג לו מתיחה שלמה כעובדת מוגמרת, ועם זאת היא הייתה ללא ספק, מעשה ידיו. רעיון וביצוע וסגנון כתיבתה. כל חלק וחלק בה, אפילו החלקים שהוא עדין לא הבין.

טוב, הוא מבזבזו זמן וביממה יש לכל היוטר שלושים שעות. הארי ידע חלק מהדברים שהוא אמרו לעשאות, ואולי הוא יבין את השאר, כמו את כל הקטע עם הפאי, תוך כדי תנוועה. לא היה טעם לדוחות את זה. הוא לא באמת יוכל להציג שהוא כשהוא תקוע פה בעתיד.

* * *

חמש שעות מוקדם יותר התגניב הארי לתוך חדרו כשלגימותיו משוכחות מעל ראשו כהסואה מאולתרת, רק למקורה שמיישיו כבר עיר ויראה הן אותו והן את הארי השוכב בORITYה באותו זמן. הוא לא רצה להידרש להסביר לאף אחד שיש לו בעיה רפואית קטנה של שכפול ספונטני.

למרבה המזל נראה שכולם עדין ישנים. כמו כן, נראה שליד מיטתו יש קופסה עטופה בנייר אדום וירוק וקשורה בסרט זהב בוהק. המראה הסטריאווטיפי המושלם של מתנת חג מולד, אם כי היום לא היה חג המולד. הארי התגניב פנימה בשקט מרבי, רק למקורה שלחש הקוונטיות

של מישחו מכוען לעוצמה נמוכה.
אל הקופסה הייתה צמודה מעטפה, החותם בשעווה פשוטה
ונטולת טביעה חותם.

הארי פתח את המעטפה בזיהירות והוציא מתוכה מכתב.
במכתב היה כתוב:

זהי גלימת ההיעלמות של איגנוטוס פברל, שעברה בירושה
לצצאיו מבית פוטר. שלא כמו גלימות ולחשים נחותים יותר, יש
לה הכוח לשמו עלייך ולא רק בליך נראת. אבל השאל לי
אותה למטרות מהקר זמן קצר לפני שמת, ואני מודה שהיא שירתה
אותי וברוח לאורך השנים.

חושני שבעתיד יצא לך להסתדר באמצעות לחשי הנגזה.
הגיע הזמן שהגלימה חשובה לך, ירושה החזקה. חשבתי לחתך לך
אותה כמחנה חג מוליך, אבל היא רצתה לשוב לרשותך לפני כן –
נראת שהיא צופה שתזודק לך. השתמש בה בחבונה.

בטוחני שאתה כבר חושב על שלל מתחות נפלוות, כמו אלו
שעלול אביך בזמננו. אילו היו כל מעשייו נודעים ברבים, כל נשות
גראפינדור היו מתאפשרות כדי להחל את קברו. לא אנסה למגוון
מההיסטוריה להזכיר על עצמה, אבל אני הייחור ביחס
להתגלות. אם דמלודו יראה הזדמנות לקבל לידי את אחד
מאותות הממוות, הוא לא ייתן לו לחמקן מידיו עד יום מותו.
שהיה לך חג מוליך שמח מאד.

הפטק לא היה חתום.

* * *

”רק רגע,“ אמר האריה ונעוצר לפתע כשהשאר הילדים עמדו לצאת
מגורי ריבנגקלו. ”אני מצטער, אבל יש עוד משהו שאני צריך
 לעשות עם התיבה שלי. אני אצטרף אליכם עוד כמה דקות.“
טרי בוט הזעיף את פניו אל האריה. ”אני מקווה מאוד שאתה לא
מתכוון לחטט לנו בדברים.“

האריה הרים יד אחת באוויר. ”אני נשבע שאני לא מתכוון לעשות
שום דבר כזה לחפצים שלכם, שאני מתקoon לגעת רק בחפצים

שבעולותי, שאני לא עומד לבצע עליכם מתיחה, שאין לי כוונות מופוקפות מכל סוג שהוא כלפי מישחו מכם ושהאני לא מצפה שכוננות אלו ישתנו לפני שאגיע לאירוע הבוקר באולם הגדלו.”

טרוי קים את מצחו. “רגע, זה – ”

“אל תdag,” אמרה פנולופה קלירוטר, שהגיעה לשם כדי להראות להם את הדרכן. “לא היו שום פרצחות. מנוסח היטוב, מר פוטר. אתה צריך להיות היהת עוז”. “

הארי מצמצץ כששמע את זה. אה, כן, מדריך ברייבנקלו. “תודה”, הוא אמר, “נראה לי”.

“כשתנסח למצואת האלים הגדל, אתה תלך לאיבוד.” ציינה פנולופה בnimah עניינית ויבשה. “ברגע שזה יקרה, תשאל תמונה איך הגיע לך מה הראשונה. תשאל תמונה נוספת ברגע שתחשוד שהוביל הילכת לאיבוד. במיויחד אם נראה לך שאתה רק עולה כל הזמן, אם אתה מגלת שאתה גבוה יותר مما שכל הטירה אמורה להיות, עצול וחכה לחוליות חילוץ. אחרת נראה אותך שוב בעוד ארבעה חודשים ואתה תהיה מבוגר בחמשה חודשים, לבוש רק באזרור חליציים ומכוסה בשלג, וזה רק אם תישאר בתוך הטירה”.

“הבנות אותך”, אמר הארי ובלע רוק. “אםمم... לא כדאי

שתגידו דברים כאלה לתלמידים מיד כשהם מגיעים?”

פנולופה נאנחה. “מה, את הכל? זה ייקח שבועות. אתם תקלטו את זה תוך כדי תנועה”. היא פנתה לילכת ובעקבותיה פנו גם התלמידים האחרים. “ואם אני לא רואה אותך באירוע הבוקר תוך שלושים דקות, פוטר, אני מארגנת חיפוש”.

ברגע שוכלים הלכו הצמיד הארי את הפטק למיטה שלו – הוא כבר כתב אותו ואת כל שאר הפטקים בקומת המרתף של התיבה שלו לפניו שכלי שאר הילדים התעוורו. ואז הוא הושיט את ידו בזיהירות לתוך שדה הקוויזיטוס והסיר את גלימת ההיילומות מדמותו הנמה של הארי. 1

ואז, רק לשם השעשוע, הכנסיס הארי את הגלימה לתוך הנרתיק

של הארי וידע שבשל כך כבר תהיה בתוך הנורטיק שלו עצמו.

* * *

"אני יכול לוודא שההודעה תועבר לקורנליוס פלאברוואלט", אמרה תМОנתו של איש השקרין אצילות והיה, על אף המשתמע ממשמו, בעל אף רגיל לחלוטין. "אבל האם אוכל לשאול מאיין היא הגעה במקודע?"

הארי משך בכתפיו בחוסר אוננים מיום נס. "סיפרו לי שהיא אמרה על ידי בת קול חלולה שבקעה מתוקן קרע באוויר עצמו, קרע שנפער אל תהום בוערת."

* * *

"הִי!" אמרה הַרמִינוֹני בכעס ממקום בצד האחר של שולחן האוכל. "זה הקינוח של כולם! אתה לא יכול לחתך פאי שלם ולדוחף אותו לנורטיק שלך!"

"אני לא לוקח פאי אחד, אני לוקח שניים. אני מתנצל בפני כולם, אבל אני חייב לróżע עכשו!" הארי התעלם מקריאות התרעומת ויצא מהאולם הגדל. הוא היה חייב להקדים קצת לשיעור בתורת הצמחים.

* * *

פרופסור ספראות נעצה בו מבט נוקב. "וואיך אתה יודע מה מתכוונים תלמידי סְלִיטֶרִין?"

"אני לא יכול לחשוף את המקור שלי," אמר הארי. "למעשה, עליי לבקש ממך להעמיד פנים שהשיכחה זאת מעולם לא התקיימה. פשוט תתנהgi כאליו נתקלה בהם במקרה בזמן שעסקת בענייניך או משחו כזה. אני אروع לשם ברגע שהשיעור בתורת הצמחים יסתתיים. נראה לי שאוכל להסיח את דעתם של הסליטרינים עד שתתגעי. לא קל להפחד אותה או להתעלל بي, ולא

נראה לי שהם יעוזו לפגוע פגיעה של ממש בילד שנשאר בחיים. אם כי... אני לא מבקש ממק לרווח במסדרונות, אבל אני אעריך זאת אם לא תתמהה מהי".

פרופסור ספראורט הביטה בו לרגע ארוך, ואז הבעתה התרככה.

"שומר על עצמן בבקשתה, הארי פוטר. ו... תודה".
"רק אל תachinery", אמר הארי. "ואל תשכח, כאשר מגיעה לשם,
לא ציפית לראות אותה והשיכחה הזאת מעולם לא החקיימה".

* * *

היה נורא לראות את עצמומושך את נויל מהמעגל של אנשי סלייט'רין. נויל צדק; הוא השתמש ביותר מדי כוח, הרבה יותר מדי.

"שלום", אמר הארי פוטר בקול צונן. "אני הילד-שנשאר-בחיים".

שמעונה תלמידי שנה ראשונה, רוכם באותו גובה. לאחד מהם הייתה צלקת על המצח והוא לא התנהג כמו השאר.

הוא, לו תוגש לנו מידיו של פלא
נקודת מבט דרכה וואים אותו אי אלה!
כך נשוחזר מקושי, צרות וכלא
ומתפיסה נואלה -

פרופסור מקגונגל צדקה. מצנפת המיוון צדקה. זה ברור ברגע שרואים את זה מבחוץ.
משהו לא בסדר עם הארי פוטר.

פרק ۱۵

פּוֹרִיאַד

אנחנו אהבים אותו כמו שת, רולינג!

* * *

"אני בטוח שאמצא איפשהו את הזמן!"

* * *

"פריג'יקידו!"

הארי טבל אצבע בכוס המים שעל שולחנו. הם היו אמורים להיות קרים. אבל פושרים הם היו ופושרים נשארו. שוב.

הארי הרגיש ממש מרומה.

מאות ספרי פנטזיה היו פוזרים בבית משפחתי ורס, והארי קרא לא מעט מהם. ולאחרונה הוא התחיל לחשוד שיש לו צד אף מסתורי. לבן, אחרי מספר פעמים שבהן סירבה כוס המים לשתחף פעולה, סקר הארי את כיתת הלחשים כדי לוודא שאף אחד אינו מסתכל ואז נשם נשימה عمוקה, התרכז והכעיס את עצמו. הוא חשב על התלמידים מס' לית'רין שהתעללו בנוויל ועל המשחק שבו מישחו מפיל למישחו אחר את הספרים בכל פעם שהוא מנסה להרים אותם. הוא חשב על מה שדראקו מאלפוי אמר על לונה לאבגוד בת העשר ועל איך שהקסמהדרין פועל באמת...

וכשהזעם החלל אל דמו, הוא החזיק את שרביטו ביד רועדת משנהה ואמר בקול צונן, "פריג'יקידו!" ושם דבר לא קרה.

עבדו עלייו ! הוא רצה לכתוב למשהו ולדרוש החזר על הצד האפל שלו, שלא ספק היה אמור להכיל כוח קסם בלתי נדלה, אבל התגלה כפוגם.

"פריג'יקידרו ! " אמרה הַרמְיוֹנִי שוב מהשולחן שלו. המים שלח הפכו לקרח מוצק ופתיתים לבנים החלו להתגבש על שפת הocus. נראה שהוא מוכזת לחЛОטין בעבודתה ולגמרי לא מודעת לשאר התלמידים הנועצים בה עניינים שוטמות, מה שהעיד על (א) חוסר מודעות מסווגן מצדיה או (ב) יכולת משחק כה מדויקת ומושלמת עד שנייה לסוגה כאמנות נעלמה.

"טוב מאד, העלמה גִּרְיִינְגֶּר ! " צפצף פלייטיק, המורה שלהם למחים וראש בית רַיִיכָּנוֹקְלוֹ, איש זעיר שדבר בו לא העיד על כך שהוא בעברו אלוף דורך. "מצוין ! יצא מן הכלל ! "

הארי ציפה להיות, במקורה הci גרווע, שני אחורי הַרמְיוֹנִי. הארי היה מעדיף שהוא תחתורה בו, כמובן, אבל הוא היה מוכן לקבל את המצב ההפוך.

נכון ליום שני, הארי היה בדרכו לתחתית הכתה, מקום שעליו התחרה עם שאר בניה מוגלים למעט הַרמְיוֹנִי, שניצבה בודדה בצמראת, ללא שם מתחרים, המסכנה.

פרופסור פלייטיק עמד ליד שולחנה של בת מוגלים אחרת ותיקן בדממה את אחיזתה בשרביביט.

הארי הסתכל על הַרמְיוֹנִי. הוא בלע רוק. זה היה התפקיד המתבקש עבורה בסיפור זהה... "הַרמְיוֹנִי ? " אמר הארי בהיסוס.

"יש לך מושג מה אני עושה לא בסדר ? "

עיניה של הַרמְיוֹנִי נדלקו באורו הנורא של רצון לעוזר, ומשהו בירכתי מוחחו של הארי צrho בחשפה נואשת.

חמש דקות מאוחר יותר היו המים של הארי קרims באופן ניכר מטמפרטורת החדר. הַרמְיוֹנִי נתנה לו כמה טפיחות מילוליות על השכם, אמרה לו להקפיד יותר על הגיגית הלחש בפעם הבאה והלכה לעוזר למשהו אחר.

פרופסור פליטיק נתן לה נקודה על עזרתה.
הארי חרק שניים חזק כלכך עד שהלסת שלו כאבה, מה שלא
תרם להגיה שלו.

לא אכפת לי אם זה לא הוגן. אני יודע לבדוק מה אני חולך
לעשות עם השעתיים הנוספות שיש לי כל יום. אני חולך לשבת
בתיבה שלי וללמוד עד שאסגור את הפער בין לביין חרטמוני
גנינגר.

* * *

"שינויו-צורה הם בין הקסמים המורכבים והמסוכנים ביותר
שתלמידו בהוגו-רטס", אמרה פרופסור מנגנגל. לא היה שמי' של
כלות ראש בהבעה חמורה הסבר של המclfשה הזקנה. "מי שעשה

שטויות בשיעורים שלי יסולק מהם לצמיחות. ראו הווזרתם".
שרביטה הונף והקיש על השולחן שלו, שינוי מיד צורה
לחזיר. כמה מבני-המוגלים שכיכת פלטו צוחחות קטנות. החזיר
הבית סביבו ונחר בבלבול, ואז חזר להיות שולחן.

המורה לשינויו-צורה סקרה את הכיתה, ועיניה השתחו על
תלמיד אחד.

"מר פוטר", אמרה פרופסור מנגנגל. "קיבלה את ספרי הלימוד
שלך לפני כמה ימים בלבד. האם הספקת להתחיל לקרוא את ספר
הלימוד בשינויו-צורה?"

"לא, פרופסור", אמר הארי. "אני מצטער."
“אין צורך בתנצלות, מר פוטר. אילו הייתה זאת נדרש לקרוא אותן
מראש, הייתה מתבקש לעשות זאת." אצבעותיה של מנגנגל תופפו
על השולחן שלפניה. "מר פוטר, התואיל לנחש האם זהו שולחן
שהפכתني לחזיר, או שהוא היה מלכתחילה חזיר ופשות הסרתי ממנה
לרגע את שינוי הצורה? אילו הייתה קוראת את הפרק הראשון של ספר
הלימוד שלך, הייתה יודעת."

מצחו של הארי התכווץ מעט. "היהי מנוח שקל יותר להתחיל

עם חזיר, כי אם מתחילהם עם שולחן, הוא עלול לא לדעת איך
לעמורו".

פרופסור מקגונגל הנידה בראשה. "האשמה אינה ברך, מר פוטר,
אבל התשובה הנכונה היא شبשינווייצורה לא מואלים לנחש.
תשובות שגויות ינוקדו ביד קשה; שאלות שיושארו ללא מענה
ינוקדו ביד רכה עד מאד. עלייכם ללמידה לדעת מה אינכם יודעים.
אם אני שואלה אתכם שאללה, לא משנה כמה ברורה או בסיסית
היא, ואתם עוננים 'אני לא בטוח', לא א Zukof וצתת לחובתכם וככל מי
שיצחק יפסיד נקודות לבית שלו. האם אתה יכול לומר לי למה
החוק הזה קיים, מר פוטר?"

כי טעות יחידה בשינוייצורה עלולה להיות מסוכנת להחריד.
"לא."

"נכון מאד. שינוייצורה מסוכן יותר מהתעתקות, שתלמידו רק
בשנתכם הששית. לROUT המזל, שינוייצורה הוא דבר שיש ללמידה
ולתרגול כבר מגיל צעיר כדי למצות את מלא הפטונצייאל בתחומים.
זהו נושא מסוכן, ואתם צריכים לפחד מאד מטעויות, כיון שאף
אחד תלמידי מפורסם לא סבל מנזק בלתי הפיך ואני אתעכבר
מאוד אם זאת תהיה הפעם הראשונה שתתקקל לי את רצף
ההצלחות."

כמה תלמידים בלעו את רוקם.

פרופסור מקגונגל כמה והלכה אל הקיר שמאחוריו שולחנה,
אשר עליו היה תלוי לוח עץ ממורק. "קיימות סיבות רבות לכך
ששינוייצורה הוא מסוכן, אבל יש אחת שניצבת מעל כלן". היה
שלפה קולמוס קצר בעל חור עבה והשתמשה בו כדי לכתוב אותיות
אדומות. לאחר מכן היא מתחה תחתן, באמצעות אותו קולמוס, קו
כחול.

שינוייצורה איינו קבוע !

"שינוייצורה איינו קבוע !" אמרה פרופסור מקגונגל. "שינוי
יצורה איינו קבוע ! שינוייצורה איינו קבוע ! מר פוטר, נניח שתלמיד

היה משנה את צורתה של קוביית עץ לכוס מים ואתה הייתה שותה אותה. האם אתה מסוגל לדמיין מה היה קורה לך כשינוי הצורה היה מתפוגג?" שתיקה. "סליחה, מר פוטר, לא הייתי צריכה להפנות את השאלה הזאת אליך. שכחתי שברוכת בדמיון פסימי במידה בלתי רגילה –"

"אני בסדר", אמר הארי ובלו רוק. "או התשובה הראשונה שלי תהיה שאני לא ידע", הפרופסור הנהנה בשבעות רצון, "אבל אני מתאר לעצמי שאولي יהיה לי... עץ בקיבה, ובDEM, ואם חלק מהמים האלה נספגו ברקמות הגוף שלי – האם יהיה מדובר בעיסת עץ או בעץ מזק או...". תפיסת הקסם של הארי הcziba אותו. הוא לא הצליח להבין איך עץ מתמחה למים מלכתחילה, ולכן הוא לא הצליח להבין מה עשוי לקרות כשהקסם יתפוגג והמיופיע יתהפרק. אחרי שהתנוועות התרומות הרגילוט יערבלו את מולקולות המים. פניה של מקגונגל היו קבועות. "כפי שמר פוטר הסיק, הוא יהיה חולה מאד ויזדקק לפניו פלו מיידי לבית החולים על שם הקדוש מגנו כדי שייהיה לו בכל סיכוי לשוד. أنا פתחו את ספרי הלימוד שלכם בעמוד 5."

אפילו בלי קול בתמונה הנעה, היה ברור שהאישה עם העור המוכתם צורחת.

הפוישע שהפרק זהב לין ונתן לאישה הזאת לשותה אותו, כתשלום על החוב' כפי שהוא ניסח זאת, נידון לעשר שנות מאסר באזקבן. עברו בבקשת לעמוד 6. זהו סוחרים. סוחרים הם השומרים של אזקבן. הם שואבים מכל את כל הקסם, החיים והמחשבות השמחות שאותם מנסים לחשב. בתמונה לעמוד 7 אפשר לראות את אותו פושע כעbor עשר שנים, ביום שחרورو. תבחןו בוודאי שהוא מת – כן, מר פוטר?"

"פרופסור", אמר הארי, "אם קורה הגרווע מכול במצב כזה, האם יש דרך כלשהי לשמר את שינוי הצורה?"
"לא", אמרה פרופסור מקגונגל ביובש. "שימור של שינוי-צורה

הוא מעססה מתמשכת על כוח הקסם שלו, שגדלה בהתאם לגודל צורת המטרה. ות策טרך לחדר מגע עם המטרה כל כמה שעות, דבר שהוא בלתי אפשרי במקרה כזה. אסונות כאלה הם בלתי ניתנים לתיקון!!

פרופסור מקוגנגל רכנה קדימה, פניה קשוחות מאוד. "בשם פנים ואופן, לא משנה מה, לא תשנו צורה של שום דבר לנוזל או לגז. לא מים, לא אווריר. לא שום דבר שדומה למים ולא שום דבר שדומה לאווריר. אפילו אם זה לא מיועד לשתייה. נוזל מתאדה וחלקיקים שלו מגיעים לאווריר. לא תשנו צורה של שום דבר למשהו שאמור להישרף. זה ייצור עשן ומישחו עלול לנשום את העשן הזה! לא תשנו צורה של שום דבר למשהו שיכולה אייכשה להיכנס לגוף של מישחו. לא אוכל. לא שום דבר שנראה כמו אוכל. אפילו לא מתייה קטנה ומצחיקה שבאה אתכם מתכוונים לספר לו על עוגת הבוץ שלכם לפני שהוא באמת אוכל אותה. לא תעשו זאת לעולם. נקודה. לא בתוקף החלטה זו ולא בשם מקום אחר. האם זה מובן היטב לכל תלמיד ותלמידה?"

"כן", אמרו הארי, קרמיוני, וכמה תלמידים נוספים. השאר נראו מוכי אלם.

"אם זה מובן היטב לכולם תלמיד ותלמידה?"

"כן", הם אמרו או מלמלו או לחשו.

"אם תפרו אחד מהחוקים הללו, לא תלמדו شيئا' יותר בשארית שהותכם בהוגוורטס. חזרו יחד אליו. לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז," אמרו התלמידים במקהלה מבולגנת.

"שוב! חזק יותר! לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר למשהו שנראה כמו אוכל

או כל דבר אחר שנכנס לגוף האדם. ”לעולם לא אשנה צורה של שום דבר למשהו שאמור להישרף כי הוא יכול להעלות עשן.”

”לעולם לא תשנו צורה של שום דבר למשהו שנראה כמו כספר, כולל כספר מוגלי”, אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. ”לגבילנים יש דרכים לגלות מי עשה זאת. על פי אמנות שרירות וקיימות, אומת הגובלינים נמצאת במצב קבוע של מלחמה עם כל זייפני הכספיים הקסומים. הם לא ישלהו הילאים, הם ישלהו צבא.”

”לעולם לא אשנה צורה של שום דבר למשהו שנראה כמו כספר”, חזרו התלמידים.

”ומעל לכל”, אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל, ”לא תשנו את צורתו של שום אובייקט חי, במינוח לא את שלכם. אתם יכולים להЛОות אניותות ואולי אף למות, תלו依 איך תשנו צורה וכמה זמן תשמרו את השינוי”. פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל השתקה. ”מר פוטר מרים קרוגע את ידו מכיוון שהוא ראה שינוי-צורה של אnimagos – במקרה הזה, אדם שהשתנה לחתול ובחרזה. אבל שינוי-צורה של אнимאגוס איננו שינוי-צורה חופשי”.

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל שלפה מכיסה החנית עץ קטנה והפכה אותה בהקשת שרביט לכדור זכוכית. ואז היא אמרה ”*קליסטפליים!*” וכדור הזכוכית הפך לכדור פלדה. היא הקישה עליו שוב בשרביטהה וכדור הפלדה חזר להיות החנית עץ. ”*לחש קליסטפליים* משנה אובייקט העשווי יכולו מזכוכית למטרה בעלת צורה זהה העשויה כולה מפלדה. אבל הוא לא יכול לעשות את השינוי ההפוך או להפוך שולחן לחדר. הצורה הכללית ביותר של שינוי-צורה – שינוי-צורה חופשי, שהוא תלמדו בשיעורים שלי – מסוגל להתרמיר כל אובייקט לכל מטרה, לפחות בכל הנוגע לצורתו הפיזית. מסיבה זו, שינוי-צורה חופשי חייב להיעשות ללא מילימ. שימוש בחחמים היה מצרייך מילימ' שוניות עברו כל סוג המרה של אובייקט למטרה.”

פרופסור מקגונגל יorthה בתלמידיה מבט נוקב. "ישנם מורים שמתהילים עם לחשי שינוי צורה ומשיכים לשינוי צורה חופשי לאחר מכן. נכון, זה יהיה הרבה יותר קל בהתחלה. אבל זה ירגע אתכם לדפוס גרוע שיגביל את היכולות שלכם מאוחר יותר. כאן אתם תלמדו שינוי צורה חופשי ממש מההתחלת, דבר שידורש מכם להטיל לחסים אילמים על ידי התרכזות בצורת האובייקט, צורה המטרה והשינוי הדרוש".

"וכמענה לשאלתו של מר פוטר", המשיכה פרופסור מקגונגל, "שינוי צורה חופשי הוא זה שלעולם לא תבצעו על אובייקט חי. קיימים לחשים ושיקויים שכולים להתmir בדרכם מוגבלות אובייקטיבים חיים באופן בטיחותי והפיק. אnimago שחררה לו יד או רגלי, לדוגמה, עדין יהיה חסר יד או רגל לאחר התמורה. שינוי הצורה - נשימה, לדוגמה, כרוכה באיבוד מתמיד של חומרי גוף לאויר הסובב. כשהינוי הצורה يتפגז והגוף שלכם ינסה לחזור לצורתו המקורית, הוא לא ממש יכול לעשות זאת. אם תצמידו את שרביטכם אל גופכם ותדמיינו את עצמכם עם שיער בלונדי, השיער שלכם ינשור אחר כך. אם תדמיינו את עצמכם כאדם עם עור חלק יותר, מצפה לכם ביקור ארוך בקדושים מגנו. ואם תנסו את גופכם לגוף של אדם מבוגר, כשהינוי הצורה יפוג אתכם תמוותו".

זה הסביר למה הוא ראה דברים כמו ילדים שננים או ילדות שלא ניחנו ביופי מושלם. או אפילו אנשים זקנים, לצורך העניין. דבר כזה לא היה קורה אם היה אפשר לשנות צורה כל בוקר... הארי הרים את ידו וניסה למשוך את תשומת לבה של פרופסור מקגונגל בעזרת העיניים.

"כן, מר פוטר?"

"האם ניתן לשנות צורה של אובייקט חי למטרה שהיא סטטית, כמו מטבח - לא, סליחה, אני ממש מצטער, בואי נגיד כדורי פלדה".

פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל הנידה בראשה. "מר פוטר, אפילו חפצים דוממים עוכרים شيئاים פנימיים קטנים במהלך הזמן. לא תחוללו בגוף שינויים שהיה ניתן לראות, ובדקה הראשונה לא תבחן בשום דבר בעיתי. אבל תוך שעה אתה תחלה ותוך ים אתה תמות".

"אםمم... סליחה רגע, אז אם הייתי קורא את הפרק הראשון התייחס יכול לנחש שהשולחן היה במקור שלחן ולא חזיר", אמר הארי, "אבל רק אם הייתי מניח הנחה נספת שלא רצית להרוג את החזיר, וזה אמן נלאה די סביר, אבל –"

"אני חוזה שבדיקת המבחנים שלך תהיה מקור בלתי נדליה של עונג עבורי, מר פוטר. אבל אם יש לך שאלות נוספות, תוכל בבקשתה להמתין עד אחרי השיעור?"

"אין שאלות נוספות, פרופסור."

"עכשו חזרו אחריו", אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל. "לעתים לא אנסה לשנות צורה של שום דבר חי, ובמיוחד לא את שלי, אלא אם הונחתי במפורש לעשות זאת בעוזרת לחש ייעודי או שיקוי."

"אם אני לא משוכנע ששינוי-צורה מסוים הוא בטוח, לא אנסה אותו לפניו שאשאלה את פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל, פרופסור פליטיק, פרופסור סנייפ או את המנהל, שהם הסמכויות המוכרות היחידות לשינוי-צורה בהוגוורטס. לשאול תלמיד אחר זה לא מספיק, אפילו אם הוא אומר שהוא זכר ששאל את אותה השאלה."

"אפילו אם המורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס אומר לי ששינוי-צורה הוא בטוח, ואפילו אם אני רואה את המורה להתגוננות מעצמו אותו ולא נראה שם דבר רע קורה, לא אנסה אותו בעצמי".

"זכותי המלאה לסרב לבצע כל שינוי-צורה שאני לא מרגיש בטוח לגבי במאית האחויזים. מכיוון שאפילו המנהל של hogwarts אינו יכול להורות לי לבצע אותו, אני בטח לא אציגת לשום הוראה שכזאת מפני המורה להתגוננות מפני כוחות האופל, אפילו אם

* *

המורה להתגוננות מאיים להוריד לבית שלי מאה נקודות ולדאוג שיסלכוו אוטי מביתה הספר.

"אם אפר אחד מהחוקים האלה לא אלמד עוד שיעורי שינויי כורה במלך שהותי בהוגוורטס."

"אנחנו נחזור על החוקים האלה בתחילת כל שיעור בחודש הראשון," אמרה פרופסור מקגונגל. "ועכשיו נתחיל עם גפרורים כאובייקטיבים ומחטifs כמטרות... החזרו את השירותים שלכם למקוםם, תודה רבה. כשאני אומרת 'נתחיל' אני מתחוננת שתתחלו לסכם."

חצית שעה לפני סוף השיעור חילקה פרופסור מקגונגל את הגפרורים.

בסוף השיעור היה קרמיוני גפרור כסוף לмерאה ואילו לכל שאר התלמידים, בניימוגלים או בנייקוסמים, היה בדיקות מה שהיא להם בתחילת.

פרופסור מקגונגל העניקה נקודה נוספת לריבנקלו.

* * *

בתום השיעור ניגשה קרמיוני לשולחנו של הארי, שבديוק החזיר את ספריו לנרתיק.

"אתה יודע," אמרה קרמיוני, הבהה תמיימה נסוכה על פניה, "הרווחתי היום שתי נקודות לריבנקלו."

"אכן," ענה הארי קצורת.

"אבל זה לא טוב כמו שבע הנקודות שלך," היא אמרה. "כנראה אני פשוט לא חכמה כמוך."

הארי סיים להאכיל את הנרתיק בשיעורי הבית שלו ופנה לעבר קרמיוני בעיניהם מצומצמות. הוא לגמרי שכח מה.

היא עפעפה לעברון. "מצד שני, יש לנו שיעורים כל יום. אני תוהה כמה זמן ייקח לך למצוא עוד כמה הפלפפאים להציג. היום יום שני. זה אומר שיש לך זמן עד יום חמישי."

שניהם הסתכלו זה לזה בעניינים מבלתי למצוין.
הארי דיבר ראשון. "את מבינה, כМОבן, שזאת הכרזת מלחמה."
"לא ידעת ששרד בינו שלום."
כל שאר התלמידים צפו בהם עכשו בעניינים מרותקות. כל שאר התלמידים וכן גם, לROUT המול, פרופסור מקגונגל.

"אה, מר פוטר," זמרה פרופסור מקגונגל מצדו الآخر של החדר, "יש לי חדשות טובות בשביבך. מدامם פומפראי אישרה את הצעה שלך למניעת שבירה בעידילוני הסחרחות שלה, והיא מתכוננת לסיים את העבודה עד סוף השבוע הבא. הייתה אומרת שmagiuot על זה... עשר נקודות לריבנקלו."
פיה ועיניה של הרמיוני נפערו בחששות בגידה ותדהמה. הארי תיאר לעצמו שעל פניו נסוכה הבעה דומה מאוד.
"פרופסור..." סינן הארי.

"עשרה נקודות הללו מגיעה לך לא כל ספק, מר פוטר. לא הייתה מחייבת נקודות בית על פי גחמה. ייתכן שעבורך זה היה עניין פשוט של הבחנה במשהו שביר ו匝עת דרך להגן עליו, אבל עדילוני סחרחות הם יקרים ומהנהל היה מאד לא מרוצה בפעם الأخيرة שעדרילון כזה נשביר." פרופסור מקגונגל נראתה מהורהרת. "מעניין, אני תוהה אם היה לנו אייפעם תלמיד שהרווחה לבית שלו שבע-עשרה נקודות כבר ביום הלימודים הראשון שלו. אצטרכ לבודוק, אבל אני חושדת שהזו שייא חדש. אולי אנחנו צריכים להזכיר על כך באירוע הערב?"

"פרופסור!" צווח הארי. "זאת המלחמה שלנו! תפסיק להתעורר!"

"עכשו יש לך זמן עד יום חמישי הבא, מר פוטר. אלא אם, כמובן, התגין עד אז איזו התנהגות בלתי נאותה ותפסיד לבית שלך נקודות. משחו כמו התהצפות למורה." פרופסור מקגונגל הניפה אצבע על לחיה ונראתה מהורהרת. "אני צופה שתגיעו למספרים שליליים עוד לפני שישי הערב."

פיו של הארי נסגר בנסיבות שניים. הוא שליח במקונגנגל את המבט הימי קטלני ברפרטוואר שלו, אך נראה היה שהוא רק משועשע אותה.

"כן, בהחלט הכרזה בזמן ארום הערב", אמרה פרופסור מקונגנגל. "אבל לא כדי להעליב את תלמידי סליית'ין, אז זאת תהיה הכרזה קצרה. רק מספר הנקודות וענין השיא... ואם מישחו פונה אליו בבקשת עזרה בשיעורי הבית ומתאזרב לגולות שעוד לא התחלה אפילו לקרוא את ספרי הלימוד שלו, אתה תמיד יכול להפנות אותו אל העלמה גרייניג'ר."

"פרופסור!" אמרה קרמיוני בקול גבוה למדי.

פרופסור מקונגנגל התעלמה ממנה. "אני תוהה כמה זמן ייקח לעלמה גרייניג'ר לעשות משהו שראוי להכרזה בארום הערב. אני מצפה לכך בקוצרירוח, יהא הדבר אשר היא."

מתוך הסכמה הדידית אילמת פנו הארי וקרמיוני וייצאו מהכיתה בסערה. אחריהם השתרך שובל של תלמידי ריבנקלו מהופנטים. "אממם..." אמר הארי. "אנחנו עדין נפגשים אחרי ארום הערב?"

"כמובן", אמרה קרמיוני. "לא הייתה רצחה שתפגר עוד יותר בלימודים."

"תודה רבה לך. ואני לי לומר שעד כמה שאת מבrikה כבר עכשו, אני לא יכול שלא לתהות איך יהיה ברגע שתקבלי ה�建ה בסיסית ברצונליות."

"זה באמת כלכך מועל? כי לא נראה שה עוזר לך כלכך בשיעור לחסים או שינויים צורה."

דממה קצרה השתרכה.

"טוב, קיבלתי את ספרי הלימוד שלי רק לפני ארבעה ימים. זו הסיבה שהייתי צריך להרוויח את שביעשרה הנקודות האלה בלי להשתמש בשירות."

"לפני ארבעה ימים? אולי אתה לא יכול לקרוא שמונה ספרים

בארבעה ימים, אבל יכולת לקרוא לפחות אחד. כמה ימים ייקח לך
לסיים בקצב הזה? אתה המומחה למתמטיקה, אז אתה יכול להגיד
לי כמה זה שmenoּna כפול ארבע חלקים אפס?"
 "יש לי עכשו שיעורים, בזמן שלך לא הי, אבל סופי השבוע
פנויים, אז... גבול של שmenoּna כפול ארבע חלקים אפסילון
כאפסילון שואף לאפס חיובי... יום ראשון ב-47:10 בוקר."
 "האמת שעשיתי את זה בשלושה ימים."
 "אם כך, שבת ב-47:14. אני בטוח שאמצע איפשהו את הזמן."
 ויהי ערב ויהי בוקר, יום אחד.

פרק 61

למאות מטוי לkipos

שער האורב הוא רולינג.

* * *

"אני לא פסיכופת. אני פשוט מאד יצירתי".

* * *

ברגע שהארי נכנס לכיתת התגוננות ביום רביעי, הוא ידע שהמקצוע הזה יהיה שונה.

קודם כל, זו הייתה הכתיבה הגדולה ביותר שראה עד כה בהוגוורטס, דומה לאולם הרצאות אוניברסיטה גדולה, עם שורות מדורגות של שולחנות הפונים אל במא עצומה ושתוחה משיש לבן. הכתיבה הייתה ממוקמת גבוהה בטירה - בקומה החמשית - והארי ידע שזאת התשובה הכי טובה שיקבל לשאלתoid לאן בדיק אמרור חדר זה להיכנס שם. הארי תחיל להבין שהhogwarts פשוט אין גיאומטריה, לא אוקlidית ולא משום סוג אחר; יש בה חיבורים, לא כיוונים.

שלא כמו אולם הרצאות אוניברסיטאי, הכתיבה לא הכילה שורות של כיסאות מתקספים; את מקומם של אלה תפסו שולחנות הכתיבה וכיסאות העץ הסטנדרטיים של hogwarts, שסודרו בכל מפלס בשורה מעוקלת מעט. אלא שעל כל שולחן ניצב חפץ שטוח, לבן, מלבני ומטורי.

במרכזו הבמה העצומה, על בימה קטנה ומוגבהה מיש שמש כהה יותר, עמד שולחן מורה בודד. קווירל היה סרווח על הכסא מאחוריו, ראשו שמוט לאחור והוא מריר קלות על גלימותיו.

מה זה מזכיר לך בדיוק...?

הארי הגיע לשיעור מוקדם ככלך עד שאף תלמיד אחר עוד לא היה שם. (השפה לوكה בחסר בכל הנוגע לתיאורי מסע בזמן; בפרט חסרות לה מילים שיכולות לבטא עד כמה הוא נוח.) לא נראה כאילו קווירל... מתפרק... באותו רגע, ולהארי מAMILא לא התחשק במיזוח להתקרב אליו.

הארי בחר שולחן, טיפס אליו, התישב והוציא את ספר הלימוד בתגוננות. הוא כבר קרא בערך שבע שמייניות ממנו - למען האמת, הוא תכנן לסייע את הספר עוד לפני השיעור, אבל לא עמד בלוח הזמנים וכבר השתמש במחולל-זמן פעמיים היום.

בתוך זמן קצר הכיתה החלה להתמלא וקולות נשמעו סביבו.
הארי התעלם מהם.

"פוטר? מה אתה עושה כאן?"

הקול הזה לא היה שייך לכאן. הארי הרים את מבטו. "דראקו?"
מה אתה עושה ב... אלוהים אדירים יש לך משורתם".

אחד הילדים שעמדו מאחוריו דראקו נראה די שרירית בשביילילד בן אחת-עשרה ועמידתו של האخر נראהיה יציבה להחשיד.
הילד הבלונדרני חיך בזוחיות והחווה מאחוריו. "פוטר, הרשה לי להציג בפניך את מר קראב," היד שלו עברה מממר שרירים למזר
יציבות, "ומר גויל. וינסנט, גרגורי, זה הארי פוטר."

מר גויל הטה את ראשו ונעץ בהארי מבט שכנראה היה אמרור להיות בעל משמעות כלשהו, אבל יצא סתם פוזל. מר קראב אמר,
"אני שמח לפגוש'תך" בקול שנשמע כאילו הוא מנסה לעבות אותו
כל הנitin.

הבעה חטופה של חוסר שביעות רצון חלפה על פניו של דראקו,
אבל מהר מאד תפס את מקומה חיקוק של עליונות.

"יש לך משרותם?" חזר הארי. "איפה אני מקבל משרותים?"
חווכו הלעוגני של דראקו התרכב. "חוושני, פוטר, שהצעד
הראשון הוא להתמיין לסליט'רין -"
"מה? זה לא הוגן!"

"- ואז שהמשפחות שלכם הגיעו להסדר בינהן עוד לפני
שתיולדו."

הארי הביט במר קראב ובמר גויל. שניהם נראו כאילו הם מנסים
מאוד לשדר איום. ככלומר, הם רכנו קדימה, כיווצו את כתפייהם,
מתחו את צווארם ובהו בו.

"אםمم... רגע אחד," אמר הארי. "זה סודר כבר לפני שנים?"
"בדיוק, פוטר. חוותינו שאין לך מזל."
מר גויל הוציא כסם והחל לחטט בשינויו, כשהוא ממשיך לשדר
אים.

"ולוציאוס התעקש," אמר הארי, "שלא תכיר את שומרי הראש
שלך לאורך כל שנה ילווח ושותגosh אותם רק ביום הראשון של
הלימודים."

זה מחק את החיוך מפניו של דראקו. "כן, פוטר, כולנו יודעים
שהתת מבריק. כל ביתהספר כבר יודע. אתה יכול להפסיק
להשווין -"

"או להם סיפרו כל החיים שהם הולכים להיות המשרותים שלך
והם דמיינו במשך שנים איך משרותים אמורים לה坦הג -"
דראקו התכווץ.

"- ומה שגורוע יותר הוא שהם כן מכירים אחד את השני והם
התאמנו -"

"הובס אמר לך לסתום," נהם מר קראב. מר גויל נשך את הקיסם
שהחזיק בין השניים ופקק את אצבעות ידו האחת באמצעות ידו
האחרת.

"אמרתי לכם לא לעשות דברים כאלה לפני האדי פוטר!"
השניים נראו מעט מבושלים ומר גויל מיהר להחזיר את הקיסם

לכיס גלימוטיו.

אבל ברגע שדרاكו פנה מכם לעבר הארי, הם חזרו לשדר איום.
"אני מתנצל," אמר דראקו בקול נוקשה, "על כל עלבון שספגת מהמטומטמים האלה."

הארי נען בקראב ובגוויל מבט ורב משמעות. "לדעתך אתה מחרمير אתכם מדי, דראקו. אני חשב שהם מתנהגים בדיק כמו שהייתי רוצה שהmarshalls שלי יתנהגו. זאת אומרת, אם הם לי משרותים."

draako פער את פיו.

"הִי, גרגורי, תגיד, הוא לא מנסה לפתות אותנו לעזוב ת'בוס שלנו, הא?"

"אני בטוח שמר פוטר לא היה עושה דבר כל-כך טיפשי."
“הו, לא הייתי חולם על זה,” אמר הארי בטעויות רבה. “זה רק שהוא שצדאי לכם לזכור אם נראה שהמעסיק הנווכתי שלכם לא מעריך אתכם. וחוץ מזה, לא יזקוקו לכם הצעות עבודה נוספות בזמן שאתם מנהלים משא ומתן על תנאי ההעסקה שלכם, נכון?”

“מה הוא עושה ברייבנקלוּ?”

“אין לי מושג, מר קראב.”

“סתמו שנייכם,” אמר דראקו דרך שניים חשוקות. “זאת פקודה.” הוא החזיר את תשומת לבו אל הארי במאין ניכר. “בכל אופן, מה אתה עושה בשיעור התוגוננות של סליթ'רין?”
הארי קימט את מצחו. “רגע אחד.” ידו נכסה לנרתיק. “מערכת שעوت.” הוא הצביע בקהל. “התוגוננות, 14:30, והשעה עכשו...”
הארי הביט בשעון המכני שלו, שהראה את השעה 11:23, “14:23, אלא אם התבבלתי בשעה. התבבלתי?” אם התשובה הייתה חיובית, הארי ידע בדיק איך להגיע לשיעור שהוא אמור להיות בו. הוא, כמה שהוא אהב את מהולל-זמן שלו! יום אחד, כשהוא יהיה מבוגר מספיק, הם יתחתרנו.

“לא, זה נשמע נכון,” אמר דראקו, שנראה מבולבל. מבטו פנה

להסתכל על שאר האודיטוריום, שהחל להתמלא בגלימות יrokeות שליים ו...>.

"גְּרִיפִּינְבּוֹקִים!" יrek דראקו. "מה הם עושים פה?"
"הממם", אמר הארי. "פרופסור קוירול באמת אמר... אני לא זוכר את המילים המדויקות... שהוא יתעלם מחלוקת ממוסכמתה ההוראה של הוגורטס. אולי הוא פשוטஇיחד את כל הכתובות שלו".

"מעניין", אמר דראקו. "אתה הריביֶּנְקָלוֹ הראשון כאן."
"כאן. הגעת比我וקדם".

"או למה אתה יושב בשורה האחורונה?"

הארי מצמצז. "לא יודע. כי זה נראה כמו מקום טוב?"
draako פلت צליל של לעג. "ישבת הכى רחוק מהמורה שאפשר".
הילד הבלונדי רכן קרוב יותר להاري. "בכל מקרה, זה נכון מה אמרת לךrik והחברה שלו?"

"מי זה דרייך?"

"זה שזרקת עלייו פאי?"

"שניהם, יותר דרייך. מה אמרת לו, לבוארה?"
שהוא לא עושה שום דבר ערומי או שאפתני ושהוא חרפה לשם של סלזאר סליית'רין". דראקו הביט בהاري ברוב תשומת לב.
זה... נשמע די מדויק", אמר הארי. "נדמה לי שההיה יותר כמו, זה חלק מאייזו תכנית מתחוכמת שתשיג לכם יתרון עתיידי, או שאתה סתם ממיטים חרפה עלשמו של סלזאר סליית'רין כמו שהראה" או שהוא בסגנון. אני לא זוכר את המילים המדויקות."

"אתה מבלב את כולם, אתה יודע", אמר הילד הבלוני.
"הא?" אמר הארי בבלבול אמיתי.

"וורינגטון אומר שהות ממושכת מתחת למצענת המيون היא אחד מסימני האזהרה לקוסם אף רב עצמה. כולם דיברו על זה ותהו אם הם צריכים להתחילה להתחנף אליו ליתר בטיחון. ואז הlected והגנה על חברה של הפלפאפים, בשם מרלין! ואז אמרת

לדריך שהוא חרפה לזכרו של סלזאר סליית'רין ! מה כולם אמרוים לחשוב ?"

"שמצנפת המיוון החליטה לשים אותה בבית 'סליית'רין ! סתם צחקתי ! ריבֶּנְקָלוּ ! ואני מתנהג בהתאם ."
מר קראב ומר גויל צחקוו , ובתגובה מיהר מר גויל לכוסות את פיו .

"כדי שナルך למצוא לנו מקומות , " אמר דראקו . הוא היסס , הוזדקף מעט ודיבר בקול מעט יותר رسمي . "אבל הייתה שמה להמשיך את שיחתנו الأخيرة ואני מקבל את תנאי ."
הארי הנהן . "יפריע לך מWOOD אם אני אחכה עמזה עד שבת אחר הצהרים ? אני די באמצע תחרות כרגע ."

"תחרות ?"

"לראות אם אני יכול לקרוא את כל ספרי הלימוד שלי מהר כמו קרמיוני גרייניג'ר ."

"גרייניג'ר , " חזר דראקו על השם . עיניו הצטמצמו . "הbowzdemit שחושבת שהיא מרלין ? אם אתה מנסה להשפיל אותה , אז כל בית סליית'רין מאמין לך הרבה הצלחה , פוטר , ולא אטריד אותה עד שבת . " דראקו הרciין את ראשו בנימוס והלך משם , משרתו בעקבותיו .

יהיה לי ממש כיף להחתט זהה , אני כבר יכול לראות .
הכיתה התמלאה במחירות בגימיות שלשוליהן מעוטרים בכל ארבעת הצבעים : יrox , אדום , צהוב וכחול . נראה שדראקו ושני חבריו נמצאים בעיצומו של ניסיון לנכס לעצם שלושה מקומות ישיבה צמודים בשורה הראשונה – יהיו כבר תפוסים , כמובן . מר קראב ומר גויל שידרו איהם בכל כוחם , אבל לא נראה שהייתה לכך השפעה רבה .

הארי רכן מעל ספר הלימוד בהתגוננות והמשיך לקרוא .

* * *

בשעה 14:35, כשהרוב הכספיות כבר היו תפוסים ונראה שאנשימים כבר לא מגיעים לשיעור, פרופסור קוירל נרעץ בכיסאו והזדקף, ופניו הופיעו על כל המלבנים השטוחים והלבנים שהיו מונחים על שולחנות התלמידים.

הاري הופעתן, גם מההופעתן הפתאומית של פניו של פרופסור קוירל וגם מהדמיון לטלויזיה מוגלית. היה בזה ממשו נостalgic... ועצב, דומה כלכך לבתיו, אבל בכל זאת לא היה הדבר אמיתי... "אחריה הצהריים טובים, שלוותי הצעירים", אמר פרופסור קוירל. להاري היה נדמה שקוילו בוקע מהמסך שעל השולחן ופונה ישירות אליו. "ברוכים הבאים לשיעור הראשון שלכם בקורס קרבוי, כפי שנהגו לקרוא למקצוע זה המייסדים של הוגוורטס; או, כפי שהוא נקרא בשלבי המאה העשרים, התגוננות מפני כוחות האופל".

מידת מה של המולה קדרתנית החלה כשהתלמידים, המופתעים מאוד, חיפשו גילגולנות קלף או מחברות.

"לא", אמר פרופסור קוירל. "אל תטרחו לכטוב איך קראו לממקצוע זה בעבר. אף שאלה חסרת טעם שכזאת לא תשפיע על הציון שלכם באף אחד מהשיעורים שלי. אני מבטיח לכם זאת." תלמידים ובים הזדקפו במקומות לשמע הדברים, פניהם המומות למדוי.

פרופסור קוירל חיך חיך دق. "אלו מכם שבזבזו את זמנה בקריאת ספר הלימוד המיותר לשנה הראשונה – "

מישחו השמייע קול השתנקות. הארי תהה אם זאת קרמיוני. – קיבלו אולי את הרושם שאף על פי שהנוסח זהה נקרא התגוננות מפני כוחות האופל, הוא עוסק למעשה במעשה בתגוננות מפני פרפרי בלחות, שגורמים לסייעים קלים, או מפני חשופיות חומצה, שיכולות לאכל את דרכן מעבד לקורת עץ בעובי חמישה סנטימטרים בתוך פחות מיום".

פרופסור קוירל דחף את כיסאו לאחור וקם. המסך שעלי

שולחנו של הארי עקב אחרי כל תנועה שלו. פרופסור קוירל צעד לעבר קדמת הכתה והרים בקולו:

"הזונברן ההונגרי גבוהה יותר מתריסר גברים! הוא נושא אש באופן כה מהיר ומדויק שהוא יכול להתיק סניץ' במעופו! קללה הורגת אחת תשים קץ לחייו!"

נשימתם של תלמידים רבים נעתקה לשמע הדברים.

"טרול ההרים מסוכן יותר מהזונברן ההונגרי! הוא חזק מספיק כדי לנגן בפלדה! עورو עמיד בפני קללות משתקות ולחשים חותכים! חוש הריח שלו כה עד שהוא יכול לגלות מרוחק אם הטרף שלו הוא חלק מלתקה או שהוא בלבד ופגיע! ומהפחד מכל, הדבר שמייחד את הטרול מיצורים קסומים אחרים הוא העובדה שהוא מתחזק שנינו יצורה מתמשך על עצמו – הוא מותמר באופן קבוע אל גופו שלו. אם תצלילו אותו לתלוש לו את הזורע, הוא יצמיה חדשה בתוך שניות! אש וחומצה ייצרו רקמה צלקתית שיכולה לבבל באופן זמני את כוחות התהדרשות של הטרול – למישך שעה או שעתיים! הם חכמים מספיק כדי להשתמש באלוות בתור כלים! טROL ההרים הוא מכונת ההרג השלישית בשלמותה בטבע! קללה הורגת אחת תשים קץ לחייו."

התלמידים נראו המומים למד.

פרופסור קוירל חייך קודר. "החיקוי העולב בספר ההtagוננות לשנה השלישית יציג שתחשפו את טROL ההרים לאור שמש, שיקפיא אותו במקומו. זהו, שוליותתי הצעריים, סוג הידע חסר התועלת שלעולם לא תמצאו בשיעוריהם שלי. לא נתקלים בטרולי הרים לאור יום! הרעיון שצורך להשתמש באור שמש כדי לעצור אותם הוא תוצאה של כתובי ספרי לימוד כסילים המנסים להפגין את שליטותם בזוטות על חשבון מעשיות. אתם לא חיבבים לנסות להשתמש באיזו דרך עלומה עד גיוחך להתמודדות עם טROLי הרים רק משום שהיא קיימת! הקללה הורגת אינה ניתנת לחסימה, אינה ניתנת לעצירה ועובדת בכל פעם על כל יצור בעל

מוח. אם, כקוסמים בוגרים, תגלוuai שאליכם מסוגלים להשתמש بكلלה ההורגת, אתם יכולים פשוט להעתיק מהמקום! אוטה עצה תקפה גם אם אתם ניצבים מול מכונת ההרג השנייה בשלמותה, הסורהן. פשוט תעתיקו!"

"אלא אם כן," אמר פרופסור קוירל, קולו נמרך וקשוח יותר, "אתם נמצאים תחת השפעתה של קללה נוגדת התעתקות. יש לבדוק מפלצת אחת שכולה לאיים עליהם בוגורותכם. המפלצת המסוכנת ביותר בעולם כולם, כה מסוכנת עד שאין דבר אחר איינו משתווה אליה. הקוסם האפל. הוא הדבר היחיד שעדיין יהיה מסוגל לאיים עליהם".

שפתיו של פרופסור קוירל נמתחו לקודק. "בלית ברירה אלמד אתכם מספיק פרטים בלתי חשובים כדי שתתברר את מבחני החובה של משרד הקסמים לשנה הרשונה. מכיוון שלציוון המדוקן שלכם בחלק זה לא תהיה כל השפעה על חייכם בעתיד, כל מי שרוצה ציון גביה יותר מ'עובד' מוזמן לבזבזו את זמנו הפרטני בשינוי החיקוי העelog לספר לימוד שבו אנו משתמשים. שמו של השיעור הזה איינו 'התגוננות מפני מזיקים ונחילים'. כאן תלמדו להגן על עצמכם מפני כוחות האופל. משמעות הדבר, ואני רוצה להיות ברור, היא להגן על עצמכם מפני קוסמים אפלים – אנשים נושאי שירותים שימושניים לפגוע בהם, וכנראה יצליחו בכך, אלא אם כן אתם תקדימו אותם! אין הגנה בלי התקפה! אין הגנה בלי לחימה! הפוליטיקאים הדשנים שהכתיבו את תוכנית הלימוד שלכם, עם השכר המופרך שלהם ושורמי הראש הילאים שלהם, החליטו שהמציאות הזאת אכזרית מדי בשבייל ילדים בני אחთ'עשרה. שייפלו לתהום, כל השוטרים הללו! אתם למדו את השיעור שנלמד בהוגוורתם שמונה מאות שנה! ברוכים הבאים לשניכם הראשונה בקסם קרבי!"

האריך התחליל למוחוא כפיים. הוא לא הצליח לשלוות בעצמו; זה היה ממש מעורר השראה.

ברגע שהארי התחיל למחוץ כפיים היו כמו תגובות בודדות מגריפינדור ועוד כמה מסלית'רין, אבל נראה ש מרבית התלמידים היו המוממים מכדי להגיב.

פרופסור קוירל חתק את האויר בידו ומהיות הכהנים פסקו בכת אחת. "תודה רבה", אמר פרופסור קוירל. "ועכשיו לעניינים טכניים. איחדתי את כל כיתות הקסם הקרבי של השנה הראשונה, מה שיאפשר לית להתח لكم פ"י שניים זמן הרצתה מאשר מקצועות כפולי שעות – "שאייפות אויר מבועות נשמעו בחדר.
– עוזם שעלייך אפצה בכך שלא אתן שיעורי בית כלל."

שייפות האויר המבועות נקטעו בפתאומיות.
"כן, שמעתם נכון. אני אלמד אתכם להילחם, לא לכתוב שלושים סנטימטרים על לחימה עד יום שניי."
הארי ה策ער מאד שלא התישב ליד הרמיוני, כי אז היה יכול לראות את ה הבעה שלה כרגע, אבל מצד שני, הוא היה די בטוח שהוא מודמן אותה במדוקיק.
כמו כן, האריה היה מאוהב. זו תהיה חתונה משולשת: הוא, מחולל-הזמן ופרופסור קוירל.

"לאלה מכם שיבחרו בכך, ארגנתי כמה פעילויות מחוץ לשעות הלימודים שאני חושב שיהיו לכם גם די מעניינות וגם חינוכיות. אתם רוצים להפגין את היכולות שלכם במקום לצפות בארכעה עשר אנשים אחרים משחקים קווידץ' ? יותר משבעה אנשים יכולים להילחם בצבא."

די !

"פעילותות אלו ופעילותות נוספות י齊ו אתכם גם בנקודות קוירל. מהן נקודות קוירל, אתם שואלים ? שיטת נקודות הבית אינה מתאימה לצרכי, כיון שהיא הופכת את נקודות הבית לנדרות מדי. אני מעדיף להתח לתלמידי חשוב בתזרות גבוהה יותר. ובמקרים הנדרירים שבהם אתן לכם מבחן כתוב, הוא ינקד את עצמו בעודכם פורטירים אותו, ואם תטעו ביותר מדי שאלות

הקשריות זו לזו, המבחן שלכם יראה לכם את שמות התלמידים שענו נכון, והתלמידים הללו יכולים להרוויח נקודות קוירל על ידי כך שייעזרו לכם.”

...וועו. למה המורים האחרים לא משתמשים בשיטה כזאת?
”מה הטעם בנקודות קוירל, אתם תוהים? קודם כל, עשר נקודות קוירל יהיו שוות נקודה אחת בית אחת. אבל הן יכולות לזכות אתכם גם בהטבות אחרות. רוצחים לעשוו את המבחן שלכם בזמן לא שגרתי? יש שיעור מסוים שהייתם רוצחים להיעדר ממנו? אתם תגלו שאני יכול להתגמש מאוד עם תלמידים שצברו מספיק נקודות קוירל. נקודות קוירל יכתיבו את זהות מפקדי הצבאות. ולכבוד חג המולד – קצת לפני חופשת החג – אני אעניק למישחו משאללה, כל דבר הקשור לבית הספר ו שנמצא בתחום הכוח, ההשפעה, וועל הכלול, התושייה שלי. כן, היתי בסלייט'ין ואני מציע לרוקם למעןכם מזימה נפתחת, אם זה מה שנדרש כדי למש את רצונכם. המשאללה תוענק לאוטו תלמיד מתלמידי כל שבע השנים שהרוויח את מרבית נקודות הקוירל.”

זה יהיה הארי.

”עכשו השאירו את הספרים והחפצים שלכם ליד השולחנות – לא יקרה להם שום דבר; המסלים ישגיחו עליהם בשביבכם – ורדו אל הבמה. הגיע הזמן לשחק שנקרא ‘מי התלמיד הכى מסוכן בכיתה?’.”

* * *

הארי סובב את שרביטו בידי הימנית ואמר ”מארה-אסו!“
עוד ”פינג“ גבוח בקע מהצדור הכהול המרחף שפרופס/or קוירל הקצה להארי כמטרה. משמעות הצליל המסוים זהה הייתה פגיעה מושלמת, שאותה הארי השיג בתשעה מתוך עשרה הניסיונות האחרונים.

פרופס/or קוירל מצא אייכשה לחש שהיא גם קל מאוד להגיה,

גם דרש תנועת שרביט פשוטה עד גיחוך וגם נתה לפגוע במה שהסתכלה עליו באותו הרגע. פרופסור קוירל הכריז בבוזו שקסם קרבוי אמיתי הוא קשה בהרבה. שהקללה חסרה תועלת לחלוון בקרב אמיתי. שהיה פרץ כסם מסודר בקושי, כשהוא פוגע, כאב קצר השקלול לאגרוף חזק לאף. שהמטרה היחידה של המבחן הזה היא לבדוק מי לומד מהר, מכיוון שפרופסור קוירל היה בטוח שאף אחד לא נתקל קודם בклלה זו או בכלל קללה דומה לה. להאריך לא היה אכפת מכל זה.

"מַאֲהָאָסֹן!"

חיזי אנרגיה אדום נורה משרביטו ופגע בצדור הכחול, שהמשמעות שוב את ה"פינג" שאומר שהלחש באמת פעיל. הארי הרגיש כמו קוסם אמיתי לראשונה מאז הגעתו להוגוורתס. הוא היה שמח אם המטרה הייתה מתחמקת כמו הצדורים הקטנים שבין קנוبي השתמש בהם כדי לאמן את לוק, אבל פרופסור קוירל העמיד משום מה את כל התלמידים ואת כל המטרות בשורות מסודרות שהבטיחו שהם לא יירזו זה על זה. לכן הארי הוריד את שרביטו, דילג ימינה, הרים אותו במחירות, סובב אותו וצעק "מַאֲהָאָסֹן!"

נשמע "דונג" נמוך יותר, שימושו היה שהוא כמעט הצלחה. הארי החזיר את שרביטו לכיסו, דילג בחזרה שמאללה, שף וירה חזי אנרגיה אדום נושא.

ה"פינג" הגבוה שהופק כתוצאה מכך היה ללא ספק אחד מהקולות המספקים ביותר שהוא שמע מימיו. הארי רצה לצחוק, צעקת ניצחון במלוא ריאותיו. אני יכול לעשות כסמים! גורו מפני, חוקי הפיזיקה, אני עומד להפר אתכם!

"מַאֲהָאָסֹן!" קולו של הארי היה חזק, אבל בקושי היה ניתן לשמעו אותו על רקע המקהלה הבלתי פסקת של קריאות דומות שהקיפה את הבמה.

"מספיק", אמר קולו המוגבר של פרופסור קוירל. (הוא לא נשמע חזק. הוא נשמעו כאילו הוא בעוצמה רגילה אבל בוקע ממש מאחוריו הכתף השמאלי של השומע, לא משנה מה מיקומו יחסית לפروفסור קוירל). "אני רואה ש כולכם כבר הצלחתם לפחות פעם אחת."

פרופסור קוירל עמד על הבימה המוגבהת שבמרכז הבמה הגדולה, נשען קלוות על שולחן המורה ביד אחת.

"אמרתיכם", אמר פרופסור קוירל, "שנשחך משחך שנקרוא 'מי התלמיד hei mesukan bechita'. יש בכיתה זו את תלמידה אחת שלמדה את קללה המלכה השומרית מהר יותר מכל תלמיד אחר –"

בליה בליה בליה.

"– וגם עוזה לשבעה תלמידים אחרים. בשל כך היא הרויה את שבע נקודות הקוירל הראשונות הנינטוות לתלמידי השנה שלכם. גשי הלום, *חרמיוני גרייניגר*. הגיע הזמן לשלב הבא של המשחך."

חרמיוני גרייניגר החלה להתקדם אל הבמה, פניה עוטות העורבות של שמחת ניצחון וחשש. התלמידים מרים בנקלו עקבו אחריה בגאותה, התלמידים מסלילת'ין זיכו אותה במבטים זועמים והאריא הביט בה ברוגז גלוי. להאריא הילך טוב הפעם. הוא אפילו היה בחצי העlion של הכיתה, ככל הנראה, שכן עכשו כולם ניסו ללמידה לחש שהיה בלחתי מוכר להם באותה מידת והאריא כבר קרא את כל "תורת הקסם" של אדלברט רוח. ולמרות כל זאת *חרמיוני* עקפה אותו.

אי שם בירכתי מוחו קין החשש *שחרמיוני* פשוט חכמה ממנו. אבל לעת עתה תלה האריא את תקוותיו בשני דברים: א. *חרמיוני* ממש לא הסתפקה בקורס הלימוד הרוגלים; ב. אדלברט רוח היה פוז נטול השראה, שכטב את "תורת הקסם" כדי לרצות חבר מנהלים שלא התאפשר בהערכתה הרבה בלבד כלפי ילדים בני אחד עשרה.

הַרְמִיּוֹנִי הגיעה לבימה המרכזית ועלתה עליה.
"הַרְמִיּוֹנִי גְּרִינְגֵּר לְמַדָּה לְחַשׁ לֹא מָכוֹר תָּוֹךְ שְׂתִּי דְקֹות, כְּמַעַט
דְקָה שֶׁלְמָה פָּחוֹת מִמֵּי שָׁהָגֵעַ לְמִקְומֵם הַשְׁנִי". פרופסּוֹר קוּוִירֶל
הַסְּטוּכָב לְאוֹתוֹ כָּדי לְהַבִּיט בְּכָל הַתַּלְמִידִים שַׁהְתִּבְונְנוּ בָּהֶם. "הָאָם
הַאִנְטְּלִיגְּנְצִיָּה שֶׁל הַעַלְמָה גְּרִינְגֵּר הוֹפֵכָת אָוֹתָה לְתַלְמִידָה הַכִּי
מְסֻוכָּנָה בְּכִיתָה? כַּן? מָה אַתֶּם חֹשְׁבִּים?"

לֹא נְرָא שֶׁמְישָׁהוּ חָשַׁב מַחְשָׁבָה כְּלִשְׁבָה בָּאוֹתוֹ רָגֶע. אֲפִילוּ
הָאָרִי לֹא הָיָה בְּטוֹוח מָה לוֹמֵר.

"הַבָּה נְגַלָּה", אמר פרופסּוֹר קוּוִירֶל. הָוָא פָנָה שׁוֹב לְהַרְמִיּוֹנִי
וְחִזּוּהוֹ לְעֶבֶר שָׁאֵר הַכִּיתָה. "בְּחִרֵי אַיּוֹתָה תַּלְמִיד שָׁאת רֹצֶחֶת וְהַטִּילִי
עַלְיוֹ אֶת קְלִלָּת הַמֶּלֶךְ הַשׁוֹמְרוֹת".

הַרְמִיּוֹנִי קִפְּאָה בָּمִקְומָה.
"קְדִימָה", אמר פרופסּוֹר קוּוִירֶל בְּطַבְּעוֹת. "הַטְּלַת אֶת הַלְּחֵשׁ
הַזָּה בְּצָרוֹה מוֹשְׁלָמָת יוֹתֵר מַחְמִישִׁים פָּעָם. הָוָא אַיְנוּ גּוֹרָם לְנַזּוֹק
בְּלִתְיַהְפֵּיךְ וְאֲפִילוּ אַיְנוּ כּוֹאָב בְּמִיחָד. הַתְּחֻוָּשָׁה כּוֹאָבָת בְּעַרְקָ כְּמוֹ
אָגָרוֹף חֹזֶק וְנַמְשַׁכֵּת רַק כִּמָּה שְׁנִיוֹת". קָולוֹ של פרופסּוֹר קוּוִירֶל
הַתְּקַשֵּׁה. "זֹוְהִי הַוֹּרָאָה יִשְׂרָאֵל מַהְמוֹרָה שְׁלָךְ, הַעַלְמָה גְּרִינְגֵּר.
בְּחִרֵי מְטָרָה וְהַטִּילִי אֶת קְלִלָּת הַמֶּלֶךְ הַשׁוֹמְרוֹת".

פָנָהוּ שֶׁל הַרְמִיּוֹנִי הַתְּכוֹצֵוּ בָאִימָה וְשַׁרְבִּיטהָ רָעֵד בַּיְדָה. יָדָיו שֶׁל
הָאָרִי נִקְפְּצׁוּ גַם הָן בְּחַזּוֹקָה סְبִיב שְׁרַבִּיטָוּ, מַתּוֹךְ אַהֲדָה. אֲפִיְשָׁהָבִין
מַה פרופסּוֹר קוּוִירֶל מְנַסֵּה לְעַשּׂוֹת. אֲפִיְשָׁהָבִין אֶת הַנְּקוֹדָה
שְׁפָרּוֹפְסּוֹר קוּוִירֶל מְנַסֵּה לְהַבָּהִיר.

"אִם לֹא תָרִימִי אֶת שְׁרַבִּיטָךְ וְתִירִי, הַעַלְמָה גְּרִינְגֵּר, תָּאָבְדִּי
נְקוֹדָת קוּוִירֶל".

הָאָרִי הַבִּיט בְּהַרְמִיּוֹנִי וְנִיסָה לְמִשְׁׁוֹךְ אֶת תְּשׁוּמָתָה לְבָה בְּכֹוחָ
מַחְשָׁבָתוֹ. הָוָא טַפֵּח קְלוֹת עַל חֹזהוֹ בַּיָּד יְמִין. תְּבַחְרֵי אָוֹתָי. אַנְּיָא
מְפַחד ...

שְׁרַבִּיטהָ שֶׁל הַרְמִיּוֹנִי רָעֵד בַּיְדָה; וְאֶזְרִירִי פָנָה נְרָפָו וְהִיא
הַנְּמִיכָה אֶת שְׁרַבִּיטהָ.

"לא", אמרה קרמיוני גרייניגר. קולה היה רגוע, ואף שלא היה חזק, כולם שמעו אותו בדממה שהשתרעה.

"אם כך, עליי להודיע לך נקודה אחת", אמר פרופסור קוירל. "זהו מבחן, ואת נכשלה בו." דבריו הcaiבו לה. הארי ידע זאת. אך היא שמרה על קומה זקופה.

קולו של פרופסור קוירל היה מלא אהדה ונדמה שהוא ממלא את כל החדר. "ידע תהור אינו תמיד מספיק, העלמה גרייניגר. אם לא תוכל להפgin ולספג אלימות בסדר גדול של בוהן חבולה, לא תוכל להגן על עצך וחיכשי בשיעור התגוננות. أنا הטרפי לחברייך לכיתה."

קרמיוני הלכה בחזרה לעבר חברות התלמידים מריבנקלו. פניה נראה שלות והاري, סיבה מזורה כלשהי, רצה להתחיל למחוא כפים. אף על פי שפרופסור קוירל אכן צדק, "ובכן", אמר פרופסור קוירל. "ברור לנו עכשו שקרמיוני גרייניגר אינה התלמידה הכיה מסוכנת בכיתה. מי אתם הושבים שעשו להיות האדם הכיה מסוכן פה? – חוץ מני, כמובן." מבלי לחשוב אפילו הסתובב הארי אל התלמידים מס'ית'רין. "דראקו, מבית מאלפי האצילי ועתיק-היוםין", אמר פרופסור קוירל. "נראה שרבים מהבריך מביטים לכיווןך. גש הלום, בבקשה."

דראקו עשה כן, מידת מה של גאויה נמסכת בתנועתו. הוא עלה אל הבימה והרים את ראשו בחיזוק אל פרופסור קוירל.

"מר מאלפי", אמר פרופסור קוירל. "אש." הארי היה מנסה לעצור את זה אם היה לו מספיק זמן, אבל דראקו הסתובב לעבר התלמידים מריבנקלו בתנועה חלקה אחת, הרים את שרביטו ו אמר, "מahaneg! ", כאילו הכול הברה אחת וקרמיוני אמרה, "אוזץ!" זהה היה סוף הסיפור.

"פגיעה נאה", אמר פרופסור קוירל. "שתי נקודות קוירל לך.
אבל אמרו לי, מדוע בחרת בעלה גריינגר?"
שתייה קצרה.

לבסוף אמר דראקו, "כǐ היא הייתה כי בולטה".
שפתיו של פרופסור קוירל התעקלו בחיקך. "וזהו הנסיבות
האמתית לכך שדראקו מאלפי מסוכן. אם הוא היה בוחר כל ילד
אחר, אותו ילד היה מתחממר בוודאי על בחירתו ומר מאלפי היה
כנראה רוכש לעצמו אויב. ובعود שמר מאלפי היה יכול לחתה
הצדקה אחרת לבחירתו בה, היא לא הייתה משרתת שום מטרה
מלבד לנכר את חלכם, בעוד שארחים כבר מריעים לו, בלי שום
קשר לדבריו. כמובן, מר מאלפי מסוכן מכיוון שהוא יודע את מי
لتකוף ואת מי לא לתקוף, כיצד לרכוש בניירות וכיוצא לא לרכוש
אויבים. עוד שתי נקודות קוירל למר מאלפי. ומכיון שהדגמת
מעלה מופתית של סליית'רין, אני חושב שביתו של סלוואר הרווחה
נקודה גם הוא. אתה רשאי לחזור אל חבריך".
דראקו קד קידה קלה וחזר אל קבוצת התלמידים מסליית'רין.
מהיותם כפים החלו להישמע מכיוון הגלימות המועלות בירוק,
אבל פרופסור קוירל החווה בידו בחדות ושוב השתרה דממה
בכיתה.

"אולי זה נראה כאילו המשחק שלנו נגמר", אמר פרופסור
קוירל. "אבל יש בכיתה הזאת תלמיד אחד שמסוכן יותר מהນוצר
לבית מאלפיו".

ועלכשו מושם מה נראה שהרבה מאוד אנשים מסתכלים על...
הארי פוטר. גש הלום."

זה לא בישר טובות.

הארי ניגש בחוסר רצון לבימה המוגבהה שעלייה עמד פרופסור
קוירל, עזיז נשען קלות על שולחן המורה.
הלחץ שהוא עם גירתו אל אור הזרוקרים חידד את מחשבותיו
של הארי בהתקרבו אל הבימה, ותודעתו סקרה דרכים אפשריות

שבהן עשווי פרופסור קוירל להחליט להדגים עד כמה הארי מסוכן. האם הוא יתבקש להטיל לחש? להביס אדון אופל? להדגים את חסינותו לכואורה בפני הקללה ההורגת? פרופסור קוירל הרי מוכחה להיות חכם מדי בשבייל דבר כזה... הארי עצר במרחך ניכר מהבמה, ופרופסור קוירל לא ביקש ממנו להתקרב יותר.

"הארונית היא", אמר פרופסור קוירל, "שכולכם הסתכלהם על האדם הנכון מהסיבות הלא נכונות. אתם חושבים לעצמכם", שפטיו של פרופסור קוירל התעקלו, "שהארי פוטר הביס את אדון האופל, ולכן הוא ודאי מסוכן ביותר. טטריות. הוא היה בן שנה. לא משנה אייזו גחמת גורל אחראית למותו של אדון האופל, סביר להניח שלא היה לה קשר ליכולות הלחימה של מר פוטר. אבל אחרי שהגיעו לאוזני שמועות על תלמיד ריבנקלו אחד שהתחמעט עם חמישה תלמידי סליית'רין גדולים ממנו, תחקרתי כמה עדי ראייה והגעתי למסקנה שהארי פוטר יהיה התלמיד הכى מסוכן שלו".

פרץ אדרנלין הציף את גופו של הארי וזקף את גבו. הוא לא ידע לאיזו מסקנה הגיע פרופסור קוירל, אבל זה לא בישר טובות. "אםمم... פרופסור קוירל –" החל הארי לומר.

פרופסור קוירל נראה משועשע. "אתה חושב שהגעתי לחשובה שגואה, נכון, מר פוטר? אתה תלמד לצפות ממני יותר." פרופסור קוירל הפסיק להישען על השולחן והזדקף. "מר פוטר, לכל דבר יש שימוש רגיל. תן לי עשרה שימושים לא רגילים לעצמים בחדר זהה לצורך קרב!"

לרוגע הוכה הארי באלים אשר נבע מהתדרמה הטהורה ומהוחלתת מכך שמשיחו סוף-סוף הבין אותו. ואז החלו הרעיונות לזרום.

"יש פה שולחנות, שכבדים מספיק להיות קטלניים אם מפילים אותם מגובה רב. יש פה כיסאות עם רגלי מתכת, שיכולות לשפֵד

אנשים אם דוחפים אותם חזק מספיק. האויר בחדר זהה יכול להיות קטלני בהיעדרו, כי אנשים מתים בריק, והוא יכול גם לשמש כנשא לגוזים רעלילים".

הארי נאלץ לעצור לרוגע כדי לנשום, ופרופסור קוורל ניצל את ההפוגה הזאת כדי לומר:

"זה שלושה. אתה צריך עשרה. שאר הכיתה חושבת שהשתמשה כבר בכל תכולות החדר".

"הא! אפשר להסיר את הרצפה כדי ליצור מלכודת דוקרנים שנופלים לתוכה, אפשר לモוטט את התקירה על מישחו, אפשר להשתמש בקירות כחומר גלם לשינויי-צורה לשילל דברים קטלניים - סכינים, לדוגמה".

"זה שישה. אבל אתה בטח כבר מגרד את החתית החביתה. אפילו לא התחלתי! רק تستכל על כל האנשים! לשכנע מישחו מג'ריפינדור לתקוף את האויב זה השימוש הרגיל, כמובן - אני לא אחשיב את זה".

"- אבל אפשר להשתמש בדם שלהם כדי להטביע מישחו. אנשי ריבג'קלೊ ידועים בזכות מוחם, אבל אפשר למכוון את האיברים הפנימיים שלהם בשוק השחור תמורה סכום הכספי הדרוש כדי לשכור מתנקש. אנשי סליית'רין יכולים להועיל לא רק כמתנקשים - אפשר להשליך אותם במהירות מספקת כדי למחוץ אויב. ואנשי הפלפאף, נוסף להיותם עובדים חרוצים, מכילים עצמות שאפשר להוציא, לחדר, ולהשתמש בהן כדי לדקורו מישחו".

בשלב זה שאר הכיתה כבר בהתחה בהاري באימה. אפילו התלמידים מסליית'רין נראו המומים.

"זה עשרה, אם כי היתי נדיב כשהסבירתי להחשב את השימוש שהצעת לאנשי ריבג'קלೊ. עכשו, עבר ניקוד נוסף, נקודת קוורל אחת לכל שימוש בעצמים שנמצאים בחדר זהה וудין לא מנתה". פרופסור קוורל חייך אל הاري בחביבות. "שאר הכיתה חושבת

שאתה בצרות עכשו, משומם שמנית כל דבר מלבד המטרות ואין לך מושג מה ניתן לעשות איתן".

"שטוויות! מניתי את כל האנשים, אבל לא את הגלימות שלי, שאפשר להשתמש בהן כדי לחנוך אויב אם מלפפים אותן בכך,رأسו מספיק פעמיים, או את הגלימות של קרמיוני גריינגר, שאפשר לקרוא לרצועות ולשזר לחבל כדי לתלות מישחו, או את הגלימות של דראקו מאלפיו, שאפשר להשתמש בהן כדי להדליק אש –"

"שלוש נקודות", אמר פרופסור קוירל, "בלי פריטי לבוש מעכשינו".

"אפשר לדחוף את השרביט שלי לתוך המוח של האויב דרך ארובת העין שלו". מישחו השמיע קול השתנקות מזועזע.

"ארבע נקודות, בלי שרביטים נוספים".

"אפשר להשתמש בשעון היד שלי כדי לחנוך מישחו אם תוקעים לו אותו בגרון –"
"חמש נקודות, ומספיק".

"המף", אמר הארי. "עשר נקודות קוירל שוות נקודה בית אחת, נכון? הייתה צריכה לחתך לי להמשיך עד שאזכה בגביע הפתחים; עוד לא הגעתי אפילו לשימושים הבלתי רגילים של כל מה שיש לי בכיסים" או של נרתיק עור עמוק עצמו והוא לא היה יכול לדבר על מחולל-הזמן או על גליתה היעילמות, אבל בטח היה משהו שהוא היה יכול לומר על הcadories האדומיים האלה...

"מספיק, מר פוטר. נו, אתם חושבים שאתם מבינים מדוע מר פוטר הוא התלמיד הכי מסוכן בכיתה?..."
מלמול נמורך של הסכמה נשמע בכיתה.

"אמרו זאת בקול רם, בבקשתה. טרי בוט, מה הופך את שותפה לחדר לתלמיד הכי מסוכן?..."

"אה... אממם... הוא יצירתי?..."

"טעות!" שאג פרופסור קוירל, ואגראפו הלם בשולחנו בקול

מוגבר שהקפין את כולם ממקומם. "כל הרעינויות של מר פוטר היו חסרי תועלת לחלוtin!"
הארי קופץ בהפתעה.

"להסיר את הרצפה כדי ליצור מלכודת דוקרנים? מוגוחך! בקרוב אין לך זמן הכנה ארוך כלכך, ואם היה, יש לו מאה שימושים מוצלחים יותר! שינוי-יצורה של חומרים מהקיימות? מר פוטר איננו מסוגל לבצע שינוי-יצורה! למר פוטר היה לבדוק רעיון אחד שהוא היה יכול להשתמש בו מיד, ברגע זה, ללא הכנה נרחבת או אויב שמתurf פעולה או קסם שהוא אינו מכיר. הרעיון הזה היה לדוחף את השרביט שלו אל תוך ארובת העין של האויב. וסביר יותר שהוא היה שוכב את השרביט מאשר הורג את היריב! בקיצור, מר פוטר, הוושני שכל הצעות שלך היו נוראיות באותה מידת."

"מה?" אמר הاري בתרועמת. "אתה ביקש רעינויות בלתי רגילים, לא רעינויות פרקטיים! חשבתי מחוץ לקופסה! איך אתה היה משתמש במשהו שנמצא בכיתה הזאת כדי להרוג מישחו?"
הבעתו של פרופסור קוירל הייתה בלתי מרווחה, אבל קמטי היין קטנים הקיפו את עיניו. "מר פוטר, מעולם לא אמרתי שעלייך להרוג. יש רגעים ומקרים שבהם נכון יותר להשאיר את האויב שלך בחיים, וכיתה בהוגוורתם בדרך כלל נמנית על אותם מקומות. אבל לשאלתך, כמה בצווארו עם קצה של כסא."

חוק קלוש נשמע מכיוון התלמידים מס' ל'ית' רין, אבל הם צחקו עם הاري, לא עליין.

כל השאר נראו מזועזעים למדי.

"אבל מר פוטר הדגים עכשו מדוע הוא התלמיד הכימוסון בכיתה. ביקשתי שימושים בלתי רגילים לחפצים בחדר הזה לצורך קרב. מר פוטר היה יכול להציג להשתמש בשולחן כדי לחסום קלהה, או להשתמש בכיסא כדי להמעיד אויב מתקרב, או לעטוף את זרועו בבד כדי ליצור מגן מאולתר. במקום זאת, כל שימוש ושימוש שמנה מר פוטר היה התקפי – לא הגנתי – וקטלני או בעל

פוטנציאל להיות קטלני".

מה ? רגע, לא יכול להיות שזה נכון... הארי נתקף בסחרחות פתאומית כשניתה להיזכר מה בדיקת הציע. חיבת להיות איזו דוגמה נגדית...

"זואת הסיבה", אמר פרופסור קוירל, "שהרעיון של מר פוטר היו כה מוזרים וחסרי תועלת - משומם שהוא צריך להרחיק לכת אל מלכת הבלתי ישים כדי לעמוד בדרישתו להרוג את האויב. רעיון שלא עמד בדרישה זו זאת לא נחשב ראוי בעיניו. זה משקף תכוונה שאפשר לקרוא לה כוונה להרוג. לי יש אותה. להاري פוטר יש אותה, זואת הסיבה שהוא הצליח להפיח חמישה תלמידי סליית'רין מבוגרים ממנו. לדראקו מאלפי אין אותה, לא בשלב זה. מר מאלפי ודאי לא ירתע מшибחה על רצח רגיל, אבל אפילו הוא הזודען - אכן כך, מר מאלפי, הבתתי בפניך - כשר פוטר תיאר איך אפשר להשתמש בגופם של חבריו לכיתה כבホーム גלים. יש בתודעתך צנוזרים שגורמים לך להירוח ממחשבות אלה. מר פוטר חשוב אך ורק על הרוג האויב. הוא יiahז בכל אמצעי לשם כך. הוא לא נרתע. הצנוזרים שלו כבויים. אף על פי שהגוניותו כך. הצעירה היא בלתי שיטית ובלתי מעשית במידה כזו שהיא יכולה אותה בעצם לחסית תועלת. הכוונה שלו להרוג הופכת אותו לתלמיד הכי מסוכן בכיתה. נקודה אחרתה למר פוטר - לא, נהפוך את זה לנקודה לעריבנקלו - על הדרישת ההכרחית זו את מכל מכש קרב אמתיי".

פיו של הארי היה פעור בתדהמת אילמת בעודו מחפש בקדחתנותו מהו לומר בתשובה. זה כליכך לגמרי לא אני !

אבל הוא ראה ששאר התלמידים מתחילה להאמין בזה. מוחו של הארי קופץ בין התקשחות אפרוריות ולא מצא דבר שיצילח לעמוד כנגד קולו הסמכותי של פרופסור קוירל. המענה המוצלח ביותר שעלה במוחו של הארי היה, "אני לא פסיכופת. אני פשוט מאד יצירתי" וזה לא ממש נשמע מבשר טובות. הוא צריך לומר מהו

לא צפוי, משהו שיגרום להם לעצור ולשקלול –
”ועכשיו”, אמר פרופסור קוירל. ”מר פוטר. אש.”
לא קרה דבר, כמובן.

”נו, טוב”, אמר פרופסור קוירל. הוא נאנח. ”כולנו צרייכים
כנראה להתחליל ממקום כלשהו. מר פוטר, בחור תלמיד להטיל עליו
את קללה המלכה השומרית. אתה תעשה זאת לפני שאשחרר את
הכיתה היום. אם לא, אחhil להוריד לך נקודות בית ואמשיך בכך
עד שתעשה זאת.”

הארי הרים בזיהירות את שרביטו. הוא היה חייב לעשות את זה,
כל הפחות, לאחר פרופסור קוירל היה עלול להתחליל להוריד
נקודות כבר באותו הרגע.

לאט, כאילו מישו סובב אותו על שיפוד, הארי פנה לעבר
התלמידים מסלית'רין.

והסתכל היישר אל תוכן עיניו של דראקו.
דראקו מאלפיו כלל לא נראה מפוחד. הילד הבלונדי לא נתן
שום סימן גלוי של אישור, כמו שהארי נתן לחרמיוני, אבל לא ממש
היה הגיוני לצפות ממנו לכך. שאר התלמידים מסלית'רין היו
חושבים שזה מוזר מדי.

”מדוע אתה מהסס?”, אמר פרופסור קוירל. ”הרי ודאי שיש רק
בחירה מתבקשת אחת.”

”כן”, אמר הארי. ”רק בחירה מתבקשת אחת.”
הארי סובב את שרביטו בידו ו אמר, ”מההאטס!”
דרמה מוחלטת השתוררה בכיתה.

הארי ניער את ידו השמאלית בניסיון להיפטר מהעקבוץ
המתמשך.
הדרמה המשכה.

לבסוף פרופסור קוירל נאנח. ”כן, מתחכם למדי, אבל היה
כאן לך שאתה אמור ללמידה ואתה התחמקת ממנו. נקודה אחת
ירודת ליריבןקלו מושם שהשוווצת בתבונתך על חשבונו המתירה

האמיתית. הכיתה משוחורת".

לפניהם שמשהו הספיק לומר שהוא הארי זמר :

"סתם זהקתי ! ריבנקלו !"

דממה קצרה השתוררה בשלב זה, צליל של אנשים חושבים, ואז החלו מלמולים, שהתגברו במהרה להמלות שיחה.

הארי הסתובב לעבר פרופסור קוירל. הם צריכים לדבר – גבו של קוירל היה שוב שפוף והוא כיתה כעת את רגליו לעבר כסאו.

לא. לא מקובל. הם ממש צריכים לדבר. לעזאזל עם הצגת הזומביות הזאת ; פרופסור קוירל בטח יתעורר אם הארי יטלטל אותו כמה פעמים. הארי צעד קדימה –

לא

אל תעשה זאת

רעיון גרווע

הארי התנווד ועצר במקומו, הلوم סחרחות. ואז עטה עליו להקה של תלמידי ריבנקלו והධינאים החלג.

פרק 7

אימוד ככשעד

את תמיד הייתה, ג'י. קי. רולינג.

* * *

"אתה מתחילה לראות את הדפוס, לשם עת הקצב של העולם."

* * *

יום חמישי.

ליתר דיוק, 24:7 בבוקר יום חמישי.

הארי ישב על מיטתו, ספר לימוד נח ברפיוון בידייו הדוממות.

להاري צץ הרגע רעיען לניסוי מביך באמת.

משמעותו הייתה שעיה נוספת של המתנה עד ארוחת הבוקר, אבל בשביל זה היו לו חטיפי דגנים. לא, הרעיען הזה היה חייב להיבחן עכשו ומיד, ברגע זה ממש.

הארי הניח את ספר הלימוד בצד, זינק מהמיטה, רץ לצד האخر, שלף את קומת המרתף של התיבה שלו, רץ במורד המדרגות והתחיל להזיז קופסאות ספרים. (הוא באמת יצטרך לפרק אותן ולהציג כונניות ספרים בשלב מסוים, אבל כרגע הוא היה באמצע תחרות קריאת ספרי לימוד עם הַרְמִינוֹנִי והוא היה בפיגור, אז לא היה לו זמן).

הארי מצא את הספר שחיפש ורץ בחזרה למעלה.
הילדים האחרים התקוננו לרדת לארוחת הבוקר באולם הגודול

ולהתחיל את היום.

"סליחה, אתה מוכן בבקשתה לעשותו משהו בשבייל'?" אמר הארי. הוא דף באינדקס של הספר בעודו מדבר, גילה באיזה עמוד מופיעים עשרה אלפי המספרים הראשוניים הראשונים, דף לעמוד זהה וודח את הספר לעבר אנתוני גולדשטיין. "תבהיר שני מספרים תלת ספרתיים מהרשימה הזאת. אל תגידי לי אותם. תכפיל אותם זה בזה ותגיד לי רק את המכפלה. אה, ותוכל לחזור על זה ליתר בביטחון? בבקשתה תודה ממש טוב שהגעת לשובנה הנכונה. אני לא בטוח מה יקרה לי או ליקום אם תטעה בחישוב."

העובדת שאנתוני אפילו לא טרח לומר משהו כמו "מה נפל עלייך פתאום?" או "זה נשמע ממש מוזר. למה אתה מבקש?" או "מה זאת אומרת שאתה לא בטוח מה יקרה ליקום?" העידה לא מעט על החיים במעוננות ריבנקלו בימים האחרונים.

אנתונילקח את הספר בשתייה והוציא קלף וקוביות. הארי הסתובב ועצם את עיניו כדי לוודא שהוא לא רואה שום דבר, דילג קדימה ואחוריה וקיפץ מעלה ומטה בחוסר סבלנות. הוא הוציא דפדף ועיפרונו מכני והתכוון לכתוב.

"אוקיי," אמר אנתוני, "כמה שמנונים ואחת אלף, ארבע מאות עשרים וחמש."

הארי כתב 181,429. הוא חזר בקול על מה שכותב, ואנתוני אישר.

ואז רץ הארי בחזרה אל קומת המרתף של התיבה שלו, הציג בשעונו (השעון הורה על 4:28, כלומר 28:7) ועצם את עיניו. כעבור כשלושים שניות שמע הארי קול צעדים ואחריו את קול הסגירה של קומת המרתף של התיבה. (הארי לא היה מודאג שייחנק. לחש טיהור אויר אוטומטי היה חלך כמה שקיבל מי שהיה מוכן לקנות תיבה ממש אינטלקטואלית. קסם היה דבר פשוט נפלא, שלא היה צריך לדאוג לגבי חשבונות החמל).

וכשהארי פקח את עיניו, הוא ראה בדיקות את מה שקיוה

לראות - פיסת נייר מקופלת שנחה על הרצפה, מתנה מעצמו העתידי.

פיסת הנייר הזאת תיקרא "נייר 2".

הארי קרע פיסת נייר מהדפסת שלו.

פיסת הנייר הזאת תיקרא "נייר 1". זו היתה, כמובן, אותה פיסת נייר. אם מישחו היה מסתכל מקרוב, הוא היה אפילו רואה שהקצתה הקרווע זהה.

הארי חזר במחשבתו על האלגוריתם שעמד לבצע.

אם הארי יפתח את נייר 2 והוא יהיה ריק, הוא יכתוב "101×101" על נייר 1, יקפל אותו, ילמד במשך שעה, יחזור בזמן, יזרוק את נייר 1 (שבכך יהפוך לניר 2) ויעלה לאכול ארוחת בוקר עם שותפיו לחדר.

אם הארי יפתח את נייר 2 וימצא שם שני מספרים, הוא יכפיל את שני המספרים זה בזה.

אם המכפלה שלהם תהיה 181,429, הארי ירשום את שני המספרים הללו על נייר 1 וישלח את נייר 1 אחורה בזמן.

אם לא, הארי יוסיף 2 למספר שמיין ויכתוב את זוג המספרים החדש על נייר 1. אלא אם כן זה יהפוך את המספר שמיין לגadol מ-997, ובמקרה זה יוסיף הארי 2 למספר שכד שמאלי ויכתוב 101 בצד ימין.

ואם על נייר 2 יהיה כתוב 997×997, הארי ישאיר את נייר 1 ריק.

מה שאומר שלולאת הזמן הייציבה היחידה היא זו שבה נייר 2 מכיל את שני הגורמים הראשוניים של 181,429.

אם זה יעבוד, הארי יוכל להשתמש בשיטה הזאת כדי למצוא כל תשובה שקל לבדוק אבל קשה למצוא. הוא לא יראה רק ש- $P = NP$ ברגע שיש לכך מהולץ-זמן; הטריך הזה היה כליל, יותר מזה. הארי יוכל להשתמש בו כדי למצוא קודים של מנעולים או סיסמאות מכל סוג. אולי אפילו את הכניסה לחדר הסודות של

סליית'רין, אם יצליח למצוא דרך שיטתית לתאר את כל המקומות בהוגוורטס. זה יהיה טרייך מדהים אפילו לפי הסטנדרטים שלו. הארי הרים את נייר 2 ביד רועדת, ופתח אותו. על נייר 2 היה כתוב בכתב יד רועד מעט:

אל תחעסך עם הזומן

הארי כתב "אל תחעסך עם הזומן" על נייר 1 בכתב יד רועד מעט, כיפל אותו היטב והחליט לא לעשות עוד ניסויים מבריקים באמת הקשורים בזמן לפחות עד שהיא בן חמיש עשרה. למיטב ידיעתו של הארי, זו הייתה תוצאה הניסוי המפחידה ביותר בכל תולדות המדע. הארי התקשה מעט להתרכו בספר הלימוד שלו בשעה שלאחר מכן. כך התחיל יום חמישי של הארי.

* * *

יום חמישי.

ליתר דיוק, 15:32 אחר החזרה מרים ביום חמישי. הארי וכל שאר הבנים מהשנה הראשונה עמדו עם מדאם הוין' על מדשאה מוחוץ לטירה, ליד מלאי המטאטים של הוגוורטס. הבנות ילמדו לעוף בנפרד. מתברר שימוש מה בנות איןן רוצות ללמידה לרוכוב על מטאטים בונוכחות בניים.

הארי הרגיש קצת מעורער לאורך כל היום. הוא פשוט לא הצליח להפסיק לתחזות כיצד נבחנה דוקא לו לאת הזמן היציבה הזאת מתוך מה שהיא, כדיעבד, מרחב אפשרויות גדול למדי. וגם: באמת? מטאטים? הוא עומד לעוף על משחו שהוא בעצם מקטע של חידםדי? זאת לא בערך הצורה הכיו פחות יציבה שאפשר למצוא, כמעט לנוכח להיאחז בגוללה חסרת מדדים? מי בחר את העיצוב הזה לכל תועפה, מכל האפשרויות הקיימות?

הארי טיפח תקווה שמדובר רק בביטוי, אבל לא, הם עמדו מול מה שנראה מכל בחינה כמו מטאטי מטבח רגילים מעז. האם מישוה נתפס על הרעיון של מטאטים ולא הצלחה לחשוב על שם דבר אחר? זה היה חייב להיות ההסביר לכך. אין סיכוי בעולם שהיעיצובים המיטביים לנקיוי מטבחים ולתעופה יתגלו במקרה כזהים אם מפתחים אותם מאפס.

היה זה יום בהיר עם רקייע תחול ושם מאירה שرك חיכתה להיכנס לאנשים לעיניים ולסנורו אותם אם ינסו לעופף בשמיים. הקruk היה צחיחה, הדיפה ריח של יווש ומגעיה היה משומם מה קשה מאד תחת נעליו של הארי.

הארי הזכיר לעצמו שוב ושוב שהשיעור הזה אמרו לפניו למכך המשותף הנמור ביותר של ילדים בני אחת-עשרה ושזה לא יכול להיות עד כדי כך קשה.

"שימו את יד ימין שלכם מעל למטאטה, או את יד שמאל אם אתם שמאליים", קראה מדאם הוץ. "ואמרו, עלה!"
"עליה!" צעקו כולם.

הmetaطا קפץ בהתלהבות אל ידו של הארי.
מה שם את הארי בראש היכיתה, לשם שניינו. מתברר שלומר "עליה!" זה הרבה יותר קשה مما שזה נראה, ורוב המטאטים התגלגלו על הקruk או ניסו להימלט בזוחילה מרכוביהם המיעודים.

(הארי היה כמושן מוכן להתעורר שחרמיוני הצליחה לפחות כמו הוא לא יותר כשהגיג עורה לנסתות, מוקדם יותר באוטו היום. לא יכול להיות שם דבר שהוא יכול בוניסיון הראשון ויבלב את חרמיוני, ואם דוקא היה כזה ויתברר שמדובר ברכיבה על metaطا ולא במשהו אינטלקטואלי, הארי פשוט ימות.)

עבר זמן מה עד שכולם החזיקו לפניהם metaطا. מדאם הוץ' הראתה להם איך לעלות עליו ואיז עברה במדשאה ותיקנה אחיזות ועמידות. נראה שאפילו הילדים שהורשו לעוף בבית לא למדו

לעשות זאת כהילה.

מדאם הוֹזֵן סקרה את קבוצת הילדים והנהנה. "זעכשו!
כשאשמי שריםה במשrokית שלי, אני רוצה שכולכם תבעטו
באדמה, חזק."

הארי בלע רוק וניסה לשכך את תחושת הבchildה שאזהה בבטנו.
"שמרו על יציבות במטאטאים, עלו מטר או שניים באוויר,
וחזרו מיד לקרע על ידי הישענות קלה קדימה. המתוינו לשריםה
- שלוש - ארבע -"

אחד המטאטים המרייא בפראות בליויי צrhoות של ילד -
צrhoות של אימה, לא של עונג. הילד הסתחרר בקצב נורא כשעליה
והם ראו רק הבלתיים של פניו הלבנות -
ואז, כאילו בהילך איטי, דינק הארי מהmetaטא שלו וחיפש את
שרביטו, אפילו שלא ממש ידע מה הוא מתכוון לעשות איתה. הוא
היה בדיק בשני שיעורי לחשים, והاخרון שביהם אכן עסק בלחש
הריחוף, אבל הארי הצליח להטיל את הלחש בהצלחה רק פעם
 אחת מתוך שלוש והוא בטח לא היה מסוגל להריחף אנשים
שלמים -

אם ישבי איזה כוח סמוני, שיגלה את עצמו עכשו!
"חזרו לכאן, ילד!" צעה מדאם הוֹזֵן (זאת הייתה מוכרכה
להיות ההוראה הכى פחות מועילה להתמודדות עם מטאטה שיצא
משליטה שMOVEDה לתעופה יכולת לחתך, וחלק אוטומטי לחלוון
במוחו של הארי הוסיף את מדאם הוֹזֵן לרשימת המתומטמים
שניהם בראשו).

והילד הועף מהmetaטא.

נפילתו נראתה איטה מאד בהתחלתה.

"וינגןארקיום לביוסה!" צעק הארי.

הלחש נכשל. הוא הרגיס את זה קורה.
נשמע בום וקול פיצוץ מרוחק, והילד שכב על הדשא עם הפנים
למטה.

הארי החזיר את שרביטו למקומו ושעט קדימה במלוא המהירות. הוא הגיע אל הילד יחד עם מدام הוין, והארי שלח יד לתוך נרתיקו וניסה להזכיר אוי אלהים איך קראו לזה לא משנה הוא פשוט ינסה "ערכבת ריפוי!" והוא צצה בידו -
"יד שבורה", אמרה מدام הוין. "תירגע, ילד, הוא בסך הכל
שבר את היד!"

הארי חווה מעין קרטוע פנימי כשההמו שלו יצא ממצב פאניקה.

חכילת הריפוי המשודרגת למצבי חירום נחה פתוחה לפניו, וידיו אחזה במזוק של אש נזולית, שהיא שומר על אספקת החמצן למוחו של הילד אם הוא היה שובר את מפרקתו.
"אםمم..." אמר הארי בקול רועד למדוי. לבו פעם חזק כלכך עד שהוא בקושי שמע את עצמו מתנשם. "עצם שבורה... כן... חות קיבוע?"

"זה רק למקרי חירום", ירתה מدام הוין. "תחזיר את זה למקום. הוא בסדר." היא רכנה מעל הילד והושיטה לו יד. "קום, ילד - הכל בסדר, קום בזיהירות!"
"את לא מתכוונת להכריח אותו לרכוב שוב על המטאטה, נכון?" אמר הארי בביטחון.

מדאם הוין ירתה בהاري מבט זועם. "ברור שלא!" היא משכה בידו הביראה של הילד והקימה אותו על רגליו - הארי הבחן בתדהמה שהזשה שוב נויל לנגבוטום, מה הקטע איתו? - וסתובבה לעבר כל הילדים שצפו בהם. "אני אוסרת עליהם לזרז זמן שאני לוקחת את הילד הזה למרפאה! השאירו את המטאטים האלה שם, או שאני אdag שיסלקו אתכם מהוגוורתס לפניו שתסתפיקו להגיד 'קווידין'. בוא, חמוד."

ומدام הוין הלכה ממש עם נויל, שלפת את ידו וניסה להשתלט על היבבותו שלו.

כשהם יצאו מטווח שמיעה, אחד מתלמידי סליית'רין התחילה

לצחוק.

השאר הטרפו אליו.

הארי הסתובב והביט בהם. זה נראה כמו זמן טוב לנסות לזכור כמה פרצופים.

ואז ראה הארי את דראקו הולך לעברו בעצתיים, מלאה במר קראב ובמר גויל. מר קראב לא חין. מר גויל חייך במוגן. דראקו עצמו עטה ארשט מוקפדת, שרעה לפרקם, ומכך הסיק הארי שדראקו חושב שכל הסיפור הזה משעשע להחריד אבל איינו רואה כיצד הוא יכול להשיג יתרון פוליטי בכך שיצחק על זה כאן ועכשו במקום בציגוק של סליית'רין אחר כך.

"ובכן, פוטר", אמר דראקו בקול נמוך שלא נשמע למרחק, עדין עם אותה ארשט מוקפדת הרועדת לפרקם, "רק רציתי לומר שכשאתה מנצל מצב חירום כדי להפגין מנהיגות, כדאי לך להירותו כאלו אתה בשליטה מלאה, במקום, נגיד, להיכנס לפאניקה מוחלטת." מר גויל צחק ודראקו ירה בו מבט מצמיה. "אבל נראה שזכות בכמה נקודות בכל מקרה. אתה צריך עזרה עם סידור ערכת הריפוי הזאת?"

הארי הפנה את מבטו לערכת הריפוי, מה שאפשר לו להסתיר את פניו מדראקו. "נראה לי שאתה מסתדר", אמר הארי. הוא החיזיר את המזוק למקומו, סגר את הבריחים וקם על רגליו.

ארני מקמילן הגיע לבדוק כשהארי האכיל את נרתיק עור המוק שלו בערבה.

"תודה לך, הארי פוטר, בשם כל בית הפלפאף", אמר ארני מקמילן ברשמיות. "זה היה ניסיון טוב ורעיון טוב."

"אכן רעיון טוב", אמר דראקו. "ולמה אף אחד מהפלפאף לא שלף את השרביט שלו? אולי אם כולכם הייתם עוזרים במקום רק פוטר, הייתם יכולים לחתוף אותו. חשבתי שאנשי הפלפאף אמרוים לעוזר זה לזה?"

ארני נראה קרוע בין כעס לבושה משתתקת. "לא חשבנו על זה

בזמן – ”

”אה”, אמר דראקו, ”לא חשבתם על זה. זו כנראה הסיבה שעדיף חבר אחד מריביַּבְּןְקָלוּ מאשר כל בית הפלפהף.”
אווי, לעזאזל, איך הארי אמר לו לנו את זה... ”אתה לא עוזר”, אמר הארי בנימה רגועה, בתקווה שדראקו יפרש את זה בתורו אתה מפריע לתוכניות שלי, בבקשת תסתום.
”הִי, מה זה?” אמר מר גויל. הוא התקשף אל הדשא והרים חפץ בגודל של גוללה גדולה, כדור זכוכית שנראתה כאילו הוא מלא במערכות של עשן לבן.

ארני מצמצץ. ”כדור הזיכרון של נויל!”

”מה זה כדור זיכרון?” שאל הארי.

”הוא זוהר באור אדום אם שכחת משהו”, אמר ארני. ”אבל הוא לא אומר לך מה שכחת. תן לי את זה, בבקשתו, ואני אחזר את זה לנוייל אחר כך.” ארני הושיט את ידו.
חויק פתאומי הבהיר על פניו של מר גויל והוא הסתובב והחל לירוץ.

מרוב הפתעה ארני המשיך לדגע לעמוד, ואז צעק ”הִי!” ורץ אחרי מר גויל.

מר גויל חפס מטاطא, עלה עליו בתנועה חלקה אחת והמריא. פיו של הארי נפער בתדהמה. מدام הוין לא אמרה שדבר כזה יביא לסלוקן?

”אייז אידיות!” סינן דראקו. הוא פתח את פיו לצחוק –

”הִי!” צעק ארני. ”זה של נויל! תחזר את זה!”

התלמידים מסל'ית'רין התחלפו לשrox ולהרייע.

פיו של דראקו נסגר בנקישה. הארי קלט את הבעת ההיסוס הפתאומית שהופיעה על פניו.

”drako”, אמר הארי בשקט, ”אם לא תצווה על האידיות זהה לחזור לkrakע, המורה תחוורו – ”

”בוא לחת את זה, הפלפלף!” צעק מר גויל, ותרועה גדולה

עלתה מצד אנשי סליט'רין.

"אני לא יכול!" לחש דראקו. "כולם בסליט'רין יחשבו שאני חלש!"

"וזם ישלקו את מר גויל," סין הארי, "אבא שלך יחשוב שאתה אידיוט!"

פניו של דראקו התכווצו בהבעה מיווסרת.
ובאותו הרגע -

"הii, סליט'רין," צעק ארני, "אף אחד לא אמר לך שאנשי הפלפוף עוזרים זה זהה? הפלפוף, שרביטים שלוף!"
ולפתע הרבה מאוד שרביטים הופנו לעבר מר גויל.

מעבר שלוש שניות -

"סליט'רין, שרביטים שלוף!" אמרו כחמשה תלמידים שונים
מסליט'רין.

והרבה מאוד שרביטים הופנו לעבר תלמידי הפלפוף.
מעבר שתי שניות -

"גַּרְיִפְינְדָּז, שרביטים שלוף!"

"תעשה משהו, פוטר!" לחש דראקו. "אני לא יכול להיות זה
שיעצור את זה וזה חייב להיות אתה! אני אהיה חייב לך טובה רק
תחשוב על משהו אתה לא אמרת להיות גאון?"

בתוך כחמש שניות וחצי, כך הבין הארי, מישחו יטיל את קללה
המלך השומרית, וכשהכלו יגמר והמורים יסימנו להעיף
תלמידים, הבנים היחידים שיישארו בשנה שלא יהיו תלמידי
רייבנקלו.

"לייבנקלו, שרביטים שלוף!" צעק מייקל קורנר, שכנהרא
מממש השתווקן לחתת חלק באסון.

"גְּגָגוֹלִי גְּוִיל!" צrho הארי. "אני טובע בעלות על כדורי הזוכון
של נויל וקוריא אותה לדו קרב!"
דממה פתאומית השתוררה.

"אה, באמת?" קרא דראקו בקול האדיש הרם ביותר שהארי

שמע מעודו. "זה נשמע מעניין. איזה מין דוקrb, פוטר?"
אםمم...

ההשראה של הארי עצרה ב"דו קרב". איזה מין דוקrb? הוא לא יכול לומר "שהחטט" כי דראקו לא יכול להסביר לו זה בלי שהוא מוזר, הוא לא יכול לומר "הוורדת ידים" כי מר גויל יקרע אותו -

"מה דעתך על זה?" אמר הארי בקול רם. "גרגורי גויל ואני נעמוד רוחק זה מזה, ואסור יהיה להתקרב לשנינו. לא נשתמש בשרביטים שלנו וגם אף אחד אחר לא. אני לא אוזע מאיפה שאני עומד, וגם הוא לא. ואם אצליח להשיג את כדור הזיכרון של נויל, אז גרגורי גויל יותר לא לאלתר על כל דרישת לכדור הזיכרון שהוא מחזק וייתן אותו לי".

שתיקה נוספת השתוררה כשבטתי ההקללה של האנשים הפכו למבטה בלבול.

"הא, פוטר!" אמר דראקו בקול רם. "אני רוצה לראות אותך עושה את זה! מר גויל מסכנים!"
"סגורנו!" אמר הארי.

"פוטר, מה?" לחש דראקו, כשהוא מצליח אייכשהו לעשות זאת בלי להזיז את שפתיו.

הארי לא ידע איך לענות בלי להזיז את השפתיים שלו. אנשים התחילה להזכיר את שרביטיהם למקוםם, ומר גויל נחת בחינניות, פניו מבולבלות למדי. כמה מתלמידי הפלפהא התקדמו לעבר מר גויל, אבל הארי ירה בהם מבט מפיצר והם חזרו לאחור. הארי הלך לעבר מר גויל ועצר במרחק של כמה צעדים ממנו, רחוק מספיק כדי שלא יוכל לגעת זה בזו.

הארי החזיר את השרביט למקוםו לאט ובהפגניותות.
כל השאר התרחקו.

הארי בלע רוק. היה לו מושג כללי מה הוא רוצה לעשות, אבל זה יהיה חייב לקרות כך שאף אחד לא יבין מה הוא עשה -

"טוב", אמר הארי בקול רם. "אוקי... הוא נשם נשימה עמוקה והרים יד אחת, אצבעותיו מוכנות להקיש. כל אלה ששמו על הסיפור עם העוגות, כלומר כמעט כולם, עצרו את נשימתם. "אני מזמן את השיגעון של הוגוורטס! פטפטים! בלאכוש! קוקו! שפץ!" והארי הקיש באצבעותיו. הרבה אנשים התכווצו ברתיעה. ודבר לא קרה.

הארי הניח לדממה להתרך מעט, להפתח, עד ש... "אמمم..." אמר מישהו. "זה הכל?" הארי הסתכל על הילד שדיבר. "סתכל מולך. אתה רואה את חלקת הקruk שנראית ריקה, בלי דשא?" "אמمم... כן", אמר הילד, איזה גרייפינדור (דין משחו?). "תחפור שם."

עכשו זכה הארי לרבה מבטים מוזרים. "אמمم... למה?" אמר דין משחו. "פשוט תעשה את זה", אמר טרי בוט בקול יגע. "איןطعم לשאל למה. סמוך עליי."

דין משחו כרע ברך והחל לגרוף אדמה. כעבור כדקה קם דין על רגליו. "אין שם כלום", אמר דין. הארי תכנן לחזור בזמן ולהטמין מפתח אוצר שתוביל למפת אוצר נוספת שתוביל לכדור הזיכרון של נויל שאותו הוא ישים שם אחרי שייקח אותו מר גויל...

ואז הבין הארי שיש דרך הרבה יותר פשוטה שהרבה פחות מסכנת את סוד מהוללה-זמן. "תודה, דין!" אמר הארי בקול רם. "ארני, אתה יכול לחשוף איפה שנויל נפל ולראות אם תוכל למצוא את כדור הזיכרון שלו?" אנשים נראו מבולבלים אפילו יותר. "פשוט תעשה את זה", אמר טרי בוט. "הוא ימשיך לנסות עד שהוא יעבד, ומה שמחיד זה ש -"

"חי מלין!" אמר ארני בתדרמה. הוא הרים את כדור הזיכרון של נויל. "הוא פה! ממש איפה שהוא נפל!"
 "מה?" צעק מר גויל. הוא השפיל את מבטו וראה...
 ...שהוא עדין מחזיק את כדור הזיכרון של נויל.
 דממה ארכוה למדדי השתרה.

"אםمم..." אמר דין משהו, "זה בלתי אפשרי, נכון?"
 "זה חור בעלייה", אמר הארי. "הפקתי את עצמי למספיק מוזר כדי להסיח את דעתו של היקום לרגע והוא שכח שגoil כבר הרים את כדור הזיכרון".

"לא, רגע, זאת אומרת, זה לגמרי בלתי אפשרי –"
 "סליחה, נכון שוכלנו עומדים בה ומחייבים לעוף על מטאטים?
 נכון. אז תסתום. בכל מקרה, ברגע שאתה את הידים שלי על כדור הזיכרון של נויל התחרות تستיים וגרגוריו גויל יctrך לוותר לאלאר על כל דרישתך לכדור הזיכרון שהוא מחזק ולחתת אותו לי. אלה היו התנאים, זוכר?" הארי הושיט את ידו וסימן לארני. "פשוט תגלל אותו לפה, כי אף אחד לא אמר לך תקרב אליו, אוקיי?"
 "רגע אחד!" צעק תלמיד סליטה'רין – בלייז זאבייני, שם שהארי לא היה צפוי לשכוח. "איך נדע שהוא כדור הזיכרון של נויל? יכולת פשוט להיפיל שם כדור זיכרון אחר –"

"הסלייט'רין חזק עמו", אמר הארי בחיווך. "אבל אני נתן לך את המילה שלי שהכדור שאתה מחזק הוא הכדור של נויל. אין תגובה לגבי זה שגרגוריו גויל מחזק."
 זאבייני הסתובב במיראות לעבר דראקו. "מאליפי! אתה לא באמת מתכוון לחתת לו לצתת מזה בשלום –"
 "שתוקן, אתה", רטן מר קראב ונעמד מאחוריו דראקו. "מר מאליפי לא צריך אותך בשבייל שתגיד לו מה לעשות!"
 משורת טוב.

"ההתערבות שלי הייתה עם דראקו, מבית מאליפי האצילי ועתיק-היוםין", אמר הארי. "לא איתך, זאבייני. עשית את מה שמר

مالפי אמר שהוא רוצה לראות אותה עcosa, ובאשר לשיפוט בהתערבות, אני משאיר זאת בידיו של מר מאלפי". הארי הטה את ראשו לעבר דראקו והרים מעט את גבותיו. זה היה אמור להיות מספיק כדי לאפשר לדראקו לשמור על כבודו.
думמה השתרורה.

"אתה מבטיח שזה באמת כדורי הזיכרון של נויל?" אמר דראקו.

"כן", אמר הארי. "זה הבדיקה שיחזור לנויל ושהיה שלו במקור. זה שגורי גויל מחזק הולך אליו".
draako הנחן בהחלתיות. "אם כן, לא אפרק במלתו של בית פוטר האצילי, לא משנה עד כמה מוזר כל זה היה. ובית מאלפי האצילי ועתיקי-היוםין יעמוד גם הוא במלתו. מר גויל, תן את זה למאר פוטר –"

"הה! אמר זאבייני. "הוא עדין לא ניצח, הוא לא הגיע את הידים על –"

"תפוס, הארי!" אמר ארני והשליך את כדורי הזיכרון לאוור. הארי תפס את הבדיקה בקלות – תמיד היו לו רפלקסים טובים. "זהו", אמר הארי, "ニничתי..."

קולו של הארי דעך. כל השיחות נקטעו.
כדור הזיכרון שבידו בהק בצעע אדום עז, אוור זוהר כמו שמש זעיר והוא מטיל צללים על הקruk באור היום המלא.

* * *

יום חמישי.

לייתר דיוק, 09:17:17 אחר-הצהרים ביום חמישי, במשרדה של פרופסור מקגונגל, אחרי שיעורי התעופה. (כולל שעה נוספת שהארי הנקב באמצעותו).
שהarry הנקב באמצעותו).

פרופסור מקגונגל ישבה על השרפרף שלה. הארי ישב בכיסא הנאשנים לפני שולחנה.

"פרופסור", אמר הארי בקול עצור, "הסליית'רינים הפנו את השרביטים שלהם על הפלפאים, הגריפינדרים הפנו את השרביטים שלהם על הסליית'רינים, איזה אידיוט מרייבנקלו צעק 'שרביטים שלוף' והוא לי אולי חמש שניות למןע מכל העסק להתרוץ! זה הרעיון היחיד שעלה לי לראש!"

פניה של פרופסור מקגונגל היו מכוכחות וכועסות. "אין רשות להשתמש במחולל-הזמן בזאת, מר פוטר! האם מושג הסודיות נשבב מבינתך?"

"הם לא יודעים איך עשית את זה! הם פשוט חושבים שאני יכול לעשות דברים ממש מוזרים בהקשת אצבעות! עשית דברים מוזרים אחרים שאי אפשר לעשות אפילו עם מחוללי-זמן, ואני עשה עוד דברים כאלה, אז המקרה הזה אפילו לא יבלוט! הייתה חייב לעשות את זה, פרופסור!"

"אתה לא היה חייב לעשות את זה!" התפרצה פרופסור מקגונגל בכעס. "כל מה שהיית צריך לעשות היה להוריד את הסליית'רין האנוניימי הזה בחזרה לקרקע ולגרום לתלמידים להוריד את השרביטים! יכולת לאתגר אותו למשחק של טאקי מתפרקן אבל לא, הייתה חייב להשתמש במחולל-הזמן באופן פומבי ובלתי נחוץ!"

"זה הרעיון היחיד שעלה לי לראש! אני אפילו לא יודעת מה זה טאקי מתפרקן. הם לא היו מקבלים משחק שחמט ואם הייתה בוחר בהורדות ידים הייתה מפסיד!"

"או היה צריך לבחור בהורדות ידים!"

הארי מצמץ. "אבל או הייתה מפסיד –"
הארי השתתק.

פרופסור מקגונגל נראתה ממש כועסת.

"אני מצטער, פרופסור מקגונגל", אמר הארי בקול חולש. "באמת שלא חשבתי על זה, ואת צודקת, הייתה צריכה צrik לחשוב, זה היהמצון אם הייתה חושבת על זה, אבל זה פשוט לא עלה בדעתה..."

קולו של הארי דעך. לפעת התחרור לו שהיו לו הרבה אפשרויות אחרות. הוא היה יכול לבקש מדראקו להציגו משהו. הוא היה יכול לבקש מהקהל... השימוש שלו במחוללהזמן באמת היה פומבי ובלתי נחוץ. היה מרחב אפשרויות עצום, למה הוא בחר דווקא **באפשרות הזאת?**

麥基尤ן שהוא ראה דרך לניצח. לניצח ולזכות בצעוע חסר משמעותה שהמורים היו מחרימים ממר גויל בכל מקרה. הכוונה לניצח. היא הדבר שהפיל אותו.

"אני מצטער", אמר הארי שוב. "על הגאותה שלי ועל הטיפשות שלי."

פרופסור מקגונגל העבירה יד על מצחה. נראה שחלק מהכעס של התפוגג. אבל הקול שלו עדין נשמע נוקשה. "עוד סצנה אחת כזאת, מר פוטר, אתה מחזיר את מחוללהזמן. האם זה ברור?"

"כן", אמר הארי. "אני מבין ואני מצטער."

"אם כך, מר פוטר, אתה רשאי להשאיר אצלך את מחוללהזמן לעת עתה. ובהתחשב בגודל האסון שמנעה, בסופו של דבר, לא אויריד נקודות לרייבנקלו."

חוין מזה שלא תוכל ליחסיר על מה הורדת אותה. אבל הארי היה חכם מכדי לומר זאת בקול רם.

"מה שייתר חשוב, למה כדור הזיכרון נדלק במקרה? אמר הארי.

"זה אומר שהטילו עליו אובליויאטה?"

"גם לי זה ממש לא ברוך", אמרה פרופסור מקגונגל באיטיות. "אם זה היה עד כדי כך פשוט, בת המשפט היו ודאי משתמשים בבדורי זיכרון, וזה לא המצב. אני אבודק את העניין, מר פוטר."

היא נאנחה. "אתה יכול ללבת עכשו."

הארי התחליל לקום מכיסאו, ואז עצר. "אםمم... סליחה, יש עוד משהו שרציתי לומר לך –"

היא התכווצה בצורה כמעט בלתי מורגשת. "מה רצית לומר, מר פוטר?"

"זה בקשר לפרופסור קוירל – "

"אני בטוחה שזה לא חשוב, מר פוטר." פרופסור מקונגנגל אמרה את המילים בחיפזון רב. "הרי שמעת בוודאי את המנהל אומר לתלמידים שאסור לכם להטריד אותנו בתלונות חסרות חשיבות על המורה להתגוננו?"

הארי היה מבולבל למדי. "אבל זה יכול להיות חשוב. אठמול הרגשתי פתאום החושה מבורת רעות כה – "

"מר פוטר! גם לי יש החושה מבורת רעות! והתחושה שלי אומרת שאסור לך לסייע את המשפט הזה!"

פיו של הארי נפער. פרופסור מקונגנגל הצליחה; הארי נותר חסר מילים.

"מר פוטר," אמרה פרופסור מקונגנגל, "אם גילית דבר מה שנראה מעניין בקשר לפרופסור קוירל, أنا הרגש חופשי לא לחלק אותו איתך או עם אף אחד אחר. אני חושבת שכילית מספיק מזמני היקר – "

"זה לא מתאים לך!" התפרץ הארי. "אני מצטער, אבל לא יאמן כמה שזה לא אחראי מכך! ממה ששמעתי רוכצת קללה על משרת המורה להתגוננות, וכמובן כבר ידועים שימושו הולך להשתבש, הייתי חשב שככלכם תהיה ערנית – "

"להשתבש, מר פוטר? אני בהחלט מקונה שלא." פניה של פרופסור מקונגנגל היו חסרות הבעה. "אחרי שפרופסור בליך נתפסה בארון עם לא פחות משלשה מתלמידי השנה החמישית של סליית'רין בפברואר האחרון וธนาה לפני כן פרופסור טאמרס נכשלה בתפקידה בצורה כה מוחלט עד שהתלמידים שלה חשבו שבוגארט הוא סוג של רהייט, יהיה זה אסון מוחלט אם בעיה כלשהי תקשר לפרופסור קוירל המוכשר להפליא טובא לידייעתי כתה, ואני חוששת מאוד שרוב תלמידינו ייכשלו בבחינות הבגרות והכשירופומטרי שלהם".

"אני מבין," אמר הארי באיטיות בעודו מעכל את העניין. "או

במילים אחרות, לא משנה מה לא בסדר עם פרופסור קוירל, את ממש לא רוצה לדעת מזה עד סוף שנת הלימודים. ומכיוון שעכשו רק ספטember, מבחינתך הוא יכול לה坦ך בראש הממשלה בשידור חי ולצאת מזה נקי."

פרופסור מקגונגל הביטה בו מבלי למצוין. "אני בטוחה שלעולם לא ישמעו אותך תומכת באמירה שכזאת, מר פוטר. חברי הסגל של הוגוורתס שואפים לפעול נגד כל דבר שמאים על השכלתם של תלמידינו."

כמו תלמידי שנה ראשונה ברייבנקלו שלא יודעים לסתום את הפה. "אני מאמין שירדתי לסוף דעתך, פרופסור מקגונגל."

"הוא, מסופקתי, מר פוטר. מסופקתי מאוד." פרופסור מקגונגל רכנה קדימה, פניה מתקשחתה שוב. "麥כיוון שהנו כבר דיברנו על עניינים וגישים בהרבה מאלו, אדבר גלוויות. אתה, ורוק אתה, דיווחת על התחשוה המסתורית הזאת. אתה, ורוק אתה, משמש כמנט תוהו שכמותו לא ראויים בכלל. אחרי מסע הקניות הקטן שלנו לסמכתה דיאנון ואז מצנפת המיוון ואז האירוע הקטן של היום, אני כבר יכולה להזות מראש שנזר עליי לשבת במשרד המנהל ולשMOV איזו מעשייה מבדחת על פרופסור קוירל שבאה מכב באופן בלעדי ושאחריה לא תהיה כל ברירה אלא לפטר אותו. כבר השלמתי עם כך, מר פוטר. ואם המאורע העצוב זהה יקרה אפלו יום אחד לפניי אמרע מאי, אני אתלה אותך מהמעיים על שעריו הוגוורתס ואשפוך חיפושים אש לתוך אף. עכשו אתה יורדים לסוף דעתך?"

הاري הנהן, עניינו פעורות לרווחה. ואז, שנייה לאחר מכן, "מה אני מקבל אם אצליח לגרום לך לקרות ביום האחרון של שנת הלימודים?"

"צא מהמשרד שלי!"

* * *

יום חמישי.

בתחי יש איזה קטע מיוחד עם ימי חמישי בהוגוורטס. השעה הייתה 17:32 לאחר הצהרים ביום חמישי, והארι עמד ליד פרופסור פליטיק מול גרגoil האבן הגדול ששמר על הכניסה למשרדי המנהל.

הארι בקושי הספיק לחזור ממשרדים של מקגונגל לחדרי הלימוד של ביבנקלו וכבר אמר לו אחד התלמידים להחיצב במשרדו של פרופסור פליטיק, שם גילתה הארי שדמבלדור רוצה לדבר אליו.

הארι, שהרגיש חרד למדי, שאל את פרופסור פליטיק האם המנהל אמר במאה מדובר.

פרופסור פליטיק משך בכתפיו בתנועה חסרת אונים. מתברר שדמבלדור אמר שהארוי הרבה יותר מדי צעריר בשביב להגות את מילות הטירוף והעוצמה.
פטפוטים בלאכוש קווקו שפיע? חשב הארי, אבל לא אמר בקול רם.

"בקשה אל תdag יותר מדי, מר פוטר," ציין פרופסור פליטיק מאזרך כחפו של הארי. (הארוי היה אסיר תודה על זקנו העצום והמנופח של פרופסור פליטיק. היה קשה להתרגל למורה שלא רק היה נזוך ממנה, אלא גם בעל קול גבוה יותר.) "המנהל אולי נראה קצת מוזר, או די מוזר, או אפילו ממש מוזר, אבל הוא מעולם לא פגע בתלמיד ולו במעט, ואני מאמין שהוא יעשה זאת אייפעם." פרופסור פליטיק שיגר אל הארי חיווך מעודד. "אם רק תקפיד לזכור את זה, לא תיכנס לפאניקה!"
זה לא עוזר.

"בחצלהה!" ציין פרופסור פליטיק, נשען אל הגרגoil ואמר משהו שאיכשהו הארי לא הצליח לשמעו בכלל (מן הסתם, אין חועלה בסיסמה אם אפשר לצותה לה). גרגoil האבן פסע הצדה בתנועה רגילה וטבעית ביותר שהכתה את הארי בתדהמה מכיוון

שבמהלך כל תנועתו הגרגויל נראה כמו אבן מוצקה ודוממת. מאחריו הגרגויל היה גם מדרגות לולייני מסתובב. היה בו משחו מהפנט עד להטריד, ומטרידיה עוד יותר הייתה העובהה שטיבוב הספירלה לא היה אמור להביא אותו לשום מקום.

"עליה לך!" ציין פלייטיק.

הاري נעמד על הספירלה בעצבנותו מה ומצא את עצמו, מסיבה כלשהי שהמוח שלו לא הצליח כל לדמיין, נישא מעלה. הגרגויל חזר למקוםו בקול חבטה עמו, המדרגות המשיכו להסתובב והاري המשיך לעלות, ואחרי פרק זמן מסחרר למדי, הاري מצא את עצמו ניצב בפני דלת מעץ אלון ועליה מקוש פלייז בצדות גրיפון.

הاري הושיט את ידו וסובב את הידית.

הדלת נפתחה לרוחה, והاري ראה את החדר המעניין ביותר שנתקל בו מימיו.

היו בו מנגנוני מתכת זעירים שהסתובבו או תקתקו או שינו לאטם צורה או פלטו ענקות עשן קטנות. היו בו שעורות נזולים, מסתוריים בעשרות מכלים בעלי צורות מוזרות, כולם מבוערים, רותחים, ניגרים, מחליפים צבע או יוצרים צורות מעניינות שנעלמו חצי שנייה אחרי שראית אותן. היו בו דברים שנראו כמו שעונים מרובי מחוגים, שעיליהם נהרטו מספרים או מילים בשפות בלתי מזוהות. היה שם צמיד ועליו גביש דמיי חדשה שניצנץ באף צבעים וציפור שנחנה על במת זהב וכוס עץ מלאה במשהו שנראה כמו דם ופסל של בז מצופה באAMIL שחור. על הקיר היו תלויות תМОונות של אנשים ישנים, ומزنפת המיוון הייתה מוטלת באגדיבות על מתלה כובעים שעילו היו תלויות גם שתי מטריות ושלוש געלי בית אדומות שמאליות.

באמצע כל הבלגן הזה עמד שולחן שחור וריק מעץ אלון. לפני השולחן עמד שרפרף מעץ אלון. ומאתרו השולחן ניצב כס מרופד הייטב שהכיל את אלבוס-פרסייל-וולפריק-בריאן דמלדור,

המעוטר בזקן ארוך וכטוף, כובע שנראה כמו פטרייה מעוכבה ענקית ומה שלעינים מוגلغות נראה כמו שלוש שכבות של פיג'מה שצבעה ורוד עז.

דמלדור חייך, ועיניו הבוהרות נצחו בלחת מטורף.

הארי התישב לפני השולחן בחשש מסויים. מאחוריו נטרקה הדלת בחבתה רמה.

"שלום, הארי," אמר דמלדור.

"שלום, המנהל," השיב הארי. אז הם בקטו של לקרוא זה לזה בשם פרטי? האם דמלדור יגיד לו עכשו לקרוא לו –

"בקשה, הארי!" אמר דמלדור. "המנהל נשמע כליכך رسمي. פשוט תקרא לי **הם** בקיצור."

"אין בעיה, **הם**," אמר הארי.

שתיקה קצרה השתטרה.

"אתה יודע," אמר דמלדור, "שהאתה האדם הראשון אייפעם שבאמת עשה את זה?"

"אםمم..." אמר הארי. הוא ניסה לשלוט בקולו למראות המועקה הפתאומית שהשתקעה בבטנו. "אני מצטער, אני... אממם..."

המנהל, אמרת לי לעשות את זה, אז עשית –"

"**הם**, בקשה!" אמר דמלדור בעליצות. "וain צורך להיות כליכך מודאג. אני לא אזרוק אותך מהחלון רק כי עשית טעות אחת. אני אתן לך הרבה יותר מראש אם העשה שהוא שאינו לרווחה! חוץ מזה, מה שמשנה הוא לא איך אנשים מדברים אליך, אלא מה הם חושבים عليك".

הוא מעולם לא פגע בתלמיד. אם רק תקפיד לזכור את זה, לא תיכנס לפאניקה.

דמלדור שלף קופסת מתכת קטנה, פתח אותה וחשף בתוכה גולות צהובות קטנות. "קרמבו?" שאל המנהל.

"אםمم... לא תודה, **הם**," אמר הארי. האם להגניב לתלמיד אל. אס.די נחשב לפגיעה בו, או שזה נכנס לקטגוריה של EIF בלתי

מייק? "אתה... אמם... אמרת שהוא על זה שאתה צער מדי בשביל להגוט את מילות הטירוף והעוצמה?"
 זה בהחלט נכון! אמר דמלדור. "למרבה המזל, מילות הטירוף והעוצמה אבדו לפני שבע מאות שנה ולאף אחד אין שמן של מושג מהן. זו הייתה סתם הערה קטנה."
 אה... אמר הארי. הוא היה מודע לכך שפיו פעור. "אז למה קראת לי לפה?"

"למה?" חזר דמלדור על השאלה. "באמת, הארי, אם הייתי מסתווכב כל היום ושאל למה אני עושה דברים, לא היה לי נשאר לי זמן לעשות שום דבר! אני אדם די עסוק, אתה יודע".
 הארי הנחן בחיווק. "כן, זו הייתה רשיימה מעוררת התפעלות. מנהל הוגוורטס, כושף ראשי בקסמהדרין, מגואמפ עליון בקונפדרציית הקוסמים הבינלאומית. סליחה שאני שואל, אבל תהיתי לעצמי: יש אפשרות לקבל יותר משש שעות אם משתמשים ביוטר מוחולזמן אחד? כי זה די מרשימים אם אתה עושה את כל זה כישיש לך רק שלושים שעות ביממה".

השתורה עוד שתיקה קלה, שבמהלכה המשיך הארי לחיק.
 הוא חשש קצת, או למען האמת הרבה, אבל ברגע שהתחזור לו שדמלדור משגע אותו בכוונה, שהוא בתוכו סילב בכל תוקף

לקבל את זה כמו גוש של חוסר אונים.

"אני חושש שהזמן לא אוהב להימתח יותר מדי", אמר דמלדור אחורי השתיקה הקללה, "ועם זאת נראה שהוא שעמנו קצת גדולים מדי בשבילו, ולכן אנחנו שרים במאבק מתמיד להתאים את חיינו לזמן".

"אכן כן", אמר הארי בכובד ראש. "זו היא הסיבה שכדי שנגע לפואנטה במהירות".

לרוגע תהה הארי אם הגזים.

ואז דמלדור צחק. "בסדר גמור. הנה נדברisher ולוונין".
 המנהל רכן קדימה, תנוועה שהטהה את כובע הפטריה המעוכת

שלו הצדה וחיככה את זקנו בשולחן. "הארי, ביום שני עשית משהו שאמור להיות בלתי אפשרי אפילו עם מחולץ-זמן. אוי, בעצם, בלתי אפשרי אם משתמשים רק במחולץ-זמן. מנין הגיעו שתי העוגות הללו, מהנני?"

פרץ אדרנליין חלף בגופו של הארי. הוא עשה את הקטוע עם העוגות באמצעות גלימת הייעלמות, זו שניתנה לו בקופהת מתנה חג המולד, שהייתה מלאוה בפק שבו היה כתוב: אם דמלדור יראה הזדמנות לקבל לידי את אחד מאוצרות הממות, הוא לא ייתן לו לחמק מידיו עד יום מותנו...

"طبعי לגמרי לחשוב", המשיך דמלדור, "שמכיוון שאיש מתלמידי השנה הראשונה שנכחו במקום לא היה מסוגל להטיל לחש כזה, נכח שם גם מישו אחר, בלתי נראה. ואם איש לא היה יכול לואותו, לא הייתה לו בעיה לזרוק את העוגות. ניתן אולי להמשיך ולשער שמכיוון שמחולץ-זמן היה בידך, אתה הייתה הגורם הבלתי נראה; ושמכיוון שרמתך הנוכחת בהחלטת אינה מאפשרת הטלת לחש ההונאה, משמעות הדבר היא שהייתה לך גלימת הייעלמות". דמלדור חין חיק צופן סוד. "האם אני בכיוון הנכון עד כה, הארי?"

הארי קפא במקומו. הייתה לו תחושה ששקר ישיר יהיה רעינו טיפשי, וכנראה גם לגמרי עקר, והוא לא הצליח לחשב על שום דבר אחר לומר.

דמלדור נופף בידו בידידותיות. "אל תדאג, הארי, לא עשית שום דבר רע. גלימות הייעלמות אין אסורת – חוץ כנראה נדירות מכדי שמשהו יתרוח לכלול אותן ברישימה. אבל האמת היא שתהיה לי גבי משהו אחר לחלוtiny".

"כן?" אמר הארי בקול הרגיל ביותר שהצליח להוציאו מפיו. עניינו של דמלדור ברקו בהתלהבות. "אתה מבין, הארי, אחרי שעוכרים כמה הרפתחאות נוטים להבין את הכוון הכללי של הדברים הללו. אתה מתחילה לראות את הדפוס, לשם עת הקצב

של העולם. מתחילה לפתח חשדות לפני רגע הגילוי. אתה הילד שנשארבחים, ואיכשהו גלית היעלמות הגעה לידיך ארבעה ימים בלבד אחרי שגילתת את בריטניה הקסומה שלנו. גליםות כאלו אין מוציאות למקרה בסמכת דיאגון, אבל יש אחת שעשויה למצוא את דרכה לבעליה המועד. ולכן אני יכול שלא לתחות אם בדרך מקרה מזוינה מצאת לא סתם גלית היעלמות, אלא את הגלימה, בה"א הידועה, אחת משלשות אוצרות הממות, שלפי השמועות מסוגלת להחביא את לובשה מבטו של המות עצמו. מבטו של דמלדור היה אופטימי ומלא שקיקה. "אני יכול בבקשתך לראות אותה, הארי?"

הארי בלע רוק. איבריו הוצפו בשטף של אדרנלין, שהיה חסר תועלת לחלוטין. מולו ישב הקוסם החזק ביותר בעולם ולא היה לו שום סיכוי לצאת משם ולא היה לו שום מקום מסתו בהוגוורתם גם אם היה לו סיכוי כזה. הוא עמד לאבד את הגלימה שעברה בירושה במשפחה פוטר במשך שנים רבות כמו זמן – דמלדור נשען באטיות לאחר כיסאו הגבוה. האור שבעיניו כבה והוא נראה מבולבל ומעט נוגה. "הארי," אמר דמלדור, "אם אתה לא רוצה, אתה יכול פשוט לומר לא."

"באמת?" קרכר הארי.

"כן, הארי," אמר דמלדור. קולו נשמע עכשו עצוב, ומודאג. "נראה שאתה חושש מפניי, הארי. אני יכול בבקשתך לשאול מה עשית כדי לזכות בחוסר אמון מצדך?"

הארי בלע רוק. "האם יש דרך שבה תוכל להישבע שבועות כסמים מחייבת שלא תיקח את הגלימה שלי?"

דמלדור הניד בראשו לאט. "אין משתמשים בנדרים כובלמים בנסיבות שכזאת. וחוץ מזה, הארי, אם אתה לא מכיר את הלחש מראש, תיאלייך בכל מקרה לסגור על המילה שלו שהוא אכן מחייב. אבל אתה ודאי מבין שאין לא צדיק את רשותך כדי לראות את הגלימה. אני חזק מספיק כדי לשלווף אותה בעצמי, עם או בלי

נרתיק עור מוק." פניו של דמלדור היו חמורות סבר. "אבל לא עשה זאת. הגלימה היא שlk, הארי. לא אקח אותה ממך. זהה הבטחה ושבועה. אם אצטרך לאסור עליך להשתמש בה בשטח בית-הספר, אדרוש ממך ללבת לכסתת שלק בגריניגוטס ולאחסן אותה שם."

"אה..." אמר הארי. הוא בלע רוק בניסיון להרגיע את שטף האדרנליין ולהשוו בהיגיון. הוא הסיר את נרתיק עור המוק מהגורתו. "אם אתה באמת לא צריך את רשותי... אז קיבלת אותה." הארי הושיט את הנרתיק לדמלדור ונשך את שפטו בחזקה כסימן לעצמו העתידי במקורה שיטלו עליו אחר כך אובליוויאטה. הקוסם הזקן הושיט את ידו לתוך הנרתיק ואז, בלי לומר שום מילת אהזה, שלף ממנו את גלימת ההיעלמות.

"אה," נשף דמלדור. "צדרתי..." הוא העביר את הקטיפה השחורה והמנצצת בין ידיו. "בת מאות שנים ועדין מושלמת כבויים היוצריה. אייבדנו הרבה מהאמנות שלנו במרוצת השנים, וכעת אני יכול ליצור דבר כזה בעצמי. איש אין יכול. אני יכול להרגיש את הכוח שלה כמו הדרה במוחיו, כמו שיר המושר תמיד לא איש *шибשע אותו...*" הקוסם הרים את מבטו מהגליימה. "אל תמכור אותה," הוא אמר, "אל תעניק אותה לאף אחד. חשוב פעםיים לפני שתראה אותה למשהו וחכוך בדעתך שלוש פעמים נוספת לפני שתגלה למישהו שהיא אחד מאוצרות המוות. התყיחס אליה בכבוד – שכן היא חפץ רב-עוצמה."

לרגע נתמלאו פניו של דמלדור כמייה...

...ואז הוא החזיר את הגלימה להארי.

הארי הכנס אותה בחזרה לנרתיק שלו.

פניו של דמלדור הרצינו שוב. "האם יורשה לי לשאול שוב, הארי, מה גורם לך לא לבתו בי?"

לפתע הרגיש הארי מבושם למדרי.

"הgalima הגיעה עם פתק," אמר הארי בקול חלש. "ובפתק

זהה היה כתוב שתנסה לחתת מני את הגלימה אם תדע. אבל אני לא יודע מי השair את הפטק, באמת שלא. ”אני... מבין”, אמר דמלדור באיטיות. ”ובכן, הארי, לא אפקפק במניעים של מי שהשair לך את הפטק. מי מלבדו יודע מה היו כוונתיו, ואולי הן בעצם היו טובות? הוא הרי נתן לך את הגלימה.”

הארי הנהן, מלא התרשות מנדיבתו של דמלדור ונבוך מהניגוד החד בינה ובין גישתו שלו.

הקוסם הזקן המשיך. ”אבל דומני ששנינו כלי משחק באוטו הצעיר. הילד שסוף-סוף הביס את וולדמורט והזקן שבלם אותו מספיק זמן כדי שאתה תציל את העולם. לא אזקוף את הזיהירות שלך לחובתך, הארי. על כולנו לעשות כמיטב יכולתנו להנוג בחוכמה. אני רק מבקש שתחשוב פעמיים ותחכו רק בדעתך שלוש פעמים נוספות בפעם הבאה שימושיו יאמר לך לא לבתו בי.”

”אני מצטער”, אמר הארי. הוא הרגish נורא בשלב זה. הוא בעצם נזף הרגע בגנדולף, וטוב הלב של דמלדור רק החמיר את הרגשתו. ”היהתי צריך לבתו לך.”

”למרבה הצער, הארי, בעולמנו זה...” הocusם הזקן הניד בראשו. ”אני אפילו לא יכול לומר שהנתנהגותך הייתה בלתי חכמה. לא הכרת אותה. והאמת היא שישנם בהוגוורטס אנשים שמוטב שלא תבטוח בהם. אולי אפילו כאלה שאתה רואה בהם חברים.”

הארי בלע רוק. זה לא נשמע מבשר טובות. ”כמו מי?”
דמלדור קם מכיסאו והחל לבחון אחד ממכשירו, חוגה עם שמונה מחוגים באורכים שונים.

לאחר כמה רגעים דיבר הocusם הזקן שוב. ”הוא בטח נראה לך מקרים למדוי”, אמר דמלדור. ”מנומס – כלפיך לפחות. והוא, אולי אפילו מלא הערצה. תמיד מוכן להציג עוזרה, טוביה, עצה – ”
”אה, דראקן מאלפי! ” אמר הארי בהקללה גדולה מכך שלא מדובר בהרמינוי או משהו כזה. ”אה, ממש לא. לא הבנת. הוא לא

ממיר אותו, אני ממיר אותו."

"דמלדור קפא במקומו, מבטו נעוץ בחוגה. "אתה מה?"

"אני הולך להמיר את דראקו מאלפיו מהצד האפל," אמר הארי.

"נו, להעביר אותו לצד של הטוביים."

דמלדור הזרק והסתובב לעבר הארי. הוא עטה את אחת מהבאות הנדרחות ביותר שהארי ראה על פניו של אדם כלשהו, קל וחומר אדם בעל זקן כסוף ארוך. "אתה בטוח," אמר הקוסם הזקן בעבר רגע, "שהוא מוכן לנガולה? אני חושש שהטוב שנדמה לך שאתה רואה בו הוא שאלה לב – או גרווע מכך, פטיין או מלכודת –"

"אםمم... לא סביר," אמר הארי. "זאת אומרת, אם הוא מנסה להסotta את עצמו כבחור טוב, הוא עשויה לעבודה ממש גרועה. זה לא קטע שבו דראקו פונה אליו והוא כולו מקסים ואני מחייב שיש בו גרעין של טוב שמתחבא עמוק בפנים. בחרתי לגואל דוקא אותו כי הוא הירוש לבית מאלפיו, ואם צריך לבחור רק אדם אחד לגואל, הוא הבחירה המתבקשת."

עוותת הופעה בעינו השמאלית של דמלדור. "אתה מתכוון לזרוע זרים של טוב ואהבה בלבו של דראקו מאלפיו כי אתה צופה שהירוש של בית מאלפיו יתגלה כבעל ערך מבחינתי?"

"לא רק מבחינתי! מהה הארי. " מבחינת כל בריטניה הקסומה, אם זה יעבוד! וחוץ מזה, ככה יהיה גם לו חיים יותר מאשרים ובראים נפשית! תראה, אין לי מספיק זמן להמיר את כולם מהצד האפל ואני חייב לשאול את עצמי איליה האור יכול להשיג את היתרון הכי גדול במהירות הכי גדולה –"

דמלדור התחליל לצחוק, צחוק הרובה יותר חזק מכפי שהארי ציפה לו, כמעט געיה. זה נראה ממש לא מכובד. קוסם עתיק ורבי עוצמה אמר לצחוק בקול נזוך ורועם, לא להתגלל כלכך מצחוק עד שהוא מתקשה לנשום. הארי פעם נפל מהכיסא כשצפה בסרטן מדק בלווז' של האחים מרקס, ובבדיקה כך חזק דמלדור עכשווי.

"זה לא כזה מצחיק", אמר הארי אחרי זמן מה. הוא התחיל לחושש שוב לשפיותו של דמלדור.

דמלדור השתלט על עצמו במאץ ניכר. "או, הארי, אחד התסמים של המחללה הקרויה חוכמה הוא שאתה מתחילה לzechok, מדברים שאף אחד אחר לא חושב שהם מצחיקים, כי כאשר חכם, הארי, אתה מתחילה להבין את הבדיקות!" הקוסם הזקן מחה דמעות מעוני. "יש שرعا אחת מסכלה את חברתה, בהחלט, בהחלט כך".

לקח למוחו של הארי רגע לזהות את מקורן של המילים המוכרות... "הii, זה ציטוט של טולקין! גנדalf אומר את זה!"
"תאודן, למען האמת", אמר דמלדור.

"אתה בקמוגלים?" שאל הארי בתדהמה.
"חוושני שלא", אמר דמלדור, שחיך עכשו שוב. "נולדתי שבעים שנה לפני שהספר הזה יצא לאור, ילדי היקר. אבל נראה שאליה מהתלמידי שלהם בני-קמוגלים נוטים לחשוב בצורה דומה מבחינות מסוימות. אברתי לא פחות מעשרים עותקים של 'שר הטבעות' ושלישה אוספים של כל כתבי טולקין, ואני מוקיר כל אחד ואחד מהם". דמלדור שלף את שרביטו, הרים אותו ונעמד בתנוחה המתאימה. "עבור לא תעבור! איך זה נראה?"

"אםمم..." אמר הארי בקריסה מוחית כמעט מוחלטת, "אני חושב שאתה לא באלרוג". והפיג'מה הווורודה וכובע הפטריה המועוכה לא עזרו בכלל.

"אני מבין". דמלדור נאנח והחזיר את שרביטו לחגורתו בעגומותיו. "חוושני שהיו בחיי מעט מאוד באלורוגים לאחרונה. יומם זה הכל פגישות קסמהדרין שבהן אני מנשה נואשת לתקוע מקלות בגגליו ואrhoחות רשמיות שבהן פוליטיקאים זרים מתחרים מי יהיה השיטה העקשן הגדול ביותר. והתנהגות מסתורית כלפי אנשים, ידיעת דברים שאין לי דרך לדעת, אמירת משפטים סתוםים שמתבררים רק בדיעד וכל שאר הדרכים הקטנות שבהן קוסמים

רביעו זכה משוערים את עצם אחרי שעזבו את החלק בתבנית שמאפשר להם להיות גיבורים. ואם כבר מדברים, הארי, יש לי מהهو מתחת לך, מהו שהיה שייך לאביך".

"באמת?" אמר הארי. "וואו, מי היה מנהש".

"אכן כן", אמר דמלדור. "זה באמת קצת צפוי, מה?" פניו הרצינו. "ובכל זאת..."

דמלדור חזר לשולחנו והתישב בעודו מושך את אחת המגירות. הוא הכנס אליה את שתי ידיו ואוז, במאזן קל, הוציא ממנה חוץ גדול וכבד למראה, שאותו הניח על שולחן האלון בחבטה רמה.

"זאת", אמר דמלדור, "היתה האבן של אביך". הארי בהה בה. היא הייתה אפורה בהירה, דהוויה, חסרת צורה מוגדרת, משוננת ונראית בהחלט כמו סתם אבן גדולה ורילה. דמלדור הניח אותה על הפה הגדולה ביותר שלה, אבל היא עדין התנדדה על השולחן בחוסר יציבות.

הארי הרים את מבטו. "זו בדיחה, נכון?".

"לא, זו אינה בדיחה", אמר דמלדור, שהnid בראשו ונראה רציני מאד. "לקחת אותה מחוורבות הבית של ג'יימס ולילי במקתה גודליק, שם מצאתי גם אותך; ושמרתי אותה מאז ועד עכשו, בציפייה ליום שבו אוכל לחתך אותה".

בתע robת ההשערות ששימשה להארי כמודל העולם, הטירוף של דמלדור הלך ועלה בסבירותו. אבל עדין הייתה מידת הסתרות משמעותית שהוקצתה לחלופות אחרות... "אםمم... זאת אבן כסומה?"

"לא ככל הידוע לי", אמר דמלדור. "אבל אני מיעץ לך במלוא הרצינות לשמר אותה כמה שיותר קרוב אליו בכל עת".

טוב. דמלדור נראה משוגע, אבל אם הוא לא... יהיה פשוט מכיך מדי להסתבר בשאל התעלמות מעצתו של הקוסם הזקן והמסטוריה. זה בטח היה מספר 4 בראשימת מאה מוצבי הכישלון

הברורים מאליהם.

הארי התקדם לעבר השולחן והניח את ידיו על האבן, בניסיון למצוא זווית שבה יוכל להרים אותה בלי להיחתך. "אני אשים אותה בונרטיק שלי, אם כך".

דמלדור הזעיף פנים. "זה עלול להיות לא מספיק קרוב. ומה אם נרתיק עור המוק שלך יאבד או ייגבב?"
“אתה חושב שאני צריך פשוט להיסחב לכל מקום עם אבן גדולה?”

דמלדור נעץ בהاري במבט רציני. "זה עשוי להיות חכם מכך".

"אה..." אמר hari. האבן נראתה כבדה למדי. "נראה לי שהו יגרום לתלמידים האחרים לשאול אותי שאלות לגבייה."
"תגיד להם שציוויתי עלייך לעשות זאת", אמר דמלדור. "אף אחד לא יתבה על כך מכיוון שכולם חושבים שאני משוגע." פניו היו עדים רציניות לחוטין.

"אם... אם להיות כן, אם אתה נותן להגיד לתלמידים להיסחב לכל מקום עם אבני גדלות, אני די יכול לראות למה אנשים עושים לחשוב כך".

"אה, hari", אמר דמלדור. הקוסם הזקן הניף יד אחת במחווה שכאילו כללה את כל המכשירים המסתוריים בחדר. "כשאנחנו צעירים אנחנו מאמינים שאנו יודעים הכל, וכך אנחנו מאמינים שגם לנו לא רואים הסבר למשהו, משמעות הדבר היא שאין לנו הסבר. כשאנחנו מתבגרים אנחנו מבינים שהיקום פועל לפי קצב והיגיון משלו, אפילו אם אנחנו עצמנו ידועים מה הם. זהה רק בורותנו שלנו שנראית לנו כתירוף".

"המציאות תמיד עובדת לפיקוחים", אמר hari, "גם אם אנחנו לא יודעים מה הם".

"בדוק, hari", אמר דמלדור. "ההבנה הזאת – ואני רואה שאתה אכן מבין זאת – היא מהות החוכמה".

"از... למה בדיק אני צריך לסחוב איתני את האבן הזאת?"
 "לא עולה בדעתך שום סיבה, למען האמת", אמר דמלדור.
 "...לא עולה בדעתך".
 דמלדור הנהן. "אבל זה שלא עולה בדעתך סיבה לא אומר
 שהיא אינה קיימת".

המכשירים המשיכו לתקתק.

"אוקיי", אמר הاري, "אני אפילו לא בטוח שכדי לי לומר את
 זה, אבל זו ממש לא הדרכ הנכונה להתמודד עם הבורות שלנו
 בנוגע לאופן שבו היקום עובד".

"לא?" אמר הקוסם הוזקן כשהוא נראה מופתע ומאוכזב.
 להاري הייתה תחושה שהשicha הזאת לא עומדת להסתהים
 לטובתו, אבל הוא המשיך בכל זאת. "לא. אני אפילו לא יודע אם
 לכשל זה יש שם רשמי, אבל אם הייתי צריך להמציא לו שם
 בעצמי, הייתי קורא לו 'תעדוף ההשערה' או משהו כזה. איך אני
 אنسח את זה בצורה פורמלית... אמם... נניח שיש לך מיליון
 קופסאות ורק אחת מה קופסאות הללו מכילה יהלום. ויש לך קופסה
 מלאה בגלאי יהלומים, וכל גלאי יהלומים תמיד מצפה בנוכחות
 יהלום ומ慈וף בחצי מהഫעים אם בקופסה אין יהלום. אם היה
 מעביר שעדרים גלאים על כל הקופסאות, היה נותר, בממוצע, עם
 מועמד אחד כוזב ומועמד אחד אמיתי. ואז יידרש לך רק עוד גלאי
 אחד או שניים כדי להגיע למועמד האמיתי היחיד. הנקודה היא
 שכשיש הרבה תשובה אפשריות, רוב הראות שאתה צריך פשוט
 מוקדשות לאיתור ההשערה הנכונה בין מיליון האפשרויות –
 להבאתה לתשומת לך מלכתחילה. כמות הראות שצריך כדי
 להבחן בין שניים או שלושה מועמדים סבירים קטנה בהרבה
 בהשוואה לך. אז אם אתה פשוט קופץ קדימה בלי ראיות ומקדם
 אפשרות אחת מסוימת למרכז תשומת הלב שלך, אתה מרגל על
 רוב העבודה. זה כמובן יש עיר שיש בה מיליון אנשים, מתרחש
 בה רצח ובבלש אומרים, טוב, אין לנו שום ראיות בכלל, אז האם

שקלנו את האפשרות שמורטימר סנורדרגראס הוא הרוצח?
”זהו באמת הרוצח?“ אמר דמלדור.

”לא“, אמר הארי. ”אבל אחר כך מסתבר שלרוצח היה שיעיר שחור ושלמורטימר יש שיעיר שחור, אז כולם חווים לעצם, אה, נראה שמורטימר הוא באמת הרוצח. אז זה לא הוגן כלפי מורתימר שהשוטרים מקדמים אותו למרכז תשומת לבם בלי שכבר יש להם סיבות טובות לחשוד בו. כשיש הרבה אפשרויות, רוב העבודה מוקדשת לאיתו התשובה האמיתית – להפניה תשומת לב ראשונית אליה. לא צריך בשביב זה הוכחה, או את סוג הראיות הרשמיות שמדוינים או בתיק משפט דורשים, אבל צריך איזה רמז, והרמז הזה צריך להבחן בין האפשרות המסויימת הזאת למיליאוני האפשרויות האחרות. אתה לא יכול פשוט לשלווף את התשובה הנכונה ממשום מקום. אתה לא יכול אפילו לשלווף אפשרות רואיה למחשבה ממשום מקום. ובטעות יש מיליון דברים אחרים שאני יכול לעשות חוץ מליחסוב לכל מקום עם האבן של אבא שלי. זה אני בור בנוגע למקום לא אומר שאני לא בטוח איך אני אמור לחשב לנוכח אי הוודאות שלי. חוקי החשיבה ההסתברותית לא פחות קשיחים מהחוקים שלשולטים בלוגיקה הקלאסית, ומה שעשית עכשו פשוט אסור.“ הארי השתק. ”אלא אם כן יש איזה רמז שלא הזכרת, כמובן.“

”אה“, אמר דמלדור. הוא תופף על לחיו בראשת פנים מהורהרת. ”טייעון מעניין, בהחלט, אבל האם הוא לא מתומות רק בנקודת שבה אתה עורך אנלוגיה בין מיליון רוצחים אפשריים רק אחד מהם ביצע את הרצח ובבחירה בדרך פעולה אפשרית אחת מני Robbins, כשהייתך שיש דרכי פעולה חכਮות רבות? אני אומר שהיסודות עם האבן של אביך לכל מקום היא דרך הפעולה האפשרית הטובה ביותר, רק שהוא חכם יותר לעשות זאת מאשר לא לעשות זאת.“

דמלדור הכנס שוב את ידו למגירה שפתח קודם לכן, והפעם

נראה כאילו הוא נובר בפנים – לפחות נראה שידו זהה. "אוסף ואצין", אמר דמבלדור בעוד עדרין מנסה להבין איך לענות להשובה הבלתי צפואה בכלל, "שזאת טעות נפוצה של תלמידים ריבנקלו לחשב שכל הילדים החכמים ממוניים לשם ולא נשאים ילדים חכמים לשאר הבתים. אין זה כך; המון לריבנקלו מעיד על כך שהוא תלמיד מונע על ידי תשוקתו לדעת דברים; זהה תוכונה, שונה בתכלית מתוכנה". הקוסם חיך בעודו מתכוופף מעל המגירה. "עם זאת, נראה שאתה אכן נבון למדי. פחות כמו גיבור צער ויתר כמו קוסם ישיש וمستורי צער. אני חושב שאולי נקטתי איתך בגישה מוטעית, הארי, ויתכן שאתה מסוגל להבין דברים שמעטם יוכלו לתפוס. אז אתה נועז ואציג לך עוד ירושה אחת."

"אתה לא מהכוון לומר..." השתקן הארי. "שלABA של...
היתה עד אבן?"

"סליחה", אמר דמבלדור, "אני עדיין מבוגר יותר וمستורי יותר מכך, וגם יש גילויים כלשהם שאמורים להתגלות, אני הוא זה שיגלה אותם, תודה לך... אוף, איפה זה!" דמבלדור רכן עמוק יותר לתוך המגירה, ואז עוד יותר. ראשו וכחפיו וכל פרג גופו העליון נעלמו בפנים עד שرك האגן והרגליים בלטו החוצה, כאילו המגירה אוכלת אותו.

הארי לא היה יכול שלא לתחזות כמה דברים יש שם בדיקות ואיך תיראה רשותת המלאי כולה.

לבסוף התרומות דמבלדור בחרזה מתוך המגירה, אוחז במושא החיפוש שלו, שהוא הנהה על השולחן לצד האבן. היה זה ספר לימוד משומש, בעל פינות מרופפות וסדרה בלואה: "דקיחת שיקויים למתכונים" מאת חיימוס בוראו'. על

הכrica היהתה תמונה של מבחנה מעלה עשן. "זה", דקלם דמבלדור, "היה ספר הלימוד לשיקויים שבו השתמשה אמך בשנתה החמישית".

"שאני צריך לשאטל עליי בכל עת", אמר הארי.

"שאוצר בתוכו סוד נורא. סוד שגיליו עלול להיות כה הרסני עד שעליי לבקש מוך להישבע – ועליי לדרש מוך שתישבע ברצינות, לא משנה מה דעתך על כל זאת – לעולם לא לומר על כך דבר לאף אדם ולשום דבר".

הארי בחר את ספר הלימוד לשיקויים שבו השתמשה אימו בשנתה החמישית, אשר, כך מתרבר, אוצר בתוכו סוד נורא. הבעיה הייתה שהארי באמת לקח שבאותן ימים היה ברצינות רבה. כל נדר הוא נדר כובל אם נorder אותו האדם הנכון.

ו...

"אני קצת צמא", אמר הארי, "זה סימן ממש לא טוב. דמלבדו לא תהה לפשר ההצהרה המסתורית הזאת. "האם אתה נשבע, הארי?" שאל דמלבדו. עיניו הישירו מבט אל תוך עיניו של הארי. "אחרת לא אוכל לספר לך."

"כן", אמר הארי. "אני נשבע." זו הייתה הבעיה בלתי ריבוקלו. ריבוקלו לא היה מסוגל לסרב להצעה כזו שהיא הסקרנות תאכל אותו, וכולם ידעו זאת. "זאת זמנה שאני עומד לספר לך הוא האמת."

דמלבדו פתח את הספר, לכואורה באקראי, והארי רכן קדימה כדי לראותה.

"אתה רואה את העורות הללו?", אמר דמלבדו בקול כה חלש עד שהוא כמעט לחישה, "שכתובות בשולי הספר?"
הארי צמצם מעט את עינו. נראה שהדפים המצחיבים מתארים משהו שנקרא *שיקוי הוד הנשל*, שאת רבים ממרכיביו הארי כלל לא הצליח לזהות ושמותיהם לא נראה כאילו נגזרו מאנגלית. בשולי אחד הדפים הייתה משורבתת העורה בכתב יד ובה נכתב, מעניין מה יקרה אם misuse ישמש פה בدم תיסטראל במקום ואוכמניות ומיד מתחתיו הייתה כתובה תשובה בכתב יד שונה, מי שישייתה את זה יהיה חולה למשך שבאותן ואולי ימות.

"אני רואה אותן", אמר הארי. "מה איתן?"
דמלדור הצביע אל השרובות השני. "אלו שכחtab היד הזה",
הוא אמר, עדיין באותו קול שקט, "נקתבו על ידי אמך. ואלו
שנקתבו בכחtab היד הזה", הוא הזיז את אצבעו כדי להצביע על
השובות הראשון, "נקתבו על ידי נגתי להפוך את עצמי לבלי
נראה ולהתגנב לחדרה בזמן ישנה. לילי חשבה שאחד מחבריה
הוא שכחtab אותן והיו להם ריבים מדהימים".

זו הייתה הנקודה המדויקת שבה הארי הבין שהמנהל של
הגוגורטס אכן משוגע.

דמלדור הביט בו בהבעה רצינית. "האם אתה מבין את
ההשלכות של מה שסיפרתי לך כעת, הארי?"
"אההה...," אמר הארי. הוא הרגיש כאילו קולו תקוע.
"סליחה... אני... לא ממש..."

"נו טוב,", אמר דמלדור ונאנח. "נראה שגם לחוכמה שלך יש
גבولات. שנעים פנים שלא אמרתי דבר?"

הארי קם מכיסאו, חיווך מקובע על פניו. "כמובן", אמר הארי.
"אתה יודע, האמת שכבר די מאוחר ואני קצת רעב, אז אולי כדאי
שארד לאכול ארוחת ערב" והארי ניגש ישר לדלת.
הידית לא הסתובבה.

"אתה פוגע بي, הארי,", אמר בשקט קולו של דמלדור, שהгинיע
הישר מאחוריו. "אתה מבין לפחות כמה שאמרתי לך הוא סימן
של אמון?"
הארי הסתובב לאט.

לפניו היה קוסם חזק להחריד ומשוגע להחריד, עם ז肯 אורך
וכסוף, כובע שנראה כמו פטרייה מעוכבה ענקית ומה שלעינים
מוגלגים נראה כמו שלוש שכבות של פיג'מה שצבעה ורוד עז.

מאחוריו הייתה דלת שלא תפרק באוטו הרגע.
דמלדור נראה עצוב ויגע למדי, כאילו הוא רוצה להישען על
מטה קוסמים שאין בידו. "באמת?", אמר דמלדור, "אדם מנסה

משהו חדש במקום להיצמד לאותו דפוס במשך מאה ועשר שנים רצופות ואנשימים מתחילה לברוחה. הקוסם הזקן הניד בראשו בצער. "ממן קיוויתי ליותר, הארי פוטר. שמעתי שחבריך חושבים שאתה משוגע. אני יודעת שהם טועים. האם לא תואיל להאמין" באותו הדבר לגבוי?"

"בקשה תפתח את הדלת", אמר הארי, קולו רועד. "אם אתה רוצה שבטחך ששוב אירפעם, חפתח את הדלת."

ماחרוריו נשמע קול של דלת נפתחת.

"היו עוד דברים שתכнנתי לך", אמר דמלדור, "וזאת תלך עכשו, לא תדע מה הם."

לפעמים הארי ממש שנא להיות ריבוקלו.

הוא מעולם לא פגע בחלميد, אמר הצד הגרייפינדרי של הארי. אם רק תקפיד לזכור את זה, לא תיכנס לפאניקה. אתה לא הולך לבסוף רק כי מתחילה להיות מעוניין, נכון?

אתה לא יכול פשוט לצעת באמצעות שיחה עם המנהל! אמר החלק ההפלאפי. מה אם הוא יתחיל להזכיר נקודות בית? הוא יכול להקשות מאוד על החיים שלך בביתההספר אם הוא יחליט שהוא לא אוהב אותך!

ומשהו נוסף בו, שהארי לא ממש אהב אבל גם לא הצליח להשתיק לגמרי, תהה על היתרונות האפשריים הגלומיים בלהיות אחד מחברי המיעטים של הקוסם הזקן והמשוגע, שבמקרה גם היה המנהל, הכספי הראשי והמגוזאמפ העליון. ולמרבה הצער, הסליט'רין הפנימי שלו היה מוצלח יותר מדראקו בפיתוח אנשים לצד האפל, מכיוון שהוא אמר דברים כמו מסכן, הוא נראה כאילו הוא צריך מישחו לדבר אותו, לא? ולא הייתה רוזה שאיש כלכך חזק יבטיח במישחו פחות מוסרי, נכון? וגם אני תוהה אילו סודות מופלאים דמלדור יכול לספר לך אם, כמובן, התהפכו לחברים. ואפיו אני מוכן להתעורר שיש לו אוסף ספרים ממש ממש מעוניין. כולכם משוגעים, חשב הארי לכל מרכיביו, אבל הוא היה קול

מיועוט למול הסכמתם הגורפת.

הארי הסתובב, התקדם מעט לעבר הדלת הפתוחה, הושיט יד וסגר אותה שוב במופגן. זה היה קורבן שלא עלה לו במאום בהתחשב בכך שהוא עמד להישאר שם בכל מקרה ושדמבלדור מילא ניחן ביכולת לשנות בתנעותיו, אבל אולי זה ירשים אותו. כשהארי הסתובב בחזרה הוא ראה שהקסם המשוגע ורב

העוצמה חזר לחייך והוא נראה יידידותי. זה טוב, אולי. "בקשה אל תעsha את זה שוב", אמר הארי. "אני לא אוהב להיות לך".

"אני באמת מצטרע עלך, הארי", אמר דמלדור, והתנצלתו אכן נשמעה כנה. "אבל זה היה מאד לא נבון מצדך לעזוב בלי האבן שלך".

"כמובן", אמר הארי. "לא היה הגיוני מצדדי לצפות שהדלת תיפתח לפני שהוספתי את חפציו המשימה לרשימת הציוו שלǐ".

דמלדור חייך והנהן.

הארי ניגש לשולחן, הוציא את נרתיק עור המוק לקדמת החגורה שלו, ואז, במאמן מסויים, הצליח להרים את האבן בזרועותיו בנותה האחת-עשרה והאכיל בה את הנרתיק שלו.

הוא ממש הרגיש את המשקל פוחת לאטו כשלחש השפה המתרחבת אכל את האבן, והגיהוק שבא לאחר מכן רועש למדי ונשמע ללא ספק מתлонן.

ספר הלימוד לשיקויים שבו השתמשה אימו בשנתה החמישית (שאץ בתוכו סוד שאכן היה די נורא) היה הבא בתור.

ואז הציג הסליט'רין הפנימי של הארי בערימות דרך להתחבב על המנהל, ולמרבה הצער, הוא הציג אותה בצורה שנoudה להציג את תミニת סייעת הרוב הָרַבְּכָנְקְלוֹאי.

"אםمم..." אמר הארי. "אם כבר אני נשאר, אולי תוכל לעשות לי סיור קטן במשרד שלך? אני קצת סקרן לגבי חלק מהדברים שיש פה", וזה היה הזוכה בפרס לשון ההמעטה לחודש ספטמבר.

דמלדור בבית בו, ואז הנהן בחיקך מה. "מחמייא לי שאתה מתענין", אמר דמלדור, "אבל חושני שאין הרבה מה לו מר...". דמלדור התקרוב מעט אל הקיר והציביע על ציור של איש יישן. "אלו הם דיוקנאות המנהלים הקודמים של הגוגורטס". הוא הסתובב והציביע על השולחן. "זה השולחן שלי". הוא הציביע על הכסא. "זה הכסא שלי – "

"סלח לי", אמר הארי, "אבל האם שתהית בקשר לדברים האלה?". הארי הציביע על קובייה קטנה שלחשה בשקט "בלורפל... בלורפל... בלורפל...".

"מה, השליפציקים הקטנים?" שאל דמלדור. "קיברתי אותם עם המשרד ואין לי שמצו של מושג מה רוכם עושים. אם כי החוגה הזאת, עם שמוות המהוגים, מונה את מספר ה... בוא נקרא להם עיטושים... של מכשפות שמאלויות בתחום תחומי צרפת, ולא תאמין כמה עבודה נדרשה כדי לוודא את זה. והדבר הזה, עם הווייברים הזהובים, הוא המצאה שלי ומיינרווה לעולם לא תצליח להבין מה הוא עושה".

בזמן שהARRY עיכל הכלול, דמלדור ניגש למתחלה הכוועים. "כאן נמצאת כМОון מצנפת המיוון. אני מאמין שכבר נפגשתם. היא אמרה לי לעולם לא להניח אותה שוב על ראש בשום פנים ואופן. אתה רק התלמיד הארבעה-עשר בכל ההיסטוריה שהיא אמרה את זה עליו. גם על באבא יאגה היא אמרה דבר דומה, ועל שניס-יעשר האחרים אספר לך כשהיתה מבוגר יותר. זו מטרייה. זו עוד מטרייה". דמלדור צעד כמה צעדים נספסים והסתובב, חיווך רחב למדי נסוך כתעת על פניו. "וכМОון, רוב האנשים שמנגנים למשרדי רוצחים לראות את פוקס".

דמלדור עמד ליד הציגור שניצבה על במת הזהב.

הarry התקרוב, מובלבל למדי. "זה פוקס? "

"פוקס הוא עופת-יחול", אמר דמלדור. "עופות-יחול הם יצורי כסם חזקים מאוד ונדיירים מאוד".

"אה... אמר הארי. הוא הרכין את ראשו והבט אל תוך העיניים השחורות, הקטנות והנווצחות, שלא הפגינו ولو קמצוץ של כוח או של תבונה.

"אההה... אמר הארי שוב.

הוא היה די בטוח שזיהה את צורתה של הציפור. היה קשה לפספס.

"אםם..."

תגידי מהهو חכם ! שאג מוחו של הארי על עצמו. אל תעמוד שם סתם כמו אידיוט !

טוב, מה לעוזאל אני אמר לוMER ? יירה מוחו של הארי בחזרה.
כל דבר שעולה בדעתך !

זאת אומרת, כל דבר חוץ מ"פוקס הוא תרגולת" -
כן ! כל דבר חוץ מזה !

"אז... אםם... איזה מין קסם יש לעופות-חול ?"
לדמיות שלהם יש כוח רפואי", אמר דמלדור, "הם יצורים של אש ונעים בין כל המיקומות באוטה הקלות שבה אש נקבע במקום אחד ונדלקת במקום אחר. העומס העצום שהקסם הטבוע בהם מעmis על גופם גורם להם להזדקן במהירות, ועם זאת הם הדבר הקרוב ביותר בעולם לבני-אלמות, כי כשוגוף תש הם מציתים את עצם בפרץ אש ומותרים מאחוריهم גוזל, או לפעמים ביצה." דמלדור התקרכב ובחן את התרגולת במצח קמו. "הממ... נראה קצת חלש, היתי אומר."

עד שהעורה הזאת נקלטה במוחו של הארי התרגולת כבר עלתה באש.

התרגולת פתחה את מקורה, אבל היא לא הספיקה אפילו לפלאוט קרקר או בודד לפניו שהחללה לכמוש ולהיחוך. הבURAה הייתה קצרה, חזקה ומוכלת לחלוותן בתוך עצמה. לא היה שום ריח של שרפפה.

ואז האש גועה, שניות בודדות לאחר שהחללה, והשAIRה

מאחור ערמת אפר קטנה ופתתית על הבמה המוזהבת.
"אל תיראה כליכך מבועת, הארי!" אמר דמלדור. "פוקס לא נפגע." ידו של דמלדור נכנסה לתוך כיסו, ואז אותה היד חיטתה באפר והוציאה ביצה צהובה קטנה. "תיראה, הנה ביצה!
"אה... וואו... מדרהים..."

"אבל עכשו באמת כדי שנטקדם קצת", אמר דמלדור. הוא הותיר את הביצה באפרה של התרנגולת, חזר לכיס שלו והתיישב. "הרי כמעט הגיעה שעת ארוחת הערב, ולא כדי שניאלץ להשתמש במחוללי הזמן שלנו."

מאבק כוח אלים התרחש במלחת הארי. סליית'רין והפלפוף החליפו צדדים אחרי שראו את המנהל של הוגוורטס שורף התרנגולת.

"כן, קצת", אמרו שפטיו של הארי. "וואז ארוחת ערבי.
אתה שוב נשמע כמו אידיוט העיר המבקר הפנימי שלו.
ובכן", אמר דמלדור. "חוושני שיש לי יודי, הארי. וידוי
והתנצלות".

"התנצלויות הן דבר טוב" זה אפילו לא הגינוי! מה אני
מבקש?

הקוסם הצען נאנח עמוקות. "ייתכן שלאorchesh כך כשתבין מה
שיש לי לומר. חוותני, הארי, שתמרנתי אותו כל חייך. אני הוא
זה שהשאיר אותו לטיפולם של הוריך החורגים המרוועים –
"ההורים החורגים שלי לא מרושעים!" פלט הארי. "ההורים
שלוי, זאת אומרת!"

"מה, לא?" אמר דמלדור, שנראה מופתע ומאוכזב. "אפילו
לא קצת? זה לא מתאים ללבנית..."

הסליית'רין הפנימי של הארי צרע במלוא ריאותיו המדומיניות,
שותק חתיכת אידיוט הוא יקח אותו מהם!

"לא, לא", אמר הארי, שפטיו קופאות בהעויה מזעצת, "רק
ניסיתי לחוס על רגשותיך, הם בעצם מרושעים מאוד..."

"באמת?" דמלדור רכן קדימה והביט בו בדריכות. "מה הם עושים?"

דבר מהד "הם... אממם... אני צריך לפתור כלים ולשטוף בעיות והם לא נותנים לי לקרוא הרבה ספרים ו -"

"אה, טוב מאד. טוב לשמעו", אמר דמלדור, שנשען שוב לאחרו. הוא חיך חיך עצוב. "אני מתנצל על זה, אם כך. oczywiście איפה היתי בדיק? אה, כן. צר לי לומר, הארי, שאני אחראי פחות או יותר לכל דבר רע שאייפעם קרה לך. אני יודע שזה בטח יכעס אותך מאוד."

"כן, אני כועס מאד!" אמר הארי. "גrrrr!"
המברק הפנימי של הארי העניק לו את פרס המשחק הגרווע ביוטר בתולדות הזמן שלו.

"ווק רציתי שתדע", אמר דמלדור, "רציתי לומר לך בהקדם האפשרי, למקרה שהוא יקרה לאחד מאיתנו אחר כך, שאני באמת מצטרע. על כל מה שכבר קרה ועל כל מה שעוד יקרה."
עיניו של הקוסם הזקן נצכו מדמעות.

"ואני כועס מאד!" אמר הארי. "כועס כלכך עד שאני רוצה ללכט ברגע זה אלא אם כן יש לך עוד משהו לומר!"
פשוט לך כבר לפני שהוא ישוף גם אותך! צוחחו קליהם,
הקלפהך וגראפינדר.

"אני מבין", אמר דמלדור. "דבר אחרון, הארי. אל תנסה לעبور את הדלת האסורה במסדרון הקומה השלישית. אין שם דרך שתוכל לעبور את כל המלכודות, ולא היתי רוצה לשמווע שקרה לך משהו רע כשניתה לעשות זאת. מסופקני שתוכל אפילו לפתחה את הדלת הראשונה, מכיוון שהיא נעלמה ואני מכיר את הלחש אלזהומקה -"

הארי הסתובב ונמלט לעבר היציאה במחירות שיא. הידית שיתפה פעולה כשהוא סובב אותה והוא רץ במורד המדרגות הלויליניות בעודן מסתובבות, רגליו כמעט נתקלותزو בזו ומפללות

אותו, ובתוך רגע הוא היה למטה והగיגoil זז הצדה והארי נורה מתוך גורם המדרגות כמו חץ מקשת.

* * *

הארי פוטר.

בתחנה יש איזה קטע מיוחד עם הארוי פוטר.
הרי גם מבחינת כל שאר האנשים היום יום חמישי, אבל לא נראה שדברים כאלה קוראים לאף אחד אחר.
השעה הייתה 21:18 בערב יום חמישי כשהארוי פוטר נורה מתוך גורם המדרגות כמו חץ מקשת, האין ב מהירות شيئا והתנגן חזיתית במינרווה מַקְגּוֹנְגָּל, שבדוק נכנסה למסדרון בדרךה למשרד המנהל.

למרבה המזל איש מהם לא סבל מפגיעה חמורה. כמו שהוסבר להארוי מעט מוקדם יותר באותו יום – בשלב שבו סירוב להתקרב למיטתआו שוב איפעם – בקוודיז'ן, משתמשים במרבייצנים מברזול יזוק רק כדי שייהי להם אפילו סיוכו לפגוע בשחקנים, מכיוון שקוסמים נוטים להיות עמידים יותר בפני חבלות מאשר מונגים.
אבל הארוי ופרופסור מַקְגּוֹנְגָּל בכל זאת מצאו את עצם שרועים על הרצפה, והמגילות שהיא החזיקה בידיה התפזרו בכל המסדרון.
שתיקה נוראה השתירה.

"הארוי פוטר", סינה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל מהרצפה שעלייה הייתה שרוועה ליד הארוי. קולה התוومם כמעט לכדי צווחה. "מה עשית
במשרד המנהל?"

"כלום!" ציין הארוי.

"דיברת איתנו על המודה להתגוננות?"
לא! דמלבדו ר Zimmerman אותו לשם וננתן לי איזו ابن גדולה ואמר
שהיא הייתה שייכת לאבא שלי ושאני צריך להיסחב אליה לכל
מקום!"

עוד שתיקה נוראה.

"אני מבינה", אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל, קולה מעט רגוע יותר. היא קמה, ניירה את בגדיה וירתה מבט נוקב במגילות הפזרות, שקפזו מיד לערמה מסודרת ונצמדו לקיר המסדרון, כאילו כדי להתחבא ממבטיה. "תנוחומיי, מר פוטר, ואני מתנצלת שפקפקתי בך."

"פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל", אמר הארי. קולו רעד במקצת. הוא הקים את עצמו מהרצפה, נעמד על רגליו והרים מבט אל פניה הבתוות והשפויות. "פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל..."

"כן, מר פוטר?"

"את חשבת שאני באמת צרייך?" אמר הארי בקול חלש. "להיסחוב לכל מקום עם האבן של אבא שלי?"
פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל נאנחה. "חוושתני שזה ביןך לבין המנהל." היא היססה. "אומרך רק שהتعلמות מוחלתת מדבריו של המנהל היא כמעט אף פעם אינה צעד חכם. אני באמת מצטערת לשימוש על הדילמה שלך, מר פוטר, ואם יש איזו דרך שבה תוכל לעזור לך עם מה שתחליט לעשות –"

"אםمم...", אמר הארי. "האמת היא שחשבתי שברגע שאדע איך, תוכל לשנות את הצורה של הסלע לטבעת ולענוד אותה על האצבע. אם תוכל ללמד אותי איך לשמור שינוי-צורה –"

"טוב ששאלת אותי קודם", אמרה פרופסור מַקְגּוֹנְגָּל, פניה מתkehחות מעט. "אם תאבך שליטה על שינוי הצורה, ההיפוך יכירות לך את האצבע וכונראה يتלוש לך את היד מהמקום. ובגילך, אפילו טבעת תהיה מטרה גדולה מכדי שתצליח לשמור את שינוי הצורה לתקופה בלתי מוגבלת מבלי שזה יהפוך למעמסה גדולה מדי על הקסם שלך. אבל תוכל לדאוג שיחשלו בשביבך טבעת עם מקום לאבן-חן, אבן-חן קטן, שתהייה בגגע עם העור שלך, ותוכל להתחנן בשימור צורה של חפץ בטוח, כמו מרשלו. כשתצליח להתחמי בזוה, אפילו תוכך כדי שינוי, למשך חדש שלם,arreraה לך לשנות את צורתה של... אממם... האבן של אביך..." קולה של

**

אייפוד כפthead

**

פרופסור מקגונגל דעך. "המנהל באמת –"
"כן. אה... אמם..."

פרופסור מקגונגל נאנחה. "זה קצת מוזר, אפילו יחסית אליו."
הייא התכוופפה והרימה את ערמת המגילות. "אני מצטערת, מר פוטר. אני מתנצלת שוב שלא בתחתתי בך. אבל כתעת תורי לפגוש
את המנהל."

"אםם... כאילו... בהצלחה וכל זה..."

"תודה לך, מר פוטר."

"אםם..."

פרופסור מקגונגל הולכה עבר הגרגoil, אמרה את הסיסמה
מבלי להישמע ונעמדה על המדרגות המסתובבות. הייא החלה
עלולה אל מחוץ לשדה הראייה של הארי והגרגoil החל לחזור
למקרה –

"פרופסור מקגונגל המנהל שף תרגולות!"

"הוא מה – ?"

פרק 18

כידוכיות אקליפט

כל גי. קי. רולינג מתקדמת מספיק אינה ניתנת להפרדה מקסם.

* * *

"זה באמת נשמע כמו מהו שמחאים לי לעשות, לא כן?"

* * *

היתה זו שעת ארוחת הבוקר ביום שלישי. הארי נגס עוד נגיסה ענקית מהטוסט שלו ואז ניסה להזכיר למוות שלו שם הוא יתרוף את ארוחת הבוקר שלו, זה לא באמת יbia אותו לצינוק מהר יותר. בכל מקרה הייתה לו שעה שלמה של לימודים בין ארוחת הבוקר לתחילת שיעור שיקויים.

אבל צינוק! בהוגוורתס! בדמיונו של הארי כבר החלו להצטייר תהומות, גשרים צרים, פמותי קיר נושא לפידים וכתמי טחב זוהר. האם יהיה שם עכברושים? האם יהיה שם דרקונים?

"הארי פוטר", אמר קול שקט מאחוריו.

הארי הציג מעבר לכחפו ומצא את עצמו מבית באני מקמילן, הדור בגלימותיו צהובות השולדים ונראה מעט מודאג.

"נוויל חשב שכדי שاذהייר אתה", אמר ארני בקול שקט, "ואני חושב שהוא צודק. תיזהר היום מהמוראה לשיקויים. ההפלפפים הבוגרים אמרו לנו שפרופסור סנייפ יכול להיות ממש גועל לאנשים שהוא לא אוהב, והוא לא אוהב את רוב האנשים

שלא מסלילת'ין. אם תגיד לו שהוא מתחכם... אתה עלול להסתבך ממש, מה ששמעתי. פשוט תוריד את הראש ואל תיתן לו אף סיבה לשים לבליך".

שתיקה השתורה כשהארוי עיכל את המידע, ואז הוא הרים את גבותיו. (הארוי ממש רצה להיות מסוגל להרים רק גבה אחת, כמו ספק, אבל הוא מעולם לא הצליח). "תודה", אמר הארי. "יכould להיות שחשכת לי הרבה צרות."

ארני הנהן ופנה בחזרה לשולחן של הפלפה. הארי חזר לאכול את הטוסט שלו.

בערך ארבע נגיסות לאחר מכן אמר מישחו, "סלח לי", והארוי הסתובב וראה תלמיד ריבנקלו בוגר, שנראה מעט מודאג – זמן מה לאחר מכן סיים הארי לאכול את מנת הביקון השלישי שלו. (הוא למד לאכול ארוחות בוקר כבדות. הוא תמיד היה יכול לאכול ארוחת צהרים קלה אם בסופו של דבר הוא לא השתמש במחולל-זמן). וקיל נוסף מאחוריו אמר "הארי?" "כן", אמר הארי בקול יגע, "אני אנסה לא למשוך את תשומת לבו של פרופסור סנייפ – "

"אה, זה חסר סיכון", אמר פרד.
"לגמר חסר סיכון", אמר ג'ורג'.

"از ביקשנו מגמדונייה בית לאפות לך עוגה", אמר פרד.
"אנחנו הולכים לשים עליה נר אחד על כל נקודה שתאבך לריבנקלו", אמר ג'ורג'.

"ונעשה לכבודך מסיבה בשולחן של גרייפינדור בארוחת הצהרים", אמר פרד.

"אנחנו מקווים שזה יעודד אותך אחרי כל זה", סיים ג'ורג'.

הארוי בלע את מה שנשאר מהቢיקון והסתובב. "טוב", אמר הארי. "לא התכוונתי לשאול את זה אחרי פרופסור בינס, באמתך, אבל אם פרופסור סנייפ כזה נורא, למה לא פיטרו אותו?" "פיטרו?" שאל פרד.

"כailו, ויתרו על שירותתו?"

"כן", אמר הארי. "זה מה שעושים עם מורים גרוועים. מפטרים אותם. ואז מעסיקים מורים טובים יותר במקוםם. אין לכם פה איגודים או קביעות, נכוון?"

فرد וג'ורג' קימטו את מצחם כמו שהיו עושים זקני השבט בחברת ציידים-ילקטים אם מישחו היה מנסה לספר להם מה זה חשבון אינטגרלי.

"אני לא יודע", אמר פרד אחרי זמן מה. "אף פעם לא חשבתי על זה."

"גם אני לא", אמר ג'ורג'.

"כן", אמר הארי, "אני שומע את זה הרבה. נתראה באירועה צהרים, ואל תאשימו אותו אם לא יהיה נרווית על העוגה הזאת." פרד וג'ורג' צחקו כailו הארי אמר משחו משעשע, קדו לו והזירו לשולחן של גרייפינדור.

הארי הסתובב בחזרה אל שולחן ארוחת הבוקר ולקח מאפינס. הוא כבר הרגיש די מלא, אבל היה לו תחושה שהבוקר הזה עשוי לנצל הרבה קלויות.

בעודו אוכל את המאפינס שלו, הארי חשב על המורה הגרוע ביותר שפגש עד כה, פרופסור בינס משיעור תולדות הקסם. פרופסור בינס היה רוח רפואי. ממה שחרמיוני אמרה על רוחות רפואיים, לא נראה סביר שיש להן מודעות עצמית מלאה. לא היו תגליות מפורסמות שנעשו על ידי רוחות, או הרבה מחקר חדשני בכלל, לא משנה מי הן היו בחיהן. רוחות נתנו להתקשות בזוכרת המאה הנוכחית. חרמיוני אמרה שהן כמו דיווקנות שנוצרו במקרה, שהותבעו בחומר הסובב על ידי פרץ האנרגיה הרוחנית שהתלווה אל מותו הפתאומי של קוסם.

הארי נתקל במורים טיפשים בגיחותיו הכושלות אל מערכת החינוך המוגלאת הרגילה - אבל היה ברון הרבה יותר כשהגע לבחירת הסטודנטים ששימשו כמורים הפרטיים, כמובן - אבל

שיעור תולדות הקסם היה הפעם הראשונה שבה נתקל במורה
שהיה פשוט חסר כל תודעה.

והדבר ניכר. הארי התיאש אחרי חמיש ד考ות והתחליל לקרווא
ספר לימוד. כשהיה ברור ש"פרופסור בינס" לא מתכוון להתנגד
לכך, הארי שלף מהנרתיק שלו גם אטמי אוזניים.

האם רוחות אינן דורשות משכורת? האם זה העניין? או שפשות
בלחי אפשרי לפטר מישחו בהוגוורטס, אפילו אם הוא מת?
ועכשיו נראה שפרופסור סנייפ נוטה להתנגד בצורה נוראית
כלפי כל מי שלא שיך לבית סליית'רין ואף אחד לא חושב אפילו
לסימ את החוצה שלו.

והמנהל שرف תרגנולת.

"סליחה", הגיע קול מודאג מאחוריו.
"אני נשבע", אמר הארי בלי להסתובב, "המקום הזה גרווע
כמעט פי עשר ממה שאבא שלי מספר על אוקספורד".

* * *

הארי רקע ברגליו במסדרונות האבן, נראה נעלם, מרוגז ורותח
בו זמנית.

"צינוק!" לחש הארי. "צינוק! זה לא צינוק! זה מרתף!
מרתף!"

כמה בנות מרייבנקלו נעצו בו מבטים מוזרים. הבנים כבר
הספיקו להתרגל.

נראה שהקומה שבה הייתה כיתה השיקויים נקראה "צינוק" רק
כ噫 הייתה תתיקרעית ומעט קרה יותר מאשר הטירה.

הhogwarts! hogwarts! הארי חיכה כל חייו וכעת הוא עדין
חיכה, ואם היה מקום כלשהו על פני האדמה שהיה אמור להיות לו
צינוק ראוי לשמו הרי שזהו hogwarts! האם הארי יהיה מוכחה
לבנות טירה בעצמו אם הוא רוצה לראות תחום אינסופית אחת
קטנה?

זמן קצר לאחר מכן הגיעו לכיתת השיקויים והארי התעוזד באופן ניכר.

כיתה השיקויים הcliffe יוצרים מוזרים, שהיו משומרים בצדננות ענקיות ומונחים על מדפים אשר כיסו כל סנטימטר של שטח קיר בין הארונות. הארי התקדם מספיק בקריאת כדי שיציליח לזהות חלק מהיצורים, כמו הפונטמה הזרירסקנית. על אף שהעכיביש, שאורכו היה כחמשים סנטימטר, נראת כמו אקרומנטולה, הוא היה קטן מכדי להיות אקרומנטולה. הוא ניסה לשאול את הרמיוני, אבל לא נראה שהתחש לה במיוחד להסתכל אפילו לכיוון הכללי שאליו הוא הצבע.

הארי הסתכל על כדורי אבק גדולים עם עיניים ורגליים כשהמתנקש שעת אל תוך החדר.

זו הייתה המחשבה הראשונה שעברה במוחו של הארי כשהראה את פרופסור סנוורוס סנייפ. היה שהוא שקט וקטלני בדרך שבה האיש פסע בין שולחנות הלימוד. גליםותו היו פרועות, שערו מלוכלך ושמנוני. היה בו שהוא ש הזכיר את לוצ'יז, אף על פי שהשניים לא דמו זה לזה כלל, והרושם שהתקבל היה שבוד שלוצ'יז היה רוג אוטק באגלנטיות מושלמת, האיש הזה פשוט היה רוג אותו.

"שבו," אמר פרופסור סנוורוס סנייפ. "עכשוו."

הארי ועוד כמה תלמידים שעמדו ודיברו זה עם זה מיהרו לתפוס שולחנות. הארי התכוון לשבת ליד הרמיוני אבל אייכשו מצא את עצמו מתישב בשולחן הפניו הקרוב ביותר, ליד ג'סטין פינץ' פלאצ'לי (זה היה שיעור משותף של רייכנסקו ופקפלפאף), מה שמייקם אותו שני שולחנות ממש אל להרמיוני.

סנוורוס התישב מאחוריו של שולחן המורה, ולא מילת הקדמה אחת אמר, "חנה אפזט".

"כאן," אמרה חנה בקול רועד מעט.

"סוזן בונז."

"נמצאת."

וכך זה נ麝, כשאף אחד אינו מעז להשחיל מילה, עד ש:

"אה, כן. הארי פוטר. ה... ידיען החדש שלנו."

"הידען נמצא, אדוני."

חזי מהתלמידים התכווצו בבהלה, וכמה מהחכמים יותר נראו לפתע כאילו הם רוצים לברוח כל עוד הכתיבה עומדת על תלה.

סوروוס חירק חיקון מלא ציפייה וקרא את השם הבא ברשימה. הארי נאנח בלבבו. הדבר קרה מהר מכדי שיוכל לעשות משהו לגבייו.נו, טוב. היה ברור שהאיש הזה כבר עצשו לא מחבב אותו, מסיבה כלשהי. וכשהארי חשב על כך, היה עדיף בהרבה שהמורה לשיקויים ייטפל אליו מאשר לנוויל או להרמיוני, למשל. הארי היה מסוגל יותר להגן על עצמו. כן, נראה שעדייף כך.

כשהסתימה בדיקת הנוכחות סקר סوروוס מבטו את כל הכתיבה. עיניו היו ריקות כמו לילה נטולי כוכבים.

"אתם כאן," אמר סوروוס בקול שקט כך שהתלמידים שיישבו מאחור נאלצו להתאמץ כדי לשמוע, "כדי ללמידה את המדע העדין ואת האמנות המדוקית של הבנת שיקויים. כיוון שכמעט ואין כאן הנפה שלביבים מטופשת,Robins מכם יתקשו להאמין שהוא בקסם. אני לא מצפה שבאמת תבינו את היופי של הקדרה המבעבעת עם האדים המפעעים בה; את הכוח העדין של הנזולים המתפשטים בתוך עורקיו של האדם", לחש סנייפ בקול מתענג וזהות, "מכשפים את בינו, מכשילים את חושיו", זה רק געשה יותר ויתור מטריד. "אני יכול ללמד אתכם איך לשמר תחילת בקבוק, לבשל ניצחון, אפילו לפקוק את המות – בתנאי שאינכם קבוצה של אידיותם מוחלטים כמו אלה שאלה זוכה ללמידה בדרך כלל".

נראה שסوروוס הצליח לראות איךשהו את הבעת הספקנות על פניו של הארי, או שלפחות עיניו קפזו לפתע למקום מושבו של הארי.

"פוטר!" ירה המורה לשיקויים. "מה קיבל אם אוסף אבקת

שורש אָסְפּוֹדֵל למרקחת של לענה? ”
הארי מצמצז. ”זה היה ב’מרקחתות ושיקניי קסם?’? ” הוא שאל.
”הרגע סימתי לקרוא אותו, ואני לא זכר שום דבר שהכיל
 לענה – ”

ידה של קרמיוני התרכומה ב מהירות והארי שיגר אליה מבט
זועם שగרם לה להרים את ידה אפילו גבוה יותר.
”צק, צק”, אמר סורוס בקול משי. ”נראה שהתחילה אינה
הptrון כלול.”

”באמת? ” שאל הاري. ”אבל הרגע אמרת לנו שתלמיד אותך
לבקבק תחילת. תגיד, איך זה באמת עובד בדיק? אתה שותה את
זה והופך לידען? ”

שלושה רביעים מהתלמידים התכווצו בבהלה.
ידה של קרמיוני צנחה לאטה. טוב, זה לא היה מפתיע. היא
אולי הייתה הירבה שלו, אבל היא לא הייתה מסוג הילדות
שישתפו פעולה אחרי שנעשה ברור שהמורה מנסה להשפיל אותו
בכוונה.

הארי ניסה לשלוט בעצמו. התגובה הראשונה שעברה בראשו
היתה ’אבראקדברא’.

”בוא ננסה שנית.” אמר סורוס. ”פורט, אם הייתי מבקש ממך
למצוא לי בָּזֹאָר, איפה הייתה מתחפש?
”גם זה לא מופיע בספר הלימוד”, אמר הاري, ”אבל קראתי
בספר מוגלי שטריבינובזואר הוא גוש של שיער מוקשה שנמצא
בקיבה של בן-אדם, ופעם המוגלים האמינו שהוא יכול לסתור כל
רעל – ”

”טעות”, אמר סורוס. ”את הבזואר ניתן למצוא בקיבה של עז,
הוא לא עשוי משיער והוא יסתור את מרבית הרעלים אבל לא את
כלום.”

”לא אמרתי שכן, רק אמרתי שזה מה שקרהתי בספר מוגלי – ”
”אף אחד פה לא מעוניין בספרי המוגלים העלוביים שלך.”

ניסיון אחרון. מה ההבדל, פוטר, בין 'חונק הזאב' ל'ברדס הנזיר'?"
זה היה הקש ששרב את גב הגמל.

"אתה יודע", אמר הארי בקול צוונן, "באחד מספרי המוגלים
הדי מתרקים שלי מתואר מחקר שבו אנשים מצילחים לגורום
לעצמם להיראות חכמים מאוד על ידי כך שהם שואלים שאלות על
עובדות אקריאות שרק הם מכירים. מתרבר שמי שזכה מהצד
הבחן רק שהשואלים ידעו והעונים לא ידעו ולא שם לב לכך
שהמשחק בלחתי הוגן מיסודה. אם כך, פרופסור, אתה יכול להגיד
לי כמה אלקטרוניים יש באורביטל החיצוני של אטום פחמן?"

חיווכו של סורוס התרכוב. "ארבעה", הוא אמר. "אבל זו עובדה
חסרת חשיבות שאיש לא צריך לטrhoה לרשום. ולידיעתך, פוטר,
אספודל ולענה יוצרים יהדי שיקוי שינה כלכך חזק, עד שהוא
מוכר בשם 'שיקוי המות החיה'. באשר לחונק הזאב וברדס הנזיר,
שניהם מתייחסים לאותו הצמח, המוכר גם בשם אקוניטון, כפי
שהיית יודע אילו קראת את 'אלף עשבים ופטריות קסומיים'. חשבת
שאין צורך לפתח את הספר עד שתגיעו לכאן, מה, פוטר? כל
השאר, מוטב שתתרשמו את זה, כדי שלא תהיו בוראים כמותו."
סורוס השתק, נראה די מרוצה מעצמו. "זה יהיה... חמש
נקודות? לא, בואו נугל את זה לעשייריה שלлемה של נקודות
MRIיבֶּןקלו על חוצהה".

הרמוני השתקה, כמוות גם כמה תלמידים אחרים.
"פרופסור סורוס סנייפ", התין הארי, "אני יודע מה עשית
כדי לזכות באיבתך. אם יש לך בעיה איתי שאתה מודע לה, אני
מציע שאנחנו –"

"שתוק, פוטר. עשר נקודות נוספות MRIיבֶּןקלו. כל השאר,
פתחו את הספרים שלכם בעמוד 3."

הארי חש תחושה קלה, תחושה קלישה ביותר, של צריבה
באחורי גרוןו ועיניו כלל לא היו לחות. אם בכדי אינו אסטרטגיה
יעילה לחיסולו של המורה לשיקויים, אין טעם לבכות.

הארי הזרקף אטיאט בכיסאו. הוא הרגש כאליו כל הדם נשאב מגופו והוחלף בחנקן נזולי. הוא ידע שהוא מנסה לשלוט בمزג שלו, אבל לא הצליח לזכור למה.

"הארי", לחשה הרמוני בפאניקה מרחק שני שולחנות, "תפסיק, בבקשתך, זה בסדר, לא נחשיב את זה –"
"מדברת בשיעור, גרייניג'ר? שלוש –"

"אז ספר לי", אמר קול שהוא קרי יוחר מאפס מעלה קלוון, "מה בדיק צרייך לעשות כדי להגיש תלונה רשמית נגד מורה מתעלל? אמרוים לדבר עם סגנית המנהל, לכותב מכתב לחבר הנאמנים... האם תואיל להסביר איך זה בדיק עובד?"
הכיתה הייתה קופואה לחלווטין.

"ritisok של חודש, פוטר", אמר סורוס, חיווך רחਬ עוד יותר מעטר את שפתיו.

"אני מסרב להכיר בסמכותך כמורה ולא ארצה שום ריתוק שתתיל עליי".
אנשים הפסיקו לנשום.

חיווכו של סורוס נעלם. "אם כך אתה –" קולו נקטע.
"תסולק מביתה הספר, רצית לומר?" הארי, לעמודתו, חייך כעת חיוך דק. "אבל נראה שאתה מפקפק ביכולתך למש את האלים הזה או חושש מההשלכות שעשוות להיות למימושו. לי, לעומת זאת, אין שום פקפק או חשש לגבי המחשבה שאמצא לעצמי בית ספר עם מורים פחות מתעללים. או שאולי אשכח מורים פרטיים, כמוangi, ואזכה ללמידה מלאה המהירות שלא אני מסוגל. יש לי מספיק כסף בכassetta. מהו שקשרו לפרסים שהוצעו על ראשו של איזה אדון אופל שהבשתי. אבל יש בהוגוורתס מורים שאני דוקא די מחייב, אז אני חושב שהיא קל יותר למצוא דרך כלשהי להיפטר ממך."

"להיפטר ממי?" אמר סורוס, שכעת חייך גם הוא חיוך דק.
"אייזו יהירות משועשת. כיצד אתה חושב לעשות זאת, פוטר?"

"אני מבין שהוגשו עלייך מספר תלונות מצד תלמידים והוריהם", ניחוש, אבל ניחוש מושכל, "מה שモතיר רק את השאלה למה אתה עדים פה. האם הוגוורתם אינו מסוגל לשאת בעלות של העסקת מורה אמיתי לשיקויים? ואוכל להשתתף בכיסוי הعلויות, אם זה העניין. אני בטוח שהם יצליחו למצוא מורה טוב יותר אם יציעו כפליים משכرون הנוכחי".

שני קטעים של קרה הקרים מופיע על היכתה.
"אתה תגלה", אמר סורוס בשקט, "שהבר הנאמנים אינו תומך
ולו במעט בהצעה שלך".

"לוצ'וס..." אמר הארי. "זו הסיבה שאתה עדים כאן. אולי יוכל לדון על כך עם לוצ'וס. אני מאמין שהוא רוצה לפגוש אותו. אני תוהה אם יש לי משהו שהוא רוצה?"
הרמוני הnidה בראשה בפאניקה. הארי הבחן בכך מזווית עינו,
אבל תשומת לבו הייתה מרוכזת בסורוס.

"אתה ילד טיפש מאד", אמר סורוס. הוא כבר לא חיך כלל.
"אין לך שום דבר שלוצ'וס מעיריך יותר מאשר את החברות בינוינו.
וגם אילו היה לך, יש לי בנירבירית נוספים". קולו התקשה.
"והעבודה שלא מינית לסליט'רין נראהתי לי פחות ופחות מתקבלת
על הדעת. איך קרה שהצלחת להישאר מחוץ לבית שלי? אה, כן,
מצנפת המיון טענה שהיא מתלוצת. בפעם הראשונה בהיסטוריה
המתועדת. על מה באמת שוחחת עם מצנפת המיון, פוטר? האם
היה לך משהו שהוא רוצה?"

הארי הביט אל תוך הצוננות של סורוס ונזכר שמצנפת המיון הזהירה אותו לא לצורך קשר עין עם אף אחד בזמן שהוא
חושב על - הארי השפיל את מבטו אל שולחנו של סורוס.
"משום מה נראה שאתה לא רוצה להסתכל לי בעינים, פוטר!"
הлем של הבנה פתאומית - "או אתה זה שמצנפת המיון הזהירה
אותי ממנו!"

"מה?" אמר קולו של סורוס, שנשמע מופתע באמת, אבל הארי

כמובן לא הבית בפניו.

הארי קם משלחנו.

"שב, פוטר", אמר קול כועס ממוקם כלשהו לא הבית לכיוונו.

הארי התעלם ממנו וסקר את הכניסה. "אין לי שום כוונה לתה למורה לא מקצועני אחד להרים את תקופת לימודי בהוגוורטס", אמר הארי ברוגע מצחית. "נראה לי שאוותה על השיעור הזה ואו שאשכבר מורה פרטני שילמד אותה שיקויים בזמן שאניפה או, אם חבר הנאמנים עד כדי כך בלתי חדר, אלמד בחופשת הקיץ. אם מישחו מכם יחליט שהוא לא מעוניין לסייע את הבריונות של האיש הזה, השיעורים שלי יהיו פתוחים בפניו."

"שב, פוטר!"

הארי חצה את הכניסה ואחז בידית הדלת.
הייא לא הסתוובבה.

הארי הסתוובב לאטו וקלט לרגע את סורורוס מהיך חיוך גועל
לפני שנזכר להסביר את מבטו.

"פתח את הדלת."

"לא", אמר סורורוס.

"אתה גורם לי להרגיש מאויים", אמר קול כה קפוא עד שהוא
כל לא נשמע כמו הארי, "זו זאת טעות".
קולו של סורורוס צחק. "מה אתה מתכוון לעשות בקשר לזה,
ילדון?"

הארי התרחק מהדלת בשישה צעדים ארוכים עד שעמד ליד
שורת השולחנות האחוריית ביתר.

ואז הוא הזדקף והרים את יד ימינו בתנועה נוראה אחת,
אצבעותיו מוכנות להקשה.

נוויל צרע וצלל מתחת לשולחנו. ילדים אחרים נרתעו או הרימו
את ידיהם בתנועה הגנה אינסטינקטיבית.

"הארי, לא!" צווחה הרמיוני. "מה זהה לא יהיה, אל תעשה את

זה ! ”

”**כָּלְכָם הַשְׁתַגְעַתָם ?** ” נִבְחָר קָולוֹ שֶׁל סֻוּרוֹס .

הָאֲרִי הַוּרִיד לָאָט אֶת יָדו . ”**לֹא הַתְכוֹנוֹתִי לְפָגֹעַ בָךְ , הַרְמִינוֹן ,** ”

אָמַר הָאֲרִי , קָולוֹ מַעַט שְׁקָט יוֹתֶר . ” רַק לְפֹצֵץ אֶת הַדָּלָת .

אָמַר כִּי עַכְשִׁיו , כַּשְׁהָאֲרִי חָשַׁב עַל כֵּךְ , הָוֶא נִזְכֵּר שֶׁלֹּא אָמָרִים

לְשָׁנוֹת צְוָרָה שֶׁל דָּבָרִים שָׁאָמָרִים לְהַיְשָׁרָף , מָה שָׁאָמָר שָׁאוֹלִי זֶה

לֹא רַעֲיָן כֵּזה מַוְצָּלָה לְחַזּוּר אֶחָר כֵּךְ בָּזְמָן וְלְדָאָג שָׁפֶרֶד אוֹ גִּוְרָגִי

יִשְׁנוּ צְוָרָה שֶׁל מָשָׁהוּ לְכָמוֹת מַדּוֹה הַיְתָב שֶׁל חֹמֶר נִפְצָ…

”**סִילְנָצִין ,** ” אָמַר קָולוֹ שֶׁל סֻוּרוֹס .

הָאֲרִי נִיסָה לְוֹמֶר ”**מָה ?** ” וּגְילָה שָׁוָם קָול אֲינֵנוֹ בּוֹקֵעַ מִגְרוֹנוֹ .

”**זֶה כָּبֵר מְגֻוחֵךְ .** אַנְיַחֲשׁ שְׁהַנִּיחָו לְךָ לְהַכְנִיס אֶת עַצְמָךְ

לְמַסְפִּיק צְרוֹת לִיּוֹם אֶחָד , פּוֹטָר . אַתָּה הַתְלִמְיד הַכִּי מַוְפָּעַ וּבְלִתְיַ

מְמוֹשָׁעָמָה שְׁרָאִיתִי מִימִיִּי , וְאַנְיַחֲשׁ כִּמָה נְקוּדוֹת יִשְׁלַׂרְיִיבְּגַנְקָלוֹ

כֶּרֶגֶע , אֲבָל אַנְיַחֲשׁ בְּטוּחָה שְׁאַנְיַי יִכְלֶל לְמַחְוקָק אֶת כּוֹלֵן . עַשְׁר נְקוּדוֹת

מַרְיִיבְּגַנְקָלוֹ . עַשְׁר נְקוּדוֹת מַרְיִיבְּגַנְקָלוֹ ! עַשְׁר נְקוּדוֹת מַרְיִיבְּגַנְקָלוֹ !

חַמִּישִׁים נְקוּדוֹת מַרְיִיבְּגַנְקָלוֹ ! עַכְשִׁיו שֶׁבּוֹ וְתַסְתַּכֵּל אֵיךְ שֶׁאַרְכִּיתָה

לְוָמְדָת ! ”

הָאֲרִי הַכְנִיס אֶת יָדוֹ לְנַרְתִּיק וּנִיסָה לְוֹמֶר ”**טוֹשָׁה** ” אֲבָל אָף מִילָה

לֹא יָצָא מִפְיוֹ , כְּמוֹבֵן . זֶה עַצְר אֶתְהוּ לְרַגֵּעַ ; וְאֹז עַלְהָ בְּדֻעַתוֹ הַרְעִיוֹן

לְאִיתָה טְרוֹדָש בְּתַנוּוֹת אַצְבעוֹת , וְזֶה עַבְד . דִּיפִידְפִּית וּהַיִתָה לוֹ

דְּפָדְפָת . הָאֲרִי צָעֵד לְעַבְרָה שְׁוֹלְחָן רִיק , לֹא זֶה שָׁהָוָא יִשְׁבֶּן לִיְדוֹ

בָּמָקוֹר , וּשְׁרַבְתָ הַוּדָעָה קָצָה . הָוָא קָרְעָא אֶת הַנִּירָר , הַכְנִיס אֶת הַטּוֹשָׁה

וְהַדְּפָדָפָת לְאֶחָד מַכִּיסִ גַּלְמִיתָה לְצָוְרָכִי גִּישָׁה מַהְרָה וְהַרְמִים אֶת

הַהְוָדָעָה שֶׁלֹּו , לֹא כָּלְפִי סְנִיף , אֶלָּא כָּלְפִי שֶׁאַרְכִּיתָה .

אַנְיַעֲזָב

עוֹד מִשְׁהָוָה

צְדִיקָ לְצָאתָ ?

”**הַשְׁתַגְעַת לְגָמְרִי , פּוֹטָר ,** ” אָמַר סֻוּרוֹס בְּבֹזּוֹ קָרָ.

אִישׁ מַלְבָדָו לֹא דִיבָר .

הארי קד קידה אירונית לעבר שולחן המורה, ניגש אל הקיר ובתנוועה חלקה אחת פתח לרווחה דלת של ארון, נכנס פנימה וטרק את הדלת מאחוריו.

נשמע צליל עמוס של הקשת אצבעות ואוז השתרורה דממה. התלמידים שישבו בכיתה החליפו מבטים מבולבלים ומפוחדים.

פניו של המורה לשיקויים היו כעת לבנות לחלווטין מרוב זעם. הוא חזה את החדר בצדדים נוראים ופתח את דלת הארון לרווחה. הארון היה ריק.

* * *

שעה קודם לנוכח הקשייב הארי מתחתן הארון הסגור. לא נשמע שום קול מבחוץ, אבל לא היה שום טעם לקחת סיכונים. גלי-ירימה, אייתו אצבעותיו.

ברגע שהייתה בלתי נראית, הוא פתח את דלת הארון בזיהירות לכדי חריצ' צר והציג החוצה באיטיות. הכיתה נראתה ריקה. הדלת לא הייתה נעולה.

רק כשהארוי התרחק מאזרע הסכנה והיה במסדרון, בטוח ובלתי נראה, החל הкус שלו להתפוגג והוא הבין מה הוא עשה.

מה הוא עשה.

פניו הבלתי נראות של הארי קפאו בהבעה של אימה מוחלטת. הוא הכוויס מורה בשלושה סדרי גודל יותר מאשר Mai-Peum. הוא איים לעזוב את הוגוורתס ואולי גם יצטרך למשם את האים הזה. הוא איבד את כל הנקודות של רייבֶּנְקָלוֹ ואוז השתמש במחוללהזמן... דמיונו הראה לו את הוריו צועקים עליו אחרי שסולק, את פרופסור מקונגנג מאוכזבת ממנה, וזה היה פשוט כואב מדי והוא לא היה מסוגל לשאת את זה ולא הצליח לחשב על שום דרך להציל את עצמו -

המחשבה שהארוי הרsha לעצמו לחשב היהיטה שם הкус שלו

הכנסים אותו לכל הצרות האלו, או אולי כשהוא כועס הוא יחשוף על דרך ליצאת מהן. משום מה, הכל תמיד נראה ברור יותר כשהוא כועס.

והמחשבה שהاري לא הרשה לעצמו לחשב היהיטה שהוא פשוט אינו מסוגל להתמודד עם העתיד הזה כשהוא אינו כועס.

או הוא חשב על מה שקרה ונזכר בהשללה הזרובת –
צק, צק. נראה שהתחילה אינה הפחותן לכלול.

עשיריה שלמה של נקודות מריביבנקלו על חוצפה.

הקור המרגיע שטף שוב את עורקיו כמו גל שהוחזר משובר גלים, והاري שחרר את נשימתו.
אוקי. בחזרה לשפיות.

למעשה, הוא היה קצת מאוכזב מעצמו הלא-כוועס על כך שהתמודט בצורה שכזאת ורוק רצה להתחמק מצורתו. פרופסור סורוס סנייפ הוא הבעה של כולם. הארי הרגיל שכח זאת וייחל בדרך להגן על עצמו. ולתת לכל הקורבנות האחרים ללכת לעוזול?
השאלה היא לא איך להגן על עצמו, השאלה היא איך לחסל את המורה לשיוקויים.

או זה הצד האפל שלי, הא? נראה שהמנונה הזה קצת מושפע מידועות קודמות ושהצד המואר שלי יותר אנוכי ופחדן, שלא לדבר על מבולבל ומבוהל.

ועכשיו, כשחשב בצלילות, היה ברור לו באotta מידת מהו הצעד הבא. הוא כבר סידר לעצמו שעה להכנות והיה מסוגל להשיג חמש שעות נוספות במרקחה הזרוך...

* * *

מינרווה מַקְגּוֹנְגָּל המתינה במשרד המנהל.
דמלבדו ישב בכיס המרופד שלו מאחוריו שולחנו, לבוש ארבע שכבות של גלימות לונדר רשמיות. מינרווה ישבה בכיסא שנייצב לפניו, מול סורוס, שישב בכיסא אחר. מול שלושת ניצב

שורפוף עץ ריק.

הם המתינו להארי פוטר.

הארי, חשבה מינרווה בייאוש, הבטחת שלא תנסהך אף אחד מהמודים!

ובמחשבתיה היא ראתה בבירור את התשובה, את פניו הכוועסות של הארי ואת תגבורתו הזועמת: אמרתי שלא אנסהך אף אחד שלא ינסהך אותו קודם!

נשמעה נקישה בדלת.

"יבוא!" קרא דמלדור.

הדלת נפתחה לרווחה ולחדר נכנס הארי פוטר. מינרווה כמעט השתתקה בקול. הילד נראה קר רוח, מרוכז ובשליטה עצמית מוחלטת.

"בוקרט –" קולו של הארי השתקק לפתע. פיו נפער.

מינרווה עכבה אחרי מבטו של הארי וראתה שהוא בואה בפוקס, שעמד על מوط הזאב שלו. נפיו של פוקס נפרש כמו שלhabות אדומות-זהובות והוא קידם את פניו של הילד בהנהון מדור.

הארי הסתובבhalbית בדמלדור.

דמלדור קרע אליו.

מינרווה הרגישה שהיא מפספסת משהו.

לפתע הבliquה על פניו של הארי הבעה מהוססת. קוור הרוח שלו נחלש. פחד הופיע בעיניו, ואז כעס, ואז הילד חזר להיות רגוע.

צמרמותה עברה בגבה של מינרווה. משהו כאן לא היה בסדר.

"שב בבקשה", אמר דמלדור. פניו חזרו והרצינו.

הארי התיישב.

"ובכן, הארי", אמר דמלדור. "משמעותי דיווח אחד על אירופאי היום הזה מפי פרופסור סנייפ. אתה מוכן בבקשתה לספר לי במיללים שלך מה קרה?"

הארי הציץ בסורוס בביטול. "זה לא מסובך", אמר הילד, חיוך

דק נסוך על פניו. "הוא ניסה להתעלל بي כמו שהוא מתעלל בכל התלמידים שלא שייכים לפלית'רין מזו שלוציו כפה אותו עלי". באשר לשאר הפרטים, אני מבקש לנחל איתך שיחה פרטית לגבייהם. הרי אי אפשר באמת לצפות מתלמיד שמדועה על התנהגות מתעללת מצד מורה לדבר בפתחות בפניו אותו מורה." הפעם מינרווה לא הצליחה למנוע מנשימתה להיעתק בקול.

סوروוס פשטן צחק.

ופניו של המנהל הרצינו מאד. "מר פוטר", אמר המנהל, "אין מדברים על מורה בהוגוורטס בצורה כזאת. חושני שאתה פועל על סמך איהבנה נוראית. פרופסור סניפ סניפ זוכה לאמון מלא ומשרת את הוגוורטס מרצוני שלי, לא מרצונו של לווציאוס מאלווי".

דממה השתורה ממשך כמה רגעים.

כשהילד דיבר שוב, קולו היה צונן. "האם אני מפספס פה משהו?"

"כמה וכמה דברים, מר פוטר", אמר המנהל. "עליך להבין, בתור התחלה, שמטרת הפגישה הזאת היא לדון כיצד להעניש אותך בעקבות אירועי הבוקר."

"האיש הזה משליט טרור בבית הספר שלך כבר שנים. דיברתי עם תלמידים ואספני סייפורים כדי לוודא שהיה מספיק חומר בשבייל קמפניין עיתונאי כדי לאחד את ההורים כנגדו. חלק מהתלמידים הצעירים יותר בכו כשם סיפרו לי. אני כמעט בכחתי כששמעתה אותם! אתה אפשרת למתעלל זהה לעשות כל העולה על רוחך? אתה עשית זאת לתלמידים שלך? למה?"

מינרווה בלעה את הגוש שהתמצק בגרונה. היא - חשבה כך, לפעמים, אבל אייכשהו היא מעולם לא ממש -

"מר פוטר", אמר המנהל, קולו חמור כעת, "נושא הפגישה הזאת איננו פרופסור סניפ. הנושא הוא אתה והתעלמותך ממשמעת בית הספר. פרופסור סניפ הצעיר, ואני הסכמתי,

שלושה חודשי ריתוק יהיו הולמים – ”
”נדחה”, אמר הארי בקול צונן כקרח.
מינרווה לא ידעה מה לומר.

”זו איננה בקשה, מר פוטר”, אמר המנהל. עוצמתו המלאה
והמוחלטת של מבטו הפנטזה אל הילד. ”זהו העונש של – ”
”אתה תסביר לי מדוע הרשות לאיש זהה לפגוע בילדים
שנמצאים תחת חסותו, ואם ההסבר שלך לא יספק אותו, אתחיל
את הקמפיין העיתוני שלי כשהוא מכובן נגדך.”
 גופה של מינרווה התנווד מעוצמת המהלומה, מפחיתות הכבוד
המוחלטת הזאת.

אפילו סורוס נראה המומ.

”זה, הארי, יהיה מאד לא חכם מכך”, אמר דמלדור לאט.
”אני היריב העיקרי של לוצ'וס. אם תעשה דבר כזה, תחזק אותו
מאוד, ולא חשבתי שזה הצד שכחורת.”
לרגע אחד ארוך ישב הילד בדממה.

”השיכחה זאת נעשית פרטית”, אמר הארי. ידו החוותה לעבר
סורוס. ”סלק אותו מכאן.”
דמלדור הניד בראשו. ”הארי, האם לא אמרתי לך שسورוס
סנייפ זוכה לאמוני המוחלט ?”

פני הילד שיקפו את תדהמתו. ”הבריותות של האיש הזה עשו
אותך פגיע ! אני לא היחיד שיכول לפצח בקמפיין עיתוני נגדך !
זה טירוף ! למה אתה עושה את זה ? ”
דמלדור נאנח. ”אני מצטער, הארי. זה נוגע לדברים שעדיין
איןך מוכן לשםוע.”

הילד בהה בדמלדור. ואז פנה להסתכל על سورוס. ואז החזיר
את מבטו אל דמלדור.

”זה באמת טירוף”, אמר הילד לאטו. ”לא ריסנת אותו כי הוא
חלק מהבתנית. כי הוגוורתס זוקק למורה מרושע לשיקויים כדי
להיות בית-ספר כסום ו ראוי לשם, בדיקך כמו שהוא צריך רוח

רפאים שתלמיד תולדות הקסם".

"זה באמת נשמע כמו שהוא שמתאים לי לעשות, לא כן?" אמר דמלדור בחיקון.

"לא מקובל עליי", אמר הארי בפסקנות. מבטו היה צונן ואפל בעט. "לא אסבול ברינויות או התעללות. שקלתי מגוון דרכים אפשריות להתחמורות עם הבעה הזאת, אבל אני איפשר את העניין. או שהאיש הזה הולך, או שאני הולך".
נשימתה של מינרואה שוב נעתקה. משחו מזוז ריצד בעיניו של סורוס.

כעת החצנן גם מבטו של דמלדור. "סילוק, מר פוטר, הוא האיום האחרון שניתן לשימושבו כנגד תלמיד. הוא איינו משתמש בדרך כלל כאיום של תלמידים כנגד המנהל. זהו ביחס הספר הטוב ביותר לקסם בעולם כולם, והלימודים בו אינם הזדמנויות שניתנתן לכל אחד. האם קיבלת את הרושם שהוגוורתס איינו יכול להסתדר בלבديיך?"

והארי ישב וחיך חיקון دق.

אימה פתאומית נחתה על מינרואה. הארי בודאי לא –
"אתה שוכח", אמר הארי, "שהאתה לא היחיד שיודע לזהות תבניות. זה נעשה פרטיך. עכשו סלק אותו –" הארי החווה שוב בידו לעבר סורוס ואז עצר באמצע המשפט והתנוועה.
מינרואה ראתה זאת על פניו של הארי, את הרגע שבו הוא נזכר. הרוי הייתה זו היא שיספרה לו.

"מר פוטר", אמר המנהל, "אומר זאת שוב: סורוס סנייפ זוכה לאמונה המוחלט".

"אתה סיפרת לו", לחש הילד. "שותה שכמותך."
דמלדור לא הגיב לעלבון. "מה סיפרתי לו? "
"^{שאדוֹן האופל חַי.}"

"על מה, בשם מROLIN, אתה מדבר, פוטר?" זעק סורוס בתדהמה
וזעם מוחלטים.

הארי העיף בו מבט חתוּף וחין חיוּך קודר. "אה, אז נראה אנחנו בכל זאת מְסֻלִּית'רין", אמר הארי. "כבר התחלתי לתהות. ואז השתרעה דמהה.

לבסוף דמבלדור דיבר. קולו היה רגוע. "הארי, על מה באמת אתה מדבר?"

"אני מצטערת, אלבוס", לחשה מינרווה. סורורס ודמבלדור הפנו אליה את מבטם.

"פרופס/or מְקָגוֹנְגָּל לא סיפה לה", מיהר הארי לומר בקול רגוע פחות. "ニיחשתי. אמרתי לך, גם אני יודע לזהות את התבניות. ניחשתי והיא שלטה בתגובהה ממש כמו סורורס. אבל שליטתה העצמית הייתה רק כמעט מושלמת, ויכולתי לראות שזאת שליטה עצמית ולא תגובה אמיתית".

"זאנֵי אמרתי לו", אמרה מינרווה בקול רועד מעט, "שאתה ואני סורורס היחדים שיזעדים".

"אקט של פשרה, במטרה למנוע מני פשטוט להסתובב ולשאול שאלות, כפי שאימתי לעשות אם היא לא תספר לי כלום", אמר הארי. הילד צחק צחוק חתוּף. "היהתי בכלל צריך לתפос אחד מכלם בלבד ולומר לו שהיא סיפה לי הכל כדי לראות אם תסגורו משהו. זה בטח לא היה עובד, אבל היה שווה לנסות". הילד חיך שוב. "האים עדין על השולחן ואני מצפה לקבל תדרוך מלא בשלב כלשהו".

سورורס נעץ בה מבט של בוז מוחלט. מינרווה זקרה את סנטרה ונשאה את המבט. היא ידעה שהוא מוצדק.

דמבלדור נשען לאחרור בכיס המרופד שלו. עיניו היו צוננות, צוננות כמו כל תגובה שלו שמיינרווה ראתה מאז היום שבו מת אחיו. "ואתה מאיים לנוטש אותנו לחסדיו של וולדמורט אם לא ניענה לדרישותיך".

קולו של הארי היה חד כתחר. "אני מצטער להודיע לך שאתה לא מרכז היkom. אני לא מאיים לנוטש את בריטניה הקסומה. אני

מאיים לנוטש אותה. אני לא איזה פרודו קטן וכונוע. זו המשימה שלי, ואם אתה רוצה להשתתק, אתה תשחק לפני הכללים שלי... פניו של דמלדור נותרו צוננות. "אני מתחיל לפkap במידת התאמת לפקיד הגיבור, מר פוטר."

המבט שהחזר לו הארי היה מקפיא לא פחות. "אני מתחיל לפkap במידת התאמת לפקיד הגנדף שלי, מר דמלדור. בורומיר היה לפחות טעונה סבירה. מה הנזנוג הזה עושה באחותה שלי?"

מינרווה הולכה לגמרי לאיבוד. היא הביטה בסורורס כדי לבדוק אם הוא עוקב אחרי הדברים וראתה שפניו של سورורס מוסבות אל מחוץ לשדה הראייה של הארי והואழיך.

"אני מבין", אמר דמלדור לאט, "שמנקודה מבטח זו שאליה סבירה. אם כך, מר פוטר, אם פרופסור סנייפ ייעוזב אותנו לנפשך מעתה ואילך, האם זו תהיה הפעם الأخيرة שבה הנושא הזה עולה או שאמצע אותו כאן בכל שבוע עם דרישת חידה?"

"יעוזב אותו לנפשי?", קולו של הארי היה נזעם. "אני לא הקורבן היחיד שלו ובטעות שלא הקורבן הכי פגיע! האם שכחית עד כמה ילדים הם חסרי הגנה? כמה כאב להם? מעתה ואילך سورורס יתיחס לכל תלמיד בהוגורטס בניינוס ראווי ומקצועי או שתמצא

לעצמך מורה אחר לשיקויים או שתתמצא לעצמך גיבור אחר!"
דמלדור התחליל לzechok. חזוק משועשע וחם, במלוא גרכונו,-cailio הארי ביצע בפניו ריקוד קומי.

מינרווה לא העזה לזרז. עיניה פזלו לרגע אל سورורס והיא ראתה שהוא דומם כמוותה.

פניו של הארי נעשו צוננות עוד יותר. "אתה טועה, המנהל, אם אתה חושב שאני מתרבדה. זו אינה בקשה. זה העונש שלך." מר פוטר – אמרה מינרווה. היא אףilio לא ידעה מה היא מתכוונת לומר. היא פשוט לא יכולת לזה לעבור בשתייקה. הארי השתקן אותה בתנועת יד והמשיך לדבר אל דמלדור.

"ואם זה נראה לך לא מנומס", אמר הארי, קולו מעט פחות קשוח בעט, "זה נשמע לא מנומס באותה מידת שאמרת את זה לי. לא הייתה אומר דבר כזה לאף אחד שאתה רואה בו אדם אמיתי במקום סתם ילד שכפוף לך, ואני אפגין(Clapin) את אותה מידת הכבוד שאתה מפגין(Clapin) לפניי – "

"אה, בהחלט, לחלוטין, זה העונש שלי ללא כל ספק! ברור אתה סוחט אותו כדי להציג את חבירך לפסול הלימודים ולא את עצמו! אני לא מבין איך יכולתי בכלל לחשב אחרת!" צחוקו של דמלדור התגבר. הוא הכה בשולחן באגרופו שלוש פעמים.

מבטו של הארי נעשה מהוסס. הוא הסתובב לעבר מינרווה ופנה אליה לראשונה. "סליחה רגע", אמר הארי. קולו רעד מעט. "הגיע הזמן לתרופה שלו או משחו?"
"אםם... למינרווה לא היה שמן של מושג מה היא יכולה לומר.

"ובכן", אמר דמלדור. הרוא מחה את הדמעות שנקוו בעיניו. "סלוח לי. אני מתנצל על ההפרעה. אני המשך עם הסחיטה."
הארי פתח את פיו ואוז חזר וסגור אותן. הוא נראה מעט מעורער עכשו. "אםם... הוא גם חייב להפסיק לקרוא מחשבות של תלמידים."

"מינרווה", אמר סורורוס בקול מצחית, "את –"
"מצנפת המيون הזיהירה אותי", אמר הארי.

"מה?"

"אני לא יכול להרחיב בנושא. בכל אופן, נראה לי שזה הכל.
סיימת."

דממה.

"אז מה קורה עכשו?" אמרה מינרווה, כשנעשה ברור שஅ Achad Achor לא מתחזון לומר שום דבר.
"מה קורה עכשו?" חזר דמלדור על דבריה. "זה ברור. עכשו הגיבור מנצח, כמוון."

"מה?" אמרו סורוס, מינרווה והاري.

"תראו, בהחלט נראה שהוא דחק אותנו לפינה", אמר דמלדור בחריק עליון. "אבל הוגורטס באמת צרייך מורה מרושע לשיקויים או שהוא פשוט לא יהיה ביחס פרט קסום ראוי לשמו, נכון? אז מה דעתכם שפרופסור סנייפ יהיה נוראי רק אל תלמידי השנה החמישית ומעלה?"

"מה?" אמרו שוב כל השלשה.

"אם אתה באמת מודאג לשולם של הקורבנות הפגיעים ביותר. אולי אתה צודק, הארי. אולי באמת שכחתי במרוצת השנים מה זה אומר להיות ילד. אז בוואו נחטא. סורוס ימשיך להעניק לבית סליית'רין נקודות שלא מגיעה לו ולא להקפיד על המשמעות בבית שלו ויהיה נוראי כלפי אלה שאננו שייכים לסלית'רין כל עוד הם תלמידי השנה החמישית ומעלה. כלפי כל השאר הוא יהיה מפחד, אבל לא מתעלל. הוא יבטיח לקרוא מחשבות רക כשביטחון התלמידים דורש זאת. הוגורטס יזכה לשמור על המורה המרושע שלו לשיקויים והקורבנות הפגיעים ביותר, כפי שניסחת זאת, היו מוגנים."

מינרווה מַקְגּוֹנָגָל הייתה המומה כפי שלא הייתה מימה. היא העיפה מבט מהוסס בסורוס, שפניו נותרו ניטרליות לחלוטין, כאילו אינו מצליח להחליט איזו הבעה הוא אמור לעתות.

"זה נשמע לי די סביר," אמר הארי. קולו נשמע מוזר מעט.

"אתה לא רציני," אמר סורוס, קולו חסר הבעה בפניו. "אני בהחלט بعد," אמרה מינרווה לאטה. היא הייתה כלכך بعد הרעיון עד שלבה פעם בפראות מתחת לגylimותה. "אבל מה נוכל לומר לתלמידים? הם אולי לא פקפקו בכך כשהסوروוס היה... נוראי כלפי כולם, אבל –"

"הארי יכול לומר לתלמידים האחרים שהוא גילת סוד נורא של סורוס והפעיל **קצת** סחיטה", אמר דמלדור. "זה הרי נכון, בעצם; הוא גילת שסوروוס קורא מחשבות והוא בהחלט סחת אותו".

"זה מטורף!" התפוצץ סורוס.

"בואה הא הא!" אמר דמלדור.

"אממם..." אמר הארי בהיסוס. "ואם מישהו ישאל אותך למה דוקא תלמידי השנה החמשית ומעלה נדפקים? אני לא אוכל להשיכם אותם אם הם יתעכבו, והחלק הזה לא בדיק היה הרעיון שלי –"

"תאמר להם," אמר דמלדור, "שהלא אתה זה שהציג את הפשרה ושזה כל מה שהצלחת להציג. ואז תסרב להרחיב בנושא. גם זה נכון. זה היא אמונה בפני עצמה. אתה תקלוט אותה עם קצת תרגול."

הארי הנהן לאט. "והנקודות שהוא הוריד מיריבנקלו?"

"אסוד שיווזרו."

מינרווה הייתה זו שאמרה זאת.

הארי הביט בה.

"אני מצטערת, מר פוטר," היא אמרה. היא באמת הצטערת, אבל זה היה מוכחה להיעשות. "חייבות להיות השלכות להתנהגות הבלתי הולמת שלך או שביתה הספר הזה יתפרק לנומי."

הארי משך בכתפיו. "מקובל," הוא אמר בקול חסר רגש. "אבל בעtid סורוס לא יתקוף את הבית שלך בכך שיוריד לי נקודות או יבזבז את זמני היקר על ריתוקים. אם הוא ירגיש שהתנהגות שלך דורשת תיקון, הוא רשאי להעביר את חששותיו לפרופסור מקונגנגל."

"הארי," אמרה מינרווה, "האם תמשיך להכיף את עצמו לשימוש בית-הספר, או שאתה מעיל לחוק עכשו, כמו שסوروוס היה?"

הארי הסתכל עליה. משחו חם נגע לרגע במבטו לפני שדרעך. "אני אמשיך להתנהג כמו תלמיד רגיל לפני כל חבר סgal שאינו משוגע או מרושע, כל עוד הם לא יהיו תחת לחץ מצד אנשים שהם כן כאן." הארי הצביע בסורוס ואז פנה שוב לדמלדור. "תעזוב

את מינרואה בשקט ואני אהיה תלמיד הוגוורטס רגיל בנווכחותה.
בל' זכויות יתר ובבל' חסינות מיוחדות".

"נהדר", אמר דמבלדור בכנות. "כך מדובר גיבור אמיתי."
ובנוסף, היא אמרה, "מר פוטר צריך להתנצל בפומבי על
מעשיו היום".

הاري הסתכל עלייה שוב, הפעם במבט ספקני.
המשמעות בבייחד הספר נפוצה קשות בעקבות המעשים שלך,
מר פוטר", אמרה מינרואה. "היא חייבת לשוב על כנה".

"אני חשוב, פרופסור מקונגאל, שאת מגזימה מאד בהערכת
החשיבות של מה שאתה מכנה משמעות בית הספרית בהשוויה
להעתקת מורה חי לתולדות הקסם או למניעת התעללות בתלמידים
שלך. שימור היררכיית המעמדות הנוכחות ואכיפת החוקים של
נארים תמיד נבונים ומוסרים וחשובים הרבה יותר למי שנמצא
בראש הפירמידה ודואג לאכיפתו מאשר למי שנמצא בתחוםיה,
ואני יכול לצטט מחקרים בנושא אם יש צורך בכך. אני יכול
להרוחיב על הנושא ממש שעotta, אבל אני עצוד כאן".

מינרואה הנידה בראשה. "מר פוטר, אתה ממעיט בהערכת
חשיבותה של המשמעות מכיוון שאתה עצמן אין זכות לה –" היא
השתתקה. זה לא יצא טוב, וסوروוס, דמבלדור ואפילו הארי נעצו
במהבטחים שונים. "כדי ללמידה, אני מתחכו. לא כל ילד יכול
ללמוד בדיעדר סמכות. והילדים האחורים הם אלה שייפגעו, מר
פוטר, אם הם יראו בהתנהגותך מודל לחיקוי".

שפתיו של הארי התעקלו לחיקוקם. "המוצא הראשון
והאחרון הוא האמת. האמת היא שלא הייתה צריכה להתרגע, לא
היה צריכה להפריע לשיעור, לא הייתה צריכה לעשות את מה
עשיתי ושימשתי דוגמה רעה לאחרים. האמת היא גם שסوروוס
סנייפ התחנגן בצורה שאינה הולמת פרופסור בהוגוורטס
ושמעכשו וહלאה הוא יתחשב יותר ברגשותיהם הפגועים של
תלמידי השנה הרביעית ומטה. שנינו יכולים לקום ולומר את

האמת. אני יכול להיות עם זה."

"היתם מת, פוטר ! " התין סורווס.

"אחרי הכל", אמר הארי בחיקון קודר, "אם התלמידים יראו שהחוקים תקפים לכלם... גם למורים ולא רק לתלמידים המנסכנים וחסרי הישע שזוכים מהמערכת רק לסלבל... ההשפעה החיוונית של זה על המשמעות הבית-ספרית תהיה עצומה."

שתייה קללה השתרה ואז צחק דמלדור査ן כבוש. "מינרווה חושבת שאתה צודק יותר מאשר לך הזכות לחיות." מבטו של הארי ניתק ממבטו של דמלדור והושפל מטה. "אתה קורא את המחשבות שלך ?"

"אנשים מתבלבים פעמים רבות בין ביאור הכרה להיגיון בריא", אמר דמלדור. "אני אדבר על העניין עם סורווס ולא תידרש להתנצל אלא אם כן יעשה זאת גם הוא. וכעת אני מכיריך על העניין הזה כסגור, לפחות עד ארוחת הצהרים." הוא השתתק לרגע. "אם כי, הארי, חושני שמיןרווה רצתה לשוחח איתך על דבר מה נוספת. ואני זו תוצאה של לחץ מצדך. מינרווה, אם תואלי בטובך ?"

מיןרווה כמה מכיסאה וכמעט נפלה. יותר מדי אדרנלין שצף בدمה ולבה פעם מהר מדי.

"פוקס", אמר דמלדור, "התלווה אליה, בבקשתה."

"אני לא -" היא התחלילה לומר.

דמלדור ירה בה מבט והוא השתקה.

עופיחול דאה לקצה החדר כמו לשון אש חלקה הנשלחת הצד ונהת על כתפה. היא הרגישה את החום דרך גלימתה, בכל גופה.

"בוא אחרי בבקשתה, מר פוטר", היא אמרה, הפעם בתקיפות, והם יצאו מהחדר.

* * *

הם עמדו על המדרגות המסתובבות וירדו בדממה.
מיןורה לא ידעה מה לומר. היא לא הכירה את האדם שעמד
לצדיה.

ופוקס החל להמות.

המייתו הייתה עדינה ורכה, כמו שאח מבוערת הייתה נשמעת
אליו הייתה לה מגינה, והיא שרתה על תודעתה של מיןורה,
מרגיעה, מנוחת, מעדנת את כל מה שנגעה בו...
”מה זה?“ לחש הארי לצדיה. קולו היה בלתי יציב, רועד
ומשתנה.

”שירות עופיהחול“, אמרה מיןורה, שלא ממש הייתה מודעת
למה שהיא אומרת שכן כל חשומת לבה הוקדשה למזיקה המוזרה
והסקטה. ”גם היא מרפאת“.]
הארי הסב ממנה את פניו, אבל היא קלטה בהן שבריר של משהו
מיוסר.

נדמה לה שהירידה נמשכת זמן רב, או אולי רק השיר נדמה
כנמשך זמן רב, וכשהם צעדו דרך החור שבו עמד לפני כן הגרגoil,
היא אחזה בידו של הארי בחזקה.
וכשהגרגול חזר למקום פוקס עופף מכתפה וריחף מול הארי.
הארי בהה בפוקס כמו אדם המהופנט על ידי אור להבות מרץ.
”מה אני אמור לעשות, פוקס?“ לחש הארי. ”לא הייתי יכול
להגן עליהם אל מלא בעשי.“

עופיהחול המשיך לנוף בכנפיו, המשיך לדחף במקום. שום
קול לא נשמע פרט לצליל משק הכנפיים. ואז נראה הבזק כמו של
ash Roshpat וכבה, ופוקס נעלם.

שניהם מצמצו, כאילו מתעוררים מחלום, או אולי נרדמים שוב.
מיןורה השפילה את מבטה.

הארי פוטר נשא אליה את פניו הצערות.
”האם עופות-חול הם אנשים?“ שאל הארי. ”זאת אומרת, האם
הם חכמים מספיק כדי להיחשב לאנשים? האם אוכל לדבר עם

פוקס אם אדע כיitzד?"

מינרווה מצמיצה בחזקה. ואז היא מצמיצה שוב. "לא", אמרה מינרווה, קולה רועד. "עופותיהול הם יצורים של קסם רב עצמה. הקסם הזה נותן לkiemם שליהם משקל של ממשות שלא יכול להיות לחייה רגילה. הם אש, אור, ריפוי, התחדשות. אבל בסופו של דבר, לא."

"אייפה אני משיג אחד כזה?"

מינרווה התכופפה וחיבקה אותו. היא לא התכוונה לעשות זאת, אבל לא נראה שהיא היה לה ממש ברירה.

כשהזדקפה שוב גילה שהיא מתנסה לדבר. אבל היא הייתה חביבת לשאול. "מה קרה היום, הארי?"

"גַם אֲנִי לֹא יָדַע אֶת הַתְשׁוּבּוֹת לְאַף אֶחָת מִהַשְׁאָלּוֹת הַחֲשׂוֹבּוֹת. חוץ מזה שאני ממש מעדרף לא לחשוב על זה בזמן הקروب." מינרווה נטלה שוב את ידו, והם העבירו את שאר ההליכה בדממה.

זו הייתה רק הליכה קצרה, מכיוון שמטבע הדברים שכן משרד סגנית המנהל לא הרחק ממשרד המנהל. מינרווה התישבה מאחוריו שולחנה. הארי התישב לפני שולחנה.

"ובכן", לחשה מינרווה. היא הייתה נותנת כמעט הכל כדי לא לעשות זאת או לא להיות זו שזכrica לעשות זאת או לעשות זאת בכל זמן אחר. "יש איזה עניין של ממשות ביחספרית. עניין שמןנו אין פטור."

"זהו?" שאל הארי.

הוא לא ידע. הוא עדין לא הבין. היא הרגישה שגורונה מתכווץ. אבל תפקידה דרש ממנה להיות החלטית.

"מר פוטר", אמרה פרופסור מַקְגּוֹנִיגֵּל, "אני צריכה לראות את מחולל-זמן שלך, בבקשה".

כל השלווה שהשרה עליו עופיהחול נעלמה מפניו בן רגע,

ומינרואה הרגישה כאילו דקרה אותן.
 "לא!", אמר הארי. קולו היה מבועת. "אני צריך אותן. אני לא
 אוכל ללמד בהוגורטס. אני לא אוכל לישון!"
 "אתה תוכל לישון", היא אמרה. "משרד הקסמים העביר לנו את
 כסוי המגן למחולל הזמן שלך. אני אכשף אותו כך שייפתח רק בין
 השעות תשע בערב וחצות".
 פניו של הארי התקשכו. "אבל – אבל אני –"
 "מר פוטר, כמה פעמים השתמשת במחולל הזמן מאז יום שני?
 כמה שעות?"
 "אני..." אמר הארי. "רק רגע, תני לי לחשב –" הוא הציז
 בשעונו.

מינרואה הרגישה גל של עצב שוטף אותה. בדיק כפי שהשיבה.
 "אלו לא היו רק שעתיים ביום, אם כך. אני חושדת שאילו הייתה
 שואלה את שותפי לחדר, הייתה מגלת שאתה מתאם להישאר עיר
 מספיק זמן כדי לлечת לישון בשעה סבירה ומטעור מוקדם יותר
 וייתר כל יום. אני צודקת?"

פניו של הארי אמרו לה כל מה שהייתה צריכה לדעת.
 "מר פוטר", היא אמרה בעדינות, "יש תלמידים שאפשר
 להפקיד בידיהם מחולל זמן כי הם מתמכרים אליו. אנחנו נותנים
 להם שיקוי שמאירך את מחוזור השינה שלהם בזמן הנדרש, אבל
 בסופו של דבר הם משתמשים במחולל הזמן לצרכים נוספים מלבד
 הגעה לשיעורים. וכך אנחנו חייבים לחתוך אותו בחזרה. מר פוטר,
 התרגלת להשתמש במחולל הזמן כפתרון לכל דבר, פעמים רבות
 בטיפשות בלתי מבוטלת. השתמשת בו כדי להציג בחזרה כדור
 זיכרון. נעלמת מתווך ארון בצורה שהיא גלויה וברורה לתלמידים
 אחרים במקום לחזור אחרי שיצאת ולקרוא לי או למשהו אחר
 שיבוא ויפתח את הדלת."

לפי ההבעה שהופיעה על פניו של הארי, הוא לא חשב על
 הפתרון הזה.

"וחשוב מכך", היא אמרה, "היות צרייך פשוט לשבת בשיעור של פרופסור סניפ. ולצפות בשיעור. ולעוזב בסופו. כמו שהוא לולא היה לך מחולץמן. יש תלמידיםuai שיאפשר להפקיד בידיהם מחולץמן, מר פוטר. ואתה אחד מהם. צר לך".

"אבל אני צרייך אותו!" פלט הארי. "מה אם יאיימו עלי תלמידים מסליחתך ואני אהיה חייב לבורוח? הוא מגן עליי –"

"כל שאר התלמידים בטירה הזאת מתמודדים עם אותם סיכונים, ואני מבטיחה לך שהם מצליחים לשורוד. אף תלמיד לא מת בטירה הזאת כבר חמישים שנה. מר פוטר, אתה תיתן לי את מחולל-הזמן שלך. ברגע זה."

פניו של הארי התעוותו בייסורים, אבל הוא הוציא את מחולל הזמן מתחת לגלימותיו ונתן לה אותו.

מינרווה שלפה משולחנה את אחד מכיסויי המגן שנשלחו להוגורטס. היא סקרה את הכיסוי מסביב לשעון החול המסתובב של מחולל-זמן ואו הניחה עליו את שרביטה כדי להשלים את הכישוף.

"זה לא הווגן!" צווח הארי. "הצLIGHTי היום חצי מהhogwarts מפרופסור סניפ, זה כודק שאני אינען על זה? ראייתי את ההבעה שלך. את שנתת את מה שהוא עשה!"

מינרווה לא דיברה במשך כמה רגעים. היא הייתה עסוקה בכישוף.

כשסיימה והרימה את מבטה, היא ידעה שפניה חמורות סבר. אולי זה לא היה הדבר הנכון לעשות. אבל במחשבה נוספת, אולי דוקא כן. לפניה היה ילד קשה עורף, וזה לא אומר שהיקום שבור. "הווגן, מר פוטר?" היא ירתה. "נאלאצתי להגשים שני דוחות למשרד הקסים על שימוש פומבי במחולץמן يوم אחריו יום! תגיד תודה שקיבלת רשות לשמר אצלך את מחולל-זמן אפילו בצוורה מוגבלת! המנהל השתמש בראש הפלו כדי להפיצו בפניהם באופן אישי ולולא הייתה היליד-شنשנארבחים אפילו זה לא היה

מספיק ! ”

הארי בהה בה בעיניים פעורות.

היא ידעה שהוא רואה את הפנים הכוועסות של פרופסור מקונגנאל.

עיניו של הארי התמלאו בדמיות.

”אני, מצטרע”, הוא לחש, קולו חנק ושבור. ”אני, מצטרע, שאכזבתני, אתה... ”

”גם אני מצטרעת, מר פוטר”, היא אמרה בקשייחות והגישה לו את מחולל-זמן המוגבל. ”אתה רשאי ללכת.”

הארי הסתובב וברח ממשורה מתיפה. היא שמעה את רגליו טופפות במסדרון, ואז הרעם נקטע כשהדלת נסגרה.

”גם אני מצטרעת, הארי”, היא לחשה אל החדר השקט. ”גם אני מצטרעת.”

* * *

המשיעשרה דקות לאחר תחילת ארוחת הצהרים.
אף אחד לא דיבר עם הארי. חלק מהתלמידים של ריבנקלו נעצו בו מבטי כעס, אחרים מבטי הזדהות, כמה מהתלמידים הצעירים אפילו מבטוי הערצאה, אבל אף אחד לא דיבר איתו. אפילו הרמוני לא ניסתה לגשת אליו.

פרד וג'ורג' התקרכבו בזהירות. הם לא אמרו כלום. הצעתם הייתה ברורה, והיה גם ברור שהוא רשאי לסרב. הארי אמר להם שהוא יבוא בשתגيع שעת הקינהו, לא קודם. הם הנחנו והתרחקו במחירות.

כנראה הייתה זו הבעתו הריקה לחולטין שגרמה לכך. האחים בטח חשבו שהוא מנסה להחנק כעס או מורת רוח. הם ידעו, מכיוון שראו את פליטיק בא לקרואו לנו, שהוא זומן לשדר המנהל.

הארי השתדל לא לחין, מפני שם הוא יחייך, הוא יתחל

לצחוק, ואם הוא יתחילה לצחוק, הוא לא יפסיק עד שהאנשים הנחמדים בחלוקתם הלבנים יבואו לקחת אותו. זה היה יותר מדי. זה פשוט היה יותר מדי. הארי כמעט עבר לצד האפל. הצד האפל שלו עשה דברים שנדראו כדיעבד בלתי שפויים. הצד האפל שלו ניצחן ניצחון בלתי אפשרי שאולי היה אמייתי ואולי היה גחמה טהורה של מנהל מטורף. הצד האפל שלו הגן על חבריו. הוא פשוט כבר לא היה מסוגל להתחמಡ עם זה. הוא היה צריך שפוקס ישר לושוב. הוא היה צריך להשתמש במחולל-זמן כדי להשיג שעה שקטה להתאוששות, אבל האפשרות הזאת כבר לא הייתה קיימת ואובדנה נראה לו כמו חור בקיום שלו, אבל אסור היה לו לחשוף על זה כי אז הוא היה עלול להתחיל לצחוק.عشרים דקות. כל התלמידים שהתכוננו לאכול ארוחת צהרים כבר הגיעו וכמעט אף אחד לא הלך עדיין.

קול נקיית כפיה בכוס הצלצל באולם הגדל.

"אם אוכל לקבל את תשומתיכם, בבקשה", אמר דמלדור. "להاري פוטר יש משהו שהוא מעוניין לחלוק עמו".
הארי נשם נשימה עמוקה וקם. הוא צעד לעבר שולחן המורים, ענייניהם נעצחות בו.

הארי הסתובב והבט בארכעת השולחנות.

נעשה לו קשה יותר ויותר לא לחיק, אבל הוא שמר על פנים חסורת הבעה בעודו נואם את הנואם הקצר שניין.

"האמת היא דבר מקודש", אמר hari בקול ניטרלי. "אחד החפצים היקרים ביותר ללביו הוא סיכה שעליה כתוב 'אמור את האמת, גם אם קולך רועה'. וזהי, אם כך, האמת. זכרו זאת. אני לא אומר את זה כי מכירחים אותי לומר זאת, אני אומר את זה כי זאת האמת. מה שעשיתי בשיעור של פרופסור סניפ היה טיפשי, אוולי, ילדתי והפרה בלתי נסלחת של כללי הוגורטס. הפרעתינו לשיעור וגזלתי מחברי לספסל הלימודים את זמן הלימוד היקר שלהם רק כי לא הצלחתי לשלוט בעצמי. אני מקווה שאף אחד מכם

לא יחקה איפעם את מעשי. אני בהחלט מתכוון להשתדל לא לחזור עליהם לעולם.”

רבים מהתלמידים שהבינו בהاري עטו על פניהם הבעות רציניות ועצובות, כמו אלה שניתן לראות בטקסי זיכרון לגיבורי מלחמה. בחלקים הצעירים יותר של שולחן גרייפינדור המראה היה כמעט גורף.

עד שהארי הרים את ידו.

הוא לא הרים אותה גבוה. זה היה עלול להיראות שחצני. הוא בהחלט לא הרים אותה לעבר סורוס. הארוי פשוט הרים את ידו לגובה החזה והקיש קלות באצבעותיו, מחווה שנראית יותר משנשמטה. יכול להיות שרוב שולחן המורים כלל לא ראה אותה. מהוות ההתרסה המדומה הזאת זיכתה אותו בחוויכים פתאומיים מהתלמידים הצעירים ומאנשי גרייפינדור, בבוז קר ושהצני מצד סליית'רין ובקימוטי מצח ומבטים מודאגים מכל השאר.

הארוי שמר על פנים חסروفת הבהעה. “תודה לכם”, הוא אמר. “זה הכל”.

“תודה לך, מר פוטר”, אמר המנהל. “ועכשיו גם לפרופסור סנייפ יש שהוא לחלק עמו”.

سورוס קם ממקומו בשולחן המורים בתנועה חלקה. “הובא לידייעתי”, הוא אמר, “שמעשי תרמו תרומה נכבדה להתעוררותם עשו הבלתי נסלח של מר פוטר, ובשים שהתקיימה בעקבות זאת הבנתי ששכחתי כמה קל לפגוע ברגשותיהם של אנשים צעירים וחסרי גברות – ”

נשמע קול של אנשים רבים המשתקנים בו זמנית.

سورוס המשיך כאילו לא שמע. “כיתת השיקויים היא מקומם מסוכן ואני עדיין סבור שמשמעות נוקשה היא הכרחית, אבל מעטה והלאה אני אהיה מודע יותר ל... מצבם הנפשי העדין של... תלמידי השנה הרביעית ומטה. הורדת הנקודות מר'יבָּנְקָלוּ עומדת בעינה, אבל אני מבטל את ריתוקו של מר פוטר. תודה לכם”.

מחיאת כף אחת נשמעה מכיוון גְּרִיפִּינְדּוֹר ותוך שבריר שנייה הופיע שרביטו של סורוס בידו ו"קְוַעַטִּיסּוּס" השתק את העברין. "אני עדיין אדרוש משמעה וכבוד בכל השיעורים שלי", אמר סורוס בקול צונן, "ומי שינסה אותה יצטער על כך." הוא התישב.

"תודה רבה גם לך!" אמר המנהל בעליונות. "המשיכו!" והאר, עדין נטול הבעה, החל לחזור למקוםו בראיבנקלו. המוני שיחות פרצו בכת אחת. נתן היה להזות בבירור שתី מילימ'ם בהתחלה. הראונה הייתה "מה –", שהתחילה משפטים רבים ושונים כמו "מה זה היה –" ו"ומה לעוזאל קרה –". השניה הייתה "התקרצ'!" שנאמרה כשتلמידים ניקו את האוכל שהפilio ואת המשקאות שירקו על עצם, על המפה ועל החבירות. כמה תלמידים התאפיחו בגלו, וכך גם פרופסור ספרואוט. בשולחן גְּרִיפִּינְדּוֹר, שבו חיכתה עוגה עם חמישים ואחד נרות טרם הודלקו, לחש פרד, "נראה לי שאולי אנחנו לא בליגה שלו, ג'ורג'."

ומאותו יום והלאה, ולא משנה מה ניסתה הרמיוני לומר בנושא, הייתה זו אגדה מוסכמת בהוגוורתם שהארי פוטר יכול לעשות כל דבר על ידי הקשה באצבעותיו.

פרק ט

ДЕМІЯ СІПОКИ

פנוי של דראקו עטו הבעה נוקשה וגלימותיו ירוקות השולטים נראו משומם מה רשמיות, רצינות ומהודרות בהרבה מגילימותיהם הזהות של שני הילדים שניצבו מאחוריו.

"דבר!" אמר דראקו.

"כן! דבר!"

"שמעת ת'בוס! דבר!"

"שניכם, לעומת זאת, סתמו."

השיעור האחרון של יום שישי עמד להתחילה, באותו אולם רחוב ידיעם שבו למדו כל ארבעת הבתים התגוננות מפנוי... זאת אומרת, קסם קרבו.

השיעור האחרון של יום שישי.

הاري קיווה שהשיעור יעבור בשקט ושפּרּוּפּסּוֹר קוּוִירָל המבריק יבין שאולי זה לא הזמן הטוב ביותר להעמיד את הארי באור הזורקורים. הארי כבר התאושש במקצת, אבל...

... אבל רק ליתר ביטחון, עדיף לשחרר קצת לחץ לפני כן.

הاري התרכז בכסאו ובבחן את דראקו ומשרתו בכובד ראש.
"מהי מטרתנו, אתם שואלים?" דקלם הארי. "اعנה לכם במילה אחת. ניצחון. ניצחון בכל מחיר – ניצחון חרף כל האימה – ניצחון, לא משנה כמה אורך וקשה היא הדרך, שכן ללא ניצחון –"

"דבר על סנייפ", סיןן דראקו. "מה עשית?"

הاري מחה מעה פנוי את כובד הראש המזוויף והישיר אל דראקו

מבט רציני יותר.

"ראית מה עשית", אמר הארי. "כולם ראו. הקשתי באצבעותי".

"הארי! תפ██יך להתגרות כי!"

אה, אז הוא קודם עכשוו להארי. מעניין. למעשה, הארי היה די בטוח שהוא היה אמור לשים לב לך ולהרגיש רע אם לא ישיב לו כגמלו...>.

הארי נגע באוזניו ושלח מבט רב-משמעות לעבר משרותיו של דראקו.

"هم לא יגידו כלום", אמר דראקו.

"דראקו", אמר הארי, "אני אהיה כן איתך לחלווטן: לא התרשמתי במיוחד מפיקחותו של מר גויל בתקנית של אתמול".
מר גויל התכווץ.

"גם אני לא", אמר דראקו. "הסבירתי לו שבגללו אני חייב לך עכשו טובה." (מר גויל התכווץ שוב.) "אבל יש הבדל גדול בין טעות כזו לבין הפרת אמוןיהם. זה בהחלט משחו שהם הוכשרו להבין מגיל צער."

"אז בסדר", אמר הארי. הוא הנמק את קולו, אפילו שרעשי הרקע התעוותו בנוכחותו של דראקו. "ניחשתי את אחד מסודותיו של סורוס והפעלתה קצת סחיטה".

הבעתו של דראקו התקשחה. "יופי, עכשו ספר לי משחו שלא סיפרת בסודי סודות לאידיוטים בגיריפינדור, כלומר הגרסה שרצית שתופץ בכל ביתהספר".

חיווך בלתי רצוני הופיע על פניו של הארי, והוא ידע שדראקו הבחין בו.

"מה סורוס אומר?" אמר הארי.

"שהוא לא הבין עד כמה עדינים הם רגשותיהם של ילדים", אמר דראקו. "אפילו ב████ית'רין! אפילו לי!"

"האם אתה בטוח?", אמר הארי, "שאתה רוצה לדעת משחו

שראש הבית שלך מעדיף שלא תדע?"
"כן", אמר דראקו ללא היסוס.

מעניין. "או אתה באמת הולך קודם כולם להגיד למשרתים שלך
לכלת, כי אני לא בטוח שאתה יכול להאמין בכל מה שאתה מאמין
לגביהם".

draako הנחן. "בסדר."

מר קראב ומר גויל נראו ממש לא מרוצים. "bos -" אמר מר
קראב.

"לא נתתם למך פוטר אף סיבה לבטוח בכם", אמר דראקו.
"לכו!"
הם הלו.

"בפרט", אמר הארי, כשהוא מנמק את קולו אף יותר, "אני לא
לغمרי בטוח שהם לא ידוווח על דברי ללווצים."
אבא שלי לא היה עושה דבר כזה!", אמר דראקו, שנראה
מוזעزع על חלופין. " הם שלי ! "

"אני מצטער, דראקו", אמר הארי. "אני פשוט לא בטוח שאתה
יכול להאמין בכל מה שאתה מאמין לגבי אבא שלך. תאר לעצמך
שהיה מדובר בסוד שלך ואני היתי אומר לך שאבא שלך לא היה
עשה דבר כזה".

draako הנחן באיטיות. "אתה צודק. אני מצטער, הארי. זה לא
היה הוגן מצדך לבקש את זה מך".

איך קודמתי עד כדי כך ? הוא לא אמור לשנוא אותי עכשו?
להاري הייתה הרגשה שהוא מבית במשחו שניתן לנצל... הוא
הצטער שמוחו עייף כלכך. במצב רגיל הוא היה שמח מאוד לנסות
לרוקום איזו מזימה מסובכת.

"בכל מקרה", אמר הארי, "בוא נעשה עסק. אני אספר לך
עובדת שלך נכללת בחירות השמועות ולא תגיע לחירות
הسمועות ובמיוחד לא תעבור לאבא שלך ובתמורה אתה תספר לי
מה אתה וסליפית'רין חושבים על כל הספרות".

"סגורו !"

וכעת לערפל את הדברים ככל האפשר... משחו שלא יזק יותר מדי גם אם יתפרסם ברבים... "מה שאמרתי היה נכון. באמת גילית הודה של סורוס ובאמת הפעלתி קצת שחיטה. אבל סורוס לא היה היחיד שהיה מעורב."

"ידעתי !" צהיל דראקו.

לבו של הארי צנחה. מחברך שהוא אמר משחו חשוב מאוד והוא לא ידע למה. זה לא היה סימן טוב.

"טוב", אמר דראקו בחיק ורחב. "אוֹ כֵּךְ נֶרֶא תַּגְבּוּה בָּסְלִיתִירִין. דבר ראשון, כל האידיוטים אמרו 'אנחנו שונים את הארי פוטר ! בוואנו נפרק אותו במכות !'"

הארי השתקן. "מה לא בסדר עם מצנפת המيون ? זה לא סלייט'רים, זה גלייפינגדול -"

"לא כל ילד הוא עילוי", אמר דראקו, על אף שהיirk חיווק זדוני ומעט זומם, כאילו רומו שהוא עצמו מסכים עם דעתו של הארי. "ולקח בערך חמיש-עשרה שניות עד שמיישו הסביר להם למה זה לא יעוז לסייע, כך שאין לך מה לדאוג. בכל אופן, אחר כך הגיעו גל האידיוטים השני, אלה שאמרו, 'אוֹ נֶרֶא שהארי פוטר הוא סתם עוד יפה נפש בסופו של דבר'."

"וואו ?" אמר הארי וחיך על אף שלא ידע מדוע זה מטופש. "וואו האנשים החכמים התחללו לדבר. ברור לחלוטין שמצאת דרך להפעיל המון לחץ על סנייפ. וכך על פי שזה פותח כמה אפשרויות... המסקנה הברורה הבאה היא שזה קשור להשפטו המסתורית של סנייפ על דמלדור. אני צודק ?"

"אין תגובה", אמר הארי. לפחות המוח שלו עיבד את החלק הזה כהלהקה. אנשי סלייט'רים אכן תהו מדוע לא מפטרים את סורוס. ומסקנתם הייתה ששורה סוחט את דמלדור. האם יתכן שזה באמת נכון... ? אבל דמלדור לא התנהג כאילו זה המצב... דראקו המשיך לדבר. "והדבר הבא שהאנשים החכמים צינו

היה שם אתה יכול להפעיל על סנייפ מספיק לחץ כדי לגרום לו להניח לחזי מתלמידי הוגורטס לנפשם, כנראה יש לך מספיק כוח כדי להיפטר ממנו לגמרי אם הייתה רוזה. מה שעשית לו היה משפיל, בדיקן כפי שהוא ניסה להשפיל אותך – אבל אתה השארת לנו את ראש הבית שלנו".
חויכו של הארי התרחב.

"ואז האנשים החכמים באממת", אמר דראקו ופניו הרצינו, "הלוכו הצדקה וניהלו דיון פרטי, ומישהו ציין שהיה מטופש מאוד מצדך להשאיר אויב בסביבתך ככה. אם אתה מסוגל לבטל את השפעתו על דמבלדור, הצעך המתבקש יהיה לעשות זאת. דמבלדור יזרוק את סנייפ מהוגורטס ואולי אפילו יdag שираגו אותו. הוא יהיה ממש אסיר תודה, ואתה לא תיאלץ לדאוג שסנייפ יתגנב בלילה לחדר שלך עם כל מיני שיקויים מענינים".
פניו של הארי נעשו חותומות. הוא לא חשב על זה וזואת הייתה טעות ענקית מצדך. "ומכך הסקתם...?"

"שהשפעתו של סנייפ נבעה מיסוד כלשהו של דמבלדור ואתה גילית אותו!" צהה דראקו שוב. "היסוד לא יכול להיות חשוב מספיק כדי לחשוף את דמבלדור לחלווטין, אחרות סנייפ היה כבר משתמש בו. סנייפ אינו מוכן להשתמש בהשפעתו אלא רק בשביל להישאר בראש בית סליית'רין, ואפילו אז הוא לא תמיד מקבל מה שהוא רוצה, כך שברור שכוחו של הסוד מוגבל. אבל הוא חייב להיות ממש טוב!ABA של מנסה לגרום לסנייפ לספר לו כבר שנים".

"וכעת", אמר הארי, "לוציאס הושב שאולי אני יכול לספר לו. האם כבר קיבלת ינשוף – "

"אני קיבל הערב", אמר דראקו וצחק. "ובמכתב יהיה כתוב," דיבورو עבר למקצב שונה, רשמי יותר, "בני האהוב: כבר סיפרתי לך על חשבותיו האפשרית של הארי פוטר. כפי שכבר הבנת, חשבותנו נעשתה בעת גдолה ודחופה אף יותר. אם אתה רואה דרך

אפשרית להתיידד איתו או להחוין עליו, עליך לנצלה ודע לך כי מלוא המשאבים של בית מלאפי יעדנו לרשותך בעת הצורך. וואו. "טוב", אמר הארי, "ambil להגיב על נכונותו של המבנה התיאורטי המורכב שבנית, הרשה לי רק לומר שאנחנו עדים לא חברים עד כדי כך טובים".

"אני יודע", אמר דראקו. ואז פניו נעשו רציניות מאוד וקולו נשעה שקט אפלו בהתחשב בכך שהוא בתוך אזור עיון קול. "הארי, האם עליה בדעתך האם אתה יודע דבר מה שדמלדור לא רוצה שיודיע, דמלדור יכול פשוט לדאוג שירגנו אותך? וכובנות זה יהפוך את הילדנסנארבחים ממתחרה אפשרי על ההנחה לקדוש מעונה רביעך".

"אין תגובה", אמר הארי שוב. גם על זה הוא לא חשב. זה לא נשמע כמו הסגנון של דמלדור... אבל...

"הארי", אמר דראקו, "ברור שיש לך CISROON מדחים, אבל אין לך הקשרה ואני לך מדריכים ואתה עושה דברים מטופשים לפעים אתה ממש צריך יועץ שיודיע לך עושים דברים כאלה, אחרת עוד תיפגע!" פניו של דראקו היו כתעת עוזות מבעם.

"אםمم..." אמר הארי. "משהו כמו לוציאוס?"
"משהו כמווני!" אמר דראקו. "אני מבטיח שאשמור את הסודות שלך מאבא שלי, מכולם. אני פשוט אעדור לך להבין איך לעשות את מה שאתה רוצה!"
וואו.

הארי הבחן בקוויל הזרמי מועד מבעד לפתח הכתה.
"השיעור תclf מתחילה", אמר הארי. "אני חשוב על מה שאמרת. באמת יש הרבה רגעים שאתה מצטרע שלא קיבלתי את כל ההקשרה שאתה קיבלה. אני פשוט לא יודע אם אני מסוגל לבתו כך מהר ככלך – "

"לא כדאי לך", אמר דראקו, "זה מוקדם מדי. רואה? אני אתן לך עצות טובות אפילו אם זה יפגע بي. אבל אולי כדאי לנו להזדרז

להפוך לחברים טובים יותר.”
“אני פתוח לרעיון”, אמר הארי, שכבר החל לחוש על דרכיהם לנצל את המצב.

“עוד עצה קטנה”, אמר דראקו בחיפזון בזמן שקוירל דשדש אל שולחנו, “כרגע כולם בסליית’רין תוהים לגביך, כך שאם אתה מחשש את תמיכתנו, ונראה לי שהאכן המצב, כדאי לך לעשות מהות ידידות כלשהי כלפי סליית’רין. בקרוב. היום או אחר ככה.”
“זה שאפשרי לסורו להמשיך להעניק לסלית’רין נקודות בית נספנות זה לא מספיק? אין שום סיבה שהארי לא יוכל קרדיט עלך.”

עינוי של דראקו ניצחו בהבנה פתאומית, ואז הוא אמר במהירות, “זה לא אותו דבר, סמוך עלי. זה חייב להיות משהו ממש ברור. תעיף את הירבה הבוצדמת שלו גוריינגר על איזה קיר או משהו, כולם בסליית’רין יבינו מה זה אומר –”

“לא ככה דברים עובדים בריביגנקלו, דראקו! אם אתה צריך להעיף מישחו על קיר זה אומר שהמוחו שלו חלש מדי בשביב להביס אותו בדרך הנכונה וכולם בריביגנקלו יודעים את זה –”
המסך שעל שולחנו של הארי נדלק והעביר בהاري גל של נостalgיה לטלויזיה ולמחשבים.

“אהם”, אמר קולו של פרופסור קוירל, שנשמעו כאילו פנה ישירות אל הארי מהמסך. “שבו למקום, בבקשה.”

* * *

כל הילדים ישבו ובהו במסכים שעל שולחנותיהם או השפilio את מבטם ישירות אל במת השיש הלבנה והגדולה שעליה עמד פרופסור קוירל כשהוא נשען על שולחן המורה שניצב על בימה קטנה יותר משיש כהה יותר.

“היום”, אמר פרופסור קוירל, “תכנתי ללמד אתכם את לחש ההגנה הראשון שלכם – מגן קטן שהוא גרסה קדומה של הפלוטנו

שבו משתמשים כיום. אך אחרי מחשבה נוספת שיניתי את מערכ השיעור של היום לאור האירועים האחרונים". עינויו של פרופסור קוירל עברו על שורות המושבים. הארי התכווץ מעט במושבו שבשורה האחורי. הייתה לו הרגשה שהוא יודע באיזה שם פרופסור קוירל עומד לקרוא. "דראקו, מבית מאלפי האצילי ועתיק היומין", אמר פרופסור קוירל.

אנחת רוחה.

"כֵן, פֿרּוֹפְסּוֹר?" אמר דראקו. קולו היה מוגבר ונדרמה שהוא בוקע ממסך התקשרות על שולחנו של הארי, שהראה את פניו של דראקו בזמן שדיבר. ואז חזר המסך להראות את פרופסור קוירל, שאמר:

"האם אתה שואף להיות אדון האופל הבא?"
זו שאלה מוזרה, פרופסור", אמר דראקו. "כלומר, מי יהיה טיפש מספיק כדי להודות בכך?"
כמה תלמידים צחקו, אך לא רבים.

"אכן כן", אמר פרופסור קוירל. "ולכן בעוד טעם לשאלת אף אחד מכם, לא אופתע אפילו קצת אם אגלה שיש בכיתה תלמיד או שניים ששואפים להיות אדון האופל הבא. אחרי הכל, אני רציתי להיות אדון האופל הבא כשהאני הייתה סליית'רין צער."

הפעם הרבה יותר אנשים צחקו.

"טוב, סליית'רין הוא הרי בכל זאת ביתם של השאפטנים", אמר פרופסור קוירל בחיווך. "רק כשגדלת היבטי שהיא שבאמת נהנית ממנה היה קסם קרבוי וששאית האמיתית הייתה להיות מכשף קרבוי דגול וללמוד يوم אחד בהוגוורתס. בכל מקרה, כאשר הייתי בן שלוש-עשרה, עברתי על כל אגף ההיסטוריה של הספרייה, קראתי בעיון רב על חיים וגורלו בהם של אדוני אופל מן העבר והכנה רשימה של כל הטעויות שאני לעולם לא אעשה כשהאני אהיה אדון אופל –"

הארי צחק לפניהם שהספיק לעצור עצמו.
 "כן, מר פוטר, משועשע מאד. אם כן, מר פוטר, האם אתה יכול
 לנחש מה היה הסעיף הראשון ברשימה?"
 נחדר. "אםمم... אף פעם אל תנסה להתמודד עמו יריד בצורה
 מסובכת כשאתה יכול פשוט לעשות לו אבראךברא?"
 "המנון הנכון, מר פוטר, הוא **אַבְקָה קָבָרָה**," קולו של
 פרופסור קוירל נשמע מעט מרוגז, משומם מה. "ולא, הסעיף הזה
 לא הופיע ברשימה שכחתי בגיל שלוש עשרה. ריצה לנחש
 שוב?"

"אםمم... לעולם אל תתרברב בתכניתהעל המרושעת שלך?"
 פרופסור קוירל צחק. "אה, זה, לעומת זאת, היה סעיף מס' שתיים. מעניין, מר פוטר, האם קראנו את אותם הספרים?
 שוב נשמע צחוק, הפעם עם שמן של מתח. הארי הידק את
 לשתותו בחזקה ולא אמר דבר. התקשחה לא תשיג דבר.
 אבל לא. הסעיף הראשון היה 'אני לא אתגרה באוביים חזקים
 ואכזריים'. ההיסטוריה של העולם הייתה שונה מאוד אם מונליית'
 פאלקונסביין או היטלר היו מבנים את הנקודה הבסיסית הזאת.
 עכשו אם, מר פוטר – רק אם אתה בנסיבות מטבח שאיפה דומה
 לזואת שטיפחת אני בהיותי סלית'רין צער – אפילו בנסיבות זה, אני
 מקווה שאינך שואף להיות אדון אופל טיפש".

"פרופסור קוירל," אמר הארי בחירות שניינים, "אני **לִיְכַנְּקָלוֹן**
 ואני לא שואף להיות טיפש, נקודת. אני יודע שהוא שעשיית היום
 היה מטופטם, אבל זה לא יהיה אפל! לא אני התחלתי את המריבה
 זואת!"

"אתה, מר פוטר, אידיוט. אבל בעצם גם אני הייתי כזה בגילך.
 ולכן צפיתי מראש את תשובה ושינייתי את מערכ השיעור של היום
 בהתאם לכך. מר גאורגי גויל, גש נא הלום".

שתיקה מופתעת השתירה בכיתה. הארי לא ציפה לכך.
 כמווהו, כנראה, גם מר גויל, שנראה די מהוסס ומודאג כשעליה

על במת השיש וניגש אל שולחן המורה.
פרופסור קוירל הזדקף מהשולחן. הוא נראה לפתח חזק יותר.
ידייו נקמצו לאגרופים והוא אימץ עמידת קרב של אמנוויות לחימה.
עיניו של הארי נפערו לנוכח המראה והוא הבין מדוע נקרא מר
גoil לבמה.

"רוב הקוסמים", אמר פרופסור קוירל, "לא טורחים להתעמק
במה שהМОגולגים מכנים אמנוויות לחימה. האין השרביט חזק מן
האגروف? הגישה הזאת מטופשת. שרביט מוחזק באגרוף. אם
ברצונך להיות מכשף קרבי דגול אתה חייב ללמידה אמנוויות לחימה
עד לרמה שתרשימים אפילו מוגל. בעת אדגים טכנית חיונית
שלמדתי בדוגו, בית-ספר מוגלי לאמנוויות לחימה, שעליו אספה
לכם עוד בקרוב. לעת עתה..." פרופסור קוירל התקדם כמה
צעדים, עדין בעמידת קרב, לכיוון המקום שבו עמד מר גoil.
"מר גoil, אני תקוף אותה."

"פרופסור קוירל", אמר מר גoil, קולו מגבר בעת כמו קולו
של הפרופסור, "אפשר לשאול איזו דרגה –"
דאן שש. אתה לא תיפגע וגם אני לא. ואם אתה רואה הזדמנות
لتקוף, أنا נצל אותה."

מר גoil הנהן ונראה שהוקל לו מאוד.

"שים לב", אמר פרופסור קוירל, "שמր גoil היסס לתקוף
אדם שאינו יודע אמנוויות לחימה בדרגה מספקת, מתוך חשש שאני
או הוא ניפגע. גישתו של מר גoil היא לבדוק הגישה הנכונה והודאות
לכך הוא הרוויח שלוש נקודות קוירל. ועכשו, התחל!"

הילד הסתער קדימה, אגרופיו מתנופפים, והפרופסור חסם כל
מכה תוך דילוגים קטנים לאחרור. קוירל בעט וגoil ביצע חסימות
והסתובב וניסה להפיל את קוירל בתנועת גריפה של רגליו וקוירל
קפץ מעל הרגל השלוחה והכול קרה מהר מכדי שהארי יצליח
להבין מה מתרחש, ואז גoil שכב על גבו ורגליו דחפו וקוירל
התעופף באוויר ואז כתפו פגעה בקרקע והוא התגלגל.

"עוצר!" קרא פרופסור קוירל מן ה الكرקע, קולו נשמע מבוהל במקצת. "ניצחת!"

מר גויל עצר מהר כלכך עד שרגליו כמעט כשלו מקטיעת הסתערותו לעבר פרופסור קוירל. פניו הפגינו תדהמה מוחלטת. פרופסור קוירל קiesta את גבו וניתר על רגלו בתנועה קפיצית משונה שלא דרשה שימוש בידים.

דממה שורה בכתיה, דממה שנבעה מבלבול גמור. "מר גויל," אמר פרופסור קוירל, "איזה טכניקה חיונית הדגמתי?"

"איך ליפול נכוון כמשמעותו מטיל אותך," אמר מר גויל. "זה אחד השיעורים הראשוניים שלומדים – " "גם זה," אמר פרופסור קוירל. "שתיקה."

"הטכניקה החיונית שהדגמתי," אמר פרופסור קוירל, "היתה איך להפסיד. אתה רשאי ליכת, מר גויל, תודה לך." מר גויל ירד מהבמה, נראה מובלבל למדי. הארי הזודה איתה. פרופסור קוירל שב אל שולחנו וחזר להישען עליו. "לפעמים אנו שוכחים את הדברים הבסיסיים ביותר כיון שעבר זמן ורב מדי מאז שלמדנו אותם. עליה בדעתי שעשיתי את אותו הדבר עם מערכי השיעור שלי. לא מלמדים תלמידים להטיל לפני שמלמדים אותם ליפול. ואסור לי ללמד אתכם להילחם לפני שתבינו כיצד להפסיד." פניו של פרופסור קוירל התקשחו, ולהארי היה נדמה שהוא הבחין במשמעותו שלocab, נגיעה קלה של עצבות, בעיניו. "ל碼טי כיצד להפסיד בדוגמי באסיה, שבה, כפי שידוע כל מוגל, חיים כל אמני הלחימה הטוביים באמת. הדוגמי הזה לימוד אמנויות לחימה שהיתה מוכרת למכשפים הקרים בכזאת שקל להתחימה לדרכם קרב בין קוסמים. המאסטר של אותו הדוגמי – אדם ז肯 לפי אמות מידת מוגלגיות – היה המורה הטוב ביותר בעולם לאמנויות הלחימה הזאת. לא היה לו מושג על קיומו של כסם, כמובן. אני ביקשתי

לلمוד שם והייתי אחד התלמידים הבוגדים אשר התקבלו באותה שנה, מתוך מתמודדים רבים. יכול להיות שהייתה מעורבת בעניין מעט השפעה מיוחדת.”

כמה תלמידים צחקו. הארי לא היה אחד מהם. זה לא היה צודק בכלל.

“בכל מקרה. באחד הקרים הראשונים שלי, לאחר שהפסדתי באופן משפיר במירוח, איבדתי שליטה ותקפתי את התלמיד שמלו נלחמתי – ”
אויזר.

– למזל היה זה באמצעות אגרופים ולא קסם. המאסטר, למרבה הפלא, לא גירש אותו בו במקום. אך הוא אמר לי שיש פגם בمزג שלו. הוא הסביר לי מהו וידעת שהוא צורק. אז הוא אמר שאלמד כיצד להפסיק.”

פניו של פרופסור קוירול היו חסרות הבעה.

על פי הוראותיו המפורשות, כל תלמידי הדוג'ו הסתדרו בשורה. הם ניגשו אליו בזזה אחר זה. נأسل עליי להגן על עצמי. היה מותר לי רק להתחנן לרוחמים. בזזה אחר זה הם סטרו לי או חבטו בי או דחפו אותי ארצחה. כמה מהם ירקו עליי. הם כינו אותי בכינויים נוראים בשפטם. ולכל אחד מהם היה עליי להגיד, “הפסדי!” ודברים דומים כמו “בקשה תפסק, אני מתחנן!” ו”אני מודה שאתה יותר טוב ממני!”

הארי ניסה לדמיין את זה ופשtot לא הצליח. לא יתכן שדבר כזה היה יכול לקרות לפロפסור קוירול המכובד.

”נחשבתי לעילוי בקסם קרבי כבר אז. יכולתי להרוג את כל מי שהיה באותו הדוג'ו אפילו בלי לשלווף את השרביט שלי. אבל לא עשית זאת. למדתי להפסיק. עד היום אני זוכר את השעה ההיא כאחת הקשות בחיי. וכשעוזבתי את אותו הדוג'ו שמנוה חודשים לאחר מכן – זמן לא מספק כלל, אך המרב שיכולה להשקייע – המאסטר אמר לי שהוא מקווה שאני מבין מדוע זה היה נכון.

ואמרתי לו שזה היה אחד השיעורים החשובים ביותר שלמדתי אי-פעם. מה שהיה, ועodonו, נכון.

הבעה מרירה הופעה על פניו של פרופסור קוירל. "אתם תוהים איפה הדוגי המופלא זהה נמצא והאם אתם יכולים ללמידה שם. התשובה היא לא. כיון שזמן לא רב לאחר מכן הגיע תלמיד פוטנציאלי נוסף לאותו מקום נסתר, לאחריו הר נידח. וזה אכן נקוב-בשםו".

בכל רחבי האולם נשמעו קולות נשימה נעתקת. הארי חש חלחלה עמוקה. הוא ידע לאן הסיפור עומד להתגלגל.

"אדון האופל הגיע אל אותו בית הספר בഗלו, ללא מסווה, עיניו אדומות זהירות וכולי. התלמידים ניסו לחסום את דרכו והוא פשوط התעתק דרכם. הייתה שם אימה, אך גם משמעה, ומהMASTER יצא אליו. ואז אדון האופל דרש - לא ביקש, אלא דרש - ללמידה שם". פניו של פרופסור קוירל התקשחו מאוד. "אולי המMASTER קרא יותר מדי ספרים המספרים את השקר שאמני לחימה אמיתיים מסווגלים לנצח אפילו שדים. תהא הסיבה אשר תחא, המMASTER סירב. אדון האופל שאל מדוע הוא אינו יכול להתקבל כתלמיד. המMASTER ענה שחשורה לו סבלנות, וזה היה הרגע שבו אדון האופל עקר את לשונו".

נשימתם של כל הנוכחים נעתקה.

"אתם יכולים לנחש מה קרה לאחר מכן. התלמידים ניסו להסתער על אדון האופל וקרסו כולם במקום, משותקים. ואז..."
קולו של פרופסור קוירל רעד לרוגע ואז הוא המשיך בדבריו.

"ישנה קללה בלתי נשלחת, קללה קרוושיאטוס, אשר מסבה כאב בלתי נסבל. אם הקרוושיאטוס נמשכת יותר מכמה דקות, היא גורמת לאי שפויות תמידית. אדון האופל השתמש בקרוושיאטוס על תלמידיו של המMASTER, בזה אחר זה, עד שנטרפה דעתם ואז הוא נטל את חייהם בקללה ההורגת, כל זאת בעודו מאלץ את המMASTER לצפות. לאחר שככל התלמידים מתו, המMASTER הלך בעקבותיהם.

שמעתי זאת מהתלמיד היחיד שרוד, שאותו השאיר אדון האופל בחים כדי שיספר את הסיפור, ושהיה חבר שלו..."

פרופסור קוירל הסב את פניו וכשהוא הסתובב בחזרה בעבר רגע, הוא נראה שוב וגווע ושלו.

"**קוסמים** אפלים אינם מסוגלים לשלוט בmozem", אמר פרופסור קוירל בשקט. "זהו פגם כמעט אוניברסלי של בניינים, וכל מי שנוהג להילחם בהם לומד מהר מאד להסתמך עליהם. עליים להבין כי אדון האופל לא ניצח באותו יום. מטרתו הייתה ללמד אמןויות לחימה, ובסתומו של דבר הוא הlk משם מבלי שלם ולו שיעור אחד. אדון האופל נהג בטיפשות כshedag שהסיפור הזה יופץ. הסיפור לא הדגים את כוחו, אלא חולשה שנייה לנצל".

מבטו של פרופסור קוירל התמקד בילד אחד בכיתה.

"הארי פוטר", אמר פרופסור קוירל.

"כן", אמר הארוי, קולו צרוד.

"מה בדיק היהת הטועה של היום, מר פוטר?"

הארוי הרגינש כאילו הוא עומד להקיא. "איבדתי את עשתונותי."

"זה לא מדויק", אמר פרופסור קוירל. "אתה זאת ביתר דיוק. בעלי חיים רבים מנהלים מה שנקרא מאבק שליטה. הם מתנפלים זה על זה בקרניותם – מנסים להפיל זה את זה אבל לא לקרווע את ברשו של יריבם. הם נלחמים בכפותיהם כשהתפרירים שלהם אינם שלופים. מודיע זאת? הרי אם ישמשו בתפריהם, ודאי יגדילו את סיכוייהם לנצח. אבל אז יריבם עלול גם הוא לשלווף את טפירו, ובמקרים שמאבק השליטה ייגמר עם ניצח ומפסיד, שניהם עלולים להיפצע קשה".

מבטו של פרופסור קוירל נראה כאילו הוא מתמקד היישר בהארוי מתחם המסך. "מה שהדגמת היום, מר פוטר, הוא שבגיגוד לאוותם בעלי חיים ששומרים על טפריהם חבוים ומקבלים את התוצאות, אתה לא יודע כיצד להפסיק במאבק שליטה.

כשפּוֹפּסּוֹר בְּהַגּוּרוֹטָס קָרָא עַלְיךָ תִּיגַר, לֹא גַּסְׂגַּתְךָ. כְּשֶׁנָּרָא
שַׁתָּה עַלְולָה לְהַפְּסִיד, שְׁלַפְתָּ אֶת טְפֵרִיךְ לֹא כָּל הַתְּחִשּׁוֹת בְּסַכְנָה.
הַסְּלִמָת אֶת המאָקָן וְאוֹזֵן הסְלִמָת אָתוֹ פָעֵם נְסֻפָת. זֶה הַתְּחִילָה
מְסֻטִירָה מִצְדָּר פרֹופּוֹסּוֹר סְנִיףּ, שְׁהִי בְּבִירּוֹר בְּמָעוֹד גְבוֹהָ מִשְׁלַחְךָ,
וּבָמָקוֹם לְהַפְּסִיד, סְטוּרָת לֹו בְּחוֹרָה וְהַפְּסִיד עַשְׂרֵה נְקוּדוֹת
לְרַיְבְּנֶנְקָלוֹ. עַד מָהָרָה כָּבֵר דִיבְרָת עַל כֵּךְ שְׁתְּעִזּוֹב את הַגּוּרוֹטָס.
הַעֲוֹבָדָה שְׁהַסְלִמָת אָפְיָוָתָר בְּכִיוֹן בְּלִתְיָדָוּ, וְאַיכְשָׁהוּ הַצְלָחָת
לְנִצְחָה בְּסוֹפוֹ של דָבָר, אַינְהָ מְשֻנָה אֶת הַעֲוֹבָדָה שָׁאַתָה אִידִוָת".

"אַנְיִי מַבְין", אמר האָרִי בְגָרוֹן נִיחָר. זֶה בְּאַמְתָה הִיָּה מְדוֹיק. מְדוֹיק
לְהַחְרִיד. עַכְשִׁיו, כשפּוֹפּסּוֹר קוֹוִירָל אָמָר זָאת, האָרִי רָאה בְּדִיעָבָד
שְׁמָדוֹבָר בְּפִירּוֹת מְדוֹיק לְחַלּוּטִין של מָה שְׁקָרָה. כְּשֶׁאָדָם אָחָר יוֹצֵר
מוֹדֵל אֲשֶׁר מַתָּאָר אָוֹתָךְ טּוֹב כְּלִיכָךְ, אַתָּה חַיֵּב לְתַהֲוָת אָם אָוֹתָו אָדָם

צַוְדָק גַם לְגַבְיוֹן דִבְרִים אֲחֶרִים – כְּמוֹ לְגַבְיוֹן הַכּוֹנוֹנָה שְׁלֵךְ לְהַרְוגָג.
"בְּפָעֵם הַבָּאָה, מֶר פּוֹטָר, שְׁתַבְחָדָר לְהַסְלִימָה מְאָקָן בָּמְקוֹם
לְהַפְּסִיד בָו, אַתָּה עַלְולָה לְאָבֵד אֶת כָּל מָה שְׁהִימָרָת עַלְיוֹ. אַנְיִי יָכוֹל
לְנִחְשָׁה מָה סִיכָנַת הַיּוֹם. אַנְיִי יָכוֹל לְנִחְשָׁה שָׂוָה הִיא הַרְבָה יוֹתָר מִדי
בְּהַשּׁוֹואָה לְאוּבָדָן שְׁלֵעָשָׂר נְקוּדוֹת בַּיּוֹתָה".

כְּמוֹ גּוֹרְלָה שֶׁל בְּרִיטַנִיה הַקְּסֻומָה. זֶה הִיא מָה שָׁהָוָא סִיכָן.
"אַתָּה תִּמְחָה וְתִגְדִּיד שְׁנִיסִית לְעֹזֶר לְכָל הַגּוּרוֹטָס, מְטָרָה
חִשּׁוּבָה בְּהַרְבָה וּרְאוֹיָה לְסִיכָנִים גְבוֹהִים יוֹתָר. זֶה הוּא שְׁקָדָע. אַיְלָוּ
הִיְתָה –"

"הִיְתָה סָוְגָג אֶת הַסְטִירָה, מַמְתִין וּבוֹחָר אֶת הַרְגָעָה הַטּוֹב בַּיּוֹתָר
לְבָצָע אֶת המהָלֵךְ שְׁלֵי", אמר האָרִי בְקָול צְרוֹד. "אָבֵל הַמְשֻׁמְעוֹת
שֶׁל זֶה הִיְתָה לְהַפְּסִיד. לְקַבֵּל אֶת עַלְיוֹנוֹתָנוֹ. זֶה הִיא הַדָּבָר שָׁאַדְוָן
הַאוֹפֵל לֹא הִיא מְסֻוגָל לְעַשּׂוֹת עַמְּמָאַסְטָר שֶׁהָוָא רַצָּה לְלִמּוֹד
מִמְּנוֹ".

פרֹופּוֹסּוֹר קוֹוִירָל הַנְּהָן. "אַנְיִי רָואה שְׁהַבָּנָה הַיְתָבָב. וּלְפִיכָךְ, מֶר
פּוֹטָר, הַיּוֹם אַתָּה עוֹמֵד לְלִמּוֹד כִּיצְדָקָה לְהַפְּסִיד".

"אַנְיִי – "

"אני מוכן לשמעו שום התנגדות, מר פוטר. ניכר שאתה זוקק לכך וגם אתה יכול לעמוד בכך. אני מבטיח לך שהחויה שלך לא תהיה קשה כמו זו שעברתי אני, אף על פי שאתה עשוי לזכור אותה כרביע השעה הגרועה ביותר ששחוית מימיך."

הארי בלע רוק. "פרופסור קוירל", הוא אמר בקול חלוש,

"אפשר שנעשה את זה בהזדמנות אחרת?"

"לא", אמר פרופסור קוירל בפשטה. "אתה נמצא בהוגורטס רק חמישה ימים וכבר זה קורה. היום יום ישישי. שייעור התתגוננות הבא הוא ביום רביעי. שבת, ראשון, שני, שלישי, רביעי... לא, זה אינו סובל דיחוי."

כמה צחוקים נשמעו בתגובה, אבל הם היו מעטים מאוד.

"אני ראה זאת כהוראה מהמורה שלך, מר פוטר. היתי רוצה להגיד שאחרת לא אלמד אותך אף לחש התקפי, כי אני עלול לשמעו אחר כך שפגעתו במישחו פגיעה חמורה או אפילו קטלנית. אבל למרבה הצער נאמר לי שאצבעותיך הן כבר עכשו נשק רב-עוצמה. אני אוסר עלייך להקייש בהן אייפעם במסגרת שיעוריי."

עוד כמה צחוקים, שנשמעו חרדים למדי.

הארי הרגיש שהוא נמצא על סף בכיו. "פרופסור קוירל, אם תעשה דבר דומה למה שדריבת עליו, זה יכעס אותי, ואני באמת מעדיף לא לכעוס שוב היום –"

"הרעיון אינו להימנע מכלכuous", אמר פרופסור קוירל, פניו חמורות סבר. "כעס הוא טבעי. עלייך ללמידה כיצד להפסיק אפילו כשאתה כועס. או לפחות להעמיד פנים שאתה מפסיק כדי שתוכל לתוכנן את נקמתך. כפי שאני עשית עם מר גויל היום, אלא אם כן

מיישחו מכם חושב שהוא באמת טוב יותר –"

"אני לא טוב יותר!" צעק מר גויל משולחנו, כשהוא נשמע מעט היסטרי. "אני יודע שלא הפסدت באמת! בבקשה אל תחכן שום נקמה!"

הארי חש חלה عمוקה. פרופסור קוירל לא ידע על הצד

האצל המסתורי שלו. "פרופסור, כדאי מאוד שנדבר על זה אחרי השיעור – "

"אנחנו נדבר", אמר פרופסור קוירל בnimah של הבטחה. "לאחר שתלמיד כייך להפסיד". פניו היו רציניות. "אין צורך להזכיר כי לא אתיר שום דבר שעול לפוצע אותך או אפילו לגרום לך לכאב משמעותי. הכאב יגבע מכך שתפסיד במקום שתшиб מלוחמה ותסלים את הקרב עד שתתנצה".

nishimotiyu של הארי הפכו להתנספות קצורות וمبוהלות. הוא היה מפוחד יותר מכפי שהיה לאחר שעזוב את שיעור השיקויים. "פרופסור קוירל", הוא הצליח לומר, "אני לא רוצה שיפטרו אותך בגלל זה – "

"לא יפטרו אותך", אמר פרופסור קוירל, "אם אתה תגיד להם אחר כך שזו הייתה הכרחי. ואני סומך עלייך שתעשה זאת". לרגע נעשה קולו של פרופסור קוירל יבש מאוד. "האמן לי שהם התירו לדברים גרוועים יותר להתרחש במסדרוניותם. העניין הזה יהיה יוצא דופן רק בכך שהוא יקרה בתחום כיתה".

"פרופסור קוירל", לחש הארי, אבל היה נראה לו שקוילו עדרין מהדחד מכל המסכים, "אתה באמת מאמין שאתה לא עשה את זה, אני עלול לפגוע במישחו?"

"כן", אמר פרופסור קוירל בפשטות.

"אם כך", הארי חשב בחילה, "עשאה זאת..."

פרופסור קוירל הסתובב אל התלמידים מסל'ת'רין. "או בככה... באישורו המלא של המורה שלכם ובאופן שיבטיה שאף אחד לא יוכל להאשים את סנייפ על פועלותיכם... האם מישחו מכם מעוניין להפגין את עליונותו על הילד-שנשאר-ברחים? לדחוף אותו, להפיל אותו, לשמוע אותו מתחנן לרחמים?"

חמש ימים הונפו.

"אלו מכם שהרימו יד, אתם שוטים גמורים. איזה חלק בלהעמיד פניהם שאתם מפסידים לא הבנתם? אם הארי פוטר באמת

היפוך לאדון האופל הבא, הוא יתפוס אתכם ויהרוג אתכם אחרי
שיסים את הלימודים".

חמש הידיים צנחו בפתחותם בחזרה לשולחנותיהם.

"אני לא אעשה את זה", אמר הארי, קולו נשמע חלש למדי.

"אני נשבע שעולם לא אתנקם באלו שישיינו לי ללמידה להפסיד.

פרופסור קוירל... האם תוכל בבקשה... להפסיק?"

פרופסור קוירל נאנח. "אני באמת מצטער, מר פוטר. אני מבין
שהענין הזה בוודאי מרגיע אותו מידה בין אם אתה מתכוון
להיות אדון האופל הבא ובין אם לא. אבל גם הילדים האלה היו
צרכים ללמידה לקח חשוב להם. האם זה יהיה מקובל עליך אם
עניך לך נקודת קוירל כחתנצלות?"

"אם כבר שתיים", אמר הארי.

גֶּל שְׁלִצְחֻק מַרְפְּטוּעַ פַּרְץׁ וְהַפְּגִזׁ מַעֲטׁ אֶתְהַמְּתָהׁ.

"סגור", אמר פרופסור קוירל.

"וואחרי שאסיים את הלימודים אני מתחכון לחפות אותך ולדגדג
אתך".

שוב נשמע צחוק, אך פרופסור קוירל לא חייך.

הניסיון לנתק את השיחה אל תוך המסלול הצר שיגרום לאנשים
להבין שהוא בכלל זאת אינו אדון אופל דמה בעניין הארי למאבק
באנאקוונדה... למה פרופסור קוירל חושד בו כליכך?

"פרופסור", אמר קולו הבלתי מוגבר של דראקו. "גם אני אני
ושאף להיות אדון אופל טיפש."

דממה המומה אפה את האולם.

אתה לא חייב לעשות את זה! הארי כמעט פלט בקול, אבל הוא
עצר את עצמו בזמן; דראקו אולי לא ירצה שידעו כי הוא עושה
זאת מתרך רגש חבריו כלפי הארי... או מתווך הרצון ליצור רושם
חברי...

העובדת שהוא קרא לזה דצון ליצוע רושם חבריו גרמה להארי
להרגיש כמו אדם קטנוני ואכזרי. אם דראקו התכוון להרשימים אותו,

התכנית שלו עבדהמצוין.

פרופסור קוירל בחן את דראקו בפנים חמורות סבר. "אתה דואג שאתה לא יודע להעמיד פנים שאתה מפסיד, מר מאלפי? שהפגם של מר פוטר מאפיין גם אותך? אני משוכנע שאביך לימד אותך כיצד מתנהגים".

"כשמדובר במילימ, אולי", אמר דראקו, פניו מופיעות כעת על המסקן. "לא כשםדבר בדחיפות והפלות. אני רוצה להיות חזק לא פחות מכך, פרופסור קוירל".

גבותו של פרופסור קוירל התורומו ונשארו מורמות. "אניחושש, מר מאלפי", הוא אמר לאחר זמן מה, "שהסטודנטים שערכתי בעבר מר פוטר, הכוללים כמה מתלמידי סלייט'רין הבוגרים שישמעו רק אחר כך כמה טיפשים הם היו, לא יתאימו לך. אבל דעתך המקצועית היא שאתה חזק מאוד כבר עכשיו. אם אשמע שיכשלת, כדי שמר פוטר כשל היום, אערוך את הסידורים המתאימים ואתנצל בפנייך ובפני מי שפגעת בו. עם זאת, איינני חושב שזה יהיה נחוץ".

"אני מבין, פרופסור", אמר דראקו.

פרופסור קוירל העביר את מבטו על כל הклассה. "האם עוד מישחו שואף להיות חזק?"

כמה תלמידים העיפו מבטים חרדים סביבם. אחרים, חשב הארי ממוקמו בשורה האחורייה, נראו כאילו הם פוצים פה אך אינם אומרים דבר. בסופו של דבר, איש לא פצח פה.

"דראקו מאלפי יהיה אחד הגנרים בצבאות של השנה שלכם", אמר פרופסור קוירל, "אם יחליט שברצונו להשתתף בפעולות העשרה זו. ועכשו, מר פוטר, גש נא הלום".

* * *

כז, אמר פרופסור קוירל קודם לכך, זה חייב להיות לפני כולם, בפני חבריך, כי אלו התנאים שבהם سنיפח התעמת איתך ועלו

התנאים שבהם אתה חייב ללמידה להפסיד.

וכעת צפו תלמידי השנה הראשונה בונשה, בדמייה שנאכפה על ידי כסם ועם בקשותיהם המשותפות של הארי ושל פרופסור קוירל לא להתעורר. הרמיוני הסבה את פניה, אבל לא התנדדה ואפלו לא ניסתה לשגר אל הארי אף מבט רב-משמעות, אולי כי גם היא נכחה בשיעור השיקויים.

הארי עמד על מזון כחול רך מהסוג הנפוץ בדוגיאים של מוגלגים, שאותו הניתן פרופסור קוירל על הרצתה כדי לספג את נפילותיו.

הארי פחד ממה שהוא עלול לעשות. אם פרופסור קוירל צדק לגבי הכוונה שלו להרוג... .

שרבietenו של הארי נח על שולחנו של פרופסור קוירל, לא כי הארי ידע לחשים שככלו להגן עליו, אלא כי אחרת (כך חשב הארי) הוא עלול לנסות לתקוע אותו בארכובת העין של מישחו. הנרתיק שלו נח שם גם הוא, ובתוכו מחולל-זמן שלו, שהוא כעת ממוגן אך עדין שביר.

הארי התהנן שפרופסור קוירל יתmir כפפות אגרוף ויהדק אותן על ידיו. פרופסור קוירל העניק לו מבט מבין וסירב.

אני לא אכזון לעיניים, אני לא אכזון לעיניים, אני לא אכזון לעיניים, זה יהיה הסוף של חיי בהונגורייטס, יזרקן אותו לכלא, חזר הארי שוב ושוב בלבד בನיסיון לקבע את המחשבה במוחו מתוך תקווה שהיא תישאר שם אם כונתו להרוג תשתלט עליו.

פרופסור קוירל חזר, מלואה בשלושה-עשר תלמידי סליט'רין משנים מתקדמות יותר. הארי זיהה אחד מהם כתלמיד שהו א זרך עליו עוגות. שני תלמידים נוספים שהשתתפו באותו עימות היו נוכחים גם הם. התלמיד שקרה להם להפסיק, זה שאמור שמש לא כדי שנהגו כך, לא היה שם עכשו.

"אני חוזר", אמר פרופסור קוירל בתקיפות רבה. "אפשר לפגוע בפוטר באמת. כל תאונה באשר היא תיחשב למכוונת. הבנתם

אותי?"

תלמידי סלייט'רין הבוגרים הנהנו בחיווך רחב.

"از בקשה, תרגשו חופשיים להוריד את הילדי-שנשאר-בחיים מהעץ הגבוה שלו," אמר פרופסור קוירל בחיווך עקום שرك תלמידי השנה הראשונה הבינו.

מתוך הסכמה כללית כלשהי, הבחוור שחתף את העוגות עמד בראש הקבוצה.

"פוטר," אמר פרופסור קוירל, "זהו מר פְּרֶגְרִין דרייק. הוא טוב מכך והוא עומד להראות לך את זה."

דריק צעד קדימה ומוחו של הארי צrho בקול צורם. אסור לבירות, אסור להшиб מלחמה -
דריק עצר במרחק קצר מהארי.

הארי לא כעס עדרין, רק פחד. ועל כן הוא רוק הבית בנער הגבוה ממנה בלא פחות מחצי מטר, שהתחדר בשוריים בולטים, שיער פנים וחיווך נורא של ציפייה.

"בקש ממנה לא לפגוע בעך," אמר פרופסור קוירל. "אולי אם הוא יראה שאתה מספיק מעורר רחמים, הוא יחליט שאתה משעמם וילך."

צחוק בקע מגרונים של תלמידי סלייט'רין הבוגרים שצפו במחזה.

"בקשה," אמר הארי, קולו רועד ומהוסס, "אל, תפגע, בי..."

"זה לא נשמע כאילו התכוונת לך," אמר פרופסור קוירל.
חויכו של דרייק התרחב. האידיות המגולשות הזיה נראה מתנשא להחריד ו...
טמפרטוורת הדם של הארי הלכה וצנחה...

"בקשה אל תפגע בי," ניסה הארישוב.
פרופסור קוירל הניד בראשו. "אין, בשם מרליין, הצלחת לגרום לוזה להישמע כמו עלבן, פוטר? ישנה רק תגובה אחת שאתה יכול לצפות לה ממך דרייק."

דרך צעד קדימה בנחישות והתנשך בהاري.
הاري התנווד מעט אחריה, אבל לפני שהצליח לעצור בעצמו
הוא הזדקף שוב, צינה נושבת ממנה.

"טעות", אמר פרופסור קוירל, "טעות, טעות, טעות."

"התנשחת بي, פוטר", אמר דרייק. "תתנצל."

"אני מצטער!"

"אתה לא נשמע מצטער", אמר דרייק.

עיניו של הاري נפערו במחאה. הוא דוקא הצליח לגרום לעצמו
להישמע כאילו הוא מתחנן -

דריק דחף אותו, חזק, והاري נפל על ארבע.

האזור הכחול נראה כאילו הוא מתנווד בשדה ראייתו.

הاري החל לפקפק במניעיו של פרופסור קוירל לגבי ה"לקה"
זהה.

רגל נחה על ישבנו של הاري ורגע לאחר מכן הוא נדחף בחזקה
הצדה והתחפה על גבו.

דריק צחק. "זה ממש כיף", הוא אמר.

כל שהוא עליו לעשות הוא להכריז שזה נגמר. ולדוח על כל
הענין למשרד המנהל. זה יהיה סופו של הפרופסor לليمודי הגנה
ושהותו הנידונה לכישלון בהוגוורטס ו... פרופסור מַקְגּוֹנָגֵל תכעס,
אבל...

(פניה של פרופסור מַקְגּוֹנָגֵל הופיעו בעיני רוחו. היא לא נראית
כועסת, רק עצובה -)

"עכשו אמר לו שהוא יותר טוב ממך, פוטר", אמר קולו של
פרופסור קוירל.

"אתה, יותר, טוב, ממני".

הاري החל להתרכז ודרייק שם רגל על החזה שלו ודחף אותו
בחזרה אל המזון.

העולם הלך והצטלב. דרכי פעולה ותוואותיהם האפשריות
נפרשו בפניו בבהירות מוחלטת. הטיפש לא יצפה ממנו להשיב

מלחמה. מכיה קטנה בmpegעה תהם אותו למספיק זמן כדי – ”גסה שוב”, אמר פרופסור קוירל ואז, בתנוועה חרדה ופתאומית, הארי התגלגל וקפץ על רגליו והסתובב לעבר המקום שבו עמד אויבו האמתי, המורה להתגוננות –

פרופסור קוירל אמר, ”אתה חסר סבלנות.”
הארי היסס. מוחו, המאמין היטב בפסימות, ציר תמונה של ז肯 כמוש שהדם זולג מפיו לאחר שהארי עקר את לשונו – רגע לאחר מכן דרייק את הארי שוב למזרן והתיישב עליו, כשהוא מוציא את כל האויר מריאותיו.

”די! צעק הארי. ”בקשה תפסיק! ”

”יותר טוב”, אמר פרופסור קוירל. ”זה אפילו נשמע אמיתי.” זה אכן היה אמיתי. זה מה שהיה כה נורא, כה מחלת. זה אכן היה אמיתי. הארי התנסם בכבדות, פחד וזעם צונן חולפים ברגעו – ”הפסד”, אמר פרופסור קוירל.

”אני, מפסיד”, הארי הכריח את עצמו לומר.
”זה מוצא חן בעיני”, אמר דרייק, שעדיין ישב על הארי, ”תפסיך עוד קצת.”

ידיים דחפו את הארי והוא מעד אל קצה מעגל התלמידים מסלילת'ין והגיע לעוד ידיים שדחפו אותו שוב. הארי כבר מזמן עבר את השלב שבו השתדל להתחפק לא לבכות ופשוט השתדל לא ליפול.

”מה אתה, פוטר? ” אמר דרייק.

”אני, מ...מפסידן, אני מפסיד, אני נכנע, ניצחת, אתה יותר ט...טוב ממני, בבקשה תפסיק – ”

הארי נתקל ברגל של מישהו ונפל לרצפה. ידיו לא הצליחו לאזן אותו והוא התנงש בה בכל הכוח. הוא חש סחרחות רגנית ואז נאבק לקום שוב על רגליו.

”מספיק! ” אמר קולו של פרופסור קוירל, שנשמע חד דיין כדי לחזור ברזול. ”התרכזנו מרר פוטר! ”

הארי ראה את ההבעות המופתעות של פניהם. הצינה שבדמו, שגאתה וدعכה לחילופין, חייכה בסיפוק קר. ואז הاري צנחה על המזרון.

פרופסור קוירל דיבר. נשימתם של כמה מתלמידיו סליית'רין הבוגרים נעתקה.

"ואני מאמין של יורש לבית מאלפרי יש דבר מה שהוא רוצה להסביר לכם", סיים פרופסור קוירל.

קולו של דראקו החל לדבר. הקול נשמע חד כמעט כמו קולו של פרופסור קוירל כשהוא אימץ את אותו מקצב שבו השתמש דראקו כדי לחקות את אביו, והוא אמר דברים כגן היה עלול לסכן את בית סליית'רין וכן מי יידע כמה בעלי ברית בביתהספר הזה בלבד וגם חוסך מודעות מוחלט, שלא לדבר על פיקחות וכך גם בחורה של בריוונס סתוםים, שאין בהם תועלת מלבד מעבדים נרצעים, ומהו בירכתי מוחו של הארי, למורות כל מה שידע, מנה את דראקו עם בעלי בריתו.

כל גופו של הארי כאב. הוא היה בודאי מכוסה בחברות. גופו היה קר, מוחו מותש לחלוטין. הוא ניסה לחשוב על שירו של פוקס, אך בהיעדרו של עופר-החול עצמו הוא לא הצליח להזכיר במנגינה, וכאשר ניסה לדמיין אותה לא הצליח להעלות בדמיונו דבר מלבד קול ציון של ציפור.

ואז סיים דראקו את דבריו ופרופסור קוירל אמר לתלמידיו סליית'רין הבוגרים שהם משוחררים והארי פקח את עיניו והתאמץ לקום לישיבה, "רק רגע", אמר הארי, כשהוא מאלץ את המילים לצאת מפיו, "יש משהו, שאני רוצה, להגיד, להם – "

"חכו למר פוטר", אמר פרופסור קוירל בקול צוונן לתלמידיו סליית'רין הבוגרים, שהיו בדרכם לצאת מהכיתה.

הארי התנדד וקם על רגליו. הוא הקפיד לא להסתכל לכיוונו של בני כיתהו. הוא לא רצה לראות איך הם משתמשים עליו עכשו. הוא לא רצה לראות את הרחמים שלהם.

ולכן במקום זאת הבית הארי בתלמידי סליית'רין הבוגרים, שעדיין נראו המומים. הם בהו בו בחזרה. הבעת חרדה הופיעה על פניהם.

הצד האפל שלו, כשהיה בשליטה, נאחז בכל כוחו בתמונה הרגע הזה והעמיד פניו מפסיד.

הארי אמר, "אף אחד לא – "

"עוזר", אמר פרופסור קוירל. "אם זה מה שאנו חושב שזה, בבקשתה חכה שילכו. הם ישמעו על כך מאוחר יותר. לכולנו יש לך משلنנו ללמידה, מר פוטר."

"טוב", אמר הארי.

"אתם. לכט".

תלמידי סליית'רין הבוגרים נמלטו והדלת נטרקה מאחוריהם. "שאף אחד לא ינקום בהם", אמר הארי בקול צרוד. "זהו בקשה לכל מי שרואה בעצמו חבר שלי. הייתי צריך ללמוד לך והם עזרו לי ללמידה אותו. גם הם היו צריכים ללמידה לך. זה נגמר. אם אתם מספרים את הסיפור זהה, תdaggo לספר גם את החלק הזה".

הארי הסתובב בבית פרופסור קוירל.

"הפסדת", אמר פרופסור קוירל, ובפעם הראשונה היה קולו עדין. היה מוזר לשםוע את פרופסור מדבר כך. זה היה כאילו קולו לא אמרו להיות מסוגל להישמע כך.

הארי אכן הפסיד. היו רגעים שבהם הוזען הצונן נעלם כליל, פינה את מקומו לפחד, ובאותם רגעים הוא התחנן בפני תלמידי סליית'רין הבוגרים בכנות גמורה... .

"זהם עודך בחיים?" אמר פרופסור קוירל, עדין באותה עדינות מוזרה.

הארי הצליח להננה.

"לא כל הפסד הוא זהה", אמר פרופסור קוירל. "ישנן גם פשרות וכנייעות מוסכמות. ישנן דרכים אחרות להרגיע ברינויים. תמרון אחרים על ידי כך שמאפשרים להם לחוש עליונות הוא

אמנות בפני עצמה. אבל תחילה, הפסד חייב להיות משחו נתפס.
האם תוכור כיצד הפסdet?"

"כן."

"האם תוכל להפSID?"

"אםם... נראה לי שכן..."

"גם לי נראה שכן." פרופסור קוירל קד קידה עמוקה כלכך עד
ששערו הדليل כמעט נגע ברכפה. "ברכות, הארי פוטר, ניצחת."
לא היה מקור אחד ולא היה אדם אחד שפועל ראשון; מחיות
הכפים התחליו כולן בכת אחת בקול שאון מהריש אוזניים.

הארי לא הצליח להסתיר את תדהמתו. הוא העז להציג בחבריו
לכיתה וראה את פניהם מביעות לא רחמים אלא יראת כבוד.
מחיות היפכים הגיעו מריביג'קל'ו ומגראפינדר ומהפלפאך ואפילו
מסליט'ין, ככל הנראה מכיוון שדראקו מאלפי מחה כפים גם
הוא. חלק מהתלמידים כמו מכיסאותיהם וחצי מתלמידי גראפינדרו
עלול על השולחנות.

והארי עמד שם, מתנווד, ונתקן לכבוד שהם הפגינו לשטוף אותו.
והוא הרגיש חזק יותר, אולי אפילו קצת מאושש.

פרופסור קוירל חיכה שמחיאות היפכים יגועו. הדברלקח
פרק זמן לא מבוטל.

"МОפטע, מר פוטר?" אמר פרופסור קוירל. קולו נשמע
משועשע. "הרגע גילית שהעולם האמיתי לא תמיד נראה כמו
הסיפורים הכירויות שלו. נכון, אם הייתה סתם איזה ילד מסכן
שבער התעללות, הם כנראה היו מכבים אותו פחדות אחר כך, אולי
אפילו מרחמים עלייך, בזמן שהם מנהנים אותו מעמדתם הנעלה.
חוושני שזהוطبع האדם. אבל אותך הם כבר מכירים כדמות רבת-
עוצמה. והם ראו אותך מתחמתם עם פחדיך ומשיך להתעמת איתם,
אך על פי שיכולה לפרש בכל רגע. האם יכולהotti פחות
כשסיפרתי לך שהנחתי לאנשים לירוק עליי?"

הארי חש צריבה בגרכונו והחנק אותה במחירות. הוא לא סמרק

על גילוי הכבוד הפלאי הזה מספיק כדי להתחיל לבכות בפניהם שוב.

"ההישג הבלתי ניגל שlk בכיתה שלי דורש פרס בלתי רגיל, הארי פוטר. أنا קיבל את מהמאותי בשם הבית שלי, וזכור מעתה ואילך שלא כל אנשי סליית'רין הם אותו הדבר. יש כאן ויש אחרים." פרופסור קוירול חיך חיוך רחב כשאמר זאת. "חמשים ואחת נקודות לרייבנקלו."

דממה מופתעת השתרעה בכיתה ואז פרצה מהומה בקרב תלמידי ריבנקלו, שהחלו לילול, לשrox ולהריע.

(ובאותו הרגע חש הארי שימושו ממש לא בסדר הכל זה. פרופסור מקונגאל צדקה; אכן צדיקות להיות השלכות, צריך להיות מהיר למשיו. זה לא בסדר להזכיר כך את המצב לקדמותו -) אך הארי ראה את פניו המאושרות של תלמידי ריבנקלו וידע שהוא אינו יכול לסרב.

מוחו הציע הצעה. זו הייתה הצעה טובה. הארי לא האמין שמוחו עדיין מחזק אותו על הרוגלים, על אחת כמה וכמה מעלה הצעות טובות.

"פרופסור קוירול," אמר הארי, בבהירות המרובית האפשרית לנוכח גרונו הצורב. "אתה כל מה שאיש סליית'רין אמרו להיות, ולדעתך אתה ההתגלמות המדוקפת של מה שלזאר סליית'רין ראה בעיני רוחו כשהוא עוזר להקים את הוגורטס. אני מודה לך ולבייך," דראקו הנחן בראשו בצדקה בלתי מוגשת וסובב את אצבעו בעדינות כאיו מסמן לו להמשיך, "ולדעתך זה מציק שלוש קרייאות הידד לבית סליית'רין. כולם איתתי?" הארי השתקה. "הילד!" רק מעט אנשים הטרפו אליו בניסיון הראשון. "הילד!" הפעם השתתפו רוב תלמידי ריבנקלו. "הילד!" והפעם השתתפו כמעט כל תלמידי ריבנקלו, כמה מתלמידי הפלפסוף ובערך רבע מחלמי גרייפינדור.

דראקו זכר את אגדלו במחווה קטנה וזריזה של אישור.

רוב תלמידי סליית'רין עטו הבעה של תדרמה מוחלטת. חלקם בהו בפרופסור קוירל בפליהה. בלייז זאבי נעץ בהاري מבט מחשוב ומסוקן.

פרופסור קוירל קד. "תודה לך, הארי פוטר," הוא אמר, אותו חיוך רחב עדין מעטר את פניו. הוא פנה לכיתה. "וכעתה, תאמינו או לא, עדיין נותרה לנו חצי שעה עד סוף השיעור, וזה מספיק כדי להציג בפניכם את לחש המגן הפשט. מר פוטר, כמובן, ילק "

"אני יכול – "

"אידיות," אמר פרופסור קוירל בחיבה. הכיתה כבר צחקה. "חבריך לכיתה יוכל למד אותך מאוחר יותר או שאtan לך שיעור פרטני בעצמי, אם זה מה שידרש. אבל ברגע זה אתה הולך לגשת אל ירכתי הבמה, לפתח את הדלת השלישית ממשマル ולהיכנס לחדר שבו יחכו לך מיטה, מבחר של חטיפים טעימים במיוחד וכמה ספרים קלילים מספרית הוגורטס. אל תיקח עמך דבר, ביחיד לא ספרי לימוד. וכעת לך".

הארי הלך.

פרק סב

כAPAט תיינו

האריך בהה בתקרטתו האפורה של החדר הקטן ממקום שכבו על המיטה המתקפלת אך הרכה שהוחזבה שם. הוא אכל לא מעט מהחטיפים של פרופסור קוירול – קינוחים מתוחכמים משוקולד ושאר מרכיבים, שכוסו בסוכריות מניצנשות ושובצו בהם יהלומי סוכר וערירים. הקינוחים נראו יקרים מאד והתבררו גם כתעניימים ביותר. והאריך לא הרגש אפילו שמצ' של אשמה לגבי זה – את זה הוא הרוויח ביוישר.

הוא לא ניסה לישון. הייתה לו תחושה שלא יאהב את מה שיקרה כשייעצום את עיניו.

הוא לא ניסה לקרוא. הוא לא היה מצליח להתרכז. מוזר איך מוחו של האריך תמיד המשיך לעבוד ולעבד מבלי לבבות, לא משנה כמה עיף היה. הוא נעשה טיפש יותר אבל סירב לבבות.

אבל הוא אכן הרגש תחושת ניצחון אמיתי. "נקודה לתוכנית למיגור אדון האופל האריך" אפילו לא התקרב לתאר את זה. האריך תהה מה הייתה מנגנת המין אומרת עכשו איילו היה יכול לחבוש אותה כרגע.

אין פלא שפרופסור קוירול האשים את האריך בכך שהוא בדרכו להפוך לאדון אופל. האריך קלט לאט מדי. הוא היה אמרור לראות את ההקבלות מיד –

עליכם להבין כי אדון האופל לא ניצה באותו יום. מטרתו הייתה

לلمוד אמניםות לחיימה, ובסיומו של דבר הוא הlk משם מבלי שלמד ולו שיעור אחד.

הארי נכנס לכיתת השיקויים בכונה ללימוד שיקויים. הוא הlk משם מבלי שלמד ולו שיעור אחד.

פרופסור קוירל שמע, והבין במידה מטרידה של דיווק, שלח את ידו והסיט את הארי מדרך זו, הדרך שהובילה אותו להפוך להעתק של אחים-יודעים-מי.

נשמעה נקישה על הדלת. "הlimודים הסטיימיו", אמר פרופסור קוירל בקול שקט.

הארי ניגש לדלת וחש לפטע חרדה. החרדה שלו פחתה כשהשמע את צעדיו של פרופסור קוירל מתרחקים מהדלת.
מה לעזאזל הקטע עם זה? האם זה מה שיביא לפיטוריו בסופו של דבר?

הארי פתח את הדלת וראה שפרופסור קוירל מכה במרחיק מה.

האם גם המורה להתגוננות חש בכך?

הם חזו את הבמה הריקה לעבר שולחנו של פרופסור קוירל, שעליו הוא מיהר להישען. כמו קודם, הארי עצר במרחיק מה מהבימה שעלייה ניצב השולחן.

"ובכן", אמר פרופסור קוירל. איכשהו הוא הקרן ידידותיות, על אף שפניו שמרו על רצינותן הרוגילה. "על מה רצית לדבר איתני, מר פוטר?"

יש לי צד אפל מסתורי. אבל הארי לא היה יכול פשוט לפנות את זה ככח.

"פרופסור קוירל", אמר הארי, "האם עכשו אני כבר לא בדרכ להפוך לאדון אופל?"

פרופסור קוירל הסתכל על הארי. "מר פוטר", הוא אמר בכובד ראש, חיוך קל בלבד מעטר את שפתיו, "עצה קטנה. יש דבר כזה שנקרה הופעה מושלמת מדי. אנשים אמיתיים שזה עתה הוכו

והושפלו במשך רביע שעה אינם קמים וסולחים לאויביהם באדיבות. זה מסוג הדברים שאנשים עושים כשם מנסים לשכנע את כולם שהם לא אפלים, לא –
 ”אני לא מאמין! לא יכול להיות שככל חכמת אפשרית מאשרת את התיאוריה שלך!“

”וזה היה רק קמצוץ יותר מדי מרמור.“

”מה לעוזול אני צריך לעשות כדי לשכנע אותו?“
 ”לשכנע אותי שאתה לא שואף להפוך לאדון אופל?“ אמר פרופסור קוירל, שנראה כעת פשוט משועשע. ”אולי פשוט להרים את יד ימין.“

”מה?“ שאל הארי בפנים חסרות הבעה. ”אבל אני יכול להרים את יד ימין גם אם אני –“ הארי השתקן. הוא הרגיש טיפש למדי.
 ”אכן,“ אמר פרופסור קוירל. ”תוכל לעשות זאת באלה הקלות בשני המקורים. אין דבר שתוכל לעשות כדי לשכנע אותי כי אני אכן שזה בדיק מה שאתה מנסה לעשות. ואם נרצה לדיק אף יותר, בעוד שאני מוכן להודות שקיימת סבירות זניחה שאנשים טובים לחלוthin אכן קיימים על אף שעולם לא נתקלתי בכלה, זה עדין בלתי סביר שמשיחו יספג מכות במשך רביע שעה ואז יקום על רגליו וירגש פרץ גדול של סלחנות לפני תוקפי. מצד שני, זה הרבה פחות בלתי סביר שילד יחשוב לעצמו שזהו התפקיד שלנו לשחק כדי לשכנע את המורה שלו ואת חבריו לכיתה שהוא לא אדון האופל הבא. משמעתו של מעשה נועצה לא במה שהמעשה דומה לו על פני השטח, מר פוטר, אלא במצב התודעה שהופכים את המעשה ליותר או לפחות סביר.“

הארי מצמצז. הדיכוטומיה בין הירוטטיבית הייצוגיות להגדולה הביסיאנית של ראיות הוסבירה לו כרגע על ידי קוסם.

”אבל מצד שני,“ אמר פרופסור קוירל, ”כל אחד יכול לרצות להרשים את חבריו. אין הכרח שזה יהיה אפל. אז בלי שזאת תהיה הودאה כלשהי, מר פוטר, אמר לו בכנות – איזו מחשبة חלפה

בראש ברגע שבו אסורה על נקמה? האם המחשבה הזאת הייתה דחף אמיתי לסלחות או שמא הייתה זו מודעות לאופן שבו חבריך לכיתה יראו את המעשה?"

לפעמים אנחנו יוצרים את שירת עופיהחול של עצמנו.

אבל הארי לא אמר זאת בקהל רם. היה לו ברור שפרופסור קוירל לא יאמין לו ובוודאי יכבד אותו פחות על שניסה שקר כה שקופה.

אחרי כמה רגעים של שתיקה חיקך פרופסור קוירל בסיפוק. "תאמין או לא, מר פוטר", אמר המורה, "אין לך צורך לחושש מכך שגיליתי את סודך. אני לא מתכוון לומר לך לוותר על שאיפתך להפוך לאדון האופל הבא. אילו יכולתי להסביר לאחרור את מהותי הזמן ואיכשהו להעלים את השאיפה הזאת מלבו של הילד שהיהתי, האדם שאתה כיוון לא היה יוצא נשכר מהשינוי, כיון שככל עוד חשבתי שזויה מטרתי, המחשבה הזאת הנעה אותה לחזור וללמוד ולהשתפר ולהתחזק. אנחנו הופכים למה שאנחנו אמורים להיות על ידי כך שאנו הולכים בעקבות התשוקות שלנו لأن שיבילו אותנו. זהה התובנה של סלזאר. אם תבקש ממני לקחת אותה למדור בספרייה שמכיל את אותם ספרים שקראתי בגיל שלוש-עשרה, אובייל אותה לשם בשמה".

"לכל הרוחות", אמר הארי כשהוא מתישב על רצפת השיש הקשה ואז נשכב עלייה ומרים את מבטו אל הקשתות המרווחקות של התקורה. זה היה הדבר הקרוב ביותר לצניחה מיואשת לרצפה שהיא יכולה לעשות מבלתי היפצע.

"עדין יותר מדי מרמור", ציין פרופסור קוירל. הארי לא הסתכל עליו, אבל הוא שמע את הצחוק הכבוש בקהלו. ואז הארי הבין.

"נראה לי שאני בעצם יודע מה מבלב אותך פה", אמר הארי. "למען האמת, על זה לבדוק רציתך לדבר איתך. פרופסור קוירל, אני חושב שהוא שאותה רואה זה את הצד האפל המסתורי שלו".

شتיקה.

"הצד ה... אפל שלך..."

הארי הזדקף לישיבה. פרופסור קוירל בחר אותו באחת ההצעות המוזרות ביותר שהארי ראה אייפעם על פניו של מישהו, לא כל שכן מישהו מכובד כמו פרופסור קוירל.

"זה קורה כשאני מתרגץ", הסביר הארי. "הדם שלי מתקרר, הכל מתחבר לחלוטין... בדיעבַד אוני מבין שהוא מלווה אותי כבר כמה זמן - בשנה הראשונה שלי בבית-ספר של מוגלים מישהו ניסה לחת את הcador שלי בהפסקה אז החזקתי את הcador מאחורי הגב ובעתה לו בפתח הלב, כי קראתי שזאת נקודת תורפה, ואחרי זה הילדים האחים לא חיקו לי. ונשכתי מורה למתמטיקה כשהיא סירבה להכיר בעליונותי. אבל רק לאחרונה הגעתה למצבים מלחיצים מספיק לשbill להבחן שזה באמת, כאילו, צד אפל מסתורי ולא סתם בעית שלית בכעסים כמו שהפיסיולוגיה של בית-הספר אמרה. ואין לי שום כוחות-על זkosomim כזו קורה. זה היה אחד מהדברים הראשונים שבדקתי".

פרופסור קוירל שפשף את אפו. "תן לי לחשב על זה", הוא אמר.

הארי חיכה בדממה במשך דקה שלמה. הוא ניצל את הזמן הזה כדי לקום, משימה שהתגלתה כקשה יותר מכפי שציפפה.

"ובכן", אמר פרופסור קוירל אחרי זמן מה. "אולי דוקא כן היה משהו שיכולת לומר כדי לשכנע אותה".

"ניחשתי כבר שהצד האפל שלי הוא בעצם רק עוד פן בי ושהתשובה איננה לא לכעס אף פעם אלא ללמידה להישאר בשליטה על ידי כך שאקבל את הצד הזה بي. אני לא טיפש, ונתקמתי בסיפור הזה מספיק פעמים, אז אני יודע לאן כל זה מוביל, אבל זה קשה ואתה נראה כמו האדם המתאים לעוזר לי".

"כן... בחלט... כמה חריף מצדך, מר פוטר, אני מוכחה לומר... הצד הזה הוא, כפי שנראה שכבר הסקט, הכוונה שלך להרוג שהיא,

כפי שאמרת, חלק ממן..."

"ואני צריך ללמידה לשלוט בה", השלים הארי את התבנית.

"וזאתה צריך ללמידה לשלוט בה, כן." ההבעה המוזרה עדין הייתה נסוכה על פניו של פרופסור קוירל. "מר פוטר, אם באמת איןך מעוניין להיות אדון האופל הבא, מה היה השאיפה שמצנפת המין ניסתה לשכנע אותך לנטוש, השאיפה שבגללה היא

מיינה אותך לסליט'רין?"

"היא מיינה אוטי לריבינקלו!"

"מר פוטר," אמר פרופסור קוירל, על פניו החיווך היבש הרגיל שלו, "אני יודע שאתה רגיל להיות מוקף בשוטים, אבל אל נא חטעה ותחשוב שני אחד מהם. הסבירות שמצנפת המין תחמוד לazon לראשונה זה שמנונה מאות שנים בעודה על ראש קתנה כל-כך עד שאין טעם לקחת אותה בחשבון. אני מתאר לעצמי שקיימת אפשרות קלושה שהקשת באצבעותיך והמצאת דרך פשוטה וחכמה להביס את החלשים נוגדי ההתעסקות שהוטלו על המצנפת, אם כי אני עצמי אני מסוגל לחשב על אף דרך כזאת. אבל ההסביר ביזטר, בפרט משמעותי על מתחאיו, הוא שדמלולו החלטת שהוא אינו מרוצה מבחירה של המצנפת עבורה הילד-דישנסארא-בחים. זה ברור לכל אדם בעל ولو הקמצוץ הקטן ביותר של היגיון בריא. ולכן סודך בטוח ומוגן בהוגו-רטס".

הארי פתח את פיו ואז סגר אותו שוב בתחרות חוסר אונים מוחלטת. פרופסור קוירל טעה, אבל הוא טעה בצורה כה משכנעת עד שהארי התחיל לחשב שזאת אכן המסקנה הרצינלית בהתחשב בראיות הזמןות לפרופסור קוירל. ישנים מקרים, מקרים בלתי צפויים אך קיימים, שבהם מקבלים ראייה בלתי סבירה והניחוש המושכל הטוב ביותר יוציא שגוי. אם יש בדיקה רפואית שנוננתה תוצאה שגوية רק פעם אחת מתוך אלף, הרי שמדי פעם היא תיתן תוצאה שגوية.

"אני יכול לבקש ממן לא לחזור על מה שאני עומד לומר?"

שאל הארי.

"כמו כן", אמר פרופסור קוירל. "ראה זאת כאילו ביקשת".
גם הארי לא היה שוטה. "אני יכול לראות זאת כאילו אמרת
כן?"

"טוב מאד, מר פוטר. אתה רשאי בהחלט לראות זאת כך".

"פרופסור קוירל – "

"לא אחזור על מה שאתה עומד לומר", אמר פרופסור קוירל
בחיוך.

שניהם צחקו, וזו הארי חזר והרצין. "מצנפת המيون באמת
חשבה שאני אהפוך לאדון אופל אלא אם כן אלך להפלפה", אמר
הארי. "אבל אני לא רזח להיות אדון אופל."
"מר פוטר..." אמר פרופסור קוירל. "אל תבין אותי לא נכון.
אני מבטיח שלא תקבל ציון על תשובהך. אני רק רוצה לדעת מה
תשובהך הכהנה. למה לא?"

הארי שוב הרגיש את חוסד האוניבוז. לא תהפוך לאדון אופל
היתה פאורמה ברורה כל-כך במערכת המוסרית שלו עד שהיה
קשה לתאר את צעדי הוכחה. "אםمم... כי אנשים ייפגעו?"

"קשה לי להאמין שאף פעם לא רצית לפגוע באנשים", אמר
פרופסור קוירל. "רצית לפגוע בבריאונים הללו היوم. להיות אדון
אופל משמעו שאנשים שאתה דוחה לפגוע בהם אכן ייפגעו."

הארי חיפש לשווה אחר המילים הנכונות ואז פשט החלטית
ללכת על המובן מלאיו. "דבר ראשון, זה שאתה רוצה לפגוע
במישהו לא אומר שהוא הדבר הנכון – "

"מה הופך משחו לנכון, פרט לכך שאתה רוצה בו?"

"אה", אמר הארי, "תועלותנות העדרות".

"סליחה?" אמר פרופסור קוירל.

"זו התורה המוסרית הגורסת שהיא שטוב הוא מה שמספק את
העדפותיהם של מרבית האנשים – "

"לא", אמר פרופסור קוירל ושפך באצבעותיו את גשר אפו.

"אני לא חושב שזה בדיקת מה שניסיתי לומר. מר פוטר, בסופו של דבר כל האנשים עושים את מה שהם רוצים לעשות. לעיתים אנשים נוחנים מאוד כמו 'נכון' לדברים שהם רוצים לעשות, אבל

איך אנחנו יכולים לפעול על פי משהו מלבד הרצונם שלנו?"
"טוב, מן הסתם", אמר הארי. "לא הייתי יכול לפעול על סמך שיקולים מוסריים אלמלא היה להם הכוח להניע אותה. אבל זה לא אומר שהרצון שלי לפגוע בקליק'רים מהם יש יותר כוח להניע אותו מאשר לשיקולים מוסריים!"
פרופסור קוירל מצמצץ.

"שלא לדבר על כך", אמר הארי, "שלהיות אדון אופל משמעו גם פגיעה בהרבה עוברי אורח חפים מפשע!"
"למה זה משנה לך?", שאל פרופסור קוירל. "מה הם עשו בשביבך?"

הארי צחק. "וואו, זה היה מעודן בערך כמו 'מרד הנפחים'."
"סליחה?", אמר פרופסור קוירל שוב.

"זה ספר שההורים שלי לא נתנו לי לקרוא כי הם חשבו שהוא ישתיות אותי, אז כמובן שקראתי אותו בכל זאת ונעלבתי שהם חשבו שאני אפול למלכודות כליכך ברורות. בלה בלה בלה, פניה לתחושים העליונים שלי, אנשים אחרים מניסים למנוע ממוני להצליח, בלה בלה בלה."

"או אתה אומר שעלי לי לעשות את המלכודות שלי ברורות פחות?", שאל פרופסור קוירל. הוא תופף באצבעו על לחיו בהבעה מהורהרת. "אני יכול לעבוד על זה."

שניהם צחקו.

"אבל אם נישאר עם השאלה הנוכחית", אמר פרופסור קוירל,
"מה באמת הם עשו בשביבך?"
"אנשים אחרים עשו המון בשביבך!", אמר הארי. "ההורים שלי
אימצו אותי כשההורים שלי מתו כי הם היו אנשים טובים, ולהפוך
לאדון אופל יהיה בגידה בכך!"

פרופסור קוירל שתק לזמן מה.
 "עליז להודות", אמר פרופסור קוירל בשקט, "שכחתיyi
 בגילך מחשבה כזאת לעולם לא הייתה יכולה לעלות במוחי."
 "אני מצטער", אמר הארי.

"אל תצטער", אמר פרופסור קוירל. "זה היה לפני זמן רב,
 ופרטית את הבעיות שלי עם הורי לשביות רצוני. אז המחשבה
 על כך שהוריך לא היו אוחבים את זה מעכבות אוחק? האם זה אומר
 שאליו הם היו מתים בתאונת, לא היה נותר דבר שהיה מונע
 מכך –"

"לא", אמר הארי. "ممש לא. הדחף שלהם לטוב לב הוא שהגן
 עלי. הדחף הזה לא נמצא רק בהורים שלי. זו תקופה בגדיה
 בדחף הזה".

"בכל מקרה, מר פוטר, לא ענית לשאלתי המקורית", אמר
 פרופסור קוירל לבסוף. "מהי שאיפתך?"

"אה", אמר הארי. "אםمم..." הוא עשה סדר במחשבותיו.
 "להבין כל דבר חשוב שצורך לדעת על היקום, לישם את הידע
 הזה כדי להפוך לכלי-כiol ולהשתמש בכוח הזה כדי לשכתב את
 המציאות, כי יש לי כמה השגות על הדרך שבה היא מתנהלת
 כרגע".

שתייה קצרה השתוררה.

"סליחה אם זו שאלה טיפשית, מר פוטר", אמר פרופסור
 קוירל, "אבל האם אתה בטוח שלא התודית כרגע על רצונך להיות
 אדון אופל?"

"זה רק אם אתה משתמש בכוח שלך לרעה", הסביר הארי. "אם
 אתה משתמש בכוח לטוב, אתה אדון אור".

"אני מבין", אמר פרופסור קוירל. הוא תופף באצבע על לחיו
 האחורה. "נראה לי שאתה יכול לעבוד עם זה. אבל מר פוטר, בעוד
 שגודל השאיפה שלך ראוי לסלוזאר סלייט'רין בעצמו, כיצד בדיק
 אתה מתכוון לעשות זאת? האם הצעיר הראשון הוא להפוך למכתש?

קרבי דגול או לשושזאיסט וראשי או לשר הקסמים או – ”

”הצעד הראשון הוא להפוך למدعן.”

פרופסור קוירל הביט בהاري כאילו הפק הרוגע לחותול.

”מدعן”, אמר פרופסור קוירל אחרי זמן מה.

הארי הנהן.

”מدعן?“ חזר פרופסור קוירל ואמר.

”כן“, אמר הארי. ”אני אשים את מטרותי באמצעות כוחו של...
המدع!“

”מدعן!“ אמר פרופסור קוירל. תרוכה כנה הופיעה על פניו
וקולו נעשה חזק וחיד יותר. ”אתה יכול להיות הטוב שבתלמידי!
המכשף הקרבי הדגול ביותר שיצא מהוגוורתם זה חמישים שנה!
איןני מסוגל לדמיין אותך מבזבז את ימיך בחילוק מעבדה לבן,
עשה דברים חסרי תכלית לחולדות!“

”הה!“ אמר הארי. ”מدع הוא הרבה מעבר לזה! לא אני
מוזלע בערך ניסויים על חולדות, כמובן. אבל מדע הוא הדרך
שבה אתה מבין את העולם ומשפיע עליו – “

”שותה“, אמר פרופסור קוירל, קולו טעון בעוצמה מרירה
ושקטה. ”אתה שותה, הארי פוטר.“ הוא העביר יד על פניו והן
נעשו רגועות יותר. ”או, מה שסביר יותר, עוד לא מצאת את
שאייפך האמיתית. האם תרצה לי להמליץ בחום שתנסה במקום
זהה להפוך לאדון אופל? אעשה כל شبיכולתי לעוזר, מתוך
תחושת שליחות ציבוריות.“

”אתה לא אוהב מדע“, אמר הארי באיטיות. ”למה?“

”המוגלים השוטטים האלה יהרגו את כולנו يوم אחד!“ קולו של
פרופסור קוירל התחזק. ”הם ימieten علينا כליה! כיליוון מוחלט!
הארי הרוגש קצת אבוד. ”על מה אנחנו מדברים פה, נשם
גרעיני?“

”כן, נשם גרעיני!“ פרופסור קוירל כמעט צעק עכשו. ”אפילו
זה-ישראלنكוב-בשםו מעולם לא השתמש בו, אולי מפני שלא רצה

לשלוט על ערמת אפר! לא היו צריכים לייצר אותו מלכתחילה!
והמצב רק ילק ויחמיר!" פרופסור קוירל עמד זקופה במקום
להישען על שולחנו. "יש שעדים שלא פותחים, חותמים שלא
שוברים! השוטים שלא יודעים להתפקיד מעתים מסכנות פחותות
בתחלת הדרכם וכל השורדים יודעים שיש סודות שלא חולקים עם
מי שחסרו לו האינטילגנציה והמשמעות הנחוצה כדי לגלות
אוחם עצמו! כל קוסם חזק יודע זאת! אפילו קוסמי האופל
הנוראים ביותר יודעים זאת! ואיכשהו המוגלים האידiotים הללו
לא מצליחים להבין את זה! השוטים הקטנים והנהבים שגילו את
סוד הנשק הגרעיני לא שמרו אותו לעצם; הם סייפרו
לפוליטיקאים השוטים שלהם, ועכשו אנחנו הייבים לחיות תחת
אים תמידי של השמדה!"

זו הייתה נקודת מבט שונה למדי מזואת שהארי התחנן עליה.
מעולם לא עלתה בדעתו הרעיון שהוא מוטב לו מדעני הגרעין קשרו
קשר שתיקה כדי לשמר על סוד הנשק הגרעיני מפני כל מי שלא
יהה חכם מספיק כדי להיות מדען גרעין. המחשבה הייתה מעניינת,
לכל הפחות. אילו עשו זאת, האם היו להם סיסמאות סודיות? האם
היו להם מסכות?

(למעשה, ככל שהארי ידע, באמת היו כל מיני סודות מסווגים
להחריד שפיזיקאים שמרו לעצם,oSוד הנשק הגרעיני הוא היחיד
שהשתחרר. מבחינתו העולם היה נראה זהה בשני המקומים).

"אני אצטרך לחשב על זה," אמר הארי לפרופסור קוירל. "זה"
רעיון חדש מבחינה. אחד מהסודות הסמויים של המדע, שmoveבר
מקוםץ של מורים נדרים למסטרונטים ולדוקטורנטים שלהם, הוא
איך להימנע מלזרוק רעיונות חדשים מהחלון ברגע ששוועים
רעיון שלא אהבים."

פרופסור קוירל מצמצז שוב.

"יש סוג כלשהו של מדע שכן נראה לך?" שאל הארי. "רפואה,
אולי?"

"מסע בחלל", אמר פרופסור קוירל. "אבל נראה שהמוגלים מתהממים בפרויקט היחיד שאולי יוכל לסייע להימלט מכוכב הלכת זהה לפני שהם ממשיכים אותו." הארי הנגן. "גם אני חסיד גדול של תכנית החלל. לפחות אתה יש לנו במשמעות."

פרופסור קוירל הביט בהاري ומשהו בעיניו השתנה. "תן לי את מילתו, הבטהותך ושבועתך שלעולם לא דבר על מה שעומד לך רוחות."

"קיבלה", אמר הארי מיד.

"הකפד לעמוד במליחך או שלא תאהב את התוצאות", אמר פרופסור קוירל. "אני אטיל כעת לחש נדרר ורביעוצה, לא עליך, אלא על החלטה שמסביבנו. אל תזוז, כדי שלא תיגע בגבולות הלחש לאחר שיוטל. אסור לך לבוא ב מגע עם הקסם שאני מטיל. הבט בו בלבד. אחרית אפסיק את הלחש." פרופסור קוירל השתק. "ונסה לא ליפול."

הארי הנגן, מבולבל ומלא ציפייה.

פרופסור קוירל הרים את שרביטו ואמר משחו שאוזניו ומוחו של הארי לא הצלicho כלל לקלות, מילים שעקפו את תודעתו והתפוגגו כליל.

השים שהוא ממש מתחת לרגליו של הארי נותר ללא שינוי. שאר הרצפה נעלמה, וכך גם הקירות והתקרה.

הארי עמד במעגל קטן של שיש לבן במרכזו שדה אינסופי זורע כוכבים, שהאירו באור חזק ובבלתי מהבהב. כדורי הארץ לא היה שם, הירח לא היה שם, השמש לא הייתה שם. פרופסור קוירל המשיך לעמוד באותו המקום ורוחף בין הכוכבים. שביל החלב כבר נראה לעין כפס גדול של אור, אשר הלק והתבהר ככל שעוניו של הארי הסתגלו לחשכה.

לנוחה המזהה התכווץ לבו של הארי כפי שלא התכווץ מעולם. "אנחנו... בחלל...?"

"לא", אמר פרופסור קוירל. קולו היה עזוב ומלא יראת כבוד.
"אבל זו תמונה אמיתייה."

דמיות נקוו בעיניו של הארי והוא נחפו למחות אותן. לא הייתה לו שום כוונה להחמיר את המחזה הזה בಗל מים מטופשים שמטשטשים את ראייתו.

הכוכבים לא נראה עוד כמו הילומים זערירים המשובצים בכיפת קסיפה ענקית כמו שנראו בשמי הלילה על כדור הארץ. לא היו כאן רקיע מעול או כיפת שמים מסביב אלא רק נקודות של אור מושלים על רקע שחור מושלם, ריק אינסופי ובו חורים קטנטנים רבים מספור, שדרכם זוח בוהק שהגיאו ממקום שלא ניתן לדמיין. בחול, הכוכבים נראה ממש ממש רחוקים.

הארי מחה את עיניו שוב ושוב.

"לפעמים", אמר פרופסור קוירל בקול כה שקט עד שכמעט ולא נשמע, "בשহעלם הפגום הזה נראה לי מתועב במיווד, אני תווה אם יש אולי מקום אחר, הרחק מכאן, שבו הייתי אמרור להיות. איני יכול לדמיין איך מין מקום הוא עשוי להיות, ואם אינני יכול לדמיין אותו, כיצד יוכל להאמין שהוא קיים? אבל הכוכבים רחוקים עד מאד. היה לך לי זמן רב מאוד להגיא לשם, גם אם הייתי מכיר את הדרך. ואני תווה על מה הייתה חולם אם הייתה ישן זמן רב כלכך..."

אף על פי שהדבר נראה להארי כמו חילול קודש, הוא הצליח ללחוש. "בקשה תן לי להישאר פה קצת זמן."

פרופסור קוירל הנהן ממקום עמדתו, ללא תמיכה, על רקע הכוכבים.

כל היה לשכוח את מעגל השיש הקטן שעליו עמדת ואת גוףך שלך ולהפוך לנקודה של מודעות שאולי נחה ואולי נעה. כשהαιן מרחק שנייתן לחשב, אין דרך לדעת. היה זה זמן נטול זמן. ואוז הכוכבים נעלמו והכיתה חזרה.

"אני מצטער", אמר פרופסור קוירל, "אבל מישחו תכף מגיע." "זה בסדר", לחש הארי. "זה הספריק." הוא לעולם לא ישכח את היום הזה, ולא בגלל הדברים הפערוטים שקרו מוקדם יותר. הוא ילמד להטיל את הלחש הזה גם אם זה יהיה הדבר האחרון שיעשה. ואז הועפו דלתות האלון הכבדות של הכיתה מציריהן והחליקו על רצפת השיש בצדקה גבואה.

"קווילינוס! איך אתה מעז!"

כמו ענן סערה עצום התפרץ לחדר קוסם ישיש ורב-עוצמה, הבעה של זעם כה טהור נסוכה על פניו עד שהGBT הקשוח שהפנה כלפי הארי קודם לנראה כאין וכאפס לעמודתה. תחושת הבלבול השתלטה על מוחו של הארי כאשר החלק בו שרצה לברוח בצרחות מפני הדבר המפחיד ביותר שראה אי-פעם אכן ברוח ופינה את מקומו לחלק אחר בו שהיה מסוגל להתמודד עם הזעוזע.

אף אחד מחלקו של הארי לא שמח על כך שהציפייה שלהם בכוכבים הופרעה. "המנהל אלבוס-פרסיבל –" פתח הארי בקול צונן כקרקה.

טלאח. ידו של פרופסור קוירל הכתה בשולחנו בחזקה. "מר פוטר!" נבח פרופסור קוירל. "זהו המנהל של הוגוולדס ואתה רק תלמיד! אתה תפנה אליו בכבוד הרואוי!"
הארי הביט בפרופסור קוירל.

פרופסור קוירל נעץ בהاري מבט חמור סבר.
איש מהם לא חייך.

עצמיו הארכיים של דמלדור עצרו לפני הנקודה שבה עמדו הארי מול בימת המרצה ופרופסור קוירל ליד שולחנו. המנהל הביט בשניהם בתדהמה.

"אני מצטער", אמר הארי בקול כנורע ומנומס. "המנהל, אני מודה לך על רצונך להגן עליי, אבל פרופסור קוירל עשה את הדבר הנכון."

לאט ובהדרגה השתניתה הבעת פניו של דמבלדור ממשהו שהיה יכול לאdots פלהה להבעה כועסת פשוטה. "שמעתי תלמידים אומרים שהאיש הזה DAG לכך שתלמידים בוגרים מסליחין יתעללו בך ! שהוא אסור עלייך להגן על עצמן !"
הארי הנחן. "הוא ידע לבדוק מה הבעיה שלי והוא הראה לי אין לתקן את זה."

"הארי, על מה אתה מדבר ?"
"לימדתי אותו כיצד להפסיד", אמר פרופסור קוירל ביובש.
"זו מיוםנות חיים חשובה".

היה ברור שדמבלדור עדרין אינו מבין, אבל הוא הנמייק מעט את עוצמת קולו. "הארי..." הוא אמר באיטיות. "אם המורה להתגוננות אים עלייך בצורה כלשהי כדי למנוע ממך להתלונן –"
חתיכת משוגע, אחרי היום מכל הימים אתה באמת חושב

שאני –

"המנהל", אמר הארי בניסיון להיראות מבויש, "הבעיה שלי היא לא אידיוה על מורים מתעללים".

פרופסור קוירל גיחך. "לא מושלם, מר פוטר, אבל מספיק טוב בשבייל יומך המנהל. המנהל, האם נשארת מספיק זמן כדי לשמע על חמישים ואחת הנקודות לריביַּנְקָלְוּ או שחתת לכאן ברגע ששמעת את החלק הראשון ?"

פניו של דמבלדור נראו לרגע מוטרדות ולאחר מכן מופתעות.

"חמישים ואחת נקודות לריביַּנְקָלְוּ ?"
פרופסור קוירל הנחן. "הוא לא ציפה להן, אבל זה נראה הולם.

אמור לפרופסור מֶקְגּוֹנְגָּל שאני חשוב שהסיפור על מה שמר פוטר עבר כדי לזכות בחזרה בנקודות האבודות יבהיר את הנקודה שלא באotta מידת. ולא, המנהל, מר פוטר לא סיפר לי דבר. קל לראות איך חלק מאירועי היום הוא מעשה ידיה, בדיק כפי שאני יודע שאתה הוא זה שהציג את הפשרה הסופית. אם כי אני תוהה איך לעזאזל הצלחה מר פוטר לנצח במאבק עם פרופסור סנייפ ואיתך

ואז להפסיק לפרופסור מקגונגל. "הארי הצליח אייכשו לשלוות בפניו. האם זה היה עד כדי כך ברור לסיליט'רין אמיתי? דמלבדור התקרכ'h לארי במבט בוון. "אתה נראה מעט חיוור, הארי", אמר הקוסם הזקן. "מה אכלת היום לארוחת צהרים?" "מה?" שאל הארי. מוחו מתנווד בבלבול פתאומי. למה שדמלבדור ישאל על כבש מטוגן וברוקולי קצוץ כשזאת הסיבה וכי פחות סבירה ל -

הקוסם הזקן הזדקף. "לא משנה. אתה נראה לי בסדר. פרופסור קוירל השתעל שיעול חזק ורבישמשעות. הארי הביט בפרופסור קוירל וראה שהוא נועץ בדמלבדור מבט חד. "אדם!" אמר פרופסור קוירל שוב. דמלבדור ופרופסור קוירל החליפו מבט ארוך ונראה שימושו עבר ביניהם.

"אם אתה לא תספר לו", אמר אז פרופסור קוירל, "אני אספר, גם אם תפטר אותי בגללה זה." דמלבדור נאנח ופנה בחזרה אל הארי. "אני מתנצל על שלפשתי לפרטיות מחשבותיך, מר פוטר", אמר המנהל ברשימות. "מטרתי היחידה הייתה לוודא שפרופסור קוירל לא עשה זאת בעצמו."

מה?
הבלבול של הארי נמשך רק עד לרוגע שהבין מה בדיקך קרה.
"אתה - ?"
זהירות, מר פוטר", אמר פרופסור קוירל. אבל פניו היו קשוחות כשהabit בדמלבדור.
אנשים מתבללים פעמים רבות בין ביאור הכרה להיגיון בRIA", אמר המנהל. "אבל המעשה משאיר עקבות שמאור הכרה מיומן אחר יכול לזהות. זה כל מה שהיפשתי, מר פוטר, ושאלתי אותה שאלת' לא קשורה כדי לוודא שלא תחשוב על שום דבר חשוב בזמן שאני בודק".

"היית צריך לבקש קודם!"

פרופסור קוירל הניד בראשו. "לא, מר פוטר, למנהל הייתה הצדקה מסויימת לחששותיו ואילו הוא היה מבקש את רשותך, הייתה חושב לבדוק על הדברים שלא רצית שיראה." קולו של פרופסור קוירל נעשה חד יותר. "מה שמדובר אוטו יותר, המנהל, הוא שלא

ראית צורך לומר לו מה עשית לאחר מעשה!"

"המעשה שעשית כרגע יקשה על הבטחת פרטיות תודעתו בעתיד", אמר דמלדור. הוא נעץ בפרופסור קוירל מבט צונן.

"האם זו הייתה כוונתך, תמהני?"

הבעתו של פרופסור קוירל הייתה נחוצה. "ישנם מבארים הכרה רבים מדי בבייחאספר הזה. עליי להתעקש שמר פוטר יקבל שיעורים בהلتת הכרה. האם תרצה לי להיות המורה שלו?"

"בשם פנים ואופן", אמר דמלדור מיד.

"תיארתי לעצמי. אם כך, מכיוון שאתה מונע ממנו את שירותיך החינמיים, אתהשלם למורה מורה להلتת הכרה שיכשיר את מר פוטר."

"שירותים כאלה אינם זולים", אמר דמלדור, שהסתכל על פרופסור קוירל במידת מה של הפתעה. "אם כי בהחלט יש לי קשרים מסויימים –"

פרופסור קוירל הניד בראשו בתקיפות. "לא. מר פוטר יבקש ממנהל החשבון שלו בגרינגווטס להמליץ על מורה נייטרלי. עם כל הכבוד, המנהל דמלדור, אחורי איזועי הבוקר הזה אני מוכחה להתנגד לכך שכן או לחבריך תהיה גישה לתודעתו של מר פוטר. בנוסך, עליי להתעקש שהמורה ינדור נדר כובל של סודיות, וכן

יסכימים שיטול עליו לחש אובליגואיטה בסוף כל שיעור".

דמלדור קימט את מצחו. "שירותים כאלה הם יקרים ביותר, כפי שאתה יודע היבט, ואני יכול שלא לתהות מדוע אתה חושב שהם נחוצים".

"אם הבעיה היא כסף", אמר הארי, "יש לי כמה רעיונות איך

להרוויח הרבה כסף במהירות – ”

”תודה לך, קוירינוס, הוכמתך ברורה כעת ואני מתנצל שחלקתי עליה. דאגתך להארי פוטר רואיה גם היא להערכה.“
”על לא דבר“, אמר פרופסור קויריל. ”אני מקווה שלא תתנגד שacademic לושותם של מוחהך.“ פניו של פרופסור קוירל היו כעת רציניות מאוד וקופאות מאוד.

דמלבדור הבית בהاري.

”זהו גם רצוני“, אמר hari.

”או זה מה שיקירה...“ אמר הקוסם הזקן לאטו. משחו מודר חלף על פניו. ”הארי... עלייך להבין שגם תראה באדם זה מדריך וחבר, מורה הדרך הראשון שלך, אז תאבד אותו בצורה עצאת או אחרת, והדרך שבה תאבד אותו אולי לא תאפשר לך לזכות בו בחזרה אי פעם.“

הארי לא חשב על זה. אבל באמת הייתה קללה על משרת המורה להתגוננות... קללה שפעלה ללא דו妃 כבר עשרות שנים... ”סביר להניח“, אמר פרופסור קויריל בשקט, ”אבל אעוזר לו

בכל דרך שאוכל כל עוד אני כאן.“

דמלבדור נאנח. ”טוב, לפחות זה חסכוני, מכיוון שההיסטוריה המורה להתגוננות גורלך ממילא נחרץ בצורה עלומה כלשהי.“

הארי היה צריך להתאמץ כדי להדיחיק את ההבעה שניסתה לעלות על פניו כשהבין למה דמלבדור רמז באמתה.

”אני אידע את מدام פינס שמר פוטר רשאי לשאול ספירים על הלטת הכרה“, אמר דמלבדור.

”יש תרגילים מקדים שעלייך לבצע בלבד“, אמר פרופסור קוירל להארי. ”וזאני ממליץ מאוד שתזדרזו אותם.“
הארי הנהן.

”אשר אתכם לענייניכם, אם כך“, אמר דמלבדור. הוא נפרד מהארי ומפרופסור קויריל במונד ראש ויצא מהחדר בהילכה איטית במקצת.

"אתה יכול להטיל את הלחש הזה שוב?" שאל הארי ברגע שדמלדור יצא.

"לא היום," אמר פרופסור קוירל בשקט, "וגם לא מחר, חושני. הטלת הלחש הזה דורשת ממוני הרבה, אם כי שימושו דורש פחתות, ולכן ככל אני מעודף להשאר אותו פועל לפחות ארוך ככל האפשר. הפעם הטלתי אותו מזמן דחף. אילו הייתה

חוسب ומבחן שעולים להפריע לנו –"

דמלדור היה כעת האדם הכיפחות אהוב על הארי בכל העולם. שניהם נאנחו.

"אפילו אם לא אראה זאת שוב בחיי," אמר הארי, "תמיד אהיה אסיר תודה לך."

פרופסור קוירל הנהן.

"שמעת על תוכנית הפיניר?" שאל הארי. "אלו היו גשותות שחדרו ליד כוכבי לכתח_shונות וציממו אותם. שתיים מהן היו אמורות להגיעה בסופו של דבר למסלולים שיוציאו אותן מחוץ למערכת השמש ויקחו אותן לחלל הבין-כוכבי, אז שמו בהן דיסקית מוזהבת, עם ציור של גבר וציור של אישה והסבירו איפה אפשר למצוא את המשם בגלקסיה שלנו."

פרופסור קוירל שתק לרגע ואז חייך. "אמור לי, מר פוטר, התוכן לנחש איזו מחשبة עברה במוחי כמשמעותי לחבר את שלושים ושבעת הסעיפים בראשית הדברים שלעולם לא עשה – כאדון אופל? שים את עצמן בגעלי – דמיין את עצמן במקומי – ונחיש."

הארי דמיין את עצמו מבית על רshima של שלושים ושבעה דברים שאסור לו לעשות ברגע שהיפוך לאדון אופל.

"החלטת שם תצטרך להקפיד על כל הרשימה כל הזמן אין הרבה טעם להפוך לאדון אופל מלכתחילה," אמר הארי.

"בדיוק," אמר פרופסור קוירל. הוא חייך חיווק ורחב. "או אני עומד להפוך את כל מספר שתים – שהיא פשוט 'אל תרבך' –

ולספר לך על מה שהוא שעשיתי. אני לא רואה איך הידע הזה יוכל להזיק, ויש לי חשד סביר שהיית מבין זאת בעצם גם כהה, ברגע שהיכרתונו הייתה מתחילה להעמיק. ועם זאת... אתה תיתן לי את שבועתך שלעולם לא תדבר על מה שאני עומד לספר לך".

"קיבלת?" להאריך הרגשה שזה יהיה ממש טוב.

"אני מנוי על כתוב עת מוגלי שمعدכן אותי על התפתחויות בתחום המסע בחיל. על פיויניר 10 שמעתי רק כדיווחו על שיגורה. אבל כשהשמעתי שגם פיויניר 11 אמורה לעזוב את מערכת השימוש לנצח", אמר פרופסור קוירל עם החיקוק הרחב ביותר שהאריך על פניו איפעם, "התגנבתי לנאס"א, אכן כן, והטלתי לחש קטן וחביב על הדסquit המוזהבת הקטנה והחביבה, שידאג שהיא תשודד הרבה יותר זמן מהמתוכנן".

...

...

...

"כן", אמר פרופסור קוירל, שנראה כאילו גבה בחמשה-עשר מטרים, "חשבתי שאולי תגיב כך".

...

...

...

"מר פוטר?"

"...אני לא מצליח לחשוף על שום דבר לומר."

"ニיצחת' נראה לי כמו תגובה הולמת", אמר פרופסור קוירל.

"ニיצחת", אמר הארי מיד.

"רוואה?" אמר פרופסור קוירל. "אנחנו יכולים רק לדמיין לעצמנו לכמה צורות הייתה נכנס אלמלא יכולת לומר זאת".
שניהם צחקו.

מחשכה נוספת עלתה במוחו של הארי. "לא הוספה במקרה
מידע נוסף ללוחית, נכון?"

"מידע נוסף?" שאל פרופסור קוירל בnimma סקרנית למדי, כאילו הרעיון מעולם לא עלה בדעתו. מה שעורר את חשוות הארי, כי הוא חשב על כך בתוך פחות מדרקה.

"אולי הוספת הودעה הולוגרפית, כמו ב'מלחמת הכוכבים'?" שאל הארי. "או... המממ... בדיקון בטח אפשר לאחסן אותה כמוות מידע שיש במוח אנוושי... לא יכולת להוסיף עוד מסה לגושושית, אבל אולי הייתה יכולה להפוך חלק קיים לדיקון של עצמן? או שמצאת מתנדב שgasס ממחלה סופנית, הגנתה אותו לנאס"א והטלת לחש שיודא שהרווח שלו תמצא את דרכה אל הדסית -" "מר פוטר," אמר פרופסור קוירל, קולו חד לפתח, "לחש הדורש מומות של בני אדם ודאי יסוג על ידי משרד הקסמים כשייך לאמניות האופל, ללא תלות בנסיבות. אסור שישמעו תלמידים אומרים דברים כאלה."

והדבר המדמים לגבי הדרך שבה פרופסור קוירל אמר זאת היה הצורה המושלמת שבה היא שימרה את יכולת ההכחשה. הדברים נאמרו בדיקון בנימה המתאימה למשחו שלא מוכן לדון בדברים כאלו וחושב שתלמידים צרייכים להתרחק מהם. הארי בכנותו לא ידע אם פרופסור קוירל פשוט מכחחה עם זה עד שהארי ילמד להגן על מחשבותיו.

"הבנתי," אמר הארי. "אני לא אדבר על הרעיון הזה עם אף אחד אחר."

"אני שומר על החשיות בקשר לכל העניין, מר פוטר," אמר פרופסור קוירל. "אני מעדיף להיות את חי בלי למשוך תשומת לב ציבורית. לא ניתן למצוא דבר בעיתונים על קוירינוס קוירל עד לרגע שבו החלתי שהגיא זמני ללמד התגוננות בהוגוורטס." זה נראה להארי קצת עצוב, אבל הוא הבין. ואז הארי קלט את ההשלכות. "או כמה דברים מדוייקים בדיקון עשית שאף אחד אחר לא יודע עליהם –"

”הו, כמה וכמה,“ אמר פרופסור קוירל. ”אבל נראה לי שזה די
והותר להיום, מר פוטר. עליי להודות שאתה קצת עייף –
”אני מבין, ותודה. על הכל.“
פרופסור קוירל הנהן, אבל נשען על שולחנו בכבדות ורבה
יותר.
האריך מיהר ליצאת מהכיתה.

פרק 12

לְאַיִלָּתִיזָאיִם

הרמיוני גרייניג'ר חששה שהיא נעשית רעה.

לרוב היה ההבדל בין טוב ורע קל ככלך לזיהוי עד שהוא מעולם לא הבינה מדוע אנשים אחרים מתקשים בזה ככלך. בהוגוורטס, "טוב" היו פרופסור פלטיק ופרופסור מקונגל ופרופסור ספראות, ואילו "רע" היו פרופסור סניפ ופרופסור קוירל ודראקו מאלפי. הארי פוטר... היה מאותם המקרים הנדרירים שבhem לא ניתן לדעת רק על סמך התבוננות. היא עדיין ניסתה להבין لأن הוא שיך.

אבל בכל הרגע אליה עצמה...

הרמיוני שאבה הרבה יותר מדי הנהה מניצחונותיה על הארי פוטר.

היא הצליחה יותר ממוני בכל שיעור שהיא להם. (למעט רכיבת על מטאטה, שהיא כמו שיעור ספרות, ולכן לא נחשב.) היא זכתה בנקודות בית אמיתיים כמעט בכל יום בשבוע הראשון שלהם, לא על מעשי גבורה מוזרים אלא על דברים חכמים כמו למדוד לחישים מהר ולעזר לתלמידים אחרים. היא ידעה שנקדות בית מהסוג הזה נחשבות יותר, והדבר הכى טוב היה שגם פוטר ידע זאת. היא ראתה זאת בעיניו בכל פעם שזכתה בנקודות בית אמיתיות נוספת.

אדם טוב לא אמר לו יהנות ככלך מלנצח מישחו. זה התחיל ביום של הנסעה ברכבת, אם כי עבר זמן מה עד שהצלילה לעכל את מערבות האירועים. רק מאוחר יותר באותו

הערב החלה הרמוני לקלוט עד כמה היא נתנה ליד זהה לרמוס אותה.

לפניהם היה פגשה את הארי פוטר, לא היה בחיה מישחו שהיא השתווקה כלכך לנצח. אם מישחו היה פחות מוצלח ממנה בילדים, התפקיד שלה היה לעוזר לו, לא לזרות לו מלך על הפעמים. זו הייתה המשמעות של "להיות טובה".

ועלכשו...

...עלכשו היה ניצחה וניצחה, והארי פוטר התכווץ בכל פעם שהוא זכתה בנקודות בית נוספת, וזה היה כלכך מייף. ההורים שלה זהה היוו אותה מפני סמים והוא חשדה שנייצחון הוא הרבה יותר מאשר מסמים.

היא תמיד אהבה את החיכוכים שהמורים העניקו לה כשבשתה משהו כמו שציריך. היא תמיד אהבה לראות את השורה הארכית של סימוני ה"ו"וי" על מבחן מושלם. אבל עלכשו בכל פעם שהצלילה בשיעור היא הביטה סביבה באגדות וקלטת את הארי פוטר חרוכת שניינים, וזה עורר בה את הרצון לפצוח בשיר כמו בסרט של דיסני. זה רע, לא ?

הרמוני חששה שהיא נעשית רעה.

ואז היא חשבה על משהו שהעלים את כל פחדיה.

היא והארי נמצאים בתהילתת של מערכת יחסים רומנטית ! כמוובן ! כולם יודעים מה זה אומר כשליך וילדת מתהילים לריב כל הזמן. הם מחזינים זה אחר זה ! דבר כזה הוא לא רע.

לא יכול להיות שהיא פשוט נהנית לכיסח אקדמית את התלמידי הכי מפורסם בבית הספר, מישחו שמוופיע בספרים ומדבר כמו בספרים, הילד שאיכשהו הביס את אדון האופל ואפילו מהץ את פרופסור סנייפ כמו חוך קטן ומסכן. הילד אשר, כמו שפרופסור קוירול היה מנסה את זה, מגין עלינו על כל שאר תלמידי השנה הראשונה בריביַּקְּנוֹקְּלוֹ למעט הרמוני גרייניג'ר, שפשות מוחצת את הילדי נשאריבחים בכל השיעורים פרט לרכיבה על מטאטא.

מן פנוי שדבר כזה היה רע.

לא. זו מעדמת יחסים. זה מה שהוא. זו הסיבה שהם רבים. הרמיוני שמחה שהוא הספיקה להבין זאת לפני היום, שהיה היום שבו הארי עמד להפסיק בתקינות קריית הספרים, שלל בית הספר ידע עליה, והוא רצתה להתחיל לחקוד מרווח אושר טהור וצורך.

השעה הייתה 14:45 ביום שבת ולהארי פוטר נותר לקרוא עוד חצי מתולדות הכישוף של בתולדה בגשות והוא הסתכלה על שעון הвис שלה מתתקן באיטיות מחרידה לעבר השעה 14:47. וכל חדר המועדון של ריבנקלו צפה במעשה.

לא היה מדובר רק בתלמידי השנה הראשונה; החדשות התפשטו כמו אש בשדה קוצים, וחצי מתלמידי ריבנקלו התגודדו בחדר כשהם מצטופפים על ספות ונשענים על ארונות ספרים, וושבים על מסעדיו כסאות. כל ששת המדריכים נכוו במקומות, כולל המדריכה הראשית של הוגוורטס. מישחו הטיל לחש מטהר אויר רק כדי לוודא שיש מספיק חמצן. המולת השיחות גועה להחישות, שנמוגו עתה לדמה מוחלטת.

.14:46

המתה הייתה בלתי נסבל. אילו היה זה מישחו אחר, כל אחד אחר, תבוסתו הייתה ברורה.

אבל זה היה הארי פוטר ולא היה ניתן לשלול את האפשרות שהוא עלול, במהלך השניות הקróבות, להרים יד ולהקיש באצבעותיו.

הרמיוני נתקפה אימה פתאומית כשהבינה שהארי פוטר עשויל לעשות דבר כזה בדיקוק. וזה יהיה ככל-כך אופייני לו לסימן לקרוא את החצי השני של הספר עוד קודם לכך...

ראיתה של הרמיוני החלה להתעורר. היא ניסתה לנשום וגילתה שהיא פשוט אינה מסוגלת.

נותרו עוד עשר שנים והוא עדין לא הרים את ידו.

נותרו עוד חמיש שניות.

.14:47

הארי פוטר הניח בזיהירות סימניתה בתוך הספר, סגר אותו והניח אותו בצד.

"אני רוצה לציין, למען הדורות הבאים", אמר הילדשנארט בחים בקהל צלול, "שנותר לי רק עוד חצי ספר ושותקתי בספר עיכובים בלתי צפויים –

"הפסדה!" צווחה הרמיוני. "כן כן! הפסדה בתחרות שלנו!"
נשיפה קולקטיבית נשמעה כשלולם חזרו לנשום.

הארי פוטר ירה בה מבוט רושף, אבל היא ריחפה בתוך הילה של אושר לבן וטהור ושם דבר לא היה יכול לגעת בה.
"את מבינה איזה שבוע עבר עליי?" אמר הארי פוטר. "כל בריה פחותה הייתה מתקשה לקרוא שמונה ספרים של דוקטור סוס!"

"אתה קבעת את מגבלת הזמן."

מבטו הרושף של הארי התלהט עוד יותר. "לא הייתה לי שום דרך הגיונית לדעת שאני אצטרך להציג את כל בית-הספר מפרופסור סניפ או שאחטוף מכות בשיעור התגוננות, ואם הייתה אומר לך איך איבדתי את כל הזמן בין חמיש אחרא-זהרים לאירוע הערב ביום חמישי הייתה חושבת שהשתגעתי –"

"אwoo, נשמע כאילו מישחו נפל קורבן לכשל התכנוון."

תדרמה צרופה ניבטה מפניו של הארי פוטר.

"אה, זה מזכיר לי, סיימתי לקרוא את ערמת הספרים הראשונה שהשאלת לי", אמרה הרמיוני בהבעה התמימה ביותר שהצלחה לגייס. וחלקים עוד היו ספרים קשים. היא תחתה כמה זמן לקח לו לסייע לקראו אותם.

"יום אחד", אמר הילד-שנארבחיים, "בשצצאיו הרחוקים של ההומו ספריאנס יסתכלו לאחר על ההיסטוריה של הגלקסיה ויתהו אך הכל השתבש כלכך, הם יגיעו למסקנה שהטעות

המקורית הייתה שמשהו למד את הרמיוני גרייניג'ר לקרווא."
 "אתה עדיין מפסיד", אמרה הרמיוני. היא הניחה יד על סנטרה
 ונראתה מהורהרת. "ומה בדיקך אתה צריך להפסיד, אני תוהה?"
 "מה?"

"הפסדת בהתרבות", הסבירה הרמיוני, "או אתה חייב לשלם
 על זה".

"אני לא זכר שהסתכמתי זהה!"

"באמת?" שאלת הרמיוני גרייניג'ר. היא עטה הבעה
 מהורהרת. ואז, כאילו הרעיון הכה בה באותו רגע, "בוא נציבע על
 זה, אם כך. כל מי שישיך ליריבּןְקָלוּ וחושב שהاري צריך לשלם,
 שיריים את ידו!"

"מה?" צווחה הארי פוטר שוב.

הוא הסתובב וראה שהוא מוקף ביום של ידים מורמות.
 ואילו היה הארי פוטר מתבונן ביתר תשומת לב, הוא היה מבחין
 בכך שכבים מהצופים היו בעצם צופות ושכמעט כל הבנות בחדר
 הרימו את ידן.

"תעצרו!" יילל הארי פוטר. "אתם לא יודעים מה היא עומדת
 לבקש! אתם לא קולטים מה היא עושה? היא גורמת לכם להתחביב
 בראש עכשו וזו לחץ העקביות ייאלץ אתכם להסכים עם כל מה
 שהיא תגיד אחר כך!"

"אל תdag", אמרה המדריכת פנולופה קלירווטר. "אם היא
 תבקש משהו בלתי סביר, נוכל פשוט לשנות את דעתנו. נכון?"
 הנהנים נלהבים התקבלו מצד כל הבנות שאוთן שיתפה
 פנולופה קלירווטר בתכניתה של הרמיוני.

* * *

דמות חרישת חמקה בדמייה דרך היכליהם הצוננים של מרתקי
 הוגורותס. היא הייתה אמורה להגיע לחדר מסויים בשעה שש בערב
 כדי לפגוש מישחו מסוימים, ומוטב היה להקדים, במידת האפשר,

כדי להפגין כבוד.

אבל כשהיידית הסתובבה והדלה נפתחה לתוכה הכיתה האפליה, השקתה והריקה, כבר המתינה שם צללית, אשר עמדה בין שורות השולחנות היישנים והמאובקים. צללית שאזהה מקלון ירוק זהר אשר הטיל אוור חיוור שבקושי האיר את מי שהחזיק אותו, לא כל שכן את החדר המקיף אותו.

אור המסדרון גועע כשהדרת נסגרה בטריקה מאחוריו, ועיניו של דראקו החלו בטהlixir ההסתגלות לאור העמוס.

הצללית הסתובבה באיטיות כדי להתבונן בו וחשפה פנים אפלוליות אשר אוור הירוק המסתורי האיר רק חלקית.

draako כבר אהב את הפגישה הזאת. אם נוסף לאור הירוק הצונן היו שניהם גבוהים יותר ועטויים בברודסים ובמסכות ובמקום להיות בתוך כיתה הם היו בבית קברות, זה היה בדיקות כמו התחלה של חצי מהסיפורים שהבריו של אביו סיפרו לו על אוכלי המות.

"אני רוצה שתדע, draako מאלפי", אמרה הצללית ברוגע מצמיה, "שאינני מאישים אותך בתבוסה שנחלתי לאחרונה".

draako פתח את פיו במחאה אוטומטית. לא הייתה אף סיבה אפשרית שבגללה היה צריך להאשים אותו -

"היא נבעה, יותר מכל, מטיפשותי שלי", המשיכה הדמות האפלולית. "היו דברים ואני שיכולתי לעשות אחרת, בכל שלב. לא ביקשת מני לעשות בדיקות מה שעשית. רק ביקשת עורה. אני זה שבחר, שלא בחוכמה, את הדרך המסונית הזאת. אבל העובדה היא שהפסדתי בתחרות בחצי ספר. פועלותיו של אידיוט המחמד שלך והטובה שביקשת וכן, הטיפשות שלי לגבי אופן ביצועה, גרמו לי לאבד זמן. יותר זמן מאשר יודע. זמן שהתרבר, בסופו של דבר, מכוריע. העובדה היא, draako מאלפי, שאלולא ביקשת את הטובה הזאת, הייתי מנצח... במקום... להפסיד".

דראקו כבר שמע על הפסד של הארי ועל התשלום שגרינינג'ר דרש מהמו. החדשות התפשטו מהר ככל-כך עד שנশופים לא היו עומדים בקצב.

"אני מבין", אמר דראקו. "אני מצטער." לא היה שום דבר אחר שהוא היה יכול לומר אם רצה שהוא הבהיר חבר שלו. "אני לא מבקש הבנה או צער", אמרה הצללית האפליה, עדין באותו רוגע מצמיה. "אבל העברתי עכשו שעחיהם שלמות בחברתה של הרמוני גריינינג', לבוש בגדיים שסופקו לי, ב ביקור במקומות מתרקים בהוגוורטס כגון מפל מבצע זעיר של מה שביעני נראה כמו נזלת, מלווה בעוד כמה בנות שהתקשו לעסוק בדברים מסוימים כמו לפזר בדרכנו עלי כותרת שנוצרו בשינויי צורה. הייתה בדייט, היורש לבית מאלפי. הדייט הראשון שלי.

וכשאדروس מנק להחזיר לי טובה על כך, אתה תעשה זאת."

draako הנהן בכובד ראש. לפני שהגיע הוא השכיל לנקוט באמצעות זהירות וגילה כל פרט אפשרי על הדייט של הארי, כדי שיוכל לסייע לצחוק היסטורי לפני השעה שבה קבעו להיפגש ולא ינהג בחוסר טاكت בכך שיצחקק ללא הפק עד כדי אובדן הכרה.

"אתה חשוב", אמר דראקו, "שמשהו מצער צריך לצורך לנריינֶג'רית - ?"

"תפוץ בסליח'ין את השמורה שהגראינֶג'רית היא שלי וshall מי שיתעסק בעניינים שלי,מצא את שרירותו מפוזרות על פני שטח גדול מספיק כדי שיברו בו תריסר שפות שונות. ומכיון שאני לא בגריפינדור ואני משתמש בעורמה ולא במתќפה חזיתיות מידיות, שלא ייבהלו אם יראו אותי מחייב אליה".

"או אם יראו אותך בדייט שני?" שאל דראקו, כשהוא מרשה רק לנימה קלה ביותר של ספקנות לחדרו לקולו.

"לא יהיה דייט שני", אמרה הצללית המוארת בירוק בקול כה אימתני עד שנשמע לא סתום כמו אוכל-ומות, אלא כמו אמייקוס

קארו בפעם ההיא, ממש לפני שאבא שלו אמר לו להפסיק עם זה
ושהוא לא אדון האופל.

אבל הקול בכל זאת היה קול גבוהה של ילד, וכשמוסיפים לכך
את המילים עצמן... זה פשוט לא עבד. אם הארי פוטר באמצעות יתפקיד
לאדון האופל הבא ביום מן הימים, דראקו ישתחם בהגייגת כדי
לאחسن עותק של הזיכרון הזה במקום בטוח והארי פוטר לעולם לא
יעז לבוגד בו.

"אבל הבה נדבר על עניינים שמחים יותר", אמרה הדמות
אפופת הצללים היירוקים. "הבה נדבר על ידע ועל כוח. דראקו
מאליוי, הבה נדבר על מדע."

"כן", אמר דראקו. "הבה נדבר."

draako תהה איזה חלק מהפנים שלו גלוי לעין ואיזה חלק
מושכל באור הירוק המסתורי.

ואף על פי שדראקו שמר על פנים רציניות, הוא חיך בלבו.
הוא סוף-סוף עמד לנחל שיחה של גודלים.

"אני מציע לך כוח", אמרה הדמות האפלולית, "ואספר לך על
הכוח הזה ועל מהירותו. הכוח מגיע מהכרת מבנה המציאות ועל ידי
כך השגת שליטה עלייה. על אשר מביבנים אפשר גם למצוות, ויש בכך
די כוח כדי להלך על הירח. מהירותו של כוח זה הוא שעלייך ללמוד
לשאול את הטבע שאלות, ומה שקשה הרבה יותר, ללמוד לקבל
את תשובותיו. אתה תערוך ניסויים, תבצע בדיקות ותצפה
בתוצאות. ואתה תהיה חייב לקבל את משמעותן של התוצאות
האלו כשהן יאמרו לך שאתה טועה. אתה תהיה חייב ללמידה
להפסיד – לא לי, אלא לטבע. כשהתמצא את עצמן מתוכח עם
המציאות, תהיה חייב לחת למציאות לנצח. אתה תגלה שהתהליך
זהו מכאב, דראקו מאליוי, ואני לא יודע אם אתה חזק מספייק
 מבחינה זו. נכון, כשהתודה את מהירות, האם אתה עדין רוצה
ללמידה את הכוח האנושי?"

draako נשם נשימה עמוקה. הוא כבר חשב על כך. והוא לא

marsh ראה איך הוא יכול לענות אחרת. הוא קיבל הנחיה לנצל כל הזרמנות אפשרית להתיידך עם הארי פוטר. ומדובר רק בלימוד. הוא לא מבטיח לעשות שום דבר. הוא תמיד יכול להפסיק את השיעורים...

בଘלט היו במצב הזה כמה דברים שגרמו לו להיראות כמו מלכודות, אבל דראקו באמת לא ראה כיצד משהו יכול להשתבש. נוסף לכך, דראקו אכן די רזה לשלוט בעולם.

"כן", אמר דראקו.

"מצוין", אמרה הדמות האפלולית. "היה לי שבוע קצר עמוס וייח לא זמן לתכנן את מערכת השעות שלך –" "גם לי יש דברים רבים שאני צריך לעשות כדי לבסס את מעמדי בסליית'רין", אמר דראקו, "שלא לדבר על שיעורי בית. אולי פשוט כדאי שנתחיל באוקטובר?"

"נשמע רעיון חכם", אמרה הדמות האפלולית, "אבל מה שתוכונתי לומר הוא שכדי לתכנן את המערכת שלך, אני צריך לדעת מה אלמד אותה. חשבתי על שלושה דברים. האפשרות הראשונה היא שאלמד אותה על התודעה ועל מוח האדם. האפשרות השנייה היא שאלמד אותה על היקום הפיזי, אותן האמנויות שמתוות את הדרך לירוח. לימוד כזו יכולכלול מספרים רבים, אבל בעניינים מסוימים המספרים האלה ייפים יותר מכל דבר אחר שיש למדע ללמד. אתה אוהב מספרים, דראקו?"

draako הניד בראשו לשיללה.

"או נותר על הרעיון. אתה תלמד מתמטיקה בשלב מסוים, אבל נראה לי שלא כבר בהתחלה. האפשרות השלישית היא שאלמד אותה גנטיקה ואבולוציה ותורשה, מה שאתה היה קורא לו דם –" "את זה", אמר דראקו.

הדמות הננה. "חשבתי שאולי האמר זאת. אבל אני חושב שזאת תהיה הדרך הכי כואבת בשביבן, דראקו. מה אם משפחתך וחבריך, שתומכים בטוחה הדם, אומרים דבר אחד ואתה תגלה

שותפות הניסוי אומרות דבר אחר ? "

"או אני אברר איך לגורם לניסוי להוציא את התשובה הנכונה ?"
שתיקה השתרעה בשעה שהדמota האפלולית עמדה זמן מה
בפה פעור.

"אםם..." אמרה הדמota האפלולית. "זה לא ממש עובד ככה.
זה מה שניסיתי להזיר אותו מפנוי, דראקו. אתה לא יכול לעשות
שהתשובה יצא כמו שאתה רוצה".

"אתה תמיד יכול לעשות שהתשובה יצא כמו שאתה רוצה",
אמר דראקו. זה היה בערך הדבר הראשון שהמורים שלו לימדו
אותו. "צורך רק למצוא את הטיעונים הנכונים".

"לא", אמרה הדמota האפלולית, קולה עולה בתסכול, "לא, לא,
לא ! או אתה מקבל את התשובה הלא נכינה ואתה לא יכול להגיע
ככה לירח ! הטעב איינו בזידם. אתה לא יכול לשמש בדרכי
עורמה כדי לגרום לו להאמין במשהו אחר. אם תנסה לומר לירח
שהוא בעצם עשוי מגבינה, אתה יכול לטען ולטעון, אבל זה לא
ישנה את הירח ! מה שאתה מדבר עליו נקרא דעתןלייזיה. זה כמו
לקחת דף, ללבת ישר לשורה התחתונה ולכתוב 'ילכן הירח עשוי
מגבינה' וואז לחזור לתחילת הדף ולכתוב כל מיני טיעונים
מתוחכמים. אבל או שהירח עשוי מגבינה או שלא. ברגע שתכתב
את השורה התחתונה, היא כבר הייתה נכינה או שגואה.-Amittotah
של המסקנה שאתה מסיק מתקבעת ברגע שאתה כותב את השורה
התחתונה. אם אתה מנסה לבחור בין שתי תיבות יקרות ואתה אוהב
את זאת שנוצצת, זה לא משנה כמה טיעונים מתוחכמים כתוב
بعد קנייתה כי הכלל האמתי שהשתמש בו כדי להחליט بعد
אייזה תיבה לטען היה ' לבחור את הנוצצת', ובהתאם לכמה הכלל
זהה מבטיח בחירות תיבה טובה, זה סוג התיבה שתתקבל. אי אפשר
להשתמש ברציניות כדי לטען بعد צד ידוע מראש. אפשר
להשתמש בה רק כדי להחליט بعد אייזה צד לטען, המדע לא נועד
כדי לשכנע שאלה שתומכים בטורם הדם צודקים - זו פוליטיקה !

כוחו של המדע נובע מגילוי הדרך שבה הטבע עובד באמת, דרך שאינה יכולה להשתנות בכלל טיעוניהם! מה שהמדע כן יכול לעשותות הוא לגנות לנו איך הדם באמת עובד, איך קוסמים באמת יורשים את הכוחות שלהם מהוריהם והאם בניימוגלים הם באמת חלשים יותר או חזקים יותר – ”

”חזקים יותר!“ אמר דראקו. לאורך כל הזמן הזה הוא ניסה לעקוב אחר הדברים, מבט מבולבל על פניו. הוא הבין איך זה אולי יכול להיות הגיוני, אבל זה בהחלט לא נשמע כמו שום דבר אחר שהוא שמע עליו אייפעם. ואז אמר הארי שהוא שדראקו פשוט לא היה מסוגל לחתת לו לעבור בשתייה. ”אתה חושב שבצדדים חזקים יותר?“

”אני לא חושב שום דבר“, אמרה הדמות האפלולית. ”אני לא יודע שום דבר. אני לא מאמין בשום דבר. השורה התחthonה שלי עוד לא נכתבת. אני מצא דרך לבחון את כוח הקסם של בני מוגלים ואת כוח הקסם של טהורידם. אם מהבדיקות שלי יעלה שבבני-מוגלים הם חלשים יותר, אני אאמין שהם חלשים יותר. אם מהבדיקות שלי יעלה שבבני-מוגלים הם חזקים יותר, אני אאמין שהם חזקים יותר. ובזכות ידיעת האמת הזאת ואmittot נספות אזהה במידת מה של כוח – “

”וזאת מצפה מני להאמין למה שתאמר?“ שאל דראקו בכעס. ”אני מצפה מך לעורך את הבדיקות עצמן“, אמרה הדמות האפלולית בשקט. ”האם אתה חושש ממה שאתה תגלה?“ דראקו בהה זמן מה בדמות האפלולית, עיניו מצומצמות. ”יופי של מלכודת, הארי“, הוא אמר. ”אני צריך לזכור אותה. היא חדשה.“

הדמות האפלולית הנידה בראשה. ”זו לא מלכודת, דראקו. תזכור – אני לא יודעת מה נגלה. אבל אתה לא יכול להבין את היקום אם אתה מתווכח איתו או אומר לו לחזור עם תשובה אחרת בפעם הבאה. כשאתה עוטה את גלימות המדען, عليك לשוכוח את כל

הפוליטיקה והטייעונים והפלגיים והצדדים, להתעלם מראותיך הקדומות וליהיל לשם אך ורק את תשובתו של הטבע." הדמות האפלולית השתקה. "מרבית האנשים אינם מסוגלים לעשות זאת, וזהי הסיבה שזה קשה. אתה בטוח שאתה לא מעדיף פשוט ללמידה על המוח?"

"ואם אומר לך שאני מעדיף ללמידה על המוח", אמר דראקו, "קלו קשוו עכשו", "אתה תספר לכולם שפחדתי ממה שאגלה." "לא", אמרה הדמות האפלולית. "אני לא אעשה דבר כזה." "אבל אולי תעשה את אותן בדיקות בעצמך ואם תגיע לתשובה הלא נכון, אני לא אהיה שם כדי לומר משהו לפני שתראה את זה למי שהוא אחר." קלו של דראקו עדין היה קשוח. "אני עדין אשאל אותך קודם, דראקו", אמרה הדמות האפלולית בשקט.

drako השתקה. הוא לא ציפה לזה. הוא חשב שהוא זיהה את המלכודות אבל... "באמת?"

"כמובן. איך אני יודע את מי לסתור או מה נוכל לבקש ממנו? דראקו, אומר זאת שוב: זו לא מלכודת שהטמנתי עבורה. לפחות לא אישית. אם הדעות הפוליטיות שלך היו שונות, הייתי שואל מה אם הבדיקות יראו שטהוירידם הם חזקים יותר."

"כן! זה המחיר שכל אחד חייב לשלם כדי להפוך למדען!" דראקו הרים יד. הוא היה צריין זמן לחשוב.

הדמות המוארת באור ירוק קלוש המתינה. אבל לא לוקח לו זמן רב לחשב על זה. אם מתעלמים מכל החלקים המבלבלים... אז הארי פוטר מתכנן להתעסק עם משהו שככל לגروم לפיצוץ פוליטי עצום, וזה יהיה מטורף פשוט להפנות זהה את הגב ולחתת לו לעשות זאת לבד. "נלמד על הדם", אמר דראקו.

"מצין", אמרה הדמות וחיכתה. "ברכותי על המוכנות שלך"

לשאלות השאלה".

"תודה", אמר דראקו, שלא הצליח למנוע מהאIRONIA לחדרו
לקולו.

"מה חשבת? שלחגיגע לירוח זה כל ? תשמה שזה דורש מכך רק
לשנות את דעתך לפעים ולא להקריב קורבן אדם !"
"קורבן אדם היה הרבה יותר כל !"

שתייקה קצרה השתרכה ואז הדמות הננה. "יש משה
בדבוקין."

"תראה, הארי", אמר דראקו, בלי הרבה תקווה, "חשבתי
שהרעיון הוא לקחת את כל הדברים שמוגלים יודעים, לשלב
אתם עם הדברים שקוסמים יודעים ולהפוך לאדון שני העולמות.
לא יהיה הרבה יותר קל ללמוד את הדברים שהמוגלים כבל גילו,
כמו כל הקטע עם הירח, ולהשתמש בכוח הזה -"

"לא", אמרה הדמות במנוד וראש חד, אשר הרקיד את האצללים
הירוקים על אפו ועל עיניו. קולו הרצין מאד. "אם אין מסוגל
ללמוד את האמונה המדעית של קבלת המציאות, אסור לי ללמד
אותך מה אמונה זו אפשרה לגלו. זה יהיה כאילו קוסם רבייעצמא
יספר לך על שערים שאסור לפתוח ועל חותמים שאסור לשבור
לפני שהוכחת את התבונה והמשמעות שלך בכך שרdot סכנות
פחחות".

צמרמות חלפה בגבו של דראקו והוא רעד כנגד רצונו. הוא
ידע שהיה ניתן לדאות זאת גם באור העמוס. "טוב", אמר דראקו.
"אני מבין." אבא שלו אמר לו זאת פעמים רבות. כאשר קוסם חזק
מכך אומר לך שאתה עוד לא מוכן לדעת משהו, אל תמשיך לחקר
אם ברצונך לחיות.

הדמות הרכינה את ראשה. "אכן. אבל יש דבר נוסף שעלייך
להבין. המדענים הראשונים, בהיותם מוגלים, לא הכירו את
המסורת שלכם. בהתחלה הם פשוט לא הבינו את הרעיון של ידע
מוסכם וחשבו שצורך לדבר בחופשיות על כל מה שכבר ידוע.

כשהמחוקרים שלהם נעשו מסוכנים, הם סיפרו לפוליטיקאים שלהם על דברים שモטב היה לו נשארו סודים – אל עשה פרצוף כזה, דראקו, זו לא הייתה סתם טיפשות. הם הרי היו חיבים להיות חכמים מספיק כדי לגלות את הסוד מלכתחילה. אבל הם היו מוגלגים וזאת הייתה הפעם הראשונה שהם גילו משהו ממש מסוכן ולא הייתה להם מראש מסורת של סודיות. הם היו בעיצומה של מלחמה, והمدענים בצד אחד חשבו שם לא יגידו כלום, המדענים של מדינת האויב יספרו לפוליטיקאים שלהם קודם...” הקול דעך באופן רב-משמעות. “הם לא השמידו את העולם. אבל הם התקרבו לך. ואנחנו לא נחזר על הטעות הזאת.”

”נכון מאד”, אמר דראקו, קולו נחשע עכשו. ”אנחנו לא נחזר עליה. אנחנו קוסמים ולימוד מדע לא הופך אותנו למוגלגים.”

”משיכך”, אמרה הצללית המוארת בירוק. ”אנחנו נקים מדע משלנו, מדע קסום, ולמדע זהה יהיו מסורות חכמוות יותר כבר מההתחלתה.” הקול התקשה. ”הידע שאחלה ערך יילמד ביחד עם הדיסציפלינות של קבלת האמת. רמת אותו הידע תהיה כרוכה בהתקדמותך בלימוד הדיסציפלינות האלה ואתה לא תחלק אותנו

עם אף אחד שלא הוכשר בהן. האם אתה מסכים לכך?”

”כן”, אמר דראקו. מה הוא היה אמרו לעשות? לסרב?

”יפה. ואת הדברים שתגלה בעצמך נשמר לעצמן, אלא אם כן תחשוב שמדענים אחרים מוכנים לדעתם. את הדברים שכן נחלוק זה עם זה ולא נגלה לשאר העולם אלא אם כן נסכים שאין זה מסוכן שהם ייודעו ברבים. ולא משנה מה העמדות או הנאמניות שלנו, כולנו נעניש כל אחד מאייתנו שיחלוק קסמים מסוכנים או יחשוף כל נשק מסוכנים, לא משנה איזו מלחמה מתחוללת. מיום זה ואילך, אלו יהיו המסורת והחוק של המדע הקסום. האם יש לנו הסכמה?”

”כן”, אמר דראקו. למען האמת, זה אכן החל להישמע די מעניין. אוכלי-המוות ניסו לעלות לשלטון על ידי כך שהוא

מפחים יותר מכל אחד אחר, והם לא באמת ניצחו עד כה. אולי הגיע הזמן לנסות לשלוט באמצעות סודות. "והקבוצה שלנו תישאר סודית כמה זמן שרק אפשר, וכל החברים בה יהיו חיבבים להסכים לחוקים שלנו".

"כמובן. בוחלת".

השתרעה שתיקה קצרה מאוד.

"ונטרך גליםות טובות יותר", אמרה הדמות האפלולית, "עם ברדסים וכדומה –"

"בדוק חשבתי על זה", אמר דראקו. "אבל אנחנו לא צריכים גליםות חדשות לגמרי, רק שכמויות עם ברדסים כדי לבוש מעל.

יש לי ידידה בסליירין שיכולה למדוד אותך –"

"אבל אל תגיד לה בשביל מה זה –"

"אני לא טיפש!"

"ובלי מסכות ביןתיים, לא כל עוד מדובר רק בשניינו –" אמרה הדמות האפלולית.

"נכון! אבל אחר כך אנחנו צריכים איזה סימן מיוחד שהיהה לכל עושי דברינו, סימן המדע, כמו נחש שאוכל את הירח על יד ימין –"

"קוראים לזה דוקטורט, ואתה לא חושב שהיא קל מדי לזחות את האנשים שלנו ככה?"

"הא?"

"כайлן, מה אם מישחו יגיד 'טוב, עכשו כולם להראות בבקשת את יד ימין' והאיש שלנו יהיה כזה 'אופס, עוזה רושם שאני מרגלי – ?'"

"תשכח שאמרתי משаг", אמר דראקו, זעה פורצת לפטע מכל נקבות גוף. הוא היה זוקק להסחת דעת ומחד – "ו איך נקרא לעצמנו? אוכלי המדע?"

"לא", אמרה הדמות האפלולית לאטה. "זה לא נשמע מתאים..."

דראקו העביר את ידו על מצחו ומחה אגלי זעה בשרוול גלימתו. מה אדון האופל חשב לעצמו?ABA שלו אמר שאדון האופל היה חכם!

"אני יודע!" אמרה הדמות האפלולית לפתע. "אתה לא תבין את זה, אבל סמור עליי, זה מתאים."

בשלב זה דראקו היה מוכן להסכים אפילו ל'מנשנש'ים של מאלווי' רק כדי להחליף נושא. "על מה חשבת?" ובין השולחנות המאובקים בכיתה הריקה במרთפי הוגוורתס עמדה צללית האפלולית של הארי פוטר, מוארת בירוק, פרשה את ידיה בדרמטיות ואמרה, "היום זהה יצין את לידתו של... הקשר הביסייני".

* * *

דמות שקטה חדשנית בלאות במסדרוניות הוגוורתס עברו בית ריבנקלו.

הארי המשיך לארוחת הערב ישירות אחרי הפגישה עם דראקו ובילה שם פרק זמן שהספיק רק כדי לדחוף לפיו כמה נגיסות חטפות לפניו שהלך לישון.

השעה עוד לא הייתה שבע בערב, אבל שעת השינה של הארי חלפה כבר מזמן. בערב הקדם הוא הבין שלא יוכל להשתמש במחולל-זמן בשבת עד אחרי שתשתיתים תחרות קריית הספרים, אבל עדיין היה אפשרותו להשתמש במחולל-זמן בשישי בערב ולהרוויח זמן כך. וכך הארי החזיק את עצמו ערד תשע בערב ביום שישי, השעה שבה נפתחת קליפת המגן של מחולל-זמן, והשתמש בארכע השעות שנותרו במחולל-זמן כדי לחזור לשעה חמיש אחורי-ザרים ולצנוח למיטה. הוא התעורר בסביבות שתים לפנות בוקר בשבת, כמתוכנן, וקרא ברציפות משך שתים-עשרה השעות הבאות... וזה עדיין לא הספיק. ועכשו הארי ילק לישון מוקדם למדי ביום הקרובים, עד שמחזרו השינה שלו יסגור את

הפעור.

הדיון שעל הדעת שאל את הארי חידה מטופשת בלהי
שנוועדה לילדים בני אחת-עשרה, שעלייה הוא ענה מבלי שהAMILIM
יעברו בחילק המודע של מוהו, ואז הארי דידה במעלה המדרגות
אל חדרו, החליף לפיג'מה וצנח למיטה.
ונגילה שהכרית שלו גבושית למדוי.

הארי נאנח. הוא התישב בחוסר רצון, הסתווב במיטתו והרים
את הכרית.

לעיניו נגלו פתק, שני מטבעות זהב וספר בשם "הלטת הכרה":
האמנות הנעלמה".

הארי הרים את הפתק וקרא:

וואו, באמת יש לך כישرون נדייר למציאת צרות, מרשימים עוד יותר
מוחה של אביך.

וכשת לעצמך אויב חזק. סנייפ זוכה לנאמנותם, הערכתם
ויראתם של כל אנשי סליידין. איןך יכול לבתו עכשו באך אחד
מכיתה זה, לא משנה אם יפנה אליך בחוזות ידידותית או מאימת.
מרגע זה ואילך, אל תסתכל לסנייפ בעיניים. הוא מבאר הכרה
ואם חשתכל לו בעיניים הוא יוכל לקרווא את מחשבותיך. אני מذرף
בזאת ספר שיעזר לך ללמידה להתגונן, אם כי לא תוכל להתקדם
הרבבה ללא הדרכה. עם זאת, יש لكויות שתוכל לפחותות להזווית
חדירה לתודעהך.

כדי שתוכל למצוא זמן נוספת ללימוד הلتת הכרה, אני מذرף
בזאת שתי אוניות, כמהירם של דפי התשובות והחיבורים לשיעור
תולדות הקסם של השנה הראשונה (פרופסור בינס נותן את אותם
ה מבחנים והמטלות כל שנה מאז מותו). חביריך החדשין,
התאומנים לבית וויזל, יוכל לך עותק, ומיותר לציין
שאסוד שהוא יתגלה ברשותך.

על פרופסור קוירול אני יודע הרבה. הוא סליידין ומורה
להתגוננות, ואלו שתי נקודות לרעתו. שcool בזיהירות כל עצה
שיותן לך ועל תאמר לו שום דבר שאינך רוצה שייוזע ברכבים.
דמלדוליך מעדיך פמי משוגע. הוא נבון ביחס, ואם תמשיך
להיכנס לארונות ולהיעלם, הוא בוודאי יסיק כי גלימת ההיעלמות

נמצאת ברשותך, אם זה לא קורה כבר. החחמק ממנו ככל האפשר, החבא את גלימתה ההיעלמות במקומות בטוח (לא נורתייק שלך) בכל זמן שבו איןך יכול להתחמק ממנו ושם היטב את צעדיך בנוחותו.

אני היוזר יותר בעתיד, הארי פוטר.

- סיטה כלואס

הארי בהה בפטק.

הדברים הכתובים בו באמת נשמעו כמו עצות טובות. הארי לא היה מעתיק בשיעורי תולדות הקסם, כמובן, גם אם היו ממנים קוֹף מה למשרת המורה. אבל ביאור ההכרה של סורורס... מחבר הפטק הזה ידע הרבה דברים חשובים וסודיים והיה מוכן לחלק אותם עם הארי. הפטק עדיין הזהיר אותו שדמלדור ינסה לגנוב את הגלימה, אבל בשלב זה להארי לא היה מושג אם זה סימן רע - באותה מידת זאת הייתה יכולה להיות טעות מובנת.

נראה שהוגורטס רוחשת מדימות. אולי אם הארי ישוויה את הגרסאות של דמלדור ושל מחבר הפטק, הוא יוכל לשרטט תמונה משולבת שתהייה מדויקת? כמובן, אם שניהם יסכימו על משחו, אז...

...שייהיה...

הארי דחף הכלל לנורתייק שלו, הדליק את המשקית, התכסה עד מעל הראש וממת.

* * *

היה זה בוקר יום ראשון והארי אכל פנקייקים באולם הגдол, בניגיות מהירות וחודות, תוך כדי העפת מבטים לחוץים בשעון שלו מדי כמה שניות.

השעה הייתה 08:00 בבוקר, ובعود שעתיים ודקה י滿לאו בדיק שבוע לרגע שבו פגש את משפחת וויזלי וחצה אל רציף תשע ושלושה רביעים.

ועלתה בו המחשבה... הארי לא ידע אם זו דרך תקפה לחשוב על היקום. הוא כבר לא ידע שום דבר. אבל נראה לו אפשרי...
...
...
לא מספיק דברים מעניינים קרו לו בשבוע האחרון.

הארי התכוון לлечט היישר לחדרו אחרי ארוחת הבוקר, להתחבא בקומת התחתונה של התיבה שלו ולא לדבר עם אף אחד עד 10:03.

ואז ראה הארי את התאומים לבית וויזלי מתקדים לעברו. אחד מהם החזיק משהו מוסתר מאחוריו גבו.

הוא צריך לצרוכו ולברות.

הוא צריך לצרוכו ולברות.

מה שזה לא יהיה... יכול מאוד להיות שהוא...

... אקווד הסיום...

הוא באמת צורך פשוט לצרוכו ולברות.

הארי המשיך לבתר את הפנקיקים שלו בסכין ומזלג בתחרושה מיוואשת שהיקום ישבג אותו בכל מקלה. הוא לא הצליח לאזרר מספיק כוח. זאת הייתה האמת העזובה. הארי ידע כעת איך מרגשים אנשים שעיפסו מלרוז, עיפוי מלברות מגורלים, והם פשוט צונחים ארצה ונונתנים לשדים האימנתניים מרובי הזרועות והניבים שנולדו מתוך התהום האפלה מכל לגרור אותם אליו גורל כל יתואר.

התאומים לבית וויזלי התקרבו.

והתקרבו.

הארי אכל עוד חתיכת פנקיק.

התאומים לבית וויזלי הגיעו אליו, חיווך עליו נסוך על פניהם. "שלום, פרד", אמר הארי בקול חסר הבעה. אחד מההתאומים הנהן. "שלום, ג'ורג'", התאום الآخر הנהן.

"אתה נשמע עיף", אמר ג'ורג'.

"תתעוזד", אמר פרד.

"תראה מה אנחנו הבאנו לך!"
 ומאחורי גבו של פרד שלף ג'ורג -
 עוגה עם שנים-עשר נרות דולקים.
 שתיקה השתורה בעוד שולחן ריבנקלו מבית בהם.
 "זה לא הגיוני", אמר מישהו. "הארי פוטר נולד בשלושים ואחד
 ביולי -"

"הוא מגיע", אמר קול חזק וחולול, שפילה את השיחות באולם
 כמו חרב עשויה קרח. "זה שקרע לגזרים את כ-"
 דמלדור זינק מכיסאו, רץ על שולחן המורים ואחז באישה
 שהגתה את המיללים הנוראות הללו. פוקס הופיע לצדו בן רגע
 והשלווה נעלמו בפרץ אש.
 דממה המומה השתורה...
 ...ואחריה הסתוובו ראים לעברו של הארי פוטר.
 "אני לא אחראי לזה", אמר הארי בקול עייף.
 "זו הייתה נבואה! לחש מישהו בשולחן. "ואני מוכן להתעורר
 שהוא עלייך!"
 הארי נאנח.

הוא קם, הרים את קולו כדי להתגבר על המולת השיחות
 הנפתחות ואמր, "היא לא עליי! זה ברוד לגמרי! אני לא מגיע
 לכאן, אני כבר כאן!"
 הארי התישב בחזרה.

האנשים שהבטו בו הסתוובו בחזרה.
 מישהו אחר בשולחן אמר, "אז על מי היא כן?"
 ואז נחתה על הארי ההבנה העגומה מי לא נמצא בהוגוורתס
 כבר עכשו.

אפשר היה לקרוא לזה ניחוש פרוע, אבל להארי הייתה תחושה
 שאדון האופל האלמת עומדת להופיע בזמן הקרוב.
 השיחות סביבו נמשכו.
 "שלא לדבר על קרווע את מה?"

"היה נדמה לי ששמעתי את טרלוני מתחילה להגיד משהו עם
ך' או פ' לפני שהמנה תפס אותה".

"כמו... קסם? כוכבים?"

"אם מישחו יקרע לגזרים את הכוכבים, אנחנו באמת נחיה
בצורות!"

זה נשמע להاري די בלתי סביר, אלא אם כן יש בעולם יצורים
mphidim ששמעו את הרעינות של דיביוד קריסול על כריית
כוכבים.

"אז מה?", אמר הاري בקול מעט עיף, "זה קורה כל יום ראשון
בארוחת בוקר?"

"לא", אמר מישחו, אולי תלמיד השנה השביעית, בהבעה
קדורנית וזועפת. "ممש לא."

הארי משך בכתפיו. "שייה. מישחו רוצה עוגת يوم הולדת?"
אבל זה לא יום ההולדת שלו! אמר אותו תלמיד שהビיע
התנדבות בפעם הקודמת.

זה היה אותן לפרד ולג'ורג' להתחל לצחוק, כמובן.
אפילו הاري הצליח לגייס חיקוק לאה.
כשהפרוסה הראשונה הוגשה לו, אמר הاري, " עבר עליי שבוע
ממש אורך".

* * *

הארי ישב בקומה המרתפת של התיבה שלו, דלתה סגורה ונעולה
כדי שאיש לא יוכל להיכנס, שמייה משוכחה מעל ראשו, וחיכה
שהשבוע יגמר.

.10:01

.10:02

.10:03, אבל רק ליתר ביטחון...

.10:04 והשבוע הראשון נגמר.

הארי נאנח אנטה רוחה והסיר את השמייה מראשו בזיהירות.

כעבורי כמה רגעים הוא יצא אל האויר שטופ המשמש של חדרו. זמן קצר לאחר מכן הגיעו כבר היה בחדר המועדון של ריבנקלו. כמה אנשים הביטו בו, אבל איש לא אמר דבר או ניסה לדבר אליו.

הארי מצא שלו חן כתיבה רחב, קירב אליו כורסה והתיישב. הוא שלף מנרתיקו עיפרון ודף.

אביו ואמו של האריה אמרו לו, בczורה שאינה משחמתה לשתי פנים, שבעוד שהם מבינים את התלהבותו מכך שהוא עוזב את הבית ומתרחק מההורים, עליו לכתוב להם כדי שבזע לא יצא מן הכלל, רק כדי שידעו שהוא חי, בריא ולא יושב בכלל.

האריה בהה בניר הריך. בואו נראה...

אחרי שעזב את הוריו בתחנת הרכבת, הוא...

התודע ליד שגדל אצל דארת' וידר, התמיד עם שלושת הקונדסאים הכי ידועים לשמצאה בהוגוורטס,פגש את הרמיוני ואוז היתה התקנית עם מצנפת המيون... ביום שני ניתנה לו מכונת זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלו, הוא קיבל גלימה היעלמות אגדית מנדבן לא ידוע, הצליל שבעה תלמידי הפלפוף על ידי כך שהתעמתה עם חמישה תלמידים מבוגרים יותר שאחד מהם Aires לשבור את אצבעו, הבין שיש לו צד אפל מסתורי, למד להטיל פלאג'ידלו בשיעור לחסמים והתחליל את היריבות שלו עם הרמיוני... ביום שלישי הוא למד אסטרונומיה עם פרופסור אורורה סיניסטרה, שהיתה נחמדה, ותולדות הקסם עם רוח ופה שמוות היה לו ערכו לו טקס גירוש והחליפו אותו ברשםkol... ביום רביעי הוא הוכרז כתלמיד המ██וכן ביותר בכיתה... ביום חמישי... עדיף לא לחשב אפילו על יום חמישי... ביום שישי התרחשה התקנית בשיעור השיקויים ולאחר מכן הוא שחת את המנהל, דבר שהוביל לכך שהמורה להתגוננות דאג שיתעללו בו בכיתה ולאחר מכן מורה התגללה כאדם הכי מדהים שעדיין מתהלך על פני כדורי הארץ... בשבת הוא הפסיד בהתערבות ויצא לדיט הראשון בחיו

והתחל לג AOL את דראקו... וזה הבוקר הייתה הנבואה העלומה של פרופסור טרלוני, שאולי צינה שאדון אופל בז'אלמוות עומד לתקוף את הוגוורתס.

הארי עשה סדר בראש והחל לכתוב.

אבא ואימה יקרים :

אני ממש נהנה בהוגוורתס. למדתי איך להפוך את החוק השני של התרמודינמיקה בשיעור לחסים ופגשתי ילדה בשם הרמיוני גרייניג שקוראת מהר יותר ממוני.
МОטב שאסתפק בזאת.
בנכם האוולב,
הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וודס.